

Godinama je čekao priliku da se osveti.
Sada je kucnuo taj čas.

STIV BERI

ROMAN AUTORA BESTSELERA *NJUJORK TAJMSA*

ČETRNAESTA KOLONIJA

[BalkanDownload](#)

Stiv Beri

ČETRNAESTA KOLONIJA

Preveo Mirko Bižić

Naziv originala:
Steve Berry
THE 14th COLONY

VULKAN
IZDAVAŠTVO

*Za Pačiče, Larija i Su Begin, Breda i Ketlin Čaron, Glen i Krisa Kokska,
Džona i Ester Garver, Pitera Hedlanda i Liju Barnu,
Džejmija i Kolin Keli, Marijanu Maklohlin, Terija i Liju Mors,
Džoa Perkoa, Dajan i Aleksa Šervuda, Frica i
Debi Strobl, Vorena i Tejzli Veston*

*Mandati predsednika i potpredsednika okončaće se
u podne dvadesetog januara.*

Ustav SAD, 20. amandman

PROLOG

VATIKAN

PONEDELJAK, 7. JUN 1982.

Ronald Regan znao je da ga je ovde dovela božja ruka. Kako se drugačije to moglo objasniti? Pre dve godine bio je zaglavljen u ogorčenoj predizbornoj borbi protiv deset kandidata, treći put pokušavajući da dobije nominaciju za predsednika ispred Republikanske partije. Pobedio je u toj borbi i na izborima, porazivši predstavnika demokrata Džimija Kartera i osvojivši većinu u četrdeset četiri države. Zatim je pre četrnaest meseci atentator pokušao da ga ubije, ali on je postao prvi američki predsednik koji je preživeo kada su pucali na njega. Sada je bio ovde, na trećem spratu Apostolske palate, u papinoj privatnoj radnoj sobi gde je vođa skoro milijardu katolika čekao da razgovara s njim.

Ušao je u prostoriju i začudio se njenoj skromnosti. Teške zavese zaklanjale su letnje sunce. Ali on je znao da se s ovih prozora svake nedelje papa moli s hiljadama posetilaca Trga Svetog Petra. Oskudan nameštaj, među kojim se najviše isticao jednostavan drveni pisaći sto, više sličan kuhinjskom, s dve tapacirane stolice visokih naslona postavljene s obe strane. Na njemu su bili samo zlatni sat, raspeće i kožni upijač. Na mermernom podu bio je istočnjački čilim.

Jovan Pavle Drugi stajao je pored pisaćeg stola, ogrnut papskom belom odorom. Tokom poslednjih nekoliko meseci u tajnosti su razmenili više od deset pisama, pri čemu je svako isporučeno po specijalnoj izaslanici, i obojica su govorili o užasu nuklearnog oružja i lošem stanju u Istočnoj Evropi. Pre sedam meseci Sovjeti su proglasili vojnu upravu u Poljskoj i ugušili sve priče o reformama. U znak odmazde, SAD su uvele sankcije i SSSR-u i marionetskoj vladi Poljske. Te kaznene mere ostaće na snazi sve dok vojna vlast ne bude ukinuta, svi politički zatvorenici oslobođeni, a dijalog nastavljen. Da bi se dodatno učvrstio u Vatikanu, predsednik je naložio svom specijalnom izaslaniku da pribavi gomile tajnih informacija o Poljskoj, i o svemu je obaveštavao papu, iako je sumnjao da mu je prosledio mnogo toga što već nije bilo poznato.

Ali je saznao jednu stvar.

Ćutljivi sveštenik, koji se uzdigao do jednog od najuticajnijih položaja na svetu, verovao je kao i on da je Sovjetskom Savezu predodređen raspad.

Rukovao se s papom, razmenili su nekoliko ljubaznih reči i pozirali pred fotoaparatom. Jovan Pavle je tada dao znak da sednu za sto, licem okrenuti jedan

prema drugom, a na zidu iza njih bila je prikazana devica Marija kako obazrivo motri. Foto-reporteri su izašli, kao i svi pomoćnici predsednika i pape. Vrata su se zatvorila i, prvi put u istoriji, papa i predsednik SAD ostali su da sede sami. On je tražio taj neobičan gest, a Jovan Pavle nije imao ništa protiv. Niko od zvaničnog osoblja nije bio uključen u pripreme ovog privatnog razgovora. Samo je njegova specijalna izaslanica tiho radila na organizovanju tog događaja.

Tako su obojica znali zašto su ovde.

„Preći ću pravo na suštinu, vaša svetosti. Želim da okončam sporazum s Jalte.“

Jovan Pavle je klimnuo glavom. „Kao i ja. To je bio nezakonit koncept. Velika greška. Uvek sam verovao da granice s Jalte treba da budu izbrisane.“

Što se tiče ove prve tačke, njegova specijalna izaslanica pravilno je protumačila papino mišljenje. Sastanak na Jalti održan je u februaru 1945. Staljin, Ruzvelt i Čerčil sreli su se poslednji put da odluče kako će posleratna Evropa izgledati i kako će njome biti upravljano. Povučene su granice, neke sasvim proizvoljno, druge smišljeno da se Sovjeti odobrovolje. Deo tih ustupaka uključivao je i sporazum da Poljska ostane u sferi SSSR-a, pri čemu se Staljin zarekao da će održati slobodne izbore u zemlji. Naravno, to se nikada nije dogodilo i komunisti su od tada vladali u toj zemlji.

„Jalta je stvorila veštačke podele“, rekao je Jovan Pavle. „Mene i milione drugih Poljaka mnogo vredi što se tako odustalo od naše domovine. Borili smo se i umirali u ratu, a ipak to nije bilo nikome važno. Trpeli smo brutalnost četrdeset godina, počev od nacista, a zatim od Sovjeta.“

On se složio. „I ja verujem da je 'Solidarnost' način da se okonča Jalta.“

Procep u Gvozdenoj zavesi nastao je pre dve godine u brodogradilištima Gdanjska, kada je prvi put odobreno postojanje radničkog sindikata koji nije bio pod kontrolom komunista. Sada je više od devet miliona Poljaka bilo među njegovim članovima, trećina ukupne radne snage u zemlji. Spletkama sklioni električar po imenu Leh Valensa bio je na čelu sindikata. Pokret je stekao moć, snagu i privlačnost. Do te mere da je prošlog decembra poljska vlada nametnula vojnu upravu kako bi ga suzbila.

„Napravili su grešku pokušavajući da uguše 'Solidarnost'“, rekao je on. „Ne možete dozvoliti da nešto postoji šesnaest meseci, a onda, baš kada uhvati zamah, promeniti kurs i proglasiti ga nezakonitim. Vlada je precenila svoje mogućnosti.“

„Ja sam iznosio predloge poljskim vlastima“, rekao je Jovan Pavle. „Moramo otvoriti razgovore o budućnosti 'Solidarnosti' i okončanju vojne uprave.“

„Zašto se boriti protiv toga?“

I posmatrao je kako je ovaj novi predlog primljen. Njegova specijalna izaslanica podsticala ga je da pokrene ovu temu, misleći da će Vatikan biti prijemčiv za nju.

Na papinim usnama pojavio se širok osmeh. „Shvatam. Neka ih. Samo postižu to da odbiju narod od sebe. Pa zašto onda to sprečavati?“

On je klimnuo glavom. „Svaki otpor koji vlada pokrene protiv 'Solidarnosti' je kao rak. Neka raste. Svaka reč protivljenja koju vlasti izgovore samo čini pokret jačim. 'Solidarnosti' je samo potreban novac da je održi u životu, a SAD su spremne da ga obezbede.“

Papa je klimnuo glavom, naizgled razmatrajući to što on predlaže. To je bilo mnogo više nego što su Reganovi ljudi bili voljni da urade. Stejt department se oštro protivio ovoj taktici, govoreći da je poljski režim stabilan, čvrst i popularan. Dali su sličnu procenu i za Moskvu i SSSR.

Ali pogrešili su.

Rekao je: „Unutrašnji pritisak svakog dana sve više raste, a Sovjeti nemaju ideju kako da se nose s njim. Komunizam nije stvoren da se nosi s neslaganjem, osim sprovođenja terora i nasilja. Jedini moral koji Moskva priznaje jeste onaj kojim će ispuniti svoje ciljeve. Komunisti zadržavaju za sebe pravo da počine bilo koji zločin. Da lažu. Da varaju. Da rade šta god požele. Nijedan takav politički sistem nikada nije preživeo. Neizbežno je da će se njihov sistem urušiti.“ Zastao je. „Ali mi možemo to da ubrzamo.“

Jovan Pavle se složio. „Drvo je trulo, potrebno ga je samo dobro protresti i nezdrave jabuke će opasti. Komunizam je zlo. On sprečava ljude da budu slobodni.“

To je bio još jedan stav o kome ga je njegova specijalna izaslanica izvestila, i to je bilo ono što se nadao da će čuti. Nikada se nisu papa i predsednik zaverenički udružili na ovaj način, i nijedan nikada nije mogao priznati da se to dogodilo. Crkva se javno uzdržavala od mešanja u politiku. Nedavno je svet video dokaz za to kada je Jovan Pavle ukorio sveštenika za opiranje papinoj naredbi da se povuče s pozicije u vlasti. Ali to nije značilo da je crkva bila nesvesna represije. Naročito kada ju je tako blisko pogađala. To je bio dodatni dokaz da je bog očigledno ovde na delu. Baš u tom trenutku ljudske istorije izgledalo je da se oluja približava Poljskoj. Prvi put za četiristo pedeset godina jedan neitalijan, Pavle, sedeo je na stolici Svetog Petra. A gotovo devedeset posto Poljaka bili su katolici.

Ni pisac filmskih scenarija to nije mogao bolje da zamisli.

Sovjetski Savez samo što nije pogodila velika revolucionarna kriza. Mogao je da oseti kako dolazi. Ta nacija nije bila imuna na pobunu, a Poljska je bila tačka preokreta koja je mogla sve da gurne preko ivice. Oveštali kliše, ali je pogađao tačno u metu. Kao s dominama, jedna zemlja padne – zatim padnu sve. Čehoslovačka, Bugarska, Mađarska, Rumunija i svi drugi sovjetski sateliti. Čitav Istočni blok. Jedan po jedan, oni će otpasti.

Zašto ih onda dodatno ne pogurati?

„Ako bih mogao nešto da vam kažem“, rekao je Jovanu Pavlu. „Jednom su me pitali kako prepoznajete komunistu? Odgovor je lak. To je neko ko čita Marksa i Lenjina. Ali kako prepoznajete antikomunistu?“ Zastao je. „To je neko ko razume Marksa i Lenjina.“

Papa se osmehnuo.

Ali to je bilo tačno.

„Pristao sam na ovaj privatni razgovor“, rekao je papa, „jer sam želeo da imamo mogućnost da budemo iskreni jedan prema drugom. Mislio sam da je došlo vreme za to. Zato moram da pitam šta je s krstarećim raketama koje nameravate da postavite u Evropi? Vi trenutno predvodite do sada neviđeno ponovno naoružavanje Amerike, trošeći mnogo milijardi dolara na to. To me brine.“

Njegova specijalna izaslanica upozorila ga je na ovu prepreku, tako da je bio spreman da odgovori. „Nema nikoga na ovom svetu ko više mrzi rat i nuklearno oružje od mene. Moramo osloboditi ovu planetu obe pošasti. Moj cilj su mir i razoružanje. Ali, da bih to postigao, moram koristiti ono što je pod mojom neposrednom komandom. Da, mi se ponovo naoružavamo. Ali ja to radim ne samo da učinim Ameriku jakom nego i da dovedem SSSR do bankrota.“

Mogao je da vidi da ga Jovan Pavle sluša.

„U pravu ste. Mi trošimo milijarde. Sovjeti neće imati izbora nego da nas prate, trošeći isto toliko i više. Razlika je u tome što mi možemo da izdržimo tu potrošnju, a oni ne. Kada SAD troše novac na vladine projekte, ta sredstva se vraćaju nazad u našu ekonomiju kroz isplaćene zarade i ostvareni profit. Kada Sovjeti troše, to je samo odliv iz njihovog trezora. Nema slobodnog tržišta. Novac jednostavno odlazi i ne vraća se. Vreme radi protiv njih, kao i svet, koji se promenio. Komunizam je samo moderna forma kmetovskog sistema, a jame mogu da vidim njegove prednosti u odnosu na kapitalizam. Shvatate li, vaša svetosti, da manje od jedne od sedam porodica u SSSR-u poseduje auto? Ako čovek želi da kupi auto, mora da čeka deset godina da mu bude isporučen. Recite vi meni kako takav sistem može da se oceni kao stabilan ili čvrst?“

Jovan Pavle se osmehnuo. „Režim je na slabim temeljima. Oduvek je i bio, od samog početka.“

„Želim da znate da ja nisam ratni huškač. Američki narod ne teži osvajanjima. Mi želimo trajni mir.“

I stvarno je to mislio. U džepu kaputa nosio je plastikom obloženu karticu sa šiframa koje su se mogle upotrebiti za lansiranje nuklearnog oružja. Odmah ispred vrata sedeo je njegov pomoćnik za vojna pitanja s crnom kožnom tašnicom koja je mogla omogućiti da se to dogodi. Ukupno, SAD su posedovale 23.464 nuklearne bojeve glave. Sovjetski Savez ih je nagomilao 32.049. Zvali su ih oružjem Sudnjeg dana. Samo šačica takvih mogla je da uništi celu civilizaciju.

Njegov cilj je bio da one nikada ne budu upotrebljene.

„Verujem vam“, rekao je papa. „Vaša izaslanica dobro je obrazložila vaše mišljenje o tom pitanju. Ona je sjajna žena. Dobro ste je izabrali.“

On je uopšte nije birao. Al Hejg napravio je taj odabir među svojim atašeima u Stejt departmentu. Ipak, Jovan Pavle je bio u pravu. Bila je mlada, pametna i intuitivna – i on je počeo da se oslanja na njene procene što se tiče Vatikana.

„Budući da govorimo otvoreno“, rekao je, „dozvolite da kažem da vi sebe potcenjujete. Takođe se pomalo obmanjujete. Sveštenik koga ste prekorili na pisti u Nikaragvi, u takvom izlivu besa. Rekli ste mu da napusti svoj položaj u vladi, ali on vam se usprotivio. I još vam se protivi. Sumnjam da je taj čovek sada odličan izvor informacija Vatikana o onome što sandinisti rade. A ko će sumnjati u njega posle onakve javne pokude?“

Jovan Pavle nije ništa rekao, ali mogao je da vidi kako je njegov zaključak tačan. Sandinisti nisu bili ništa drugo nego sovjetske marionete. Njegovi ljudi su već radili na načinima kako da oslobode Centralnu Ameriku od sandinista, kao što je očigledno radio i Jovan Pavle.

„Moramo imati dalekovidu politiku“, rekao je papa. „Onu koja se prostire po celom svetu i favorizuje pravdu, slobodu, ljubav i istinu. Mir mora uvek da bude naš cilj.“

„Bez ikakve sumnje. Ja imam jednu teoriju.“ I sada je mislio da će biti u redu da je podeli. „Za mene, SSSR je suštinski hrišćanska nacija. Rusi su bili hrišćani mnogo pre nego što su postali komunisti. Ako se mi zadržimo na ovom kursu, mislim da možemo pomeriti ravnotežu tako da se sovjetski narod vrati hrišćanstvu, dopuštajući tim odavno usvojenim idealima da potisnu komunizam.“

Pitao se da li papa misli da mu on podilazi. Na osnovu informacija dobijenih iz poseta njegove specijalne izaslanice, imao je detaljnu analizu papine ličnosti. Jovan Pavle cenio je red i sigurnost, i najviše je voleo da se bavi poznatim

temama. Živeo je razumno i promišljeno, po jasnim principima bez besmislica. Osećao je odbojnost prema neodređenosti, impulsivnosti i ekstremizmu, i uvek je o svemu pažljivo promišljao pre nego što donese odluku. Ali je naročito prezirao da mu govore ono što neko misli da on želi da čuje.

„Vi verujete u to?“, upitao je papa. „U svom srcu? Svom umu? Svojoj duši?“

„Moram da kažem, vaša svetosti, da ja nisam čovek koji redovno ide u crkvu. Čak sebe ne smatram previše religioznim. Ali sam duhovan čovek. Verujem u Boga. I crpim snagu iz tih duboko usađenih uverenja.“

To je zaista mislio.

„Vi i ja imamo nešto zajedničko, što nas povezuje“, rekao je.

Jovan Pavle je očigledno shvatao tu povezanost. Prošle godine, u razmaku od dva meseca, na obojicu je pucano. Sva tri metka ispaljena su iz blizine, i zamalo su promašili njihove aorte, što bi značilo sigurnu smrt. Njemu se metak zario u pluća, dok su dva ispaljena na Jovana Pavla prošla pravo kroz njega, a ipak, neverovatno, promašivši vitalne organe.

„Bog nas je obojicu spasao“, rekao je on, „tako da možemo uraditi ono što nameravamo uraditi. Kako bi se drugačije to moglo objasniti?“

On je odavno smatrao da svaka osoba ima božansku svrhu, u sklopu plana za svet izvan kontrole čoveka. Znao je da ovaj papa takođe veruje u moć simboličkih dela i ulogu providenja.

„Slažem se s vama, gospodine predsedniče“, rekao je papa skoro šapatom. „Moramo ovo da uradimo. Zajedno.“

„U mom slučaju, napadač je jednostavno bio lud. Ali u vašem, rekao bih da je reč o Sovjetima.“

CIA je saznala za vezu između neuspelog atentatora na Jovana Pavla i Bugarske, a ta veza je vodila pravo u Moskvu. Bela kuća je dala tu informaciju Vatikanu. Istina, nepobitan dokaz je nedostajao, ali zamisao je bila da se ukloni „Solidarnost“ uklanjanjem njenog duhovnog i moralnog vođe. Naravno, Sovjeti sebi nikako nisu mogli priuštiti da budu direktno povezani sa zaverom da se ubije voda milijarde katolika.

Ali bili su umešani.

„Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svijem ljudima“, rekao je Jovan Pavle. „Osveta bi bila pomalo nehrišćanska, zar ne?“

On je odlučio da se drži Biblije i Poslanice Rimljanima. „Ne osvećujte se za sebe... nego podajte mjesto gnjevu Gospoda.“

„Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu.“

To su i radili.

Sveštenik je svedočio o zverstvima nacista. Karol Wojtila bio je tamo kada je Poljska patila pod tim nezamislivim užasom i sarađivao s pokretom otpora. Posle rata radio je šta je mogao da omete Sovjete dok su produžavali patnje Poljske. Po svim merilima, Jovan Pavle je bio herojska figura, izuzetan čovek, učen i odvažan.

Ljudi su crpli snagu iz njega.

I bio je na pravom mestii u pravo vreme s ispravnim zamislama.

„Onog trenutka kada sam pao na Trgu Svetog Petra“, rekao je Papa, „imao sam jak predosećaj da ću biti spašen, i ta sigurnost nikada me nije napustila. Sama devica Marija istupila je tog dana i omogućila mi da preživim. U to verujem celim svojim srcem. I neka mi bog oprost, ali Sovjeti su mi dužni. Ne samo zbog onoga što su mogli da urade meni nego zbog onoga što su mogli da rade tolikim milionima ljudi tako dugo. Oprostio sam svom nesuđenom atentatoru. Otišao sam u njegovu ćeliju, kleknuo i pomolio se s njim, i on je jecao zbog svog greha. Sada je vreme da i oni koji su ga poslali spoznaju svoj greh.“

Video je rešenost u jakim očima Jovana Pavla, koje su izgledale spremne za borbu. I on je bio spreman. U sedamdeset prvoj godini nikada se nije osećao bolje. Čitavo njegovo držanje pokazivalo je da je živnuo posle pokušaja ubistva, kao da je zaista ponovo rođen. Čitao je šta su stručnjaci govorili. Očekivanja od njegovog predsedničkog mandata bila su mala. U prošlim decenijama, sama težina tog posla uništila je mnoge dobre ljude. Kenedi je ubijen. Vijetnam je oterao Džonsona s dužnosti. Nikson je bio prinuđen da se povuče. Ford je potrajao samo dve godine, a Karter je poslat kući posle jednog mandata. Kritičari su nazivali Ronalda Regana bezobzirnim kaubojem, starim glumcem, čovekom koji se oslanjao na druge da mu kažu šta da radi.

Ali oni su grešili.

On je bio bivši demokrata koji je odavno promenio stranku, što je značilo da se nije jasno uklapao ni u jedan politički kalup. Mnogi su ga se plašili i nisu mu verovali. Drugi su ga posmatrali s prezirom. Ali on je bio četrdeseti predsednik SAD i imao je nameru da ostane u kabinetu još sedam godina, a planirao je da upotrebi to vreme za jedan cilj. Da okonča zlu imperiju.

To je bilo upravo ono što je Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika predstavljao. Ali nije to mogao da uradi sam. Niti je morao. Sada je imao saveznika. Saveznika s dve hiljade godina iskustva u odnosima s despotima.

„Ja ću zadržati pritisak sa svoje strane“, rekao je. „I politički i ekonomski. A vi sa svoje strane duhovnim podsticajem. Još jedan put u Poljsku bi bio dobar, ali ne još. Za otprilike godinu dana.“

Jovan Pavle je već jednom bio u poseti svojoj domovini, 1979. godine. Tri miliona ljudi došlo je na misu na varšavskom Trgu pobede. Kao kandidat za Belu kuću, on je gledao taj spektakl na televiziji, dok je čovek u belom izlazio iz papskog aviona i ljubio zemlju. Živo se sećao šta je Papa opet i opet ponavljao svojim zemljacima.

Ne plašite se.

I tada je shvatio šta verski vođa milijardu ljudi može da postigne, naročito onaj koji je bio u srcima i umovima miliona Poljaka. On je bio jedan od njih. Oni će saslušati šta ima da kaže. Ali papa nikada nije mogao da se ponaša na očigledan način. Umesto toga, poruka iz Rima uvek je morala da bude poruka istine, ljubavi i mira. Postoji Bog i svačije je neotuđivo pravo da ga poštuje. Moskva u početku neće obraćati pažnju na to, ali će na kraju odgovoriti pretnjama i nasiljem i zapanjujući kontrast između te dve poruke mnogo će govoriti sam po sebi. A dok se to bude dešavalo, Amerika će podsticati reforme u Istočnom bloku, finansijske reforme u pravcu slobodnog tržišta, i izolovati Sovjetski Savez i ekonomski i tehnološki, polako ali sigurno ga vodeći prema bankrotstvu. Igraće na paranoju i strah koje je komunizam voleo da koristi kod drugih, ali sam nije mogao da ih podnese.

Savršeni rat na dva fronta.

Pogledao je na sat.

Razgovarali su oko pedeset minuta.

Izgledalo je da obojica jasno razumeju i zadatak i svoje individualne odgovornosti. Bilo je vreme za završni potez. Ustao je i pružio ruku preko stola. Papa je takođe ustao.

Rekao je: „Neka obojica uspešno ispunimo svoje odgovornosti prema ljudskom rodu.“

Papa je klimnuo glavom i ponovo su se rukovali. „Zajedno“, rekao je, „eliminisaćemo Sovjetski Savez.“

SADAŠNJOST

POGLAVLJE JEDAN

BAJKALSKO JEZERO, SIBIR

PETAK, 18. JANUAR

15.00

Gorko iskustvo naučilo je Kotona Malona da nedođija obično znači nevolju.

A ni ovo danas nije bilo izuzetak. Nagnuo je avion za 180 stepeni da još jedanput proviri nadole pre nego što sleti. Bleda kugla sunca bronzane boje visila je nisko na zapadu. Bajkalsko jezero se prostiralo pred, njim prekriveno zimskim ledom dovoljno debelim da se preko njega vozi. Već je primetio transportne kamione, autobuse i putničke automobile kako jure u svim pravcima preko mlečnobelih linija naprslina, točkovima iscrtavajući privremene auto-puteve. Druga kola su stajala parkirana oko rupa za pecanje. Prisetio se iz istorije da su početkom dvadesetog veka preko leda postavljene železničke šine da se zalihe prebace na istok za vreme rusko-japanskog rata.

Statistike o jezeru delovale su vanzemaljski. Formirano u drevnoj dolini, nastaloj od rascepa u Zemlji pre trideset miliona godina, predstavljalo je ubedljivo najstariji rezervoar vode na svetu i sadržalo jednu petinu slatke vode na našoj planeti. U njega se ulivalo tri stotine reka, ali je samo jedna isticala iz njega. Dugačko preko šest stotina i široko do osamdeset kilometara, na najdubljem mestu dostizalo je dubinu više od hiljadu šeststo metara. Hiljadu devetsto kilometara obale pružalo se u svim pravcima, a po njegovoj kristalno čistoj površini bilo je raštrkano trideset ostrva. Na mapama je ono bilo polumesec u južnom Sibiru, tri hiljade kilometara zapadno od Tihog okeana i pet hiljada kilometara istočno od Moskve, deo velike prazne oblasti Rusije pored granice Mongolije. Mesto na listi Svetske baštine Uneska. To ga je takođe nateralo da zastane i razmisli, kao i sva ostala mesta koja su obično značila nevolju.

Zima je čvrsto stegla i kopno i vodu. Temperatura je postojano stajala na minus sedamnaest i svuda je bio sneg, ali na svu sreću trenutno uopšte nije padao. Pritisnuo je komande i izravnao avion na visini od dvesta metara. Topao vazduh mu je dunuo u stopala iz grejača u kabini. Avion su mu obezbedile ruske

vazduhoplovne snage, s malog aerodroma u okolini Irkutska. Nije znao zašto je ovde postojala tolika rusko-američka saradnja, ali Stefani Nel mu je rekla da to iskoristi. Obično je za ulazak u Rusiju bila potrebna viza. On je mnogo puta koristio lažnu u vreme kada je bio agent *Magelan bileta*. Carina je takođe mogla da predstavlja problem. Ali ovog puta nije bilo papirologije, niti je iko od zvaničnika ometao njegov dolazak. Umesto toga, doputovao je u zemlju ruskim lovačkim avionom „suhoj/HAL“, novoj verziji s dva sedišta, do vazdušne baze severno od Irkutska gde je na pisti stajalo poredano dvadeset pet bombardera srednjeg doleta „tupoljev tu-22 M“. Usput je dopunu goriva obezbeđivao tanker „iljušin 11-78“. U vazdušnoj bazi čekao je helikopter, koji ga je prebacio na jug gde ga je čekao avion.

Avion „an-2“ proizvođen je s jednim motorom, dva para krila, zatvorenom pilotskom kabinom i zadnjom kabinom dovoljno velikom da primi dvanaest putnika. Njegov tanki aluminijumski trup je stalno podrhtavao od propelera sa četiri elise, pomalo turbulentno se probijajući kroz ledeni vazduh. On nije mnogo znao o ovom sovjetskom teglećem konju iz Drugog svetskog rata, koji je leteo sporo i postojano, skoro nepromenjenih elemenata u kontrolnom mehanizmu, a ovaj je bio opremljen skijama, što mu je omogućavalo da poleti sa snegom pokrivenog polja.

Dovršio je zaokret i podesio kurs prema severoistoku, klizajući po tlu punom komada drveta. Krupno kamenje, poput životinjskih zuba, probijalo se u iskrzanim linijama duž grebena. Na udaljenom obronku sunčeva svetlost je bleštala na nizovima stubova električnog dalekovoda. Iza linije jezerske obale teren se menjao od ravnog pustog zemljišta, prošaranog grupisanim malim drvenim kućama, do šuma breze, bora i tise, i najzad snegom pokrivenih planina. Čak je primetio neke stare artiljerijske baterije postavljene duž vrha stenovitog grebena. Počeo je da proučava pogledom grupu građevina zbijenih blizu istočne obale, malo severnije od mesta gde je reka Selenga završavala svoje dugo putovanje iz Mongolije. Ušće reke, zagušeno peskom, formiralo je impresivnu deltu od kanala, ostrva i ritova, zamrznutih zajedno u uglastom neredu.

„Šta vidiš?“, upitala ga je Stefani Nel preko slušalica na njegovoj glavi.

Komunikacioni sistem aviona „an-2“ bio je povezan na njegov mobilni telefon tako da su mogli da razgovaraju. Njegova bivša šefica motrila je šta se dešava iz Vašingtona.

„Mnogo leda. Neverovatno je da nešto ovako veliko može da bude tako čvrsto zamrznuto.“

Izgledalo je da je neko tamnoplavo isparenje usađeno duboko u led. Uskovitlana magla snežne prašine letela je po površini jezera, a njene dijamantima slične čestice presijavale su se na suncu. Izveo je još jedan prelet i proučio građevine ispod sebe. Obavestio se o tom mestu pomoću satelitskih snimaka.

Sada je imao pogled iz ptičje perspektive.

„Glavna kuća je daleko od sela, možda na pola kilometra prema severu“, rekao je.

„Ima li neke aktivnosti?“

Selo s brvnarama je delovalo mirno, samo su tanki oblačići dima koji se izvija iz dimnjaka ukazivali da je naseljeno. Naselje je bilo razbacano i nije imalo središnju tačku, a samo jedan crni put je vodio u njega, a zatim izlazio na drugu stranu, uokviren snegom. U sredini se uzdizala crkva s ružičastim i žutim drvenim zidovima i dve kupole. Bilo je smešteno blizu obale, a šljunkovita plaža razdvajala je kuće od jezera. Rekli su mu da je istočna obala bila manje posećena i slabije naseljena. U pedesetak naselja je živelo samo oko osamdeset hiljada ljudi. Južni obod jezera razvio se u turističku atrakciju, popularnu u letnje vreme, ali ostatak obalske linije, koji se pružao stotinama kilometara u dužinu, ostao je pust i zabačen.

Upravo to je bio razlog postojanja mesta ispod njega.

Njegovi stanovnici su mesto nazivali Čajanije, što je značilo „nadanje“. Njihova jedina želja je bila da ih ostave na miru i ruska vlada im je, već duže od dvadeset godina, u tome izlazila u susret. Oni su bili Crvena garda. Poslednji bastion tvrdokornih komunista preostao u Rusiji.

Rečeno mu je da je glavna kuća bila stara dača. Svaki ugledan sovjetski lider sve do vremena Lenjina imao je kuću na selu, a oni koji su upravljali provincijama na Dalekom istoku nisu bili izuzetak. Ova ispod njega bila je smeštena na stenovitom grebenu isturenom u zamrznuto jezero, na kraju vijugavog crnog puta između gustiša međusobno isprepletenih borova pokrivenih snegom. A to nije ni bila mala dvorišna drvena kućica. Umesto od drveta, njena fasada oker boje je naizgled bila od cigala i betona, a kuća je imala dva sprata i krov pokriven crepom. Iz njenih odžaka se izvijao gust dim, kao i iz jedne od nekoliko drvenih spoljašnjih građevina.

Nikog nije bilo na vidiku.

Dovršio je prelet i nagnuo se ka zapadu iznad jezera da napravi još jedan uski krug. Voleo je letenje i imao talenta da kontroliše mašine u pokretu. Uskoro će upotrebiti skije na avionu i spustiti se na led osam kilometara ka jugu, blizu gradića po imenu Babuškin, pa odrulati avionom do pristaništa – u kome, kako mu

je rečeno, nije bilo nikakvog vodenog saobraćaja u ovo doba godine. Tamo bi trebalo da ga čeka kopneni prevoz kako bi mogao da krene na sever da pogleda naselje iz još veće blizine.

Poslednji put je nadleteo iznad Čajanija i đače, i počeo da ponire za konačno spuštanje u pravcu Babuškina. On je znao za Veliki sibirski marš za vreme građanskog rata u Rusiji. Trideset hiljada vojnika se povlačilo preko zamrznutog Bajkala, a većina ih je pri tome umrla i njihova tela su ostala zakovana u ledu do proleća, kada su najzad nestala u dubokoj vodi. Ovo je bilo surovo i okrutno mesto. Šta je neki pisac jednom rekao? *Bezobzirno prema strancima, osvetoljubivo prema nespremima.*

A on je sasvim lako mogao da poveruje u to.

Pažnju mu je privukao odsjaj iznad vrhova visokih borova i tisa, čije su se zelene grane isticale u oštrom kontrastu naspram belog tla ispod njih. Nešto je poletelo iz drveća i obrušilo se ka njemu, ostavljajući za sobom trag dima.

Projektil?

„Imam problem“, rekao je. „Neko puca na mene.“

Instinktivna reakcija stečena s godinama iskustva prebacila ga je u režim automatskog pilotiranja. Oštro se nagnuo udesno i još više porinuo letelicu, gubeći visinu. Upravljanje avionom „an-2“ bilo je kao vožnja šlepera s osamnaest točkova, pa se nagnuo još oštrije kako bi ubrzao propadanje. Čovek koji mu je isporučio avion upozorio ga je da čvrsto drži komande, i bio je u pravu u vezi s tim. Poluga upravljača bacakala se kao pobesnili bik. Izgledalo je da će svaki zakivak na ivici da iskoči od vibracije. Projektil je prozujao pored njega zakačivši oba leva krila. Trup je zadrhtao od udara i on je ispravio letelicu i procenio štetu. Površine krila je pokrivalo samo čvrsto platno, i sada su mnogi potporni stubići u njima bili ogoljeni i oštećeni, a iskrzane ivice platna su divlje lepršale od vazdušnog strujanja.

Stabilnost je odmah postala ključni problem.

Avion se zatresao i Malon se borio da održi kontrolu nad njim. Sada je leteo pravo u ledeni severni vetar, a brzina mu je bila manja od 92 kilometra na čas. Opasnost od zaustavljanja i pada postala je stvarna.

„Šta se dešava?“, upitala je Stefani.

Poluga upravljača nastavila je da mu se otima iz ruku, ali on je čvrsto držao i povećavao visinu leta. Motor je rikao kao horda motocikala, a propeler se zarivao, boreći se da ga održi u vazduhu.

Čuo je kjoaranje.

Zatim prasak u motoru.

Znao je šta se dešava. Propeler je bio pod prevelikim pritiskom, čemu se motor opirao.

Komande aviona su čas funkcionisale, čas ne.

„Pogođen sam projektilom zemlja-vazduh“, rekao je Stefani. „Gubim kontrolu i spuštam se.“ Motor je otkazao. Svi instrumenti prestali su da rade.

Kabina je spreda i sa strane imala prozore. Sedište kopilota bilo je prazno. Pogledao je dole i video samo plavi led Bajkalskog jezera. Od aviona, „an-2“ se munjevito pretvorio u tri i po tone mrtvog tereta.

Obuzeo ga je užas, zajedno s jednom mišlju.

Da li će ovako umreti?

POGLAVLJE DVA

VAŠINGTON

2.20

Stefani Nel zurila je u zvučnike na pisaćem stolu. Njena direktna veza s Kotonovim telefonom je utihnula.

„Jesi li tu?“, ponovo je upitala.

I dalje je tišina bila jedini odgovor.

Kotonove poslednje reči odjekivale su u njenim ušima.

„Gubim kontrolu i spuštam se.“

Zagledala se preko stola u Brusa Ličfilda, aktuelnog ministra pravde i još dva dana njenog šefa. „U nevolji je. Neko je pogodio njegov avion projektilom zemlja-vazduh.“

Radila je iz kancelarije u Ministarstvu pravde. Obično je bila ušuškana u sopstvenom sigurnom prostoru u sedištu *Magelan bileta* u Atlanti. Ali to više nije bilo moguće, i zbog približavanja datuma inauguracije novog predsednika naloženo joj je da dođe na sever u prestonicu.

A ona je znala zašto.

Da bi Ličfild mogao da je drži na oku.

U decembru je Harijet Engl, koja je radila kao treći ministar pravde predsednika Denija Danijelsa, podnela ostavku. Dva mandata Danijelsove administracije su istekla i ne samo da će sada doći novi predsednik nego je i druga stranka preuzela kontrolu i nad Belom kućom i nad polovinom Kongresa. Danijels se iz sve snage trudio da njegov čovek bude izabran, ali nije uspeo. Izgledalo je da Danijelsova čarolija utiče samo na njega samog. Ličfild je bio ovde u ovo gluvo doba noći zato što je trenutno upravljao i Ministarstvom pravde i onim što je preostalo od *Magelan bileta*.

Pre dva meseca, dan posle Dana zahvalnosti, obavestili su je da će ona ne samo biti premeštena s mesta direktorke *Magelan bileta* nego i da će cela jedinica biti rasformirana. Novi ministar pravde, čiji će izbor biti potvrđen u Senatu sledeće nedelje, već je izjavio da smatra odeljenje duplikatom bezbrojnih drugih obaveštajnih i kontraobaveštajnih jedinica koje su bile na raspolaganju vladi. Ministarstvu pravde više nisu trebale njegove usluge, tako da će Odeljenje biti ukinuto, a svi njegovi agenti raspušteni.

„Neka se Rusi pozabave time“, rekao je Ličfild. „Oni su tražili našu pomoć, ti si im je dala, i sada je to njihov problem.“

„Ne misliš valjda to ozbiljno? Oborili su našeg čoveka. Ne oslanjamo se na druge da se brinu za naše ljude.“

„Ovde tako radimo. I ne zaboravi, *ti* si poslala Malona tamo bez mog odobrenja.“

„Predsednik SAD tražio je da to uradim.“

Izgledalo je da ovo nije uticalo na Ličfilda. „Ti i ja smo se dogovorili da će sve operativne odluke ići preko mene. Ali to se ne dešava. A oboje znamo zašto. Zato što ja to ne bih odobrio.“

„Nije mi bilo potrebno tvoje odobrenje.“

„Zapravo jeste. Ti znaš da je na snazi sporazum da će sadašnja administracija o svemu obavestavati onu buduću i da će sve operativne odluke, počev od prošle nedelje, biti zajedničke. Moj posao je da obavestavam novu administraciju. Ipak, iz nekog razloga ova je operacija postala u celini jednostrana.“

Ličfild je pristojnih osamnaest godina gradio karijeru u Ministarstvu. Na dužnost ga je postavio Danijels, što je odobrio Senat, i radio je kao zamenik ministra pravde proteklih pet godina. Novi ministar će tek morati da odluči ko će biti zadržan na najvišem nivou. Stefani je znala da se Ličfild nameće za visoku poziciju, tako da je, kada je naimenovani ministar novog predsednika izrazio želju da zatvori *Magelan bilet*, Ličfild ugrabio priliku da pokaže kako može da igra u novom timu. U bilo koje drugo vreme ona nipošto ne bi trpela ovaj nivo birokratskog uplitanja, ali, pošto je inauguracija bila tako blizu, ništa više nije išlo po planu.

Vlast se vrtela u pokretu. Dnevnom situacijom upravljala je promena, a ne doslednost.

„Pokušala si ovo da držiš u tajnosti“, rekao je Ličfild. „Ali ja sam svejedno otkrio. Zbog toga i jesam ovde usred proklete noći. S odobrenjem Bele kuće ili bez njega, ovo je završeno.“

„Bolje ti je da se nadaš da se Koton neće izvući“, rekla je ona podjednako nehatno.

„Šta bi to trebalo da znači?“

„Ne želiš da znaš.“

„Obavesti Ruse šta se dogodilo“, rekao je. „Neka se oni pozabave tim. A ti nikada nisi zaista objasnila zašto je predsednik uopšte želeo da Malon ode tamo.“

Ne, nije objasnila, iako bi Ličfild sigurno razumeo koliko vredi kada nekome učiniš uslugu. „Najčvršća valuta“, tako su to zvali u Vašingtonu. Učinjena usluga

podrazumeva uzvratnu uslugu. Tako su stvari funkcionisale, naročito godinama unazad kada je ona tek pokrenula Odeljenje. Tada su njenih dvanaest agenata svi bili pravnici, a svaki je bio dodatno obučen u obaveštajnom radu i špijunaži. Koton je bio jedan od njenih prvih zaposlenih, doveden iz mornarice i vojnog pravosuđa s diplomom prava iz Džordžtauna. Radio je za nju desetak godina pre nego što se preuranjeno penzionisao i preselio u Kopenhagen, gde je sada držao staru knjižaru. Tokom proteklih nekoliko godina povremeno je, zbog specifičnih okolnosti, ponovo ulazio u njen svet. Nedavno ga je angažovala kao spoljnog pomoćnika. Današnji zadatak, jednostavna osmatračka misija, bio je jedan od takvih poslova po ugovoru.

Ali nešto je krenulo naopako.

„Učini to“, rekao joj je on.

Ma kako da ne. „Bruse, ja i dalje vodim ovu agenciju naredna dva dana. Do tada ću je voditi kako meni bude izgledalo prikladno. Ako ti se to ne dopada, otpusti me. Ali onda ćeš morati da objasniš svoj postupak Beloj kući.“

Znala je da ova pretnja ne može biti zanemarena. Deni Danijels je još bio predsednik, a Odeljenje je bilo njegova omiljena agencija prilično dugo. Ličfild je bio tipični vašingtonski uvlakač. Njegov jedini cilj bio je da preživi i zadrži svoj posao. Nije bilo važno kako to postiže. Ona je ranije imala posla s njim samo u nekoliko prilika, ali čula je da se priča kako je oportunist.

Tako je poslednje što je mogao sebi da priušti bilo da se upusti u nadmetanje s predsednikom SAD, a u tom nadmetanju ne samo što bi izgubio nego bi ono privuklo i dosta pažnje. Ako je ovaj čovek želeo da bude član nove administracije, prvo je morao da preživi staru.

„Slušaj, nemoj ovo da mi uzimaš za zlo, ali tvoje vreme je prošlo“, rekao joj je. „Kao i predsednikovo. Zar oboje ne biste jednostavno mogli da se ostavite toga? Da, ti upravljaš Odeljenjem. Ali za tebe više ne radi nijedan agent. Svi su otišli. Ti si jedina preostala. Nema više šta da se radi osim raščišćavanja. Idi kući. Penzioniši se. Uživaj malo u životu.“

Ta misao već joj je padala na pamet. Počela je u Reganovoj administraciji u Stejt departmentu, prebacila se u Ministarstvo pravde i na kraju ušla u *Magelan bilet*. Dugo je vodila tu agenciju, ali sada je to izgleda bilo završeno. Njeni izvori javili su da će deset miliona dolara potrebnih za finansiranje *Magelana* biti preusmereno na socijalna davanja, odnose s javnošću i druga sredstva potrebna za učvršćivanje imidža novog ministra pravde. Izgleda da se to smatralo važnijim od tajnog obaveštajnog rada. Ministarstvo pravde prepustiće špijuniranje CIA, NSA i svim drugim agencijama sa skraćenicama u imenu.

„Reci mi, Bruse, kako je to biti drugi? Nikada kapetan. Uvek poručnik.“

On je odmahnuo glavom. „Ti si bezobrazna stara kučka.“

Ona se iscerila. „Bezobrazna? Svakako. Kučka? Verovatno. Ali nisam stara. Ipak, jesam šefica *Magelan bileta*, još dva dana. Možda sam jedina preostala zaposlena, ali sam još glavna. Zato, ili me otpusti – ili se teraj dođavola odavde.“

I ozbiljno je mislila svaku izgovorenu reč.

Naročito onaj deo kako nije stara. Ni do dan-danas u njenom ličnom dosijeu nisu se pominjale njene godine, samo oznaka „nije dostupno“ u rubrici namenjenoj za datum rođenja.

Ličfild je ustao. „U redu, Stefani. Uradićemo ovo na tvoj način.“

Nije mogao da je otpusti i oboje su to znali. Ali je mogao u podne 20. januara. Zbog toga je odobrila Kotonu da smesta otputuje u Rusiju bez traženja ovlašćenja. Novi ministar pravde nije bio u pravu. Ministarstvu pravde bio je potreban *Magelan bilet*. Cela njegova svrha bila je da deluje izvan dometa ostalih obaveštajnih agencija. Zato je njegovo sedište bilo smešteno hiljadu kilometara južno u Atlanti, daleko od vašingtonske politike. Ta odluka, koju je donela pre mnogo godina, donela je i nezavisnost i efikasnost, i ona je bila ponosna na to svoje zaveštanje.

Ličfild je sada izašao iz prostorije, ali je bio u pravu u jednom. Svi njeni agenti su otišli, a kancelarije u Atlanti bile su zatvorene.

Nije imala nameru da preuzme neki drugi položaj u ministarstvu ili dopusti sebi da bude otpuštena. Umesto toga je dala otkaz. Vreme je bilo da počne da naplaćuje svoju penziju i nade nešto drugo čime će ispuniti vreme. Sigurno neće sedeti u kući po ceo dan.

Mozak joj je užurbano radio, razmišljajući u bliskim poznatim okvirima. Koton je bio u nevolji, a ona nije računala na Ruse da će joj pomoći. Nije joj se naročito dopadalo da im veruje ni u početku, ali nije bilo izbora. Svi rizici su objašnjeni Kotonu, koji ju je uverio da će biti oprezan. Sada je izgledalo da joj je ostalo da se okrene samo na jednu stranu.

Posegnula je za svojim smartfonom.

I poslala SMS poruku.

POGLAVLJE TRI

VIRDŽINIJA

2.40

Luk Danijels voleo je tuču, ali koji momak iz Tenesija nije. Uživao je u mnogim u srednjoj školi, naročito u tučama zbog devojke, a onda još više za šest godina koje je proveo u vojsci kao rendžer. Prošle godine imao je svoju ulogu kao agent *Magelan bileta*, ali ti dani su nažalost bili završeni. Već je dobio naređenje da ode i prebacio se u Obaveštajnu agenciju Ministarstva odbrane, a prvi radni dan mu je bio u ponedeljak, dan nakon što novi predsednik preuzme dužnost.

Do tada je zvanično bio na odsustvu.

A ipak je bio ovde, u sitne sate, i pratio drugi auto.

Njegov stric, aktuelni predsednik SAD, lično je tražio njegovu pomoć. Obično se on i stric nisu viđali oči u oči, ali su se u poslednje vreme više trudili oko svog odnosa. Istinu govoreći, bilo mu je drago da pomogne. Voleo je *Magelan bilet* i dopadala mu se Stefani Nel. Njoj je čorbu zapržila gomila političara koji su mislili da znaju bolje od nje. Stric Deni bio je pred penzijom, a njegova politička karijera završena. Ipak, izgleda da je postojao još jedan problem, još nešto što je privuklo i predsednikovu i Stefaninu pažnju.

Tipično, nije mu mnogo objašnjavano zašto je pratio ovaj auto. Njegova meta bila je ruska državljanka po imenu Anja Petrova, plavuša s oblinama i lepim licem ovalnog oblika visokih jagodičnih kostiju. Noge su joj bile duge i mišićave, kao kod plesačice, a pokreti odmereni i proračunati. Izgleda da su joj omiljena odeća bile „levis“ farmerke udenute u čizme do kolena. Nije nosila šminku, što joj je davalo blago surov izgled, što joj je možda i bila namera. Bila je prilično upečatljiva i on je želeo da su se upoznali u drugim okolnostima. To što ju je posmatrao protekla dva dana uopšte nije bilo toliko neprijatno.

Izgleda da joj se dopadao *Kreker Barel*, gde je danas došla dva puta, jednom na ručak, a drugi put na večeru pre nekoliko sati. Posle obroka je provela neko vreme u virdžinijskom motelu zapadno od Vašingtona, malo dalje od Međudržavnog auto-puta 66. Stric Deni mu je dostavio sve potrebne informacije. Imala je trideset četiri godine i bila ljubavnica Aleksandra Zorina, postarijeg bivšeg oficira KGB-a, koji je sada živio u južnom Sibiru. Izgleda da niko nije obraćao mnogo pažnje na Zorina do pre nedelju dana. Zatim je nešto uplašilo i Ruse i strica

Denija, dovoljno da Deni bude poslat kao pas tragač za njom, a Koton Malon u inostranstvo kao istureni igrač.

Samo nemoj da te otkriju, rekao mu je predsednik. Ostani uz nju. Kuda god da ide. Možeš li to da izvedeš?

Odnos između njih dvojice je u najboljem slučaju bio hirovit, ali morao je da prizna kako njegov stric zna da upravlja stvarima. Nedostajace celoj zemlji, kao što će Luku nedostajati nekadašnji posao. Nije se radovao radu u Obaveštajnoj agenciji Ministarstva odbrane. Nakon što je diplomirao u srednjoj školi, izbegao koledž i prijavio se u vojsku, najzad je pronašao svoje mesto u *Magelanu*.

Nažalost, njega više nije bilo.

Bio je na kilometar i po iza svoje mete, ostavljajući veliki razmak pošto je na auto-putu bilo malo kola, a zimska noć je bila vedra i mirna. Pre pola sata motrio je na motel kada se Anja iznenada pojavila sa sekirom u ruci i odvezla se na zapad u Virdžiniju. Sada su bili blizu Manasasa i ona je dala migavac da izlazi s auto-puta. On je uradio isto, i prošao kroz naplatnu rampu skrenuvši na jug na seoski put s dve trake. Ovde je morao da drži još veće rastojanje između kola jer nije bilo ni blizu onoliko spoljašnjih skretanja pažnje kao na međudržavnom auto-putu.

Kuda se ona to zaputila usred proklete noći?

Sa sekirom?

Razmišljao je da pozove strica Denija i probudi ga. Dobio je direktni broj telefona i naređeno mu je da smesta javi ako se desi išta važno, ali oni su se do sada samo vozili po seoskim predelima.

Anja je ponovo skrenula, na oko kilometar ispred njega.

Nikakva kola nisu prolazila ni u jednom smeru i pejzaž je bio pokriven gustim mrakom dokle mu je pogled sezao, pa je isključio farove i dovezao se do mesta gde je drugi auto skrenuo s glavnog puta.

Sedeo je za volanom automobila koji je bio njegov ponos i radost. Srebrni „mustang“ iz 1967, poklon koji je kupio sam sebi dok je još bio u vojsci. Držao ga je zatvorenog u garaži pored svog stana u Vašingtonu, i to je bila jedna od nekoliko stvari koje je imao a da ih je istinski obožavao. Voleo je da ga vozi za vreme predaha koje je Stefani Nel zahtevala da svi agenti *Magelan bileta* uzimaju na svake četiri nedelje. Platilo ga je skoro dvadeset pet hiljada momku kome je očajnički trebao novac, što je bilo jeftino s obzirom na cene na tržištu. Dobio ga je u izvrsnom stanju, s manuelnim četvorostepenim menjačem i pojačanim motorom V-8 od 320 konja. Nije bio baš ekonomičan što se tiče goriva, ali ta stvar bila je napravljena kada je galon goriva koštao 25 centi.

Ugledao je prilazni put do neke kuće, okružen s obe strane masivnim kamenim stubovima između kojih se uzdizao luk od kovanog gvozda. Gvozdena kapija bila je iskrivljena, a popločana staza iza nje vodila je između tamnog drveća. Nije bilo šanse da skrene tamo, jer nije imao pojma koliko daleko je staza išla ili šta ga je čekalo na njenom kraju. Bolji pristup bio je da krene peške, pa je skrenuo na prilazni put, prošao ulaz i parkirao se između drveća, ne uključujući farove. Izvukao se iz „mustanga“ i tiho zatvorio vrata. Noć je bila hladna, ali ne baš da se smrzneš do kostiju. Centralne države uz obalu Atlantika uživale su u neobično blagim zimama i jaki snegovi iz prethodnih godina su ih do sada zaobišli. On je nosio debele somotske pantalone i džemper, kao i na vetar otpornu jaknu i rukavice. Njegova „bereta“ koju je zadužio u *Magelan biletu* bila je zadenuta u futrolu ispod ramena. Nije imao baterijsku lampu, ali je nosio mobilni telefon koji je mogao da mu posluži u slučaju nužde. Ipak, proverio je da li je telefon u nečujnom režimu rada.

Krenuo je napred.

Staza je bila duga samo nekih dvesta metara i vodila je do nepravilne crne mase dvospratne kuće s odvojenim krilima, dozidanim delovima i spoljašnjim građevinama. S njegove leve strane prostiralo se travnato polje, smrznuto ispod ledenog pokrova. Neki pokret privukao mu je pažnju i pogledom je ispratio obličje sove koja je uzletela s polja. Dobro se sećao takvih sova iz vremena odrastanja u seoskim predelima Tenesija. Zvezde oštre poput igala istačkale su crno baršunasto nebo, osvetljeno samo četvrtinom meseca. Primetio je kola parkirana ispred kuće i zrak svetla iz baterijske blizu ulaznih vrata. Pitao se ko tu živi pošto nije bilo table s imenom, poštanskog sandučeta ili bilo čega da bi mogla da se ustanovi adresa ovog mesta.

Držao se blizu drveća provlačeći se između trnja koje mu se kačilo za odeću. Hladnoća se probijala prema njegovoj koži, ali iznenadni napor i osećaj iščekivanja su ga naterali da se oznoji. Izbrojao je više od trideset prozora sa 16 okana na prednjoj fasadi. Nigde nije gorelo nikakvo svetlo. Čuo je lupanje, kao od metala o metal, a zatim cepanje drveta. Prislonio se uz drvo i provirio iza stabla, i spazio zrak svetla iz baterijske lampe na pedeset metara udaljenosti kako nestaje u kući. Začudio se grubosti ovog ulaska i, kada je prišao bliže, shvatio da je kuća urušena i napuštena. Spolja je imala viktorijanski izgled i većina dasaka na fasadi je i dalje bila netaknuta, ali je zidove išarala buđ, a vremenski uslovi ostavili su trag. Nekoliko prozora u prizemlju bilo je zakovano daskama, dok su svi na gornjem spratu bili izloženi. U podnožju su rasli korov i žbunje, kao da niko nije posvećivao pažnju ovom mestu već dugo vremena.

On bi svakako voleo da zna ko je bio vlasnik. I zašto ju je jedna Ruskinja posetila usred noći? Postojao je samo jedan način da to otkrije, pa je iskoračio iz cestara na ivici prilaznog puta i prišao debelim ulaznim vratima na kojim su daske sada bile provaljene.

Napipao je svoju „beretu“ i stegnuo je, pa zatim ušao, koračajući obazrivo. Stajao je u prostranom predsoblju, u kome je tepih i dalje pokrivaio pod. Ispred njega se izvijalo polukružno stepenište, a otvorena vrata vodila su u sobe u kojima su na prozorima visile roletne. Boja se oljuštila sa zidova, gips otpao, na tapetama su se pojavili bezbrojni klobuci, i priroda je polako ponovo zauzimala ono što je nekad bilo njeno.

Pred njim se pružao hodnik.

Oslušnuo je, osećajući se kao da stoji u grobu.

Zatim se čuo zvuk.

Lupanje.

S druge strane prizemlja.

Zraci svetla pojavili su se u hodniku petnaest metara ispred.

Prikrao se napred, koristeći buku iz udaljene sobe da prikrije njegove korake. Izgledalo je da Anju Petrovu ne zanima da li privlači pažnju. Najverovatnije je pretpostavljala da kilometrima uokolo nema nikoga. I da nije bilo njega, bila bi u pravu.

Došao je do otvorenih vrata iz kojih je svetlost prodirala u hodnik. Oprezno je provirio iza dovratka i video ono što je nekada bila velika lamperijom obložena radna soba, s jednim zidom od poda do plafona pokrivenim policama za knjige, koje su sada, prazne, ležale iskrivljene. Bacio je pogled na plafon iznad svoje glave. Bio je prekriven gipsanim ukrasima. Nije bilo nameštaja. Anja je naizgled bila usredsređena na suprotni zid, u kome je bušila rupu u lamperiji. I to ne preterano nežno. Očigledno je umela da se služi sekirom. Njena baterijska lampa je ležala na podu, bacajući dovoljno svetlosti da ona proceni kako napreduje s bušenjem zida.

Njegov zadatak bio je da posmatra, ne da se meša.

Nemoj da te otkriju.

Ona je nastavila da udara, odvaljujući komade drveta dok se nije pojavio otvor. Primetio je da je zid unutrašnji i iza njega se otvorio prazan prostor. Anja je desnom čizmom odlomila još drveta, proširila procep i pregledala prostor iza njega pomoću baterijske lampe.

Spustila je sekiru.

A onda je nestala u rupi.

POGLAVLJE ČETIRI

ŽIVOR, FRANCUSKA

8.50

Kasiopeja Vit prekasno je shvatila da nešto nije u redu. Pre dva dana njeni kamenoresci probušili su niz rupa u krečnjaku, ne savremenim burgijama i bušilicama za beton, već onako kako se to radilo pre osamsto godina. Dugačko metalno zvezdasto dleto, s klinovima debelim poput ljudskog palca, zakucavano je u kamen, okretano pa ponovo zakucavano, a postupak je ponavljan sve dok se ne bi probušio pravilan kanal dubok desetak centimetara. Rupe se bile razmaknute za dužinu dlana, duž deset metara preko površine litice. Nisu korišćeni nikakvi metri. Kao u stara vremena, za tu svrhu je služio dugačak konopac sa čvorovima. Svaka šupljina je zatim punjena vodom i zatvarana, nakon čega se puštalo da se voda zamrzne. Da je bilo leto, šupljine bi bile napunjene mokrim drvetom ili iverom s metalnim klinovima. Na svu sreću, temperatura se dovoljno spustila da Majka Priroda priskoči u pomoć.

Kamenolom je bio udaljen od njenog imanja. Gotovo celu deceniju ona se vredno trudila da izgradi zamak koristeći samo alatke, materijale i tehnike koji su bili raspoloživi u XIII veku. Mesto koje je kupila prvobitno je zauzeo prvi kanonizovani kralj Francuske, Luj IX. Tu su se nalazile ne samo ruševine zamka, nego i *šato* iz XVI veka koji je ona preuredila u svoj dom. Nazvala je imanje *Royal Šampanj*, po jednom puku konjice Luja XV.

Zidana kula je nekada bila simbol plemićke moći, a zamak u Živoru je bio izgrađen kao vojno utvrđenje sa zaštitnim zidovima, odbrambenim jarkom, tornjevima na uglovima i velikom središnjom kulom. Pošto je bio srušen pre tri stotine godina, njegova obnova postala je njena životna misija. I baš kao u srednjovekovna vremena, okruženje je i dalje obezbeđivalo obilje vode, kamena, zemlje, peska i drveta – svega što je potrebno za gradnju. Kamenoresci, tesari, zidari, stolari, kovači i grnčari, svi na njenom platnom spisku, naporno su radili šest dana nedeljno, živeći i oblačeći se upravo onako kao što bi to radili pre osam vekova. Gradilište je bilo otvoreno za javnost i prodaja ulaznica pomogla je u smanjivanju troškova, ali većina radova je finansirana njenim izdašnim sredstvima, s trenutnom procenom da će biti potrebno još dvadeset godina da se sve završi.

Kamenoresci su proučavali rupe u kojima se voda potpuno zamrzla, i pukotine od njenog širenja pokazivale su da je sve spremno. Litica se izdizala

mного metara uvis, a lice stene bilo je golo, sa samo nekoliko pukotina, otvora i ispuččenja. Pre više meseci izvukli su sav upotrebljivi materijal s visine tla, a sada su napredovali dvadeset metara uvis, na skeli napravljenoj od drveta i konopaca. Tri čoveka su maljevima počeli da lupaju *chase masses*. Alatkе za udaranje izgledale su kao čekići, ali jedna strana je bila iskovana u dve oštре ivice spojene ispuččenom oblinom. Ta strana je usađivana u stenu, a zatim udarana čekićem da se otvori pukotina. Pomeranjem *chase masse* duž te pukotine, uz stalno udaranje, udarni talasi pretresali su stenu izazivajući odlamanje duž prirodnih otvora. Zamoran postupak, bez sumnje, ali je delovao.

Ona je stajala i gledala kako ljudi nastavljaju da pomeraju *chase masses*, dok je metal udarao o metal u skoro lirskom ritmu. Niz dugačkih naprslina je pokazivao da je napravljeno dovoljno otvora.

„Samo što nije puklo“, upozorio je jedan od kamenorezaca.

To je bio znak za ostale da se zaustave.

Svi su stajali ćutke i proučavali lice litice koja se izdizala još dvadeset metara iznad njih. Testovi su pokazali da je ovaj sivobeli kamen pun magnezijuma, koji ga je ćinio posebno tvrdim, savršenim za gradnju. Ispod njih su konjska kola obložena slamom ćekala da povezu komade velićine ćoveka – one koje je jedan ćovek mogao da podigne sam – pravo nazad na gradilište. Slama je služila kao prirodna obloga za ublažavanje udaraca pri transportu. Veći komadi biće klesani ovde na licu mesta, a zatim prevezeni. Ovo je bilo izvorišno mesto celog njenog poduhvata.

Gledala je kako pukotine postaju sve duže i brojnije, a gravitacija im je sada bila saveznik. Najzad, stena velićine „mercedesa“ odlomila se i pala s litice, tresnuvši o zemlju ispod njih. Izgledalo je da su ljudi zadovoljni svojim radom. Zadovoljna je bila i ona. Iz ovog plena otrgnutog od litice mogli su se isklesati mnogi kameni blokovi. Na litici je ostala iskrzana rupa, na njihovoj prvoj iskopini na ovoj visini. Sada su se pomerali levo i desno i odlamali još komada krećnjaka pre nego što podignu skelu još više. Ona je volela da gleda svoje ljude na poslu. Svi su bili odeveni onako kako bi bili ljudi u davna vremena, a jedini izuzetak su bile jakne i rukavice koji su bili savremeni. Kao i kacige i zaštitne naoćare, dodaci na kojima je insistirala njena osiguravajuća kompanija i za koje će istorija morati da joj oprostи.

„Dobro ste radili, svi“, rekao je predradnik.

A ona je klimnula glavom u znak slaganja.

Ljudи su počeli da se spuštaju niz drvene oslonce. Ona se na trenutak zadržala diveći se kamenolomu. Većina radnika kod nje je bila već godinama. Plaćala je

dobre dnevnicke, cele godine, a takođe smeštaj i hranu. Francuski univerziteti stalno su slali studente u želji da učestvuju u takvom inovativnom projektu. Leti je zapošljavala dodatne pomoćne radnike, ali sada, usred zime, samo su prekaljeni radnici ostali na poslu. Današnji dan nameravala je da provede na gradilištu, počev od ovog izvlačenja kamena. Tri od četiri zaštitna zida bila su skoro dovršena, a upravo pribavljeni kamen preći će dug postupak pre dovršavanja četvrtog.

Čula je prasak.

Za kojim je usledio još jedan.

To nije bilo neobično pošto su narušili kompaktnost stene.

Okrenula se prema stenovitoj površini. Još jedan niz prasaka i pucketanja odozgo privukao joj je pažnju.

„Neka se svi sklone!“, povikala je radnicima ispod. „Odmah! Krenite!“

Mahnula je rukama pokazujući im da se udalje od skele. Nije bila sigurna šta se dešava, ali je izgledalo da oprez nije naodmet. Pucanje je postalo glasnije i brže, poput hitaca iz udaljenog automatskog oružja, a to je bio zvuk koji je ona predobro poznavala. Morala je da krene i okrenula se prema daljoj strani platforme odakle joj je bilo lakše da se spusti. Ali parče krečnjaka otpalo je s lica litice i udarilo u gornje daske. Skela je zadrhtala pod njenim nogama. Nije imala za šta da se uhvati i održavanje ravnoteže bilo je nezgodno, pa se spustila na hladno drvo ispod sebe i uhvatila za ivice dok ljuljanje nije prestalo. Stub koji je držao u vazduhu izgleda je izdržao udar, njegovi vezovi od užeta mogli su da se pomeraju levo i desno. Glasovi ispod nje pitali su je da li je dobro.

Podigla se na koleno i pogledala preko ivice. „U redu sam.“

Ustala je i stresla sa sebe zemlju i prašinu.

„Moraćemo da pregledamo skelu“, doviknula je dole. „To je bio jak udarac.“

Novo pucketanje privuklo joj je pažnju.

Pogledala je gore i shvatila šta se dešava. Stena iznad nje iz koje su upravo izvukli komad cepala se duž sedimentnog sloja, a gravitacija im je sada postajala neprijatelj i koristila je svaku slabu tačku. Kamen koji je po svemu izgledao neuništivo mogao je da bude lomljiv kao drvo.

Dva silovita treska uzdrimala su kameni zid.

Prašina i parčići kamenja počeli su da pljušte odozgo i u vazduh. Još jedan veliki komad stene pao je i zamalo promašio skelu. Nije mogla da potrči napred, jer bi tako upala pravo u nevolju. Zato se okrenula i pojurila prema drugom kraju platforme. Iza nje, još komada krečnjaka pogodilo je grede i uništilo deo nosećih stubova.

Videla je da su svi radnici pobjegli na sigurno.

Ostala je samo ona.

Novi ogroman komad kamena tresnuo je o izložene poprečne grede. U trenutku nije imala na čemu da stoji. Pogledala je naniže i primetila kola napunjena slamom, i dalje na svom mestu, deset metara niže. Gomila je izgledala dovoljno debela, ali nije mogla sigurno da zna.

Nažalost, nije imala izbora.

Bacila se naglavce i okrenula u vazduhu ispravljajući leđa. Ako je dobro proračunala, slama će se naći tačno ispod nje. Čula je kako se drveni toranj ruši pod naletom kamenja. Sklopila je oči i sačekala. Sekundu kasnije našla se u slami, koja je ublažila njen pad i zaustavila je u mestu. Otvorila je oči, ležeći licem okrenuta nagore, i slušala kako pljusak kamenja i drveta udara po zemlji.

Ustala je i osmotrila prizor razaranja.

Oblaci prašine podizali su se u nebo.

Njeni zaposleni su pritrčali i pitali je da li je povređena. Odmahnula je glavom i ponovo proverila da li su svi oni dobro.

„Izgleda kao da moramo da raščistimo ovaj nered“ rekla je.

Skotrljala se iz kola, potresena, ali nezgode se dešavaju, pogotovo kada se radi o ovako velikim projektima. Na svu sreću, do sada nijedna povreda na gradilištu nije bila teška.

Diplomirala je srednjovekovnu arhitekturu na *l'Ecole pratique des hautes etudes* u Parizu, a magistrirala na *Pierre de Montreuil*, zagovorniku gotskog stila gradnje iz XIII veka. Trebalo joj je skoro godinu dana da napravi planove svog zamka i nadala se da će biti živa kada bude završen. Još nije napunila četrdesetu godinu, tako da starost nije bila problem. Reč je o rizicima koje je ponekad preuzimala, i ne samo onima koji nastaju od padanja kamenja. Godinama je bila povezana s nekim zastrašujućim stvarima. Radila je sa stranim vladama, obavestajnim agencijama, čak i predsednicima, nikada ne dopuštajući da je zarobi neizbežnost rutine. Ali, ako provedete dovoljno vremena u blizini ljudi s oružjem, na kraju se dogodi nešto loše. Ipak, do sada je imala sreće.

Kao danas.

Radnici su krenuli prema gomili krša. Njoj je mobilni zavibrirao u džepu kaputa.

Tokom prošlih nekoliko nedelja bliže je saradivala s korporacijom svoje porodice, sa sedištem u Barseloni. Njeni otac i majka prepisali su firmu na nju kao jedinu naslednicu i ona je bila njen jedini akcionar, a sredstva kompanije vredela su milijarde i bila je rasprostranjena na šest kontinenata. Obično je biznis bio njen

najneomiljeniji zadatak, svakodnevni poslovi bili su prepušteni kompetentnim službenicima, ali posao joj je u poslednje vreme skrenuo misli s drugih stvari. Pretpostavila je da je ovo još jedan poziv izvršnog direktora firme. Danas su već razgovarali.

Ali stigla je poruka i telefon je zavibrirao.

Dodirnula je sličicu na ekranu i videla ko je pošiljalac.

STEFANI NEL.

Ukočeno se ispravila u leđima, pošto je ovo bila poslednja, ili jedna od poslednjih, osoba s kojom je želela da se čuje. Pročitala je poruku.

Koton je u nevolji i ne bih ti ovo govorila da situacija nije loša.

POGLAVLJE PET

BAJKALSKO JEZERO, RUSIJA

Malon je sklopio oči pokušavajući da razbistri misli. Imao je samo jedan pokušaj da preživi, tako da se držao za polugu upravljača i upravljao nos aviona pravo u čeonu vetar, namerno pokušavajući da zaustavi letelicu u vazduhu. Momak koji mu je predao avion hvalisao se da „an-2“ može da leti unazad pri čeonom vetru od pedeset pet kilometara na čas. Piloti su čak uspevali da se njime prizemlje kao padobranom. On se pitao koliko su takva hvalisanja istinita, ali upravo će to sam ustanoviti.

Avion se propinjao od turbulencije i on je cimnuo kontrolnu palicu do kraja održavajući krila ravnim, što nije bilo lako s obzirom na to da je dobar deo oba leva krila nestao. Motor i dalje nije radio, kao ni instrumenti, u kabini je postajalo hladno jer nije bilo grejanja i dah mu je izlazio iz usta kao siva magla. Na svu sreću, bio je adekvatno obučen. Dugi veš, odeća otporna na vetar spolja, izolacioni sloj u sredini, i sve to je dobio od ruske vojske. Rukavice su mu štatile ruke, čizme stopala, a na sintetičkoj vindjakni je imao krznom opšivenu kapuljaču.

Osećao je kako se brzina protoka vazduha smanjuje, a avion je u vazduhu održavao čeonu vetar. Pažnju su mu privukla dva glasna praska. Pritisak na krilima je savio zakrilce za usmeravanje na ivicama krila. Počeo je da gubi visinu i to ne ravnomerno, nego više kao u strmom padu. Počeo je da pomera zakrilce i uspeo da povrati nešto stabilnosti, i avion se ispravio, ali je i dalje padao. Brzo je provirio kroz prozore i video plavi led i površinu jezera koja je izgledala kao posuta šećerom kako mu se približavaju. Avion se trznuo udesno, zatim ulevo, ali on je uspeo da predupredi to kretanje i zadrži trup usmeren u vetar. Sunčeva svetlost se bleštavo odbijala o prozor. Silovito strujanje ledenog vazduha udaralo je pravo u njega, i jak vetar je delovao kao motor i podizao ga, dok je avion padao natraške kroz njegove nalete. Nije imao pojma gde ili u šta će da udari i shvatio je da spuštanje nikako neće biti mekano, pa je brzo proverio da li je čvrsto vezan i spremio se za udar.

Dotakao je zemlju, prvo repom, a skije aviona su tresnule i savile se dok su jaki vetrovi na površini jezera naletali na „An-2“. Grebanje čeličnih ivica po hrapavom ledu reklo mu je da više nije u vazduhu. Bol od jakog sudara s tlom sevnuo mu je kroz glavu, izazivajući u njegovom mozgu kratak spoj i pred očima su mu sevnule zvezde. Okusio je krv na jeziku. Nije mogao ništa osim da se nada da

će se klizanje brzo zaustaviti. Težina aviona je najzad omogućila da se zaustavi na ledu, nakon što je klizao unazad i zatim se obrtao kao vrteška u zabavnom parku. Bogu hvala što je unutra bilo dosta prostora.

Malon se zatresao od naglog zaustavljanja.

Tišinu nije narušavalo ništa osim pulsiranja krvi i njegovog glasnog izdisanja.

Osmehnuo se.

To je bilo prvo.

On je nekada bio pilot lovačkog aviona, obučen u mornarici, i još je imao dozvolu za upravljanje komercijalnim avionima. Leteo je raznim letelicama, skoro pa svim postojećim. Ali mogao je da se kladi da je malo onih koje su se ikada zaustavile u vazduhu i zatim spustile unatraske a da ostanu čitave.

Otkopčao je pojas i zaškiljio na blistavu plavu ploču jezera ispod sebe. Približavao mu se vremenskim nepogodama išiban kamion, mutnocrvene boje ispod debelih neravnomernih premaza sive na haubi i stranicama. Primetio je kako tečnost ističe iz trupa aviona na led, a u ledenom vazduhu se osetio jak miris goriva. Ostavio je za sobom veliku lokvu od curenja. Kamion je preko jezera jurio pravo na njega kroz laganu izmaglicu koja je lebdela iznad površine. Možda mu je to neko dolazio u pomoć. Svakako bi mu dobro došla vožnja do Babuškina, gde ga je čekao kopneni prevoz. Nije trebalo samo da istraži onu daču nego i da otkrije ko je pokušao da ga obori i ubije.

Kamion je nastavio da se približava, a njegove gume s dubokim šarama su izbacivale sneg ispod sebe. Vetar je drmusao avion i temperatura u kokpitu je opala. Navukao je kapuljaču jakne preko smrznutih ušiju. Njegova *bereta* iz *Magelan bileta* bila je zadenuta u ramenu futrolu ispod jakne. Mobilni telefon mu je ostao povezan s komunikacionom opremom „An-2“. Upravo je hteo da ga isključi iz sistema kada se kamion klizajući zaustavio trideset metara dalje i iz njega su izašla dvojica ljudi, obojica s automatskim puškama, s očima koje su zurile iz proreza na skijaškim maskama.

Nisu to bila uobičajena kola za dobrodošlicu.

Kleknuli su i naciljali.

On se otkotrljao sa sedišta baš kada se razlegla pucnjava.

Hici su razneli prednji vetrobran. Počele su da padaju krhotine stakla. Aluminijski omotač aviona nije bio dorastao mecima velikog kalibra, koji su prodirali kroz njega bez ikakvih problema. Morao je da se izvuče odavde. Odmah. Ispuzao je kroz vrata u krmni deo aviona.

Toliko o jednostavnoj izviđačkoj misiji.

Posegnuo je ispod jakne i našao svoj pištolj. Tada je shvatio da su izlazna vrata na suprotnoj strani od mesta gde se kamion zaustavio. Trgnuo je rezu i bacio se na plavi led. Pucnjava je i dalje odjekivala, a avion je bio sav izbušen mecima. Nadao se da će imati nekoliko trenutaka pre nego što napadači shvate da je nestao.

Ostavio je avion između sebe i njih i potrčao.

Posle dvadeset metara se zaustavio i okrenuo.

Paljba je prestala.

Video je jednog od ljudi pored propelera, a drugog kako obilazi iza repa. Pažnja im je bila usmerena na avion, u potrazi za njim. Gorivo je nastavilo da ističe iz sredine trupa na led, i narandžasta tečnost se utapala u smrznutu površinu jezera. Obično metak nije mogao ništa da zapali. To se dešavalo samo na televiziji. Ali on je znao da to pravilo ne važi za avionsku čorbu. Njoj nije trebalo mnogo da plane.

Naciljao je u sredinu lokve i opalio.

Nijedan od ljudi nije imao šansu da išta uradi.

Eksplzija je obasjala nebo i prema njemu je jurnuo kovitlac vazduha pod pritiskom. Oborio ga je na led i osećaj je bio kao da je pao na beton. Otkotrljao se dvaput se okrenuvši i zatim ponovo usmerio pažnju na avion, koji je nestao, zajedno s dva izazivača problema, koji su sada bili gomile pocrnelog mesa i ugljenisanih kostiju.

Kao i njegov telefon.

Što je značilo da nije imao načina da se odmah javi bilo kome.

Obišao je divlji kovitlac plamena i dima i našao kamion. Na svu sreću, ključevi su ostali u bravi. Ručni radio ležao je na jednom od sedišta. Popeo se u kabinu, pritisnuo dugme na odašiljaču i rekao: „Ko sluša?“

„Ja slušam“, odgovorio je muški glas na savršenom engleskom.

„A ko si ti?“

„Kako bi bilo da ti kažeš prvi?“

„Ja sam tip koji je upravo sredio dvojicu s puškama.“

„To će ti izazvati problem.“

„Često mi to govore. Zašto ste me oborili?“

„Zašto si *ti* ovde?“

Nije mogao da otkrije stvarni razlog, pa je odabrao drugi pristup. „Kako bi bilo da se nađemo, licem u lice, i popričamo. Ja sam Amerikanac, ne Rus. Ako ti je to važno.“

„Špijunirao si moju kuću.“ Tada je shvatio s kim razgovara.

„Zovem Koton Malon. Mora da si ti Aleksandar Zorin.“

Ćutanje je pokazivalo da je bio u pravu.

„Pretpostavljam da sada imaš kamion“, rekao je Zorin.

On je prelazio prstom preko dugmeta mikrofona, osećajući koliko su mu usta suva, i pustio čoveka da čeka. Najzad je rekao: „Sada je samo moj.“

„Kreni na istok s mesta na kome si sada. Siđi s jezera na glavni put. Postoji samo jedan. Idi njime na sever dok ne vidiš opservatoriju. Ja ću te tamo sačekati.“

POGLAVLJE ŠEST

ČAJANIJE, RUSIJA

4.20

Aleksandar Zorin ostavio je svoju odeću u grubo izgrađenom predvorju i sagnuo se da prođe kroz krznom obložena vrata. Prostor u koji je ušao bio je mračan i sumoran. U jednom uglu je slabašno gorela lojanica, bacajući jedva dovoljno svetlosti da obasja okruglu sobu od tesanih balvana. Zidovi bez prozora bili su potpuno crni od čađavog taloga vatri koje su ih decenijama zagrevale. U sredini se uzdizala gomila kamenja, ispod koje je jarko gorela vatra od brezovih cepanica. Niz borovih klupa spuštao se s jedne strane poput stepenica. Rupa visoko iznad njegove glave dopuštala je dimu da izađe, ostavljajući samo suhu toplotu iz kamenja, što je činilo disanje bolnim i izazivalo znojenje.

„Dopada li ti se moja crna sauna?“, upitao je drugog čoveka koji se već nalazio unutra i sedeo na jednoj klupi.

„Nedostajala mi je.“

Obojica muškaraca bili su nagi, ali se nijedan nije stideo svog tela. Zorinovo je ostalo čvrsto, s još isturenim grudima i spletovima mišića, iako će u toku godine napuniti šezdeset dve. Jedini ožiljak koji je imao bio je beo i pružao mu se preko leve strane grudi, od stare rane od noža iz prošlih dana. Stajao je uspravno s izrazom lica kojim je pokušavao da pokaže trajno poverenje. Kosa mu je bila poput raščupane crne grive, koja je uvek izgledala kao da su joj potrebni makaze i češalj. Imao je dečačko lice koje je ženama oduvek bilo privlačno, naročito uzan nos i usne koje je nasledio od oca. Desno oko bilo mu je zeleno, levo smeđe ili sivo u zavisnosti od svetlosti, što je bila osobina koju mu je prenela njegova majka. Ponekad je izgledalo kao da su to dva lica postavljena jedno preko drugog, i on je mnogo puta maksimalno iskoristio tu anomaliju. Ponosio se što je obrazovan čovek, i u formalnom smislu i tako što je bio samouk. Godinama je patio u izgnanstvu, ali je naučio da potisne svoje potrebe i navike, prihvatajući svoje prinudno spuštanje u niže sfere života, gde je disao primetno drugačiji vazduh – kao riba izbačena na pesak.

Prišao je i seo na klupu, na kojoj su poprečne daščice bile tople i vlažne. „Napravio sam ovo kao repliku crnih sauna iz prošlosti.“

U svakom selu je nekada postojala *banja* slična ovoj, mesto za beg od sibirске hladnoće koja je trajala skoro cele godine. Većina njih, kao i svet u kome je on nekada živeo, sada je nestala.

Njegov gost bio je neosetljiv Rus surovog izgleda, stariji bar deset godina, prijatnog glasa i zuba požutelih od godina konzumiranja nikotina. Proređena svetla kosa mu se povukla s isturenog čela i uopšte nije pojačavala njegov ukupno slabašan izgled. Zvao se Vadim Belčenko i, za razliku od samog Zorina, nikada nije bio u izgnanstvu.

Ali Belčenko je znao šta je odbacivanje.

Nekada je bio veoma važna ličnost, glavni arhivar u Prvom glavnom direktoratu, odeljenju KGB-a za spoljne operacije. Kada se Sovjetski Savez raspao i Hladni rat završio, Belčenkov posao automatski je postao zastareo, pošto te tajne više nisu bile važne.

„Drago mi je što si pristao da dođeš“, rekao je Zorin svom gostu. „Prošlo je previše vremena i stvari moraju da se reše.“

Belčenko je bio gotovo slep, njegove oči bile su pokrivene kataraktom kao nakupljenom mudročću. Zorin je doveo starijeg čoveka na istok pre dva dana. Taj zahtev bi se na kraju pretvorio u naređenje, ali za tim nije bilo potrebe. Od svog dolaska, njegov gost je većinu vremena provodio u crnoj sauni, upijajući u sebe tišinu i toplotu.

„Čuo sam plan“, rekao je Belčenko.

„Imamo posetioca. Sumnjam da te vlada traži.“

Stariji čovek je slegnuo ramenima. „Boje se onoga što znam.“

„A imaju li razloga za to?“

On i Belčenko razgovarali su mnogo puta. Skoro svi koje su oni poznavali i poštovali bili su mrtvi, skrivali se ili bili obeščašćeni. Nekada su se s ponosom nazivali Sovjetima, a sada se ta reč graničila s uvredom. Hiljadu devetsto sedamnaeste boljševici su ponosno vikali *Svu moć sovjetima*, ali ta rečenica bi danas bila smatrana izdajom. Kako se samo svet promenio od 1991, kada se Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika raspao. Kakva je to veličanstvena država bila. Najveća na svetu, koja je pokrivala šestinu kopna planete. Više od deset hiljada kilometara sa istoka na zapad, kroz jedanaest vremenskih zona. Sedam hiljada kilometara od severa do juga. Između su se prostirale tundre, tajge, stepe, pustinje, planine, reke i jezera. Tatari carevi i komunisti su ovde vladali osamsto godina. Petnaest nacionalnosti, stotinu etničkih grupa, sto dvadeset sedam jezika. I svim tim su upravljali Komunistička partija, vojska i KGB. Sada je to bila Ruska Federacija – koja se pretvorila tek u senku onoga što je nekada postojalo. I

umesto da pokuša da preokrene ono što je neizbežno i bori se u bici koja se ne može dobiti, 1992. on i stotine drugih su se povukli na istok do Bajkala, gde su od tada živeli pored jezera. Stara sovjetska dača služila je kao njihov štab, a grupica kuća i radnji nedaleko od nje postala je Čajanije. Nadanje.

Izgleda da je to bilo jedino što je preostalo. „Šta je s avionom?“ upitao je Belčenko. „Naredio sam da ga obore.“

Starac se zakikotao. „Čime? Britanskim džilitima? Ručnim protivavionskim bacačima? Ili nekim od onih prastarih prenosivih sistema s infracrvenim navođenjem?“

Bilo je impresivno kako je taj stari mozak ostao oštar kada je reč o detaljima. „Upotrebio sam ono što nam je bilo na raspolaganju. Ali u pravu si, ono što smo ispalili bilo je manjkavo. Ipak, uspelo je da obavi zadatak.“

Sagnuo se do kante s hladnom vodom i sipao jednu kutlaču na vrelo kamenje. Ono je zaštitalo poput lokomotive, izbacujući veoma dobrodošao stub vodene pare. Plamen sveće na suprotnoj strani prostorije dodatno je poplaveo u gušćem isparenju. Temperatura je narasla, a njegovi mišići su se opustili. Para mu je opekla oči, pa ih je sklopio.

„Je li pilot živ?“, upitao je Belčenko.

„Preživio je sletanje. Amerikanac je.“

„E to je zanimljivo.“

Minulih decenija oni bi se opružili po nižim borovim klupama dok bi ih poslužitelji posipali vrućom vodom. Zatim bi ih trljali, prevrtali, šibali i posipali hladnom vodom, pa zatim s još vruće, a mišići bi im ispljeskali snopovima brezovih grančica i oprali ih smotuljcima konoplje. Čitav postupak se završavao još jednim posipanjem hladnom vodom, posle čega su ostajali čisti i osećali se bestelesno.

Crna sauna bila je čudesna stvar.

„Ti znaš staja želim da znam“, rekao je Belčenu. „Vreme je da mi kažeš. Ne možeš dozvoliti da to znanje umre s tobom.“

„Zar to ne bi trebalo ostaviti na miru?“

Često je sebi postavljao to pitanje, a odgovor je uvek bio isti, pa ga je zato izgovorio naglas. „Ne.“

„To je tebi i dalje važno?“ Klimnuo je glavom.

Stariji čovek je sedeo raširenih ruku, oslonivši se njima na gornji nivo klupa. „Moj mišići osećaju se tako živo ovde.“

„Ti umireš, Vadime. Obojica to znamo.“

Već je primetio starčevo bolno disanje, duboko i nepravilno. Kao i njegovu izmučenu figuru, krčanje u grlu i drhtave ruke.

„Čuvao sam toliko mnogo tajni“, rekao je Belčenko jedva čujnim šapatom. „Sve su mi poveravali. Arhivari su nekada bilo veoma važni. A ja sam poznavao Ameriku. Proučavao sam Sjedinjene Američke Države. Poznavao sam njihove snagu i slabosti. Istorija me je naučila mnogo čemu.“ Starčeve oči su ostale sklopljene dok je govorio jednoličnim tonom. „Istorija je važna, Aleksandre. Nikada to ne zaboravi.“

Kao da je njemu to trebalo govoriti. „Zbog toga i ne mogu da se okanem ovoga. Došlo je vreme. Pravi trenutak. Ja sam takođe proučavao Sjedinjene Američke Države. Poznajem njihovu *sadašnju* snagu i njihove slabosti. Postoji način da do izvesne mere dobijemo zadovoljenje za kojim smo obojica tako dugo žudeli. Dugujemo to našoj sovjetskoj braći.“

I rekao je svom starom prijatelju tačno ono što mu je bilo na umu.

„Dakle, resio si problem mata u dva poteza?“ upitao je Belčenko kada je završio.

„Blizu sam rešenja. Dokumenti koje si dostavio prošle godine mnogo su mi pomogli. Zatim sam otkrio još više. Anja je upravo sada u Vašingtonu, i pokušava da pronađe ključno mesto.“

Mogao je da vidi kako stari arhivar izgleda sasvim svestan svog preostalog uticaja. A četrdeset godina čuvanja tajni KGB-a zaista mu je dalo moć. Do te mere da je ruska vlada i dalje motrila na njega. Što je moglo da objasni pojavu onog posetioca.

Ali zašto je on bio Amerikanac?

To ga je zbunjivalo.

Dvadeset godina borio se protiv vremena i okolnosti koji su iz sve snage pokušavali da ga pretvore u leš. Na svu sreću, to se nije dogodilo. Osveta ga je održavala u životu. Ono što je ostalo nepoznato jeste koliko mržnje se još zadržalo u njegovom gostu.

„Mislio sam da je Budalin mat ćorsokak“, rekao je Belčenko.

Ni on nije bio siguran. Ali, na svu sreću, njegova preovlađujuća karakteristika oduvek je bila nesputana energija i nepokoriva volja. A ako ga izgnanstvo nije naučilo ničem drugom, ono je iskristalisalo vrednost strpljenja. Nadao se da će Anja imati uspeha i da će moći da krenu napred.

„Blizu je vreme da udarimo“, rekao je. „Godinama neće biti druge prilike.“

„Ali da li je to i dalje važno?“

„Ti oklevaš?“

Belčenko se namrštio. „Samo sam postavio pitanje.“

„Meni je važno.“

„Nulti amandman“ promrmljao je njegov gost.

„To je deo toga. Potrebno mi je ono što ti lično znaš. Reci mi, Vadime. Dopusti da ja budem taj koji će upotrebiti ono što postoji.“

Veoma dugo se osećao kao čovek koji je živ zakopan i odjednom se budi i gura poklopac svog mrtvačkog sanduka, sve vreme shvatajući uzaludnost svog napora. Ali ne više. Sada je video izlaz iz tog sanduka. Način da bude slobodan. I nije bilo reči o stvaranju sopstvene legende ili politici ili bilo kakvom određenom planu. U onome što se spremao da uradi nije bilo nikakve druge svrhe osim osвете.

Svet mu je bio dužan.

„U redu, Aleksandre. Reći ću ti. On živi u Kanadi.“

„Možeš li da me usmeriš na njega?“ Belčenko je klimnuo glavom.

Tako je on slušao dok mu je sve objašnjavano. Onda je ustao s klupe i pogledao na sat. Po koži su mu blistale graške znoja. Preostalo je samo još 56 sati.

Obuzeo ga je osećaj hitnosti, zagušujući, a ipak podsticajan, brza grčenja njegovih mišića i mozga koja su ga terala na akciju. Godine dosadnog nedelanja koje izjeda živce možda su konačno bile završene.

„Moram da idem.“

„Da otkriješ zašto je Amerikanac ovde?“ upitao je Belčenko. „Šta te navodi na pomisao da ću se videti s njim?“

„Pa kuda bi išao?“

Zaista, kuda? Ali to što je Amerikanac bio ovde baš u ovom trenutku nije bila slučajnost.

„Možda će mi trebati tvoja pomoć u vezi s njim“, rekao je. „Pustolovina?“ upitao je Belčenko sa sumnjom u glasu. On se osmehnuo. „Više predostrožnost.“

POGLAVLJE SEDAM

FRANCUSKA

Kasiopeja je zurila u telefon i videla kako se pojavljuje druga poruka od Stefani Nel, ova s brojem telefona i rečima POZOVI ME.

Prošlih nekoliko nedelja ni u kom slučaju nisu bile mirne. Njen život se zaokrenuo za 180 stepeni. Donela je neke važne odluke koje su duboko uticale na druge, naročito na Kotonu. Najpre je što se tiče svega onoga što se dogodilo u Juti mislila da je bila na ispravnoj strani, ali osvrta na to joj je omogućio da uvidi da je možda grešila. A rezultati? Čovek do koga joj je bilo stalo u mladosti bio je mrtav, a čovek koga je volela sada je bio oteran nekud daleko.

Mnogo je razmišljala o Kotonu. Njegov poslednji telefonski poziv stigao je pre nekoliko nedelja, poziv na koji se ona nije javila. Njen odgovor imejlom – OSTAVI ME NA MIRU – očigledno je pročitana i primljen k znanju, jer nije bilo daljnjih kontakata. Koton je bio ponosan čovek, on nikada ne bi puzao, niti je ona to očekivala od njega. Ona je jasno izrazila šta oseća, a on je to očito poštovao.

Ali nedostajao joj je.

Sve ju je još teško pritiskalo. Deo njene svesti vikao je kako su Koton i Stefani jednostavno radili svoj posao i okolnosti im nisu ostavile mnogo izbora. Ali drugi deo nje bio je umoran od laži koje su išle uz rad na obaveštajnim poslovima. Bila je zloupotrebljena. Čak i gore od toga. Zloupotrebila je samu sebe, misleći kako može da drži stvari pod kontrolom. Ali pogrešila je i neki ljudi su umrli zbog toga.

Ponovo je pročitala prvu Stefaninu poruku, nadajući se da će reći možda ovoga puta biti drugačije. Ipak, nije bilo greške. Koton je bio u nevolji. Stefani je bila ta koja ju je dovukla u Jutu. Krivila je Stefani više od Kotonu za ono što se na kraju dogodilo. Zauzvrat je prekinula sve kontakte i sa Stefani. Nije imala ništa protiv ako nikada više ne bude razgovarala s tom ženom. Ali gde je bio Koton? Šta je on radio? I zašto je Stefani smatrala da treba nju da pozove u pomoć? Trebalo je da sluša sopstveni razum i ostavi se toga, ali shvatila je da to ne dolazi u obzir.

Izvukla se iz gužve u kamenolomu i vratila po stazi između drveća do svog zamka. Blistavi zraci jutarnjeg sunca padali su s neba bez oblaka kroz ogolelo zimsko granje. U leto su se lisnati hrastovi i brestovi gore visoko spajali u prirodnu zavesu koja je stvarala stalnu pomrčinu sličnu večeri. Ljubičasti vres, žalfija i poljsko cveće pokrivali su tamnu zemlju s obe strane. Ali ne danas. Sve je bilo zimski mrtvo, a vazduh dovoljno oštar da čini obaveznim nošenje kaputa, a ona ga

je i nosila, sada isprljanog krečnjačkom prašinom. Znala je šta mora da se uradi i pritisnula je broj naveden u poruci, dopuštajući smartfonu da ga sam pozove.

„Kako si?“ upitala ju je Stefani.

Ona nije bila zainteresovana za ćaskanje. „Šta ne valja?“

„Koton je u Rusiji, radi nešto za mene. Upravljao je malim avionom koji je napadnut sa zemlje. Pao je.“

Prestala je da hoda, sklopila oči i ugrizla se za usnu. „Izgubila sam svaki kontakt s njim.“

„Je li živ?“

„To ne mogu da znam.“

„Pošalji agenta.“

„Nemam više agente. *Magelan bilet* je zatvoren. Svi moji ljudi su otišli. Naš novi predsednik ima drugačije prioritete, koji ne uključuju mene.“

„Kako je onda Koton stigao u Rusiju?“

„Tamo smo pratili razvoj situacije koja je garantovala potrebu za akcijom. Bela kuća dala mi je odobrenje da mu poverim zadatak da proveri šta se dešava. On je uradio nekoliko poslova za mene posle Jute. Ali nešto je krenulo naopako.“

To je delovalo kao tema koja se ponavlja u njenom životu, pogotovo kada se sudbina tako svesno iskušava. Na svu sreću, nije više zavaravala sebe. Nekoliko prošlih nedelja mirnog prisećanja i razmišljanja dovelo je stvari u oštar fokus. Sada je znala da je na njoj bilo isto onoliko odgovornosti za ono što se dogodilo koliko i na Stefani i Kotonu. Što je, više nego bilo šta drugo, objašnjavalo zašto je uopšte i pozvala ovaj broj.

„Rusi su tražili našu pomoć“, rekla je Stefani.

„U vezi sa čim?“

„Da pogledamo neke žive, dišuće relikte prošlosti koji bi mogli da predstavljaju veliki problem.“

„Ako želiš *moju* pomoć, ispričaj mi sve.“

A nadala se da je Stefani razumela ono što nije bilo izgovoreno. *Ne kao prošli put kada si zadržavala stvari za sebe, a zatim me lagala.*

Slušala je dok joj je Stefani pričala kako se posle raspada Sovjetskog Saveza 1991. većina komunista u Rusiji pritajila i držala po strani. Ipak, mala grupa tvrdokornih odselila se na istok i nastanila na obalama Bajkalskog jezera. Ruska vlada je povremeno motrila na njih, ali ih je uglavnom ostavljala na miru, a oni su sa svoje strane postupali isto. Onda se nešto promenilo.

„Jedna od njih je ovde, u Vašingtonu“, rekla je Stefani. „Luk Danijels je prati i sada dok razgovaramo.“

Ona se prisetila zgodnog, mladog *Magelanovog* agenta koji je bio tamo u Juti s njima ostalim. „Mislila sam da ti više nemaš agente?“

„Predsednik ga je angažovao.“

Znala je za porodičnu vezu stric-bratanac. „Zašto su Rusi toliko kooperativni?“

„Nemam odgovor na to. Ali nameravam da ga dobijem.“

„Ti i ja imamo problem“ rekla je.

„To shvatam. Ali uradila sam ono što je moralo da se uradi. Neću se izvinjavati za ono što se dogodilo u toj pećini.“

Ona to nije ni očekivala. Stefani Nel bila je čvrsta. Vodila je *Magelan bilet* diktatorski efikasno. Prvi put su se srele upravo ovde, na njenom imanju, pre nekoliko godina. Od tada je nekoliko puta imala posla sa Stefani i nikada se nije zbog toga pokajala do pre mesec dana.

Živci su joj još bili uzdrmani od nezgode na skelama. Niko od ljudi koji su radili za nju nije znao razmere njenih nezvaničnih aktivnosti. Niko nije bio svestan kako ona ume da rukuje pištoljem i nosi se s problemima. Sve to čuvala je za sebe. To je bio još jedan razlog zbog koga je Koton bio tako poseban. Bili su toliko slični.

„Zašto mi ovo govoriš?“ upitala je Stefani. „Ja sam daleko od Rusije.“

Čula je kako udaljeno brujanje elisa koje prosecaju vazduh postaje sve glasnije. Zaškiljila je između drveća i videla obris vojnog helikoptera u naletu sa severa preko obronaka obližnjih brda.

„Da li si ti poslala helikopter ovamo?“ upitala je.

„Na manje od petnaest kilometara od tebe je baza francuske vojske. Obavila sam poziv i mogu da te prebacim u Rusiju za manje od pet sati. Hoću da odlučiš. Ili uđi u taj helikopter, ili ga pošalji nazad.“

„Zašto bih išla tamo?“

„Mogu da ti navedem uopštene razloge. Ti si veoma vesta. Više nego sposobna. Diskretna. I tečno govoriš ruski. Ali ti i ja znamo pravi razlog.“ U uhu joj je za trenutak vladala tišina. „Ti ga voliš, i potrebna si mu.“

POGLAVLJE OSAM

Luk je doneo odluku. Poštovaće naređenja i samo posmatrati. Malon ga je naučio da terenski agenti mogu otprilike da rade šta god hoće, sve dok ostvaruju rezultate. Ali ne noćas.

Ovo je očigledno bila neredovna, nezvanična operacija koja se obavljala na lični zahtev predsednika SAD. Zato je nastavio da bude dobar dečko i ostao je na mestu dok je snop svetlosti osvetljavao to nešto, šta god da je to bilo, što se nalazilo iza rupe u zidu.

Čuo je niz tihih potmulih udaraca, kao da nešto pada na pod.

Usledila je pauza.

Onda se začulo još nekoliko sličnih zvukova.

Anja Petrova očito je došla ovamo s nekim određenim razlogom. Uostalom, proputovala je hiljade kilometara do ovog konkretnog mesta. Morao je priznati da ga obuzima radoznalost, ali je stalno govorio sebi da se može vratiti kasnije i proveriti čega tu ima.

Zraci svetlosti ponovo su se usmerili prema improvizovanom ulazu i trenutak kasnije Anja se ponovo pojavila i provukla kroz otvor. U rukama nije nosila ništa osim baterijske lampe. On se nije zadržavao. Umesto toga, povukao se u sobu na suprotnoj strani hodnika i nadao se da ona neće krenuti u njegovom pravcu. Čuo je škljocanje i baterijska lampa se ugasila, ponovo ostavljajući unutrašnjost kuće u tami. Pribio se uza zid i slušao njene odlučne korake, jedan topot za drugim, dok je marširala nazad prema ulaznim vratima. Pretpostavio je da nosi iste kožne čizme kao i prošlih nekoliko dana.

Na trenutak je oklevao, pa provirio i video je kako izlazi na vrata. Sačekao je još nekoliko sekundi, a zatim, stvarajući malo ili nimalo zvuka, požurio u istom pravcu. Prišao je izlaznim vratima očekujući da je vidi kako odlazi.

Ali nikoga nije bilo na vidiku, a automobil je još bio tu.

Pre nego što je mogao da reaguje na zaključak koji se očigledno nametao ona mu se bacila na leđa, obmotala mu konopac oko vrata i napravila omču koju je zatim stegla presecajući mu dotok vazduha. Uvrtala je konopac u položaju u kome ga je postavila kako bi ga lakše udavila, i morao je da prizna da je to radila dosta dobro.

Količina kiseonika u njegovom mazgu smanjivala se munjevitom brzinom.

U glavi su mu blesnula svetla i crni krugovi su se zavrteli pred njegovim očima.

Ali on nije bio amater.

Zato se ostavio kodeksa ponašanja južnjačkog džentlmena i zabio petu desne čizme u njeno koleno, pa se primakao bliže da umanjí njenu prednost, ometajući konopac da obavi svoju smrtonosnu namenu.

Nikada se ne izmiči kada te neko davi.

Samoodbrana 101.

Izdržala je njegov prvi udarac, ali ju je drugi naterao da zastane.

Okrenuo se i zabio joj lakat u rame, potisnuvši je unazad i nateravši je da pusti konopac. Okrenula se na peti, povratila ravnotežu raširivši ruke i nasmejala se.

„To je sve?“, upitala je.

Bacio se napred zamahujući desnom nogom kako bi je pogodio u telo punom snagom. Ali bila je brza kao ptica i izbegla je njegov napad, a zatim je ona njega pogodila nogom u vrat.

Što je bolelo.

On se i dalje oporavljao od gušenja, uvlačeći što je više moguće vazduha, a ona kao da je osetila njegovu nepriliku, pa se vinula u vazduh i zabila mu desnu čizmu u grudi. Udarac ga je bacio unazad i potpuno je izgubio ravnotežu, sručivši se natraške i udarivši glavom u nešto tvrdo.

Sve mu je treperilo pred očima.

Ona je istrčala kroz ulazna vrata.

Uspravio se na noge. Ta žena je bila jaka i znala je da se bori. Takođe je naizgled uživala u tome, a izgleda da naređenja koja je ona dobila nisu bila slična onim njegovim.

Nemoj da te otkriju.

Odustala je od svog zadatka da bi ga napala.

Isteturao se napolje i čuo kako se motor uključuje uz duboko brujanje, a zatim gledao kako ona beži. Pribrao se i istrčao u noć, izvlačeći „beretu“ i pucajući u gume ili zadnje staklo njenog automobila, ali zadnja svetla nestala su niz put brzinom meteora.

Potrčao je prema „mustangu“.

Hladan vazduh pekao mu je grlo i pluća, ali nastavio je da se kreće, zadovoljan što je sačuvao strog i redovan režim fizičkih vežbi, koje su podrazumevale i deset kilometara džogiranja svake nedelje. Čitavo njegovo tridesetogodišnje telo bilo je u mišićima i nameravao je da ga održi takvim onoliko dugo koliko mu dobri bog to dozvoli.

Stigao je do „mustanga“, uskočio unutra i pokrenuo V-8. Bilo je vreme da upotrebi tu snagu. Gume su zaškripale po hladnoj zemlji kada je krenuo u rikverc, a zatim pojurio kroz kapiju od kovanog gvožđa prema glavnom putu. Ni u jednom pravcu nije bilo kola na vidiku. Pretpostavio je da je ona krenula nazad istim putem kojim je i došla, pa je skrenuo levo i pritisnuo gas do daske. To što se nalazio u nedođiji u gluvo doba noći imalo je svojih prednosti, pa je povećao brzinu pokušavajući da je pristigne. Na putu ispred njega i dalje nije bilo zadnjih svetala nikakvog automobila, a ništa se nije pojavljivalo ni u retrovizoru. Prisetio se odranije da je put prilično prav u celom potezu od međudržavnog auto-puta. Pa gde je onda ona?

Odgovor je stigao praćen treskom kada se nešto zakucalo u njegov zadnji branik. Farovi su se odjednom upalili u njegovom retrovizoru i shvatio je da ga je kučka čekala.

Nema problema.

Smanjio je gas i skrenuo levo u suprotnu traku. Ona je pratila njegov potez i ponovo mu se zabila u branik. Bila je na putu da ga stvarno naljuti.

Gume su zaškripale dok ga je gurala nazad u desnu traku, a volan mu se gotovo istrkao iz ruku. Skrenuo je predaleko i izašao preko ivice puta, zanevši se po mekanj zemlji bankine. Pri ovoj brzini to je moglo da vodi do katastrofe. Trznuo je volanom ulevo i ponovo izašao na čvrst asfalt. Anja je iskoristila trenutak dok mu je pažnja bila usmerena na drugu stranu da pređe u levu traku i pritera automobil naporedo s njegovim. Skrenuo je pogled na tu stranu, ali nije mogao da vidi mnogo toga u mrklom mraku. Svetlo u kabini njenog vozila se upalilo i video je njeno lice dok je zurila u njega kroz prozor.

Napućila je usne i poslala mu poljubac.

Zatim se svetlo isključilo.

I skrenula je svojim automobilom na njegov.

Sada ga je stvarno naljutila.

Ovo je bio „mustang“ iz 1967. u fabričkom stanju. Ali ne više. Zato je pritisnuo gas do daske i odlučio da proverii koliko brzo ona želi da ide. Preusmerio je pažnju s nje na levu stranu puta ispred sebe. Već su prošli I-66 i sada su išli na sever u seoske predele Virdžinije. Put ispred njih je prelazio preko niskog brda. Ona je i dalje bila pored njega u suprotnoj traci, naizgled ne brinući šta bi moglo da se nalazi iza tog uspona.

Zato je odlučio da uveća njene probleme.

Trznuo je volanom i počeo da je potiskuje s puta. Kakve ima veze? Toj strani kola sada je ionako trebao limar.

Nju je s leve strane štitio branik pored puta.

Čuo je grebanje i škripu metala o metal i shvatio da ju je pritesnio uz branik. Krajem oka spazio je neki pokret. Bacio je kratak pogled i video kako se prozor s vozačke strane njenih kola spušta. Anjina desna ruka se ispružila i video je pištolj. Nije bilo vremena da uradi išta drugo osim da se sagne, što je i uradio, skrećući udesno i pokušavajući da se spusti ispod prozora dok istovremeno drži nogu na gasu i ruke na volanu.

Čuo je pucanj, a onda je prozor s vozačke strane eksplodirao ka unutra. Sklopio je oči dok se staklo prosipalo preko prednjih sedišta. Delići su ga uboli po licu i rukama. Stopalo mu je skliznulo s gasa, zbog čega je automobil odmah dovoljno usporio da ona projuri pored njega. Uspravio se na sedištu u nameri da pojuri ka njoj kada je ona skrenula u njegovu traku i usporila, izazivajući ga da je udari otpozadi.

On je okrenuo volan ulevo.

„Mustang“ je jurnuo u suprotnu traku i prošao pored nje. Ali u prolazu je bujica metaka zasula desnu stranu njegovog automobila, zabijajući se u ploče i uništivši jedan od zadnjih prozora.

Dva glasna praska označila su novi problem.

Gume su pukle.

Snažno je okrenuo volan udesno. Zadnji deo automobila zanosio se s jedne na drugu stranu. Postojao je veliki rizik da sleti s puta, a u ovim kolima nije bilo sigurnosnog pojasa. Znoj ga je pekao po očima i smanjio je gas, pokušavajući da povрати ravnotežu dok se brzina smanjivala. Točkovi su kloparali. Glasno kloparanje metala po asfaltu označilo je da je prešao preko ivice vozne trake.

Anja je projurila napred, presekla krivinu i nestala u noći.

On se zaustavio, otvorio vrata i izašao na put.

Obišao je automobil i video dim kako se izvija iz dve probušene gume. Čitava strana kola bila je istačkana rupama od metaka. Pored toga, na njoj su se videla velika ulubljenja, mesta na kojim je bila zguljena boja i slomljeni prozori.

Prokleti „mustang“ prve generacije iz 1967..

Uništen.

Lupio je dlanom o haubu i opsovao. Šutnuo je bok auta i ponovo opsovao. Bogu hvala pa njegova majka nije bila tu da ga čuje. Ona nikada nije volela pogan jezik.

Nemoj da te otkriju.

Poslednje što mu je stric Deni rekao.

Nije mu pošlo za rukom.

POGLAVLJE DEVET

Stefani je krenula prema prizemlju zgrade Ministarstva pravde. Nije mogla da uradi mnogo toga odavde s mrtvom telefonskom linijom kao jedinim sredstvom komunikacije. Nadala se da je Kotonov telefon jednostavno pokvaren ili izvan dometa, a ne uništen u padu aviona. Pozvala je svog ruskog kolegu, čoveka koji je prvi zatražio pomoć od Amerikanaca, a on ju je uverio da će srediti situaciju. Ipak, on se takođe složio da Kasiopeja dođe i služi kao oči i uši Amerikancima. Šta god da se dešavalo delovalo je u najmanju ruku neobično. Ali uskoro ništa od ovoga više neće biti njen problem.

Zakopčala je kaput i izašla na prednja vrata, pored obezbeđenja. Iako je njen sat pokazivao da je dvadeset do četiri ujutru, nije bila ni najmanje umorna. Odlučila je da ode nazad do *Mandarin orijentala* i čeka vesti u svojoj hotelskoj sobi. Tu je bar bila slobodna od Ličfilda, mada je sumnjala da će je on ponovo gnjaviti dok zaista ne postane glavni.

Obično bi je čekala kola da je odvezu kuda želi, ali ta pogodnost je nestala zatvaranjem *Magelan bileta*. Ona je bila, po svim osobinama i kriterijumima, privatno lice, prepuštena sama sebi, što nije bilo tako loše. Odavno je naučila kako da se brine o sebi.

Blizu Avenije Konstitjušen spazila je tri taksija parkirana pored trotoara. Jedan od njih će biti njen prevoz. Noćni vazduh je bio hladan, ali na svu sreću suv. Gurnula je svoje gole šake u džepove kaputa i krenula prema parkiranim taksijima. Vašington je treperio u tami ranog jutra bez mnogo ulične buke i s retkim saobraćajem. Okolne vladine zgrade bile su neosvetljene, pošto radno vreme u njima neće početi za još nekoliko sati. Njen posao, nažalost, nikada se nije upravljao prema satu. Vođenje *Magelan bileta* je bilo dvadesetčetvoročasovni zadatak i nije mogla da se seti kada je poslednji put stvarno bila na odmoru.

Mnogo puta se pitala kako će se sve to završiti. Nikada nije zamišljala da će se jednostavno raspliniti u ništavilo. Ne baš da je očekivala neku raskoš i ceremonije, ali bi cenila jedno jednostavno hvala. I to ne od Denija. Znala je šta on misli i oseća. Nego od novih ljudi. Izgledalo je kao uobičajena ljubaznost da joj nominovani za ministra pravde ovo kaže u četiri oka. Ali podlo kopile je umesto toga reklo štampi i poslalo Ličfilda da obavi prljav posao. Nije trebalo da bude iznenađena. Politika nema pamćenje i nikoga nije bilo briga što *Magelan bileta* više nema. Istinu govoreći, drugim obaveštajnim agencijama je bilo drago da ga se otarase. One su joj dugo zavidele na njenom odnosu s Belom kućom. Ali ona je

stekla to poverenje dokazanim rezultatima, velikim delom zahvaljujući Kotonu. Zbog toga će dovesti ovu poslednju operaciju do kraja, sve dok novi predsednik ne položi zakletvu i rukuje se s vrhovnim sudijom.

Crna limuzina „kadilak“ zaustavila se uz trotoar pored nje i zadnji prozor automobila se spustio. U njenoj glavi je zvonilo zvono za uzbunu sve dok nije prepoznala lice.

Nikolaj Osin.

Iako je navodno radio za Rusko trgovinsko izaslanstvo, Osinove primarne dužnosti bile su u Službi vnješnje razvjodki, SVR, naslednici Prvog glavnog direktorata sada raspuštenog KGB-a, zaduženoj za sve ruske inostrane obaveštajne operacije. Osin je vodio *rezidenturu* u gradu Vašingtonu. A za razliku od dana Hladnog rata, SVR i CIA sada su rutinski identifikovali svoje šefove ispostava, s idejom da tako mogu da brže i bolje sarađuju u suprotstavljanju globalnom terorizmu. Jedini problem je nastajao u jednostavnom definisanju terorizma. Kavkaski separatisti i Čečeni bili su borci za slobodu za SAD, kao što su to za Rusiju bili Hamas i Hezbolah. Izgledalo je da sve u svemu postoji više neslaganja nego saradnje. To je činilo Osinov zahtev, koji je doveo do toga da Koton ode na Bajkalsko jezero, još neobičnijim.

Zaustavila se i okrenula prema njemu. „Jesi li naredio da me prate?“

On se osmehnuo. „Dovezao sam se posle našeg razgovora u nadi da možda odlaziš. Hteo sam da razgovaramo nasamo.“

Koliko je ona znala, ovaj čovek nikada nije bio nemaran. Važio je za veštog i opreznog profesionalca. „O čemu?“

„O *Duplom pasu*.“

Koliko godina je prošlo otkad je poslednji put čula ove reči? Barem dvadeset pet. I to nedaleko odavde. Samo nekih kilometar i po ka zapadu, na Aveniji Pensilvanija. Pitala se da li je obaveštajna operacija sa šifrovanim imenom *Dupli pas* ostala tajna. Skoro svi nekada poverljivi dokumenti iz osamdesetih godina prošlog veka bili su stavljeni na raspolaganje javnosti, budući da su ih proticanje tri decenije i raspad Sovjetskog Saveza pretvorili iz državnih tajni u istorijsku perspektivu. Napisane su bezbrojne knjige o Reganu i njegovoj borbi protiv komunizma. Ona je nekoliko čak i pročitala. Neke su pogađale u metu, neke su bile blizu, većina ih je promašivala. Ali nikada ni u jednoj nije videla reči *Dupli pas*.

„Kako ti znaš za to?“, upitala je.

„Ma daj, Stefani. Lično je Ronald Regan operaciji dao to ime.“

Zurila je u predsednika SAD, pošto nikada ranije nije bila ovako blizu najmoćnijem čoveku na svetu.

„Al Hejg mi kaže da ste vi pametna pravница“, rekao je Regan. „On ima veliko poverenje u vas.“

Sedeli su u Ovalnom kabinetu; ona na malom divanu, Regan u fotelji, uspravno držeći svoju visoku figuru, podignute glave, prekrštenih nogu, izgledajući kao glumac koji je nekada bio. Primila je kasni noćni poziv državnog sekretara Hejga i rečeno joj je da je očekuju u Beloj kući i da treba smesta da krene tamo. U najmanju ruku pomalo neobično kada je reč o pravnici nižeg ranga u Stejt departmentu. Bila je kod kuće i spremala se da legne u krevet, ali se obukla i uhvatila taksu. Sada je razgovarala nasamo s vrhovnim komandantom.

„Rečeno mi je“, obratio joj se Regan, „da ste ušli u službu u vreme predsednika Kartera.“

Ona je klimnula glavom. „To je bilo 1979. Zaključila sam da privatna praksa nije za mene. Uvek su me zanimali međunarodni odnosi, pa sam konkurisala za Stejt department i primljena sam.“

„Sajrus Vens kaže da ste najbolji u klasi.“

Osmehnula se na taj kompliment. Njen bivši šef, državni sekretar u najvećem delu trajanja Karterove administracije, postao joj je prijatelj i mentor. Kao i ona, Vens je smatrao državnu službu dužnošću i čašću.

„Razgovarali ste sa sekretarom Vensom?“

Regan je klimnuo glavom. „Želeo sam njegovu procenu. On kaže da vi čak možete i sami jednog dana biti državni sekretar.“ Nije znala šta da kaže na to, pa je oćutala. „Koliko imate godina?“, pitao je Regan.

Obično je izbegavala to pitanje, ali ne i noćas. „Dvadeset sedam.“

„Dakle, doživeli ste šezdesete i sedamdesete. Znae šta Hladni rat znači.“ Znala je.

„Kakva je vaša procena Sovjetskog Saveza?“, upitao je.

Pošteno pitanje, s obzirom na to da je ona bila u odeljenju za Sovjete u Stejt departmentu. „Sistem koji je manjkav do srži. Moj otac je govorio da, ako morate da podižete ograde da zadržite ljude unutra, imate ozbiljan problem.“

Regan se osmehnuo. „Vaš otac je bio u pravu. Ja ću okončati postojanje Sovjetskog Saveza.“

Smele reči, izgovorene ležerno. Ali ne kao hvalisanje ili pokazivanje hrabrosti, nego jednostavno kao objava cilja u koji je on izgleda istinski verovao.

„A vi ćete mi pomoći u tome.“

* * *

Misli su joj se vratile na lice u prozoru automobila. Dugo nije razmišljala o toj noći u Beloj kući. Sedam godina kasnije ona je zauvek promenila njen život.

„Stefani“, rekao je Osin, „dobio sam potvrdu da je avion kojim je leteo tvoj čovek eksplodirao na jezeru.“ Srce joj je klonulo.

„Ali to se dogodilo nakon što je uspeo da sleti. Pronađena su dva tela, potpuno izgorela. Znamo da su žrtve Rusi.“

„Nema traga Malonu?“

„Nikakvog. Ali ta dvojica ljudi verovatno su se vozili u nečemu.“ Ona se složila s tim mišljenjem i osetila se bolje. Koton je možda umakao. „Da li će mom drugom izaslaniku biti date određene ruke?“, upitala je. „Naravno, baš kao što sam i rekao.“

Sve ovo je bilo i više nego čudno. Samo kilometar i po odatle radnici su podizali skele i podijum za predstojeću inauguraciju. Godinama ranije ta ceremonija se odigravala na istočnoj strani građevine na Kapitolu, ali Regan je želeo da bude okrenut na zapad, prema Kaliforniji, tako da je svaki predsednik posle njega sledio taj primer. Obično je ovo bilo vreme usporenog rada vlade, prelazak s jedne administracije na drugu. Staroj grupi je nestalo moći, a nova je učila kako da je pribavi. Malo toga se ikada radilo u tom međuprostoru. A ipak je Rusiji izgleda trebala američka pomoć.

A sada i ovo pominjanje *Duplog pasa*.

„Da li bi se povezala sa mnom?“, upitao je.

„Nisi mi rekao kako si saznao za to šifrovano ime.“

„Moj posao je da znam takve stvari. Ti si bila tamo, Stefani. Reganove oči i uši u Vatikanu. Njegov specijalni izaslanik, koji je pomogao u sklapanju dogovora za okončanje SSSR-a. To meni nije bitno. Iskreno, drago mi je što je taj režim nestao. Ali bitno je jednom drugom čoveku.“

Konačno nešto suštinsko.

„Aleksandru Zorinu. On želi osvetu.“

POGLAVLJE DESET

Zorin je išao šljunkom posutom stazom duž obale jezera, pa skrenuo dublje u kopno i povezao se naviše prema sivo-beloj opservatoriji starinskog izgleda. Građevina se uzdizala pred njim sva u oštrim uglovima i površinama, s dugačkom četvrtastom cevi uperenom u nebo, tako da je sve podsećalo na neko delo moderne umetnosti. Izgrađena je pre dvadeset godina za solarna istraživanja, pošto je Bajkalsko jezero imalo više od dvesta sunčanih dana godišnje. Pomoćna zvezdana opservatorija nalazila se na kilometar dalje, na susednom brdu, s okruglom kupolom koja je više podsećala na to kako jedno takvo mesto treba da izgleda. U ovo doba godine nije bilo nikoga ni u jednoj od njih, jer je sunce bilo prenisko na nebu, a noći previše oblačne. Zbog toga je i izabrao ovo mesto da se suoči s Amerikancem.

Razgovor s Vadimom Belčenkom ga je razveselio. Osim Anje, Belčenko je sada bio jedina živa osoba koja je znala šta on planira. A bilo je zanimljivo saznati gde čovek koga je tražio sada živi.

U Kanadi.

Pored sve njihove moći, svih dobijenih ratova i arogancije širom sveta, Kanada je ostala neuspeh Sjedinjenih Američkih Država. Dvaput su izvršile invaziju i oba puta bile ubedljivo poražene. On je uvek mislio kako je to pomalo inspirativno. Pokazivalo je da takozvana moćna nacija nije nepobediva. Za njega, Kanada je bila poznat teren. Služio je tamo tri godine osamdesetih i vodio široku obaveštajnu mrežu KGB-a, izvlačeći mnoštvo podataka – od vladinih zvaničnika, novinara, policajaca, fabričkih radnika – bilo koga i svakoga koje mogao da pruži korisne informacije. Neverovatno, većina tih ljudi su nesvesno radili besplatno, jednostavno dajući informacije svojevolejno kao odgovor na uzgredna pitanja. Kanada se tradicionalno držala neutralno na svetskoj pozornici – naročito u Hladnom ratu – što je objašnjavalo lakoću s kojom su se tamo prikupljale informacije. Ljudi kao da su govorili slobodnije na mestu koje nije bilo svrstano ni na jednu stranu i, isto kao u Švajcarskoj i Švedskoj, taj element izdvojenosti činio ju je savršenim mestom za špijunažu.

Njemu je sedište bilo u Otavi, u ispostavi KGB-a srednjeg nivoa, ni sličnoj onima u Londonu, Vašingtonu, Parizu ili Bonu. Nijedan važan general nikada nije bio poslat u tu ispostavu, samo pukovnici kao što je on sam, ali to nije bilo važno. Kanada se nalazila odmah pored glavnog protivnika SSSR-a. I već samo to je činilo da bude vrlo zanimljiva obema stranama u Hladnom ratu. Ispostava je izdašno

finansirana, a njegova misija bila je usmerena na pripreme za neizbežni rat s Amerikom. Poput desetina hiljada drugih oficira KGB-a širom sveta, on je postao jedan od vojnika na nevidljivom frontu. Njegove baze su bile ambasade, trgovinske ispostave, kancelarije *Aeroflota* i niza drugih firmi koje su služile kao pokriće. A za razliku od pripadnika vojske koja je provodila vreme u vežbama, poučavanju i obučavanju vojnika, operativac KGB je išao u rat onog trenutka kada bi stupio na inostrano tlo.

Zaustavio je automobil i izašao na ledeni vazduh. Okolina opservatorije nije bila zaštićena nikakvom ogradom. Zašto bi? Ovde nije bilo ničega osim nekoliko naučnika i nešto nevažne opreme. S grebena na kom se opservatorija nalazila pružao se pogled na jezero, i on se zagledao u zamrznuto plavo prostranstvo. Na nestajućoj svetlosti zimskog sunca opazio je staru „ladu“ kako juri po površini. Povremeno bi čuo poznatu simfoniju pucnjeva i prasaka dok su se ledene ploče pomerale, stvarajući novu šaru od belih linija. Iako zarobljena hladnoćom, voda je ostala živa, nikada ne popuštajući, stalno se prilagođavajući.

Baš kao on sam.

Nosio je dugi kaput, rukavice čizme i šubaru. Debeli sivi džemper s rolkragom štiti mu je vrat, dodatno obavijen šalom. Zima ga je uvek navodila da se seti svog detinjstva u centralnoj Rusiji. Njegovi roditelji nisu spadali u elitu, aparatčike, kojima su po rođenju bile osigurane doživotne privilegije. Za njih nije bilo nikakvih luksuznih stanova, letnjih dača ili pristupa najboljoj robi i uslugama. Njegov otac je radio kao drvoseča, a majka na farmi. On je bio najmlađi od trojice sinova i život mu se suštinski promenio u šesnaestoj kada mu je jedan fabrički radnik dao neku partijsku literaturu. Prvi put je čitao o Lenjinu, sovjetima i radničkoj utopiji, počevši odmah i na licu mesta da veruje. Pridružio se Komunističkoj omladini, najpre zbog organizovanih utakmica – ali je ostao zbog politike. Dok se njegova sopstvena porodica raspadala, sovjetska politika mu je postajala sve važnija. Njegov otac je živio u drugom gradu najveći deo njegovog detinjstva, a njegove posete nekadašnjem domu na svakih nekoliko nedelja i dalje su bile žive uspomene za njega. Otac je pričao o velikom ratu i svom životu vojnika koji je preživio Staljingrad, što je bilo dostignuće kojim nisu mogli da se pohvale baš mnogi. Nekada je sanjao da ide u rat sa svojim ocem i bori se rame uz rame s njim, ali to se nikada nije dogodilo.

Njegovi roditelji su uvek gajili velike nade za svog najmlađeg sina. Želeli su da se školuje, za razliku od dvojice svoje starije braće koji su bili prinuđeni da rano počnu da rade. „Ja ću te učiniti obrazovanim čovekom. Ono što ćeš uraditi s tim obrazovanjem je tvoj izbor.“ I pored svih svojih ličnih nedostataka njegov otac je

ispunio to obećanje i pobrinuo se da njegov najmlađi sin ide u srednju školu gde je, zahvaljujući svom dobrom opažanju i razumevanju, držanju i organizacionim talentima, zapao za oko Partiji. Postao je jedan iz *nomenklature*, jedan od onih koji su bili privilegovani kod ljudi na vlasti. Zatim je proveo sedam godina u vojnoj školi, proučavajući marksizam, lenjinizam, Komunističku partiju, filozofiju i ekonomiju. Promenio se od divljeg, impulsivnog, pomalo arogantnog dečaka, koji nikada nije prihvatao greške, u pametnog, strpljivog i odlučnog čoveka. Kao što je Lenjin rekao: „Dajte nam svoje dete na osam godina i ono će postati boljševik zauvek.“

Za vreme njegove poslednje godine školovanja jedan pukovnik iz GRU-a preporučio ga je za vojnu obaveštajnu agenciju. Izašao je na pripremne ispite, položio ih i na kraju bio primljen na Institut KGB-a *Crvena zastava* u Moskvi, koji je podjednako bio logor za obuku, univerzitet i špijunska škola. Godišnje je primano samo tri stotine kandidata. Diplomirati na institutu značilo je postati agent za spoljne obaveštajne poslove s mogućim angažmanom u inostranstvu. Na institutu je mnogo naučio o Zapadu, kao i da savršeno govori engleski. Proučavao je bankarstvo, kreditne kartice, hipoteke, poreze, sve stvari koje nisu postojale u SSSR-u, ali su bile suštinski važne za nekoga ko živi napolju. Takođe je naučio prvu pomoć, osmatranje, Morzeovu azbuku, veštine preživljavanja i kako da se orijentiše prema Suncu i zvezdama. Naučio je tehnike odbrane od nuklearnog, biološkog i hemijskog oružja. Takođe je prošao i padobransku, ronilačku i pilotsku obuku. Tu je prvi put vozio automobil i savladao saobraćajna pravila, pošto su retki bili oni koji su pod starim režimom imali svoja vozila.

Većina studenata nikada nije sticala diplomu i prebacivani su na potragu za špijunima unutar Sovjetskog Saveza, pri čemu je domovina postajala njihova bezbedna, topla ljuštura. On je stekao diplomu, dobio čin poručnika i poslat je na posao u odeljenju za Severnu Ameriku koji je priželjkivao. Kao dodatna nagrada dat mu je stan u blizini Kremlja s privatnom saunom, što je ukazivalo na nade koje su pretpostavljeni gajili u vezi s njim. Za tri godine je poslat u inostranstvo. Prvo u zapadnu Evropu, zatim u Severnu Ameriku. I tamo gde su mnogi od njegovih kolega podlegli iskušenju – tom zapanjujućem kontrastu između slike o kapitalizmu koja im je nametana kod kuće i stvarnosti života na Zapadu – on se odupro i ostao lojalan.

Ministarstvo straha.

Tako su mnogi nekada nazivali KGB.

Njegovih dvadeset direktorata sve je pokrivalo, a ipak ništa od toga nije bilo važno 26. decembra 1991. kada je Deklaracijom 142-H priznata nezavisnost

dvanaest republika Sovjetskog Saveza, uz stvaranje Zajednice Nezavisnih Država i prestanak postojanja SSSR-a. Mihail Gorbačov je objavio gašenje funkcije generalnog sekretara i predao svu vlast novom ruskom predsedniku, Borisu Jeljcinu.

Njemu se stomak okretao od same pomisli na Jeljcina.

Pijan – nekompetentan i korumpiran – okružen ljudima koji su opljačkali zemlju da bi mogli da postanu milijarderi. On sam i milioni drugih osećali su se izdano i od Jeljcina i od oligarha koji su se podigli iz pepela, a većina su bili ili srodnici ili prijatelji Jeljcina, koji je skidao kajmak a ostalima ostavljao ukiseljeno mleko. U sovjetskom sistemu je bar postojao poredak. U Ruskoj Federaciji ga uopšte nije bilo. Plaćena ubistva su postala krupni biznis. Gangsteri su kontrolisali sve što je vredno, uključujući banke i mnoge korporacije, a ljudi su ih se plašili mnogo više nego što su se ikada plašili KGB-a. Iz prve socijalističke države na svetu iznikla je kriminalna država. Autoritarizam, ali bez autoriteta. Dve neuspele pobune, prva 1991. a druga 1993, zauvek su ogadile komunizam narodu.

On se i dalje sećao te decembarske noći kada je sovjetska zastava poslednji put spuštena u Kremlju i zamenjena ruskom trobojkom.

I Hladni rat se završio.

Tada je počeo užas.

Inflacija je narasla na 250%. Nacionalna ekonomija je opala 15%. Penzije nisu isplaćivane, plate su kasnile, novac je gotovo nestao. Kraj je za njega stigao jednog dana kada se zaputio da kupi malo hleba. U prodavnici je sreo starca koji je nosio svoje medalje iz Drugog svetskog rata kako pita prodavca može li da kupi samo četvrt vekne, kao da je to sve što može sebi da priušti. Prodavač ga je odbio, pa je on istupio i ponudio se da kupi čoveku celu veknu, ali veteran ga je odbio rekavši: „Ja sam i dalje ponosan.“

Kao što je bio i on.

Zato se odselio na istok, gde više nije morao da bude svedok propasti. Protrljao je šake da ih ugreje i pogledao na sat. Amerikanac je do sada trebalo da bude ovde.

Dvadeset godina radio je kao oficir. O njima KGB nikada nije govorio kao o agentima. Uvek kao o „oficirima“ ili „operativama“, što se njemu dopadalo. Borio se za domovinu bez pristrasnosti ili predrasude, pripremajući se za neizbežnu bitku sa SAD. Tokom XX veka sedamdeset pet miliona Sovjeta poginulo je i umrlo od posledica revolucije, sukoba, gladi ili terora. Od sredine XIX veka na tlu Amerike nije bilo rata. Rusi su trpeli stalna pustošenja. Njega su učili da je jedini način da poraziš neprijatelja da doneseš rat njegovoj kući, i to je bio veliki deo

njegove misije. Nova Ruska Federacija na kraju je razvila svoj vlastiti ogranak za spoljašnji obaveštajni rad, SVR, ali on nije bio ni blizu svog prethodnika. Komercijalna i industrijska špijunaža zamenile su nacionalnu bezbednost kao glavni prioritet. Naizgled, SVR je postojao samo da bi se gangsteri bogatili. On je želeo da služi naciji, ne kriminalcima, pa je zato dao otkaz. Mnogi od njegovih kolega uradili su isto i većina ih je otišla da radi u sindikatima, koji su cenili njihove sposobnosti. Bio je u iskušenju da uradi isto, ali se odupro i prvi put u životu ostao je nezaposlen.

Bio je oduševljen kada se 1999. Jeljcin konačno povukao. Gledao je na televiziji dok je pijana budala govorila: „Hoću da vas zamolim za oprostaj što se vaši snovi nikada nisu ostvarili. I takođe bih hteo da vas zamolim za oprostaj što nisam opravdao vaša nadanja.“

Tada je već bilo malo kasno za to.

Šteta je bila nepopravljiva.

Do današnjeg dana i dalje je imao ruski pasoš i nosio svoju penzionu knjižicu Komunističke partije i KGB-a, iako nikada nije dobio ni rublju svoje penzije. Samo su retki razumeli kako je SSSR zaista oboren na kolena. On se potrudio da bude jedan od njih, čitajući sve što je mogao o tome. A Vadim Belčenko, koji ga je čekao tamo u dači, takođe je znao sve pojedinosti.

Ponovo je pogledao na svoj časovnik i upitao se kako Anja napreduje u Virdžiniji. Nosila je mobilni telefon za jednokratnu upotrebu koji je kupila u Irkutsku. On je takođe nosio jedan takav, a dogovorili su se da će stupati u kontakt samo kada to bude neophodno. Takva vrsta prenosive tehnologije nije postojala u njegovo vreme, ali on je ostao u toku, učeći da koristi kompjuter i internet.

Starosna razlika između njega i Anje iznosila je dvadeset sedam godina. Njegova prva žena umrla je od raka, a njegov sin malo pre toga od prevelike doze droge. Obe te smrti teško su ga pogodile. Celog života su ga učili da deluje na osnovu poznatih činjenica i pretpostavljenih stvarnih pojava. Budi oprezan i budi spreman. Pribran? Sasvim. Ipak, u njegovoj srži bio je integritet, što ga je primoravalo da uvek bude iskren prema sebi.

Anja je takođe bila jaka, puna strasti i gneva, dve emocije koje je on veoma jasno razumeo. Ušla je u njegov život pre nekoliko godina, kada mu je očajnički bio potreban neko s kim će deliti svoje strasti. Na svu sreću, nju su privlačili stariji muškarci, naročito oni bez pretenzija. Onog dana kada joj je konačno objasnio svoj cilj i želju, njena reakcija bila je trenutna.

Uradićemo to zajedno.

Njemu je to prijalo.

Još jedan pogled na sat.

Preostalo je 55 sati.

Mislio je da bi Amerikanac zaista mogao da se pojavi, ali to se nije dogodilo.

Što je bilo u redu.

Kao svaki dobar oficir, on je očekivao obmanu.

POGLAVLJE JEDANAEST

Stefani je htela da zna više o Aleksandru Zorinu, pa je tražila od Nikolaja Osina da joj objasni.

„On je bivši pripadnik KGB-a i GRU-a, a takođe je predvodio tim *specnaza*.“

Znala je ko su oni. Nemilosrdne jedinice paravojnih specijalaca koji su nekada izvodili atentate, racije i sabotaže. Stvoreni su posle Drugog svetskog rata, kada je Sovjetski Savez želeo da oponaša uspeh američkih komandosa. Konačno je Crvena armija organizovala „trupe za specijalne namene“, *specijalnoje nazranije*, ili skraćeno *specnaz*. To što je vodio jedan od ovih odreda značilo je da Zorin nije čovek koga treba shvatati olako. Sigurno je bio izuzetno dobro obučen, mnogo naviknutiji na napad nego na odbranu.

„A za šta Zorin želi da se osveti?“

„On čezne za komunizmom.“

„Neka se preseli u Kinu.“

„Sumnjam da gaji neku veliku ljubav prema Kinezima. On je više lenjinistički tradicionalista, i to opasan. Takođe je bio pripadnik grupa za specijalna odredišta.“

Znala je i za njih. Sovjeti su ih obučavali da prodru među neprijatelje neposredno pre ili posle početka rata. Njihov posao bio bi da onеспособljavaju električne centrale, komunikacione mreže, brane, auto-puteve i sve ostale strateške mete. Bili su stručnjaci za oružje, eksplozive, mine i ubijanje. Takođe su svi bili piloti, i zahtevalo se da tečno govore bar još dva jezika, a engleski je skoro uvek bio jedan od tih.

„Služio je u Avganistanu kada smo tamo vodili rat“, rekao je Osin. „I to vrlo efikasno.“

„Nikolaju, molim te, reci mi šta se ovde stvarno događa.“

Nadala se da će njen pomirljivi ton razvezati jezik ovog špijuna. Za nju je sve ovo počelo Osinovima pozivom. Početni upit je stigao nekoliko dana ranije iz Kremlja u Belu kuću, a stvar je zatim na nju preusmerio predsednik Deni Danijels.

Činjenice, kako su prvobitno iznesene, bile su relativno jednostavne. Nestao je bivši arhivar KGB-a, starac po imenu Vadim Belčenko. Ruska unutrašnja bezbednost motrila je na Belčenka, pošto su odavno naučili da bi arhivari mogli da budu njihov najveći bezbednosni problem. Arhivisti su nekada imali neograničeni pristup i najvažnijim obaveštajnim i najosetljivijim političkim dokumentima. Oni su znali sve, tako da bi njihovo ignorisanje moglo da bude pogubno. Tu lekciju im je dao arhivista po imenu Mitrohin, koji je prošvercovao iz zemlje dvadeset pet

hiljada stranica osjetljivih dokumenata, a oni su 1992. stigli na Zapad, i ponudili najjasniju sliku sovjetske špijunaže ikad datu, dokazujući da se KGB razvio u najveću spoljnu obavještajnu službu na svetu.

Oštrina mača, čvrstina štita.

To je bio njihov moto.

A glavni način na koji je Zapad znao išta o tome koliko je opasan postao bio je pomoću arhivara. Zato je ona razumela zašto je Belčenko mogao da bude na spisku za praćenje. Ostalo je nejasno zašto je ovaj čovek bio toliko važan upravo sada i kako se Zorin uklapao u to.

„On je krajnje problematičan čovek“, rekao je Osin. „Pobegao je na istok posle pada Sovjeta, zajedno sa stotinak drugih izgnanika. Dugo su živeli na Bajkalskom jezeru bez incidenata. Ipak, u poslednje vreme se ova mirna situacija promenila. Zorin je poznavao Belčenka. Komunicirali su često tokom godina. Ali sam Belčenko nikada nije išao na istok.“

To je bila Kotonova misija. Da osmotri daću i selo i vidi može li da locira Belčenka.

„Zašto niste poslali svoje ljude?“, upitala je. „Zašto ste zvali mene?“

„Postoji nekoliko razloga za to. Ali najvažniji je da to nema nikakve veze s Rusijom. To je spoljašnji problem.“

„Da li bi mi ga objasnio?“

„Ako tvoj agent pronađe Belčenka, rado ću to učiniti. Zasada recimo samo da bih voleo da mislim kako mi nismo neprijatelji, iako je ponekad to teško pouzdano znati. Rekli su mi da uključim tebe u znak dobre volje i poverenja.“

A takođe, shvatila je ona, da se Moskvi obezbedi neka mogućnost za poricanje ako stvari krenu užasno loše. *Bar smo uključili i vas od samog početka*, glasilo bi njihov tekst. A on je bio u pravu što se ticalo onog dela o neprijateljima. Rusija i SAD nisu više bili otvoreni protivnici. Ali, iako je Hladni rat bio odavno završen, polako je nastajala njegova zamrznutija verzija. Ona je ipak osećala da je ova zbrka sličnija onome što se dešavalo u starim danima.

„Zasada“, rekao je on, „dozvoli da kažem kako je ovo borba koja bi mogla da uključuje samo Zorina i Sjedinjene Američke Države. Ili se bar mi tako nadamo. Tako da mislim da je sada pametno da vas obavestimo o tome. Ne želimo da vidimo kako gubite.“

Čudan komentar, koji je ona dodala na narastajući spisak neobičnosti.

Gledao ju je iznenađujuće prijatnim pogledom. „Znaš li za Stanislava Luneva?“

Naravno da je znala. Bivši oficir sovjetske vojske i najviši obavestajni operativac koji je ikada prešao na stranu SAD. Pojavio se 1992. i do dan-danas ostao skriven. Ipak, napisao je memoare. *Kroz oči neprijatelja*. Pročitala ih je nekoliko puta. Jedan komentar iz knjige ostao joj je u pamćenju. *Najbolji špijun biće svima najbolji prijatelj, a ne figura iz senke u uglu.*

„Tvrđnje Luneva su istinite“, rekao je Osin.

Znala je na šta misli. Lunev je u svojim memoarima otkrio nešto šokantno. On je pisao o sovjetskom oružju označenom s „RA-115“. U SAD su ga zvali nuklearka iz kofera. Svaka je bila teška dvadesetak kilograma, a imala je vatrenu moć od šest kilotona, što je po standardima Hirošime i Nagasakija bilo malo. Te bombe su zadale udare jačine od šesnaest i dvadeset kilotona. Ipak, na kratak domet šest kilotona moglo je da izazove ogromnu štetu. Kongres je stavio to oružje van zakona 1994, ali ta odluka je poništena 2004. Međutim, koliko je ona znala, Sjedinjene Američke Države nisu imale nijednu u svom arsenalu. Nekadašnji Sovjetski Savez i današnja Rusija bili su druga priča. Prisetila se zabrinutosti iz 1997, kada je ruski savetnik za nacionalnu bezbednost u emisiji *Šezdeset minuta* izneo tvrdnju da je više od stotinu „RA-115“ izgubljeno bez traga. Niko nije znao da li su bile uništene ili ukradene. Kongres je održao saslušanja, na kojima su se stručnjaci sukobljavali u mišljenju da li su one uopšte i postojale.

„Da li ti to govoriš da su bombe 'RA-115' stvarne?“

On je klimnuo glavom. „Sovjeti su ih proizveli 250. Otprilike ove su veličine.“ Rukama je u vazduhu iscrtao paket dužine nekih šezdesetak, širine četrdeset i visine dvadeset centimetara.

„Raspodeljene su među vojnim obavestajnim jedinicama KGB-a i GRU-a, s namenom za specijalne operacije. Posle sovjetskog kolapsa, prebačene su u nadležnost SVR-a. Tamo su i ostale.“

Pitala se koliko je on iskren. Ovo nije bila vrsta informacije koju su države delile jedne s drugima. Upozorenja o lošem obezbeđenju ruskog nuklearnog oružja počela su da pristižu od 1990. godine. Dokument usvojen u Kongresu sledeće godine omogućavao je američku tehničku pomoć u eliminisanju ruskih bojnih glava i kontroli njihovog nuklearnog materijala. Na svu sreću, do sada se nikada nije pojavila nijedna bomba koja je pala u ruke odmetnika. Na kraju se galama oko bilo kakvih mogućih problema te vrste stišala i nuklearke iz kofera su prešle u sferu filmske i televizijske tematike. Nijedna nikada nije viđena u stvarnom životu. A sada joj je rečeno da postoji 250 takvih.

„Naše kontraobaveštajne jedinice trude se iz sve snage da otklone svaku opasnost i skrenu pažnju štampe s problema mogućeg nuklearnog zagađenja“, rekao je on. „Smanjili smo sav taj publicitet.“

Zaista i jesu. Setila se senke bačene na priču iz emisije *Šezdeset minuta* kada je otkriveno da je, u vreme emitovanja, producent napisao i promovisao knjigu o opasnostima od nuklearnog terorizma. Isti producent bio je uključen u snimanje upravo prikazanog filma *Mirotvorac*, u kome se pojavljuje nestalo sovjetsko nuklearno oružje upotrebljeno za terorizam. Kad smo već kod bacanja sumnje na verodostojnost.

„Ljudi, vi ste stalno zauzeti“, rekla je ona. „Uvek se nešto dešava.“

On se osmehnuo. „I ja bih mogao isto da kažem za vas.“

„Kakve to veze ima s Vadimom Belčenkom?“

„Ne zna se gde su osamdeset četiri 'RA-115'.“

To je bila zapanjujuća informacija, ali ona je sačuvala pribranost i jednostavno rekla: „A ti mi to pominješ tek sada?“

„Postoje loša i dobra strana te činjenice. Dobra je što je to oružje sakriveno, na mestima za koja zna samo šačica ljudi. Loša je što je jedan od onih koji znaju Vadim Belčenko.“

Sada je shvatila hitnost situacije. „A vi mislite da Aleksandar Zorin traži jednu od tih nuklearki iz kofera?“

„To je moguće.“

I dalje su se vozili praznim ulicama Vašingtona, krstareći pored zatvorenih zgrada i pustih trotoara. Ona je i mislila da nešto ozbiljno nije u redu od trenutka kada je Osin prvi put pozvao. Drugi Osinov poziv upozorio ju je na činjenicu da je u SAD jedna žena koja zaslužuje da bude pažljivo praćena.

„Reci mi više o Anji Petrovoj.“

„Kao što sam ti već rekao, ona je Zorinova ljubavnica. Mlađa je nekih dvadeset pet godina od njega, prošla je policijsku obuku i izgleda da deli Zorinovu strast za osvetom. On je poslao ovamo s razlogom. Nadajmo se da ćete ustanoviti koji je to razlog.“

Njene misli su se usmerile na Luka Danijelsa, koji je angažovan da prati Petrovu. On je umeo da rešava stvari.

„Bomba 'RA-115'“, rekao je Osin, „osmišljena je da traje godinama, sve dok je povezana s izvorom struje. U slučaju nestanka struje, obezbeđeno je baterijsko napajanje. Ako se baterija isprazni, oružje ima transmiter koji satelitski šalje šifrovanu poruku ruskoj ambasadi ili konzulatu.“

„Da li je ikada primljen neki takav signal?“

On je klimnuo glavom. „Sedamdeset devet. Nijedan nikada nije dodatno praćen.“

„Što znači da im je nestalo energije i da su bezopasne.“

Ponovo je klimnuo glavom. „Tačno. Ali postoje i ostalih pet. Nikakav signal nikada nije primljen od tog oružja.“

„Da li postoji mogućnost da ono još ima struju?“ Zastala je. „Posle više od dvadeset godina?“

„Zorin izgleda misli tako.“

„Idite po njih.“

„Ne znamo gde da tražimo. Svi dokumenti u vezi s njima su nestali. Mislimo da ih je Vadim Belčenko uklonio.“

„Osiguranje za dug život?“

Osin se osmehnuo. „Verovatno. Nažalost, Zorin je možda otkrio šta Belčenko zna.“

To je objašnjavalo potrebu za hitnim pronalaženjem starca. Njen mobilni je zavibrirao.

Obično ne bi obraćala pažnju na to, ali pošto je samo Bela kuća i dalje bila u komunikaciji s njom, odlučila je da pogleda u displej. LUK DANIJELS. To je izazvalo dodatnu uzbunu.

„Ovaj poziv mogao bi da ima veze s ovim o čemu razgovaramo.“

„Molim te, javi se.“

Javila se i saslušala je kako je Luk objasnio šta se dogodilo, završivši sa: „Pretpostavljam da znaš šta radim, pa sam odlučio da pozovem tebe, a ne njega. Ne želim da slušam kako sam zabrljao. Ali znam da ću slušati. Ta žena je odavno nestala.“

„Gde si ti?“

„Pozvao sam vučnu službu i odšlepovali su moj 'mustang' na parking odmah pored Auto-puta I-66.“ Rekao joj je gde se nalazi.

„Ta kuća“, rekao je, „zaslužuje da se još jednom pogleda. Ne želim da dugo stoji tako širom otvorena.“

Ni ona to nije želela, pa je rekla: „Sačekaj.“

Okrenula se prema Osinu. On je bio iskren prema njoj, a pošto joj je nedostajalo sredstava i nije želela da Brus Ličild zna njene poslove, nije imala mnogo izbora. „Trebalo mi tvoja pomoć. Moramo da odemo u Virdžiniju. Tiče se Anje Petrove.“

„Reci mi kuda, pa ću naložiti vozaču da nas odveze.“

POGLAVLJE DVANAEST

Malon uopšte nije imao nameru da se sreće sa Zorinom u nekoj opservatoriji. To bi predstavljalo tačnu definiciju gluposti. Zato je izbegao građevinu neobičnog izgleda na vrhu stenovitog brda i odvezao se dvadeset kilometara na sever do dače. Put s dve trake oivičen snegom pratio je obalu jezera, i nije se susreo s bilo kakvim kolima iz suprotnog smera, što ga je navelo da se dodatno upita u vezi sa Zorinom. Više nego verovatno, jedino što bi ga čekalo u toj opservatoriji bila bi nevolja. Zato je odlučio da jurne pravo u lavlju jazbinu.

Njegov osećaj za orijentaciju bio je izvanredan, velikim delom zahvaljujući njegovom fotografskom pamćenju, blagoslovu koji je imao od rođenja. Često se pitao odakle mu ta genetska predispozicija i majka mu je najzad rekla da je njen otac imao sličan dar. On je zapravo odrastao s navikom da nikada ne zaboravlja pojedinosti. Mogao je da se seti radova koje je napisao u osnovnoj školi od reči do reči i tačno je znao šta se dešavalo svakog Božića. To mu je svakako koristilo kao pravniku, a zatim i kada je radio za *Magelan bilet*. Sada mu je pomagalo da pamt spisak retkih knjiga u svojoj radnji u Kopenhagenu. Ali je takođe onemogućavalo da uspomene na Kasiopeju Vit izblede. Sećao se svakog detalja iz vremena koje su proveli zajedno, a to nije obavezno bila dobra stvar.

Naišao je na krivudavi put za koji se setio da ga je video iz vazduha i koji je vodio do grebena na kome je stajala dača. Skrenuo je kamionom s glavnog puta između drveća i zaustavio se na snegom pokrivenom komadu zemlje. Parkirao se i krenuo pešice prema kući, prelazeći od jednog stabla do drugog kroz nanose belog pokrivača dok su mu čizme krčkale po suvom snegu. Debele grane zimzelenog drveća i bodljikave grančice stabala bez lišća posezali su prema sve tamnijem nebu. Oči su ga pekle od vetra i hladnoće. Svakodnevnim režimom sklekova i čučnjeva održao je njegove mišiće zategnutim, ali ih je uspon po mrazu prenapregnuo.

Stigao je do vrha, osvrnuo se nazad i primetio kako je sneg odavao njegovo prisustvo tragom stopa iza njega. Zarđala, do struka visoka žičana ograda preprečila je put napred. Nalet ledenog vetra s obližnjeg jezera opekao mu je grlo. Smestio se iza debelog bora i zagledao se u daču. Dim se i dalje podizao u nebo iz tri dimnjaka. Jednog od dva vozila koja su tu bila ranije sada više nije bilo. Zvuči narodne muzike dopirali su kroz ledeni vazduh. Otkrio je njen izvor. Spoljašnja građevina, okrugla i sva od drveta, bez prozora i s jednim vratima, iz čijeg se kupastog krova neprestano podizao tanak mlaz isparenja.

Njegova misija bila je da traga za Vadimom Belčenkom. Pokazana mu je fotografija snimljena pre nekoliko godina. Čovek je bio neka vrsta bivšeg arhivara KGB-a. Ako ga pronađe, Malon je trebalo da se povuče i prijavi lokaciju. Prvi deo tog zadatka bio bi srazmerno lak, a drugi ne toliko, pošto je njegov mobilni bio uništen. Ali imao je kamion i mogao je negde da pronađe telefon.

Prekoračio je ogradu i zagazio preko asfaltiranog prostora od kraja prilaznog puta do kuće, okrugle građevine iz koje se dizao dim, a sa zadnje strane dopirala je muzika. Pažljivo je prešao preko asfaltiranog dvorišta, pošto nije smeo sebi dopustiti da padne na crni led. Prišao je vratima okrugle građevine i brzo ušao, a na njega je naleteo dobrodošao talas toplog, suvog vazduha. Druga vrata vodila su dalje unutra, pokrivena krznanim ćebetom okačenim na dovrtak. Povukao je kraj pokrivača – dovoljno da vidi kako je građevina neka vrsta saune. U sredini je gorela vatra ispod gomile vrelog kamenja. Starac je sedio na nižem nivou niza klupa od borovine pored zida sa suprotne strane. Bio je nag, opružen, s ispruženim nogama i deformisanim rukama skrštenim ispod glave. Lice je odgovaralo onom sa slike koju su mu pokazali.

Vadim Belčenko.

Muzika je dopirala iz malog CD-plejera spuštenog na klupu. Uvukao se unutra i prišao starcu. Lice je izgledalo kao prazna maska, široko i ravno, s kožom boje prljavog snega. Sklopljene oči su bile utonule u kožu naboranih kapaka. Vlažna, svetla kosa prekrivala mu je lobanju, a jedini pokazatelj poodmaklih godina bile su utonule grudi i obrazi. Starac je mirno pušio cigaru jakog mirisa.

Malon je pružio ruku i isključio muziku.

Belčenko je otvorio oči i uspravio se. Obe ženice su mu bile zamagljene kataraktom.

„Zovem se Koton Malon“, rekao je on na engleskom.

Belčenko se zabljuje u njega. „A šta radiš ovde?“

„Došao sam da vidim jesi li dobro.“

„Zašto ne bih bio?“

„Nestao si, pa su se ljudi pitali gde si.“

„Misliš pitala se služba za državnu bezbednost Rusije. A zašto bi oni poslali Amerikanca da vidi gde sam i kako sam?“

Glas je bio dubok i grlen, bez promena, emocija ili zabrinutosti. „To je pitanje koje sam i ja sebi postavljao.“

Belčenko je izduvao oblak plavog dima koji se izvio naviše. „Jesi li špijun?“

„Ne više.“

Vreo vazduh mu je sušio nozdrve pa je disao plitko i na usta. Znoj je počeo da mu curi niz kičmu, ostavljajući za sobom hladan trag koji je izazivao jezu.

„Recimo jednostavno da sam povremeni špijun.“

„Imali smo nekoliko takvih u moje vreme. Nikada mi se nisu dopadali.“

„Gde je Zorin?“

„Otišao je da se nade s tobom.“

On nije došao da ćaska. Zapravo, njegova misija je bila izvršena. Pronašao je Belčenka i sada je morao to da prijavi. Ali bilo je teško prekinuti stare navike, pa je morao da postavi još jedno pitanje. „Zašto je rusku vladu uopšte briga šta ti radiš?“

„Zato što ja znam neke stvari, gospodine Malone. A oni takođe žele da saznaju te stvari pre nego što umrem.“

Sada je razumeo. „A ti si obećao da ćeš im reći.“

„Izgledalo je da je to mala cena da se ostane živ. Jednom kada bi saznali, ja više ne bih imao vrednost za njih. Ti zapravo ne razumeš u šta su te gurnuli, zar ne?“

„Nemam pojma. Da li bi mi rekao?“

Belčenko se zakikotao. „Zašto bih to uradio?“

Dobro pitanje, koje je odlučio da ostavi za drugi put. „Moram da idem. Drago mi je što sam te upoznao.“

„Jesi li znao da svaka priča koju je ikada smislio ljudski um može da se svede na tri dela?“

Nije mu se sviđalo kako zvuči ta čudna izjava.

„Početak. Sredina. I zatim kraj“, rekao je Belčenko. „Postoji simetrija i zadovoljstvo koje se javlja kada se ova tri dela najzad spoje u kompletnu priču. To je zaista magično. Već smo imali početak, zatim dugačku sredinu. Sada, gospodine Malone, vreme je da se priča okonča.“

Ništa u vezi s ovim nije izgledalo ispravno. On je za sebe mislio da je lukav što je izbegao Zorina i došao pravo ovamo, ali nešto mu je govorilo da je taj potez bio očekivan. Starac je levom rukom držao cigaru, ali desnom rukom je posegnuo do klupe iza sebe i pojavio se pištolj.

„Ne misli, gospodine Malone, da ne mogu da te vidim dovoljno jasno da te ubijem.“

Neki pokret mu je skrenuo pažnju. Krzneni prekrivač na dovratku se pomerio. Okrenuo se i video dvojicu ljudi u zimskoj opremi. Obojica su nosili automatske puške.

„A zašto bi me ubio?“, upitao je.

Belčenko je slegnuo ramenima. „Zato što Zorin kaže da nema šanse da odavde možeš otići živ.“

POGLAVLJE TRINAEST

Kasiopeja se ugurala na zadnje sedišta francuskog lovačkog aviona, a pilot je seo napred. Odletela je helikopterom sa svog imanja do vazdušne baze, gde je čekao mlažnjak visokih letnih karakteristika. Krstarili su brzinom od 2.200 kilometara na sat na skoro osam kilometara visine, prateći istu putanju kojom je leteo Koton pre manje od dvanaest sati.

Ona nije volela visinu i izbegavala ju je kad god je to bilo moguće. Ona skela odranije bila je dovoljno loša, ali letenje je bilo nužno zlo koje je izdržala. Trenutno je bila ušuškana u letačko odelo koje joj je loše pristajalo, tesno sabijena u kabini gotovo sasvim bez prostora da se pomeri. Već su se spustili na manju visinu i uzeli gorivo iz letećeg tankera koji ih je susreo uz put. Ona nikada nije lično tome prisustvovala i bilo je fascinantno za posmatranje. Takođe joj je pomoglo da skrene misli sa činjenice da je trenutno visoko, visoko u vazduhu.

Čitavo putovanje od Francuske do Sibira trajalo je malo duže od četiri sata, što je bilo neverovatno. Svet se zaista smanjio. Stefani ju je savršeno pročitala, znajući da je ona zaista zaljubljena u Kotonu. Možda je u njenom životu bilo mnogo muškaraca, ali su retke veze s njima bile stvarno ozbiljne, i nijedan nije bio kao Koton Malon. Upoznali su se u njenom zamku pre nekoliko godina, u isto vreme kada se prvi put sreća sa Stefani Nel. Zajednički prijatelj, Henrik Torvaldsen, omogućio je sve to. Nažalost, Henrika više nije bilo, ubijen je u Parizu, što je bila još jedna od onih nesrećnih okolnosti koje su naizgled pratile njen život.

Kada je prekinula svaki kontakt s Kotonom, čak i tada je znala da to neće biti trajno. On je previše bio deo nje. Osećala se prijatno u njegovom prisustvu. Odnosio se prema njoj kao prema sebi ravnoj i poštovao je kao ličnost. Istina, povremeno je umeo da bude magarac. Ali ni ona nije bila anđeo. U tome je bila stvar s vezama. Stalno davanje i uzimanje. Pitala se kako bi mogli da se ponovo spoje. Oboje su bili ponosni i među njima je ostalo mnogo gorčine. Oboma je trebalo mnogo meseci da kažu reč na slovo Lj. Ali najzad, kada je izgovorena, onda su postupili u skladu s njom. Nadala se da podela među njima nije prešla tačku bez povratka.

Stefani je rekla da će je obavestiti ako dođe do nekog novog razvoja situacije. Takođe joj je rekla za daču i selo po imenu Čajanije. Nadanje. Zanimljiv izbor imena, ali prikladan za izgnanike koji su osnovali naselje.

Komunizam je bio istinski mrtva vera. Nije postojao radnički raj bez društvenih klasa, u kome su svi bili vlasnici svega. Sve ono što je stari SSSR stvorio

bilo je iluzija. Bilo je to mesto gde su strah i sila bili jedina sredstva za njegovo preživljavanje. To takozvano besklasno društvo razvilo se u društvo onih koji imaju i onih koji nemaju. Privilegovana vladajuća klasa je uživala u svemu najboljem a svi ostali su se borili oko ostataka. Daleko od toga da su svi bili vlasnici svega, izabrana nekolicina je posedovala sve. Samo su laži sprečavale mase da se pobune, zajedno sa svakodnevnim merom straha i nasilja. Ipak, na kraju ništa nije moglo sprečiti istinu da izazove pad tog sistema.

I sistem je pao.

Ona je imala petnaest godina kada se to dogodilo i živela je na imanju svojih roditelja u Španiji. Njen otac je uvek bio apolitičan, ali ona se sećala njegove velike radosti posle raspada Sovjetskog Saveza. I nečega što je rekao. Citata Amerikanca Tomasa Džefersona. „*Vlast dovoljno velika da vam da sve što želite dovoljno je jaka da vam uzme sve što imate.*“

Nikada to nije zaboravila.

Ceo svoj život odrasle osobe provela je bez pritiska Hladnog rata. Umesto toga, danas su pretnje i teror dolazili s drugih mesta. Na Istoku i Zapadu pronalazili su zajedničko tlo, pošto ti novi neprijatelji nisu razdvajali Ruse i Amerikance.

Dakle, u šta je Koton bio uvučen?

„Dala sam mu zadatak da proverii šta se dešava. On je uradio nekoliko poslova za mene posle Jute.“

To joj je Stefani rekla preko telefona. Dakle, Koton je postao najamni agent. „*Posle Jute.*“ Možda je to bio njegov način da pokuša da zaboravi. Ona je to pokušala pomoću posla i svog zamka, ali nijedno od toga nije mnogo pomoglo da potisne njene strepnje. Za svojih skoro četrdeset godina bila je, kako je mislila, zaljubljena nekoliko puta. Ali sada je znala da joj je samo jedna od tih veza išta značila.

„*Nešto je tamo krenulo naopako.*“

Srce joj je klonulo na te Stefanine reči. Da li je Koton bio povređen? Ili mrtav? Ona se nadala da nije ni jedno ni drugo i želela da ovaj mlažnjak može da leti brže.

„Koliko još?“, pitala je pilota na francuskom preko mikrofona na svojoj kacigi.

„Manje od dva sata. Stižemo dosta brzo.“

U sećanju se vratila na prvi razgovor koji su ona i Koton uopšte vodili. Na njenom imanju, u toplo junsko popodne. Pre toga su njihovi susreti bili brzi i siloviti, na oboje je pucano zbog onog drugog, pri čemu je ona pazila na njega, a on nije bio siguran ko je ona tačno. Tog dana ga je pratila napolje na blistavu

sunčevu svetlost, i išla je s njim istom onom stazom u senci drveća prema gradilištu.

„Kada završim“, rekla je, „zamak iz XIII veka izgledate upravo onako kao što je izgledao pre osamsto godina.“

„Izuzetan poduhvat.“

„Ja uživam u velikim poduhvatima.“

Nastavili su da hodaju i ušli na gradilište kroz široku drvenu kapiju pa ušli u ambar sa zidovima od krečnjaka u kom se nalazilo prijemno odeljenje za posetioce. U pozadini je lebdeo vonj prašine, konja i zemlje, a stotinak posetilaca se vrzmalo unaokolo.

„Čitav temelj za spoljašnji zid je položen, a zapadni zaštitni zid je u izgradnji“, rekla je pokazujući rukom. „Uskoro počinjemo s ugaonim tornjevima i centralnim građevinama.“

Povela ga je kroz gradilište uz obronak strmog brda do malog isturenog rta odakle se sve moglo jasno videti.

„Često dolazim ovamo i posmatram. Sto dvadeset muškaraca i žena radi ovde puno radno vreme.“

„Pozamašan platni spisak.“

„To je mala cena da se vidi istorija.“

„Tvoj nadimak, Ingenieur“ rekao je on. „Da li te tako zovu. Inženjerka?“

Osmehnula se. „Osoblje me tako nazvalo. Ja sam smislila ceo ovaj projekat.“

„Znaš, s jedne strane, ti si užasno arogantna. Ali, s druge, možeš da budeš prilično zanimljiva.“

Nije se uvredila zbog njegove primedbe, u kojoj je bilo istine, i upitala je: „Ti si se povukao iz rada za vladu?“

„Nikada ne možeš zaista da prestaneš. Samo se češće sklanjaš s vatrene linije.“

„Dakle, pomažeš Stefani Nel jednostavno kao prijatelj?“

„Neverovatno, zar ne?“

„Uopšte ne. Zapravo, to je potpuno u skladu s tvojom ličnošću.“

„Kako ti znaš kakva je moja ličnost?“

„Saznala sam mnogo o tebi. Imam prijatelje u tvojoj nekadašnjoj profesiji. Svi imaju visoko mišljenje o tebi.“

„Drago mi je što znam da ljudi pamte.“

„Da li ti znaš mnogo o meni?“, upitala je.

„Samo površno.“

„Imam mnogo osobenosti.“

I zaista ih je imala, a najgora od njih je bila nesposobnost da kaže šta oseća. Koton je patio od istog nedostatka, što je dodatno objašnjavalo zašto su se trenutno udaljili jedno od drugog. Bilo im je duboko stalo jednom do drugog, ali nijedno nije bilo spremno da to prizna. Ipak, jednom prilikom, visoko u planinama Kine, posle još jednog teškog iskušenja, oboje su skupili hrabrosti da kažu šta osećaju.

„Nema više igara“, rekla je ona.

On je klimnuo glavom i uzeo je za ruku.

„Kotone...“

Ućutkao ju je, spustivši dva prsta na njene usne. „Ja takođe.“

I poljubio je.

Sećala se tog trenutka, kada su oboje znali a da nijedno nije zapravo izgovorilo reč ljubav. Ali ona jeste volela Kotona. Proteklih mesec dana su joj to potpuno jasno stavili do znanja.

Da li je bilo prekasno? Svim srcem nadala se da nije.

POGLAVLJE ČETRNAEST

VIRDŽINIJA

Luk je stajao naslonjen na svoj „mustang“, gledajući kako crni terenac polako prolazi kroz kapiju na otvoreni parking. Upravo je pogledao na svoj sat, koji je pokazivao da je tek prošlo pet sati ujutro. Vazduh je u sat pre svitanja bio leden, ali on je osećao samo bes, kao prvo zbog toga što ga je strankinja nadigrala i kao drugo što je ostao bez svog najdražeg poseda. Vozač vučnog kamiona je samo odmahnuo glavom kada je došao na lice mesta, pa natovario olupinu „mustanga“ na prikolicu svog kamiona i dovukao je ovde među otpad drugih automobila koja su svakako videla i bolje dane.

Terenac se zaustavio i Stefani je izašla s jedne strane, a muškarac u crnom dugom kaputu sa suprotne.

„Teška noć?“ upitala je.

„Mustang“ je bio okrenut napolje suvozačkom stranom, na kojoj su se videli dokazi susreta kroz koji je prošao.

„Anja Petrova“, rekao je drugi čovek, „jeste vrlo opasna. Obučila ju je policija i radila je kao policajka nekoliko godina.“

To je objašnjavalo deo onoga što se dogodilo. Ona je očigledno znala da se čuva. „A ko bi trebalo da budete vi?“

Čovek se predstavio kao Nikolaj Osin, a onda je Stefani dodala: „On je šef ispostave SVR-a.“

„Zvanično, ja sam trgovinski izaslanik i ne znam ništa ni o kakvom SVR-u.“

„To mi se dopada“, rekao je Luk. „Prihvat ćemo to. Ali, da li biste mogli da mi kažete više o Anji Petrovoj?“

Stajali su sami na osvetljenom parking, među gomilom ostavljenih kola.

„Ona je povezana sa čovekom koji može izazvati ovoj zemlji mnogo problema. On ju je poslao ovamo s razlogom, zbog čega sam posavetovao Stefani da pažljivo motri na nju. Izgleda da se Petrovoj to nije dopalo.“

Luk je i dalje pokušavao da shvati kako ga je ona sredila. Bio je stvarno pažljiv, ali ponekad se dešavaju sranja. I mada nije dobio potpun odgovor na svoje pitanje, odlučio je da to ostavi po strani i rekao: „Moramo da proverimo tu kuću.“

Odvezli su se nazad na jug u seoske predele i pronašli istu kapiju s lučnim prolazom od kovanog gvožđa. U bilo koje drugo vreme iz štaba *Magelan bileta* mogli su da pronađu ko je vlasnik imanja za nekoliko minuta, ali on je znao da je

to sada nemoguće. Naravno, Bela kuća je mogla da uradi to isto, ali to je zahtevalo podnošenje nekog izveštaja. Stefani je predložila da čekaju pre nego što obave taj poziv, a on se nije suprotstavljao. Možda su čak mogli da saznaju dovoljno da ublaže prekore koji će sigurno doći od strica Denija zbog toga što je zajebao ono jedino što mu je traženo da uradi.

Terenac se zaustavio ispred napuštene kuće i izašli su napolje.

„Virdžinija je puna ovakvih relikata“, rekla je Stefani.

„Baš velika kuća“, rekao je Nikolaj.

„A izgleda“, dodala je, „da je napuštena već duže vreme.“

Za vreme vožnje Luk je saznao da bi Malon mogao da bude u nevolji i da je Kasiopeja poslata da ga potraži, što je izgledalo i dobro i loše. Nadao se da je sve u redu, ali njihov saveznik iz SVR-a nije mogao da dođe do mnogo novih informacija od svojih ljudi u Sibiru. Naravno, ključno pitanje na koje niko nije hteo da odgovori bilo je zašto bi neko uopšte oborio Malonov avion. Ko god da su oni bili, posedovali su projekte zemlja-vazduh, što je značilo da se tamo dešava mnogo više nego što su Ruje hteli da priznaju – i mnogo više nego što je Ujka Sem otkrio.

Njihov vozač je izvadio baterijsku lampu sa svetlim halogenskim zrakom. Slab nagoveštaj svitanja počeo je da se pojavljuje na istoku, ali proći će još dva sata pre nego što sunce izađe.

Luk je uzeo svetiljku i poveo ih unutra, u praznu atmosferu mauzoleja. „Došla je pravo ovamo i tačno je znala kuda ide.“

„Imaš li ikakvu ideju za čim je tragala?“ upitala je Stefani Osina.

„Mogu li da sačuvam taj odgovor dok ne pogledamo unutra? Pokušaću da budem što direktniji.“

Luk je sumnjao u tu napomenu. Na osnovu nekoliko situacija kada se susreo sa SVR-om, *izveštačenost* bi bio najvelikodušniji opis koji bi upotrebio za njih. Potpuno nepouzdati? Lažljivci? I jedno i drugo je bilo potpuno tačno. Ali shvatao je da bi ovo trebalo da bude neka vrsta zajedničke operacije, u kojoj je i on želeo da učestvuje, pa je zadržao svoje komentare za sebe.

Pratili su ga niz hodnik u radnu sobu, gde je snop svetlosti otkrio procep u zidu.

„Ona je znala da rukuje tom sekirom“, rekao je pokazujući alatku na podu.

Jedva je čekao da vidi šta je iza otvora, pa je usmerio baterijsku lampu unutra. Prostorija je bila mala, možda tri kvadratna metra, s tri strane od poda do plafona pokrivena policama. Ali za razliku od onih u radnoj sobi, koje su stajale prazne i iskrivljene, ove su bile prepune knjiga. U sredini je stajao sto, na kom je pod staklom stajao drveni stalak s jednom otvorenom knjigom na njemu. Mali

luster je visio s plafona, presijavajući se na svetlosti, s prašnjavim sijalicama beskorisnim bez struje u kući.

„Neka vrsta skrivene odaje“, promrmljao je. „Za šta je slatka Anja vrlo dobro znala. Probila se tačno tamo gde je trebalo.“

Zakoračio je unutra, praćen Stefani i Osinom. Pomoću baterijske lampe pregledao je police, proučavajući izložene rikne. Većinom su bile knjige, ali je bilo i ukoričenih rukopisa, a još više drvenih fascikli s pojedinačnim stranicama. Primetio je nekoliko nalepljenih etiketa. USKLAĐENOST VOJNE KOMANDE. PRINSTONSKA BITKA. OPSADA BOSTONA. ZAUZIMANJE TIKONDEROGE. Prešao je pogledom po celoj prostoriji i pročitao još naslova s rikni.

Jedna tema jasno se isticala.

„Ovo je biblioteka Američkog rata za nezavisnost“, rekao je.

„Više od toga“, dodala je Stefani. „Ove knjige su istorije tog vremena iz kasnog XVIII i ranog XIX i XX veka, zaključno s ratom 1812. godine.“

Procenio je da gledaju u nekoliko stotina knjiga, svaka prekrivena debelim slojem prašine. Očigledno ovde niko nije dolazio veoma dugo. Tu i tamo, delovi polica su bili prazni, knjige koje su nekada stajale tamo ležale su u neredu na podu, a prašina s njih je očigledno bila delimično uklonjena.

„To je ono što sam čuo“, rekao je Luk. „Mnogo tupih udaraca. Izbacivala je ove knjige s polica.“

„Reci nam, Nikolaju“, rekla je Stefani, „šta je tražila?“

Osin nije odgovorio. Umesto toga, sklonio je staklenu kupolu koja je štitila knjigu na stalku i polako okrenuo stranice. Zatim je sklopio knjigu tako da se moglo pročitati šta piše na koricama.

Zlatna slova bila su urezana u crni kožni povez.

ORIGINALNI STATUT
GENERALSKOG DRUŠTVA CINCINAT
KOJE SU FORMIRALI OFICIRI VOJSKE
SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA
PO ZAVRŠETKU
AMERIČKOG RATA ZA NEZAVISNOST
KOJI JE DAO NEZAVISNOST
AMERICI

* * *

Stefani je prišla bliže i ponovo otvorila knjigu, pa pročitala delove teksta & nekoliko stranica. „Ovo je istorija tog društva. Njegovi opšti poslovi, beleške sa sastanaka i statut. Prirherak je iz 1847.“

„Šta je *Cincinat*?“, upitao ju je Luk.

Ona nije obratila pažnju na njega i ponovo je pregledala police koje su ih okruživale. „Ovo je arhiv, za koji se kladim da *Društvo Cincinat* nema pojma da još postoji.“ Zastala je. „Inače bi bio preuzet.“ Stefani se okrenula ka Osinu. „Zašto je Anja Petrova zainteresovana za nešto ovakvo?“

Nije bilo odgovora.

„Ranije si pomenuo *Dupli pas*“, pokušala je ona. „Koliko ja znam, ta operacija je i dalje strogo poverljiva. Jedini način na koji si mogao da znaš išta o njoj je iz vaših vlastitih arhiva.“

„Mi tačno znamo šta je urađeno“, rekao je Osin.

A Luk je odmah poželeo da i on to zna.

„Znači li to da i Aleksandar Zorin zna?“ upitala je ona.

„Siguran sam da zna. A Belčenko zna još više.“

„Uključujući i mesto na kome se nalaze te nestale nuklearne bombe?“

Luk je stajao ćutke dopuštajući da se ovaj verbalni duel nastavi bez ometanja. Ali da li je pravilno čuo? *Nestale nuklearne bombe*? Shvatio je da će ga Stefani informisati u odgovarajuće vreme.

Ona se okrenula prema njemu. „Da li je Petrova išta odnela odavde?“

Odmahnuo je glavom. „Ne koliko sam ja video.“

„Onda je ovo bio ćorsokak za nju. Nikolaju, rekao si da ćeš biti otvoren. Zašto je ona došla ovamo?“

Netipično za nju, Stefani je podigla glas.

„Odgovoriću na to kada budem razgovarao s Moskvom. O nekim stvarima moram prvo da razgovaram nasamo.“

„Poslala sam svog ćoveka u Sibir na tvoj zahtev“, rekla je. „Otišao je tamo naslepo, i sada je nestao.“

„Dopustili smo ti da pošalješ drugog agenta da istraži situaciju.“

„Nije dovoljno. Šta se dešava?“

„Ne mogu da kažem. Bar trenutno.“

Luk je čuo zabrinutost u glasu, koja je delovala iskreno i neuobičajeno za SVR.

„Moram sve ovo da prijavim predsedniku“, rekla je ona. „Njegova odluka biće ono što ćemo sledeće da radimo.“

„Razumem.“

Rus je izašao iz tajne odaje ne rekavši više ni reć.

Luk je zurio u svoju bivšu šeficu. „Ovo je baš duboka jama govana, zar ne?“ Ona je pažljivo vratila staklenu kupolu na knjigu i stalak. Prašina se nežno podigla sa strana i padala na sto, blistajući na svetlu. „To bi bio dobar način da se ovo opiše“, šapnula je. „Znaš li šta je *CincinnatiV*, ponovo je upitao on. Ona je polako klimnula glavom. „Možeš li da mi kažeš?“ Okrenula se da pođe. „Ne ovde.“

POGLAVLJE PETNAEST

BAJKALSKO JEZERO

19.50

Zorin se vratio u daču i odmah krenuo u glavnu kuću. Čim je došao, rekli su mu da je Amerikanac, Malon, zarobljen. Zato nije žurio dok je skidao kaput i rukavice. Bilo mu je drago što je ostavio loše vreme za sobom. Leto je tako brzo prolazilo u ovom delu sveta i on je čeznuo za stalnim toplim povetarcem. Teško je bilo reći šta ga čeka u sledećih nekoliko dana. Mogao je samo da se nada kako su njegova sećanja tačna, istraživanje precizno, planiranje detaljno, a rešenost čvrsta. Predugo je bio dokon i voleo je osećaj da je ponovo u pokretu. Sve oko njega bilo je doterano i spremno. Samo se ova nova prepreka – prisustvo Amerikanca – pokazala kao nešto neočekivano. A ipak ga je čak i to uzbuđivalo.

Prošao je kroz veliku sobu s visokim plafonom i neometanim pogledom na smrznuto jezero. Prijatna vatra gorela je u ognjištu. Došao je do stepeništa u podrum i sišao dole gde je Malon stajao lisicama vezan za debelu gvozdenu cev. Svetlost je dopirala iz golih sijalica u gvozdenim zaštitnim rešetkama koje su bacale senke oštarih uglova. Amerikancu su uzeli kaput, kao i oružje, očigledno, pošto je futrola pod miškom visila prazna.

„Ubio si dvojicu mojih ljudi“, rekao je.

Malon je slegnuo ramenima. „To se dešava kad počneš da pucaš na nekog.“

„Zašto si došao ovamo?“

„Da pronađem starca, Belčenka, koji očigledno ne želi da bude pronađen. Moja greška.“

„A dvojica mojih ljudi su mrtvi.“

„Dvojica koje si poslao da me ubiju.“

„Da li si ti špijun?“

„Ja sam knjižar.“

On se zakikotao. „Rekao si mi preko radija da si ti Koton Malon. Gde si dobio takvo ime? Koton.“

„To je duga priča, ali, pošto imamo vremena, biće mi drago da ti je ispričam.“

„Moram da idem.“

„Da li si ti jedan od Crvene garde?“

Ovaj čovek je bio informisan. „Služio sam svojoj do dana kada se raspala.“

„A onda si završio ovde – usred nadođije.“

„Došao sam svojom voljom, s drugima koji su verovali u ono što i ja. Osnovali smo ovo mesto i živeli ovde mirno dugo vremena. Nikome nismo smetali, a ipak je vlada osećala potrebu da nas špijunira.“

„Čini mi se da bi milioni mrtvih nedužnih ljudi rekli isto za SSSR.“

„Pretpostavljam da bi mogli. Imali smo sklonost da preterujemo u nekim stvarima.“

Ovo je bilo malo reći. Mučenje i smrt bili su sovjetski glavni oslonci. On i svi drugi oficiri KGB-a bili su obučeni za to do tančina. Milioni ljudi su zaista nestali. Kada je tek počeo da radi u KGB-u, bol i nasilje su bili njegova glavna sredstva ubeđivanja. Prošao je opsežnu obuku u načinima kako da poveća njihov bol dok sam um ne zavrišti. Zatim su droge postale učestalije sredstvo za otvaranje zatvorenih usta. Posle toga su primat preuzela psihološka sredstva. Pri kraju je fizički stres postao popularniji. On je čitao sve o „pojačanim tehnikama ispitivanja“ CIA. Samo maštovit način da se kaže mučenje. Što njemu lično nije smetalo. Ali, sudeći po izgledu ovog Amerikanca – koji je izgledao snažno i samopouzdan – trebalo bi se dobro potruditi da on bude slomljen.

A on jednostavno nije imao vremena.

„Amerika nema pojma šta je značilo biti Sovjet“, rekao je. „Sedamdeset pet miliona umrlo nas je u dvadesetom veku, i nikoga nije bilo briga.“

„Većinu njih su ubile ili korumpirane ili glupe vođe. Nacisti su bili obični amateri kada je reč o ubijanju ljudi. Vi komunisti ste postali pravi profesionalci. Gde si ti bio, u KGB-u?“

Klimnuo je glavom. „Vodio sam jedinicu *specnaza*, spremajući rat protiv SAD.“

Dopadalo mu se da to kaže.

„To je sada sve završeno“, rekao je Malon.

„Možda nije.“

On se jasno sećao tog užasnog avgustovskog dana 1991. kada je gledao iz štaba KGB-a kako rulja juriša na Trg Lubjanka, ispisuje sprejevima DŽELAT, KASAPIN i crta svastike po zgradi. Zamahivali su pesnicama i psovali, a zatim pokušali da obore kip Đeržinskog, ali nisu mogli da obore Gvozdenog Feliksa. Konačno je stigla dizalica i završila posao, ostavljajući za sobom samo ogoljeno postolje. Niko se tog dana nije plašio nikakve odmazde zbog skrnavljenja uspomene na šefa policije od koga se nekada strahovalo.

Njihova poruka čula se glasno i jasno.

Vaše vreme je prošlo.

Sećao se parališućeg užasa koji ga je obuzeo. Povici, zahtevi da se svi smire, zatim kakofonija sirena i kaos. Prvi put u životu je osetio strah, taj drhtaj jeze duž kičme, nešto od čega je napravio karijeru uterujući takav strah drugima. Neshvatljive mogućnosti budućnosti poslale su talas sumnje kroz njegovo telo koji mu se na kraju spustio u bešiku, koja se ispraznila. Stajao je pored prozora gledajući dole, osećajući sramotu dok je topla mokraća natapala njegovo međunožje i nogavicu pantalona.

Užasan trenutak.

Koji nikada nikome nije opisao.

„Regan je bio vrlo lukav“, rekao je. „Mnogo lukaviji od Gorbačova. On je namerio da nas uništi i ostvario je taj zadatak.“

Bogu hvala da su Amerikanci verovali u otvorenost. Demokratija se razvijala na sukobu ideja, tolerisanju različitih gledišta i oštroj debati. Njeni zagovornici su glupo verovali da će istina uvek prevladati i da je narod njen najbolji procenitelj. Najšire moguće cirkulisanje informacija je smatrano dobrim. Mnogi američki dokumenti, nekada poverljivi, izašli su na videlo jednostavno zahvaljujući protoku vremena. Pisane su knjige koje je on čitao, u kojima je nagoveštavano kako su Bela kuća i Vatikan sarađivali da obore Moskvu na kolena. Ali, dok su se te knjige bavile spekulacijama i zaključcima izvedenim iz njih, on je znao neke stvari koje njihovi autori nisu. Zaista je postojao plan, zavera, usklađeni napor da se potkopa Sovjetski Savez.

I taj plan je delovao.

On je čak znao i kako se zvao.

Dupli pas.

„Amerika nema pojma kakav kaos je izazvala“, rekao je. „Kada ste uništili sovjetski politički sistem nestalo je svakog poretka, što je omogućilo kriminalcima da preuzmu vlast. Sve što smo ja i toliki drugi čitavog života branili je nestalo. A da li je vas bilo briga?“ Nije čekao odgovor. „Nikoga nije bilo briga. Bili smo ostavljeni da se sami valjamo u svojoj propasti.“ Uperio je prstom. „Tako da nam je Amerika dužnik. A ja mislim da je vreme da naplatimo taj dug.“

Bio je dobar osećaj izgovoriti ove reči. One su predugo čekale u dnu njegovog stomaka. I mada je sada bio u šezdesetim godinama života, lekcije koje je naučio u mladosti nikada nisu zaboravljene. Zapravo, te uspomene su mu pomogle da se održi u prošlih dvadeset i više godina. Od ovog trenutka nadalje njegovi postupci će slediti brzo i prirodno bez oklevanja. Neće biti racionalizacija ili prigovora savesti.

Samo rezultati.

I dopadala mu se svežina te slobode.

U poslednje vreme sve više je razmišljao o vremenu koje je proveo na pešadijskoj obuci, gde je pre nego što je postao špijun naučio da bude vojnik. Njegov omiljeni instruktor, potpukovnik, usadio je u sve svoje učenike misao da su SAD glavni protivnik.

„Ako to zaboravite, to će značiti vašu smrt.“

A on nije zaboravio.

Mnogo puta u karijeri od njega se zahtevalo da ubije stranog agenta i svaki put on je ispunio zadatak.

„Mrzi svoje komšije, drugove iz razreda, čak i prijatelje, ali nikada svog saborca. Zapamtite, kada rat dođe, svi vi ćete imati zajedničkog neprijatelja. Morate poznavati i poštovati tog neprijatelja. Naučite kako je Amerika organizovana. Kako funkcioniše. Spoznajte njenu snagu i njene slabosti, a Amerika vam to olakšava. Oni celom svetu objavljuju ono što ih muči. Obratite pažnju na njih.“

I taj rat je došao.

Ali ne od glavnog neprijatelja koga je on zamišljao. Umesto toga, bitke su vođene potajno, a retki su čak i shvatili da su započete. Dvojica generala, Regan i prokleti poljski papa, predvodili su vojske. Njihovo oružje nisu bili meci ili bombe. To su pre bili bog, moral i novac koji su se udružili da sateraju Sovjetski Savez u politički i ekonomski ugao iz koga nije mogao da izađe.

Niko nije video da se to sprema – dok nije bilo prekasno. *„Komunisti moraju temeljno, pažljivo, brižno i vesto da iskoriste svaki rascep, koliko god mali, među svojim neprijateljima.“*

Lenjinove reči iz dvadesetih godina prošlog veka, koje su Sjedinjene Američke Države pratile s posvećenom veštinom. Sada je na njega bio red da prati taj savet.

„Ti znaš“, rekao je Malon, *„da se svet promenio? Hladni rat je završen.“*

„Za tebe, možda. Ali ne i za mene. Imam jedan dug koji treba da naplatim, i nameravam da to i uradim.“

Za tačno 52 sata, ali to je zadržao za sebe.

Njegov život špijuna je bio i izazovan i iscrpljujući. Proputovao je svet, ulazeći u zemlje s lažnim identitetom, skrivajući svoju istinsku ličnost i misli, dok je svaki njegov postupak bio usmeren na manipulaciju, iskorištavanje i izdaju. Odsečen od svoje kulture, jezika i porodice, on se prilagođavao, ali nikada nije podlegao izazovu kapitalizma. Preživljavanje je bilo njegova glavna briga i svakog dana je živeo u strahu od razotkrivanja, koje je moglo da dođe s udaljenih i neočekivanih

mesta. Samo je nepopustljiva odanost sovjetskom cilju činila da prevaziđe te svakodnevnne bojazni.

A tu odanost osećao je i dalje.

Nosio je ponos iz prošlosti kao sopstvenu kožu. Oficir KGB-a mora da ima čiste ruke, vatreno srce i bistru glavu. Mrzeo je sve one koji su mu ukrali taj ponos i kod kuće i u inostranstvu. Jednom mu je rečeno da je jedini častan način da se napusti KGB smrt i počeo je da veruje da je to istina.

Krenuo je prema stepeništu. „Poslaću ovamo dole ljude koje si već sreo u crnoj sauni. Oni imaju nekog posla s tobom, a naročito su motivisani pošto si ubio dvojicu njihovih drugova.“

„Nemoj previše da se opuštaš“, doviknuo mu je Malon.

On je stao, okrenuo se i uputio mu slab, samozadovoljan osmeh.

„Nikada to ne radim.“

POGLAVLJE ŠESNAEST

VAŠINGTON

8.30

Stefani je povelala Luka u *Mandarin orijental*, hotel u koji je uvek dolazila kada je u prestonici. Ovamo ih je dovezao Nikolaj Osin, koji je ćutao sve vreme tokom povratka iz Virdžinije. Mogla je primetiti da je Luk hteo da navaljuje na njega tražeći odgovore, ali ona mu je poslala signal pogledom da sada nije vreme za to. Bilo je dobro ponovo imati mlađeg Danijelsa u svom timu. Najpre ga je zaposlila da učini uslugu njegovom stricu, pod uslovom da ima slobodu da ga otpusti ako se ne bude dobro pokazao. Deni nije imao problem s nepotizmom, ali je prezirao nekompetentnost s bilo koje strane da dolazi. Niko nije mogao da se provuče tek tako. Ćak ni on sam. Na svu sreću, pokazalo se da je Luk odličan agent, a njegova rendžerska obuka predstavljala je značajnu prednost zajedno s ličnom odvažnošću, privlačnim izgledom i stavom *ma ko ga šiša*. Takođe joj se dopadala činjenica da je svake nedelje telefonirao majci, bez obzira na to gde je ili šta radi. Svaki tridesetogodišnji muškarac koji na taj način poštuje svog roditelja po njenim shvatanjima je bio u redu.

„Da li će mi u nekom trenutku biti rećeno šta se događa?“, upitao je Luk. „Ćuo sam tamo nešto o nestalim nuklearnim bombama. A ja sam upravo izgubio auto.“

Pobegli su s hladnog jutarnjeg vazduha u elegantno predvorje po kome su prolazili ljudi u dugim kaputima dok je radni dan, petak, upravo poćinjšao. „I uzgred“, dodao je, „pustila si tog Ruju da se lako izvuće.“

„Oćigledno je da on ima problem. Moramo mu dati vremena da ga reši.“ Okrenula se i krenula prema liftovima. „Kuda idemo?“, upitao je. „U moju sobu.“

„Ja nisam takav momak, ako znaš na šta mislim. A ćak više i ne radim za tebe.“

Osmehnula se i nastavila da hoda.

Ušli su u lift i ona je pritisnula dugme za ćetvrti sprat. Mogla je da saoseća sa Osinom. Moskva je namerno uvukla Vašington u neki svoj unutrašnji problem. Sigurno su imali dobar razlog za to, ali to je moglo da se promeni u prošlih nekoliko sati. Ćinjenica da je nekada postojalo dvesta pedeset „RA-115“ bila je dovoljno uznemirujuća sama po sebi, ali to što se za pet njih nije znalo gde se nalaze granićilo se s kriznom situacijom. Podsetila je sebe da je prošlo više od

dvadeset pet godina i sumnjala je da je ijedna od tih bombi i dalje bila upotrebljiva. Nešto toliko opasno i toliko skupo nije moglo da ostane skriveno tako dugo. Tako joj je jednostavna činjenica da nijedan od tih potencijalnih problema nikada nije iskrsnuo donosila izvesnu utehu. Morala je ovo da javi Beloj kući.

Ali stvari su morale da idu svojim redom.

Izašla je iz lifta i krenula niz tihi hodnik do svog apartmana. Unutra je sela za laptop i poslala imejl u kome je opisala imanje i kuću u Virdžiniji i priložila mutnu sliku spoljašnjosti kuće koju je napravila svojim telefonom.

„Da li je to za Belu kuću?“ pitao je Luk.

Klimnula je glavom. „Oni su sve što nam je ostalo. Zvanično, što se tiče Ministarstva pravde, ja čak ne bih ni trebalo da radim ovo što radim.“

„Tatica kaže da ti poštuješ pravila otprilike isto onoliko dosledno kao i on sam.“

Ona je znala taj nadimak koji Luk koristio za Malona, smišljen više da iritira nego iz bilo kog drugog razloga. Koton je uzvratio ljubaznost nazivajući ga Studentom, mada je Luk bio sve drugo pre nego to.

„Moraš da ga se kloniš“, rekla je. „On vrši loš uticaj.“

„Koliko je sada situacija loša što se njega tiče?“

Ona je pokušavala da ne misli o tome. „Dovoljno da sam morala uključiti Kasiopeju. Njoj se to nije dopalo, ali ipak nije odbila. Trebalo bi da stigne tamo uskoro, ako već nije stigla.“

„Nemaš pojma da li je Malon mrtav ili živ?“

Odmahnula je glavom. „On je dobar, pa moramo pretpostaviti da je u redu. Međutim, ti valjda shvataš da time što mi pomažeš u ovome možeš uništiti svoju karijeru.“

Luk je slegnuo ramenima. „Moglo bi da bude i gore.“

On je bio isti kao svoj stric. Obojica su voleli hvalisanje i pokazivanje hrabrosti, i obojica su takođe mogli da ih podupru akcijom. Pre nekoliko godina, na početku prvog mandata Denija Danijelsa, ona i predsednik nisu uvek vodili računa jedno o drugom. Ali niz kriza ih je najzad zbližio i na kraju su shvatili da među njima postoje neka osećanja. Samo je Kasiopeja znala celu istinu. Koton je možda znao jedan deo, ali nikada ništa nije pominjao. Bila je to tema koju nijedno od njih nikada ne bi pokrenulo. Ona je znala da će Deni uskoro biti prvi američki predsednik, bilo trenutni ili bivši, koji se razveo. Njegov dugi brak bio je završen i oboje Danijelsovih prijateljski su se složili da krenu odvojenim putevima kada izađu iz Bele kuće. Polin je već pronašla drugu ljubav, a njen muž bio je srećan

zbog nje. *Ona to zaslužuje*, govorio je često. Deni je takođe to zasluživao i mogao je da pronađe takvu sreću s njom.

Ali to je tek trebalo da se vidi.

„Pošto pretpostavljam da mi nećeš ništa reći o tim nuklearnim bombama, šta je Sinsinati?“ upitao je Luk. „U onoj kući rekla si *nećemo o tome ovde*. Možemo li ovde?“

„Bio je to prvi američki klub lokalnih momaka. Postoji već dugo i ne smeta nikom živom.“

Ali iz nekog razloga ljubavnica bivšeg komunističkog špijuna došla je čak iz Sibira da pretura po jednom od zaboravljenih arhiva tog kluba. Kako je Petrova uopšte saznala da to skrovište postoji? Stefani je dovoljno znala o *Društvu Cincinat* da bude svesna da oni prilično pažljivo čuvaju svoje stvari, pa je morala da se upita zna li sama grupa za arhiv.

Laptop je pokazao signal da je stigao novi imejl.

Ona i Luk su na ekranu pročitali odgovor Edvina Dejvisa, šefa osoblja Bele kuće.

Imanje u Virdžiniji pripada Bredliju Čaronu. On je poginuo u padu aviona 2002. Internet pretraga pokazala je da se njegova deca i njegova druga žena nikada nisu dobro slagali. U toku je sudski spor oko nasledstva, uz mnoštvo parnica i žalbi, a imanje je skoro bankrotiralo. Požar je pre šest godina uništio deo kuće. Očigledno je bio podmetnut, a moguće je da je krivac jedno od dece, ali ništa nikada nije moglo da se dokaže. Zbog toga nikakva polisa osiguranja nije isplaćena i mesto je zapalo u zapušteno stanje. Neplaćeni porezi i kamate dostigli su stotine hiljada dolara. Oblasne vlasti nedavno su stavile imanje na aukciju. Nadam se da vam je ovo pomoglo.

Pomoglo je mnogo, pošto je obezbeđivalo i te kako potrebnu početnu poziciju. Zato je ukucala Bredli Čaron u *Gugl* i sačekala. Četrdeset dve hiljade osam stotina rezultata.

Suzila je potragu dodajući reči **VIRDŽINIJA, SUDSKI SPOR I SINSINATI**.

S prve stranice u pretrazi stigla je do nekoliko novinskih izveštaja.

Čaron je doktorirao političke nauke i pripadao porodici starih bogataša, kao poslednji iz duge loze s korenima iz vremena pre Revolucije. Vršio je funkciju rektora, dekana ili predsednika upravnog odbora na tri koledža i važio je za učenog čoveka. Dvaput se ženio. Prvi brak je trajao četrdeset godina i iz njega je

imao troje dece, a drugi manje od pet i naizgled nije doneo ništa osim patnje pošto je udovica tvrdila da ona ima pravo na svu njegovu zaostavštinu.

„To je jedna pohlepna kučka“, rekao je Luk preko njenog ramena.

A ona se slagala s tim mišljenjem. „U tim borbama ne pobeđuje niko osim advokata.“

„To je nekako način na koji svet funkcioniše, zar ne?“

„Može da bude kad ljudi izgube pravi pogled na stvari.“

A gubljenje kao da je bilo Čaronova porodična osobina. Niko nije izašao iz pravnog rata ni sa čim u rukama, a slučaj je prebacivan od mesnog suda do apelacionih sudova Virdžinije. Do sada su izneta četiri mišljenja suda, ali nije doneta presuda.

„Kada se kuća zapalila“, rekla je ona, „izgleda da su je se svi jednostavno okanuli. Kompanija za osiguranje svakako je odbila da isplati polisu, a niko od naslednika nije hteo da uloži nijednu paru u nju. Niko ne zna za arhiv, inače bi bio odnet. Te knjige i rukopisi vrede čitavo bogatstvo.“

„Pa kako naša posetiteljka iz inostranstva zna?“

To je bilo pitanje dana.

Sledeći rezultat pretrage na *Guglu* privukao joj je pažnju i ona je kliknula na njega.

Čaronova smrtovnica.

On je bio sahranjen nedaleko od imanja na porodičnom placu blizu Manasasa. To je mnogo govorilo o njegovoj porodici i njenim vezama s lokalnom zajednicom, ali poslednji deo bio je ono što joj je privuklo pažnju.

On je bio uvaženi član Društva Cincinat, zadužen za povećanje fonda biblioteke društva. Podsećanje Amerike na dug koji ima prema herojima Revolucije bio je njegov životni zadatak. Među počasnim nosiocima kovčega na sahrani biće i aktuelni glavni predsedavajući društva.

„Izgleda da svi putevi vode u *Društvo Cincinat*“, rekao je Luk. Složila se.

„Pretpostavljam da znaš kuda sada idemo?“ Znala je.

Ali ono važnije što je htela da zna bilo je šta se dešava u Sibiru.

POGLAVJE SEDAMNAEST

Malonu se situacija nije dopadala. Izgledalo je da je Zorin pun samopouzdanja, što se jasno videlo iz proračunatosti i prezira na licu starijeg čoveka. Takođe je opazio čvrst i lak hod kojim je prošao kroz podrum i koji je nepogrešivo zračio atmosferom heroja pobjednika. A glas, primetno jednak i ogorčen, i dalje je ukazivao na energiju koja ga je godinama pokretala, pojačanu impresivnim fizičkim izgledom s medveđim ramenima, masivnim grudima i ogromnim rukama s nabrekli venama.

„Imam jedan dug koji treba da naplatim i nameravam da to i uradim.“

Te reči su bile praćene oštrim pogledom i mračnim morbidnim kežom, u kojima se video samo prkos. Spolja je Zorin delovao kao grub, neobrazovan čovek. Ali, mada je Malon proveo samo nekoliko trenutaka s njim, nije bilo sumnje da je to bio smeo i prekaljen veteran Hladnog rata. A najverovatnije i opasan sociopata. Poznao je taj tip ljudi. Visokomotivisani karijeristi, uznemiravajuće efikasni, s malo ili nimalo elemenata savesti, a njihov najveći nedostatak bili su postupci vođeni pogrešnim zaključivanjem.

A ovo ovde je izgledalo kao savršen primer.

Zorin se i dalje borio u Hladnom ratu.

Koji se odavno završio.

Malona su uveli u kuću držeći ga na nišanu, dok je nagi Belčenko ostao u sauni. Njegova dvojica čuvara naterali su ga da siđe u ledeni podrum, prostor bez prozora i sa zidovima od klesanog kamena. Uzeli su mu kaput i oružje, pa mu lisicama vezali obe ruke za čelične nosače između gvozdениh cevi. Ono što nisu ni dotakli bio je novčanik u njegovom zadnjem džepu, a ta omaška mu je davala nadu.

Samo mu je trebalo da ostane malo nasamo.

Što se sada i desilo.

Zorin se vratio gore na sprat. Zvuk zatvaranja vrata iznad ukazao je na priliku koja mu se pružala pa se izvio, kliznuo lisicama vezanim rukama niz cev i malo se pomučio da izvuče novčanik iz džepa. Unutra je brzo pronašao kalauz. Brava na lisicama bila je jednostavna bravu koju bi trebalo da bude jednostavno otvoriti.

Zorin je izgleda bio ogorčen na SAD. Izgledalo je čudno to što je čeznuo za Sovjetskim Savezom. Stopa smrtnosti u njemu bila je 50%, a životna očekivanja sumorna. Da se komunistički režim nije urušio, najverovatnije bi izumro pošto se pohabao. Manjak robe i usluga bio je epidemijski. Alkoholizam je naglo narastao.

Cene su ostajale visoke, dok su plate padale a korupcija se neobuzdano širila. Lenjinov zavet jednakosti i nezavisnosti za sve nikada se nije ostvario. Umesto toga, pojavio se sistem koji je nametao niz sukcesivnih tiranija, a svaka je postojala samo da bi održavala samu sebe i privilegovanu manjinu koja je njom upravljala.

Dakle, šta je u tome moglo da nedostaje nekome?

Pretpostavio je da je pre reč o *pogrešnom zaključivanju* opasnog sociopate.

Nastavio je da rasklimava bravu na svom desnom zglavku, ali je prokletinja bila čvršća nego što se nadao. Na pamet mu je palo nešto što je rekao Oskar Vajld. *Istina je retko kada čista, a nikada nije jednostavna.* A ipak je izgledalo da je upravo takva za Zorina, koji je izgleda izopačeno uživao u svom nekadašnjem životu.

Kuda je on krenuo? O čemu je ovde uopšte reč?

Stefani je morala sve da sazna.

Čuo je kako se vrata otvaraju, a zatim topot koraka niz stepenice i pojavila su se ona dvojica ljudi odranije. Obojica su bili krupni i neobrijani, s mongolskim licima i ramenima jakim kao kod veslača.

Izvukao je kalauz iz brave i sakrio ga u desnom dlanu.

Ona dvojica nisu gubili vreme i bacili su se na njega, zabijajući šake u njegov stomak. Ništa mu nisu slomili, što im je verovatno i bila namera. Kao što je Zorin napomenuo, ovi momci nisu želeli da se zabava prebrzo završi. On se spremio za udarce, ali su ipak boleli. Momci su skinuli kapute, pa zavrnuili rukave svojih džempera do lakata, spremni da se bace na posao. Obojica su se osmehivali, znajući da on ne može ništa da preduzme. On je uvukao nekoliko udisaja zagušljivog vazduha koji je zaudarao na prašinu i petrolej.

„Vi, momci, prilično ste žestoki kada su mi ruke vezane“, pokušao je. „Oslobodite me, pa da ovo obavimo kao muškarci.“

Čovek u crvenom džemperu zabio je šaku veličine omanje šunke u njegov stomak.

Pomislio je: „Neka ide dođavola“ i izvio se u leđima, držeći se za gvozdenu cev, pa udario nogom u kolenu onog u crvenom džemperu, iščašivši mu zglob i nateravši Rusa da vrišteći padne na pod. Onaj u crnom džemperu je jurnuo i pokušao da ga i sam udari pesnicom. Ali Malon je ponovio svoj potez, ovog puta koristeći gvozdenu cev kao oslonac da zabije oba stopala u grudi svog napadača, od čega se čovek zateturao unazad.

Crveni je ustao trljajući se po kolenu. Oči su mu bile pune besa.

Malon je sumnjao da može sebi kupiti dovoljno vremena da skinе lisice. Obojica su se spremili da napadnu u isto vreme. Dakle, nisu bili ni izbliza tako glupi kao što su izgledali. Shvatio je posle nekoliko udaraca u glavu da ne vidi ništa osim zvezda, što je trebalo da ga dovoljno omami da oni mogu da ga mlate kako im padne na pamet. A ove momke izgleda više nisu zanimalе finese.

Hteli su da ga ubiju.

U podrumu su odjeknula dva glasna praska.

Obojica su se zagrcnuli, razrogačenih očiju. Iz usta onog u crvenom džemperu curila je krv. Izgubili su kontrolu nad mišićima i sručili se na zemlju, kao marionete kojima su presečeni konci. Iza njih, u podnožju stepenica, stajao je Vadim Belčenko. Stariji čovek je bio u košulji i farmerkama koje bi mu spale da oko struka nije nosio čvrsto stegnut opasač. U desnoj ruci je držao Malonovu „beretu“.

Belčenko je zakoračio preko dva opružena tela. Lice mu je bilo još bleđe i pegavije nego u sauni, a u bezbojnim očima nije bilo nikakvog izraza. „Rekao sam ti da i dalje mogu da pucam.“

„A zbog čega si ih ubio?“ upitao je on.

Belčenko je izvadio ključ iz džepa i dobacio mu ga. „Da ti pomognem. Zbog čega drugo?“

Uhvatio je ključ i oslobodio zglavke iz lisica.

„Čuo sam šta ti je Zorin rekao“, nastavio je Belčenko. „Ti shvataš da je to ludilo.“

On se osećao kao loptica s perima u igri badmintona. Bio je zbunjen. Nije bio siguran šta je to upravo shvatio. „Mislio sam da ste vas dvojica na istoj strani?“ Pištolj je i dalje bio uperen u njega, pa je mahnuo prema njemu i rekao: „Ubićeš i mene?“

Belčenko mu je pružio „beretu“. „Našao sam je na spratu. Nadam se da ti ne smeta što sam je pozajmio.“

„Uopšte. Zapravo, samo izvoli u bilo koje vreme. Nisam baš bio siguran kako da se oslobodim ove dvojice.“

„Svi ovi ljudi su fanatici. Žive dole u selu i obožavaju Zorina. On je ovde starešina. Zajedno se drže ideala koji u stvari nikada nije ni postojao.“

„A ti?“

„Kako bi iko mogao da veruje da politički sistem može proizvesti svu robu i usluge potrebne ljudima besplatno? Svakodnevno zadovoljenje koje će eliminisati pohlepu, sebičnost, bedu i neiskrenost. Mesto gde ljudi mogu da postanu plemeniti, jaki i hrabri. Zločin, nasilje i društvene boljke bi nestali. To je apsurdno. Eksperiment zvani Sovjetski Savez dokazao je samo da ništa od toga nije moguće.“

Trebalo je da ode. Njegova misija je bila završena. Ali stvarala se nova, koja je uključivala jednog opsesivnog komunistu. „Šta je to što Zorin traži? Rekao je da ima da naplati jedan dug.“

Belčenko je klimnuo smežuranom glavom. „Zaista ima. Po svojoj zamisli on treba da naplati dug od Sjedinjenih Američkih Država.“

Stefani mu je rekla da je Belčenko nekada bio arhivar KGB-a. Zato je upitao: „Šta si mu ti rekao?“

„Da nisam rekao Zorinu ono što je želeo da zna, on bi me ubio. Da sam slagao, on bi otišao, otkrio istinu, pa se vratio i ubio me. Zato sam izabrao da mu kažem istinu. Ali sumnjam da je to i dalje važno. Toliko vremena je prošlo. Ništa više nije ostalo da se nađe.“

Imao je gomilu pitanja, ali jedno je delovalo kao najvažnije. „Zašto onda razgovaraš sa mnom?“

„Zato što nikada nisam bio idealista. Umesto toga, jednostavno sam rođen u zlom i korumpiranom sistemu i naučio sam da preživim. Na kraju sam postao čuvar komunističkih tajni važnih za privilegovane. Oni su mi verovali, a ja sam opravdavao njihovo poverenje. Ali svi oni su sada nestali. Kao što si ti i rekao Zorinu. Hladni rat je završen i svet je sada drugačiji. Samo retki, poput ove dvojice mrtvaca na podu i Zorina, misle drugačije. Ono što on želi da uradi je glupost. Time neće ništa postići. Zato sam, zbog mogućnosti da opasnost još postoji i, odlučio da ti spasem život i kažem istinu i tebi.“ Belčenko je zastao. „Pitao si šta Zorin traži.“

Čekao je.

„Nuklearno oružje – za koje niko ne zna da postoji.“

POGLAVLJE OSAMNAEST

Stefani i Luk izašli su iz kola ispred Andersonove kuće. Kamena kuća u finom francuskom stilu nalazila se na Aveniji Masačusets, nekoliko blokova od Dupont Serkla, u srcu niza ambasada. Ona je znala sve o ovoj palati. Izgradio ju je u zlatno doba američki diplomata po imenu Anderson, kao jednu od najvećih i najskupljih rezidencija u prestonici. Služila mu je kao porodični dom u sezoni zimskih društvenih događaja i bila osmišljena i kao mesto za zabavu i pokazivanje kolekcije umetničkih dela i nameštaja. Kada je Anderson umro 1937, njegova žena dala je kuću grupi bliskih i srcu dragih ljudi. *Društvu Cincinat*.

Loš odnos Amerike prema ratnim veteranima kao da je bio stalna tema vesti. Ali ta sramota nije bila ništa novo. Počela je zapravo 1783, kada je Rat za nezavisnost završen. U to vreme većina oficira kopnene vojske nije dobila platu četiri godine. Nema potrebe naglašavati da je vladalo sveopšte nezadovoljstvo. Širile su se glasine da će vojska uskoro biti raspuštena, a ti dugovi ostati neizmireni. Počele su da kruže ozbiljne priče o vojnom puču, koji je mogao i da uspe jer tek stvorena nacija nije imala načina da se zaštiti. Džordž Vašington je morao da se lično umeša i suzbije svaku novu revolucionarnu groznicu. Zatim je general Henri Noks prihvatio ideju da osnuje bratstvo ili udruženje koje bi se staralo za kolektivne interese oficira, čak i nakon raspuštanja vojske. Zamislio je grupu kao sredstvo za kanaliziranje gneva u konstruktivan razgovor, i ideja je naišla na odobravanje. Njeno ime prirodno se samo pojavilo.

Latinski klasici bili su osnova studija za svakog učenog čoveka iz XVIII veka. Lucije Kvincije Cincinat živeo je u petom veku kao rimski aristokrata koji je prognan i osuđen na siromaštvo na svojoj farmi. Kada se pojavila pretnja rata, rimski Senat mu je izglasao apsolutnu vlast u trajanju od šest meseci da se izbori s krizom. Pobjeda je stigla za dve nedelje i Cincinat se, navodeći kao razloge zajedničko dobro, građanske vrline i ličnu skromnost, povukao s diktatorskog položaja i vratio na svoju farmu. Taj primer je savršeno odgovarao ovim oficirima kopnene vojske, pošto su se i oni vratili svojim plugovima i zemlji. I, kao u slučaju Cincinata, izgledalo je da postoji velika verovatnoća da budu siromašni. Dugotrajni moto Društva izražavao je osećaj nesebične službe.

Omnia reliquit servare rempublicam.

On se odrekao svega da spase republiku.

Skoro polovina od 5.500 kvalifikovanih oficira na samom početku se učlanila u društvo. Vašington je izabran za njegovog prvog glavnog predsedavajućeg, i to

mesto je zadržao do smrti 1799. godine. Nasledio ga je Aleksander Hamilton. Članovi su postali dvadeset trojica potpisnika Ustava. Grad Sinsinati u Ohaju nazvan je tako u čast Društva, pošto je prvi guverner te teritorije bio njegov član i nadao se da će ostali doći na zapad i tu se naseliti. Pravo na članstvo uvek je zavisilo od pola i nasleđa. Na početku je mogao da se učlani samo muškarac, oficir kopnene vojske. Kada bi taj oficir umro, u Društvu je mogao da ga predstavlja samo jedan njegov muški naslednik. Naslednik po bočnoj liniji srodstva mogao je da preuzme tu ulogu ako bi se direktna muška nasledna linija prekinula.

A ta tradicija sačuvana je i do danas.

Ona je znala sve to, jer je njen pokojni muž bio član merilandskog ogranka. Prvobitno je svaka od trinaest kolonija organizovala svoju lokalnu grupu. Preci Larsa Nela po muškoj liniji otišli su u iz Merilanda u Rat za nezavisnost, a jedan od njih je bio među osnivačima Društva. Ranije, kada je videla knjigu pod staklenom kupolom, preplavila su je sećanja. Njen muž je bio čovek koji nije bio naročito sklon uzbuđenjima. Njegova mrzovoljnost je bila nešto što je ona s vremenom prihvatila, a zatim se pokajala zbog toga kada je on sebi oduzeo život. Lars nije bio poletan u vezi s većinom stvari, ali *Društvo Cincinat* je bilo nešto što mu je uvek donosilo radost.

Pogledala je na svoj časovnik.

Devet i pet.

Pre nego što je izašla iz hotela pogledala je internet stranicu Društva i saznala da se kuća i biblioteka otvaraju u devet, ali obilasci kuće počinju tek posle ručka. Vila je decenijama služila kao muzej, ali istovremeno i kao nacionalno sedište grupe. Njena balska dvorana se uz to mogla iznajmiti za druge prilike i tokom godina ona je nekoliko puta prisustvovala događajima organizovanim u njoj.

Naročito se sećala jednog od pre mnogo godina.

Avgust 1982.

Bila je impresionirana visokim belim zidovima bolske dvorane, prekrivenim muralima i prijatno osvetljenim parom veličanstvenih kristalnih lusteri. Desetak ovalnih stolova s belim stolnjacima stajali su spremni na suprotnoj strani, na podu pokrivenom hrastovim parketom. Naročito vredno pažnje bilo je polukružno stepenište s gvozdenom ogradom koje je vodilo na otvoreni balkon. Izvijeni barokni stubovi držali su balkon, stvarajući viseću galeriju za muzičare na kojoj je večeras bio trio izvođača klasične muzike.

Prošlo je šest meseci od njenog razgovora s predsednikom Reganom. Već je četiri puta putovala u Rim, sastala se s papom i uspostavila vezu, gradeći

međusobni odnos. Ona i Jovan Pavle Drugi našli su zajedničke teme i pričali o operi i klasičnoj muzici, u kojoj su oboje uživali. Izgledalo je da je Regan takođe njihova stalna tema. Papa je bio radoznao u vezi s američkim predsednikom, postavljao je brojna pitanja i pokazivao znanje koje je nju iznenađivalo. Sve je ovo prijavila predsedniku, postoje i on bio fasciniran i želeo da sazna više o rimskom vrhovnom svešteniku.

Pre dva meseca su se predsednik i papa sastali nasamo u Vatikanu. Ona je stvorila osnov za ove razgovore i bila je zadovoljna što je sporazum postignut. Ona nije prisustvovala razgovoru u junu. Umesto toga, čekala je u obližnjem hotelu dok predsednik i njegova pratnja nisu otišli. Zatim je tiho radila sa svojim rimskim kolegama na finalizaciji detalja šta će svaka od strana raditi u predstojećim mesecima. Mnogo toga se dešavalo u Istočnoj Evropi, svet se menjao iz dana u dan, a ona je bila ushićena što učestvuje u tome.

Noćas je bila pozvana na prijem u organizaciji Stejt departmenta. U koverti koju je zatekla na pisaćem stolu kada se vratila s ručka bila je poruka u kojoj joj se preporučivalo da dođe u Andersonovu kuću, u blizini Dupont Serkla, u šest po podne. Poziv je odmah izazvao problem s garderobom, koji je rešila nakratko se zaustavivši u lokalnom butiku. Pitala se ko su zvanice, pošto joj je bilo poznato tek nešto malo prisutnih lica. Jedno je ipak prepoznala. Džordž Šulc. Državni sekretar lično.

Postavljenje na funkciju pre samo nekoliko meseci, nakon što je AlHejg tiho primoran da ode. Postojale su razlike u mišljenju kako dalje treba voditi spoljašnju politiku aktuelne administracije. Sekretaru Hejgu se dopadao jedan pristup, ali Bela kuća je želela drugi.

„Vidim da ste primili moj poziv“, rekao joj je Šulc kada joj se približio.

Njen šef je bio ekonomista i akademski stručnjak koji je stekao ime u privatnom sektoru. Takođe je uspeo da bude na tri funkcije na ministarskom nivou u vreme Niksona, a sada je bio na četvrtoj kod Regana kao državni sekretar. Nosio je gizdavi crni smoking, tesno pripijen uz punačku figuru.

„Nisam znala da je poziv stigao od vas“, odgovorila je.

Pre šest meseci sve u vezi s ovom situacijom delovalo bi zastrašujuće. Ali to što ju je angažovao predsednik i njene tajne misije u Italiji učvrstile su njeno samopouzdanje. Sada je bila igrač u velikoj igri. Nažalost, samo Aleksander Hejg i predsednik znali su za to.

„Izađimo u zimsku baštu“, rekao je, dajući joj znak da krene prva.

Jedan zid dugačke balske dvorane bio je pokriven francuskim vratima koja su omogućavala ljudima da nesmetano izlaze u nekadašnji voćnjak pomorandži s

pogledom na popločano zadnje dvorište ukrašeno kipovima i jezercetom. Uska četvrtasta galerija bila je puna vrtnih murala, slika u pozlaćenim okvirima i mermernih stubova. Pod je bio od uglačanog mermera, klizavog kao staklo, a plafon tako obojen da liči na nebo. Mahnuo je rukom i ušli su u malu prostoriju najednom kraju u kojoj su stajali trpezarijski sto i stolice.

„Hoću da znate da će se Dupli pas nastaviti“, rekao je tihim glasom. „Zapravo, stvari će sada eskalirati.“

Izgleda da je njen novi šef bio o svemu obavešten.

Pre samo nekoliko dana Šulc je javno ocenio da će glavni zadatak Stejt departmenta biti sovjetska i evropska diplomatija. Pre nego što je otišao, Hejg je izazvao malu uzbunu otvoreno sugerišući da bi nuklearni udar upozorenja u Evropi mogao biti dobar način da se zaplaši Sovjetski Savez. Takva otvorenost protivila se svemu onome što je predsednik nastojao da postigne. Ronald Regan je mrzeo nuklearno oružje. Iako javnost možda nije shvatala tu činjenicu, oni koji su mu bili bliski svakako jesu. Tokom poslednjih nekoliko meseci odnosi su postali napeti ne samo između Vašingtona i Moskve nego i između Vašingtona i drugih ključnih stranih prestonica. U odgovor na vojnu upravu u Poljskoj, SAD su zabranile američkim kompanijama i njihovim evropskim ispostavama da učestvuju u izgradnji cevovoda za prirodni gas od Sibira do Zapadne Nemačke. Evropski lideri energično su protestovali protiv tih sankcija, pošto su one pogađale njihove finansijske interese. Hejgnije učinio mnogo na smanjivanju tenzije. Zato je pretpostavila da će sada čoveku koji je stajao pored nje pasti u deo da se nosi s problemom.

„Predsednik mi je lično rekao za vaš specijalni zadatak“, rekao je Šulc. „On ima veličanstven plan, zar ne?“

Hejgje samo jednom razgovarao s njom o Duplom pasu, pokušavajući da izvuče informacije. Ona je ljubazno izbegavala njegova pitanja, što je stvorilo izvesnu napetost među njima.

„Predsednik traži pomoć“, rekao je Šulc. „On hoće partnere. Ne traži debatu o tome kako dalje, samo da pratimo njegovo vodstvo. Ja nameravam tako i da radim. Hoću da znate da od vas očekujem isto.“

„Vi znate cilj?“

Klimnuo je glavom. „I mislim da ga možemo ostvariti. Moram da kažem, pre nego što sam izabran za ovaj posao, nisam biopreterani ljubitelj Ronalda Regana. Smatrao sam ga, kao i mnogi drugi, nekvalifikovanim za taj posao. On je bio glumac, za ime božje. Ali grešio sam. Ovaj čovek je pametan i pun razumevanja. On zna šta hoće i namerava to i da dobije. To mi se sviđa. To je osveženje. Rekao

mi je da će sam donositi sve važne odluke u spoljnoj politici, ali detalji te politike, stvarna diplomatija, zavisice od mene.“ Šulc je zastao. „Naročito kad je reč o Duplom pasu. Vi i ja pred sobom imamo težak posao.“

„A da li ću ja podnositi izveštaje vama?“

Nije želela loše da započne odnos s ovim čovekom. Po svemu što je znala i čitala, on je znao kako da igra političku igru. Kako bi inače mogao da bude četiri puta ministar?

Odmahnuo je glavom. „Zašto bih vas opterećivao na takav način? Radite svoj posao, a mene uključujte kada je to potrebno ili prikladno. Oboje radimo za predsednika SAD. On je šef. Zbog toga sam vas večeras pozvao ovamo. Hteo sam da ovo čujete od mene lično.“ Nagnuo se bliže i šapnuo: „A mislim da je najbolje da nas u Stejt departmentu ne vide kako razgovaramo.“

Ona se široko osmehnula kao odgovor na njegov smešak i zaverenički ton.

„Rekao bih“, napomenuo je, „da će sledećih nekoliko godina svakako biti zanimljive.“

I bile su.

Papa i predsednik nisu se ponovo sreli oči u oči do 1984. Za to vreme ona je postala glavni kanal informacija između Vašingtona i Rima. Putovala je po svetu i prevalila na desetine hiljada kilometara. Dolazila je Vatikan i Belu kuću i odlazila odatle s lakoćom, sve vreme pomažući u koordinaciji uništenja Sovjetskog Saveza.

Sada se vratila u Andersonovu kuću prvi put od te letnje večeri 1982.

Nakon razgovora Šulc ju je poveo nazad u salu, gde su stolovi, pretrpani cvećem, čekali na zvanice na večeri. Svi su uživali u divnom obroku, a balska dvorana je odjekivala od muzike, razgovora i zveckanja finog porcelana. Razmenjivane su zabavne anegdote. Sve je te večeri delovalo umirujuće – njeni harmonični zvuči bili su bezbedno pohranjeni u njenom pamćenju. Negde je i dalje imala zlatom oivičen jelovnik koji je potpisao Šulc, uspomenu iz vremena kada ju je regrutovao lično predsednik SAD, a državni sekretar bio njen poverljivi saveznik.

Toliko različito od sadašnje situacije – kada se smatralo da ona više nije potrebna vladi.

Povela je Luka prema kući kroz lučni ulaz, a otvorena gvozdена kapija omogućavala je pristup zadnjem dvorištu za kola, zaklonjenom od jutarnjeg sunca tremom sa stubovima. Dva višespratna krila kuće pružala su se obe strane dvorišta. Skoro trideset pet godina je prošlo od one večeri kada je bila ovde. Džordža Šulca više nije bilo. I Regan i Jovan Pavle su umrli. Ostala je samo ona, sazrela u obaveštajnog oficira svetske klase, a neki su je smatrali za jednu od

najboljih u svom poslu. Nažalost, ništa od toga nije bilo važno novom predsedniku ili sledećem ministru pravde. Ukratko, ona će ostati bez posla. Ali nešto ju je kopkalo sve od one vožnje kroz Virdžiniju, dok je slušala kako joj Nikolaj Osin priča o nestalim nuklearnim bombama i daje još informacija o komunističkom fanatiku po imenu Zorin.

On želi osvetu.

Mogla je to da oseti.

Sa sigurnošću.

Proisteklom iz iskustva.

Ono i ovo vreme bili su povezani.

POGLAVLJE DEVETNAEST

BAJKALSKO JEZERO

Malon je čuo šta je Belčenko rekao i shvatio da je starac smrtno ozbiljan. Nije bio spreman na ovakvo otkrovenje, pa je zapanjeno zurio. „Kakvo je to nuklearno oružje za čije postojanje niko ne zna?“

„Nas su od rođenja učili da je Amerika naš neprijatelj. Da se sve u vezi s Amerikom protivi našem načinu života. Naša dužnost je bila da budemo spremni za bitku s tim glavnim neprijateljem. To je bio čitav naš život.“

„Nas su učili isto u vezi s vama.“

„A mi se pitamo zašto ne verujemo jedni drugima? Zašto ne možemo da živimo zajedno kao prijatelji? Nije bilo šanse da se to dogodi. U sauni sam ti rekao da sve priče imaju početak, sredinu i kraj. Komunistička priča počela je 1918. s boljševičkom revolucijom. Sredina je trajala od tada dosad. Usput smo videli Staljina, Hruščova, Brežnjeva, Gorbačova, Jeljcina i Putina. Sadašnja vlada nije ništa bolja. Jedna katastrofa za drugom. Ljudi poput Zorina nisu zaboravili čemu su učeni. Za njega Amerika ostaje glavni neprijatelj. Samo je sada motivacija ličnija. Za njega, priča se nije završila onda. Završava se sada.“

„Rekao mi je da je predvodio jedinicu *specnaza*.“

Belčenko je klimnuo glavom. „Ima veštine koje su dvadeset i nešto godina bile u hibernaciji, ali se nikada ne zaboravljaju. Biće težak protivnik.“

Znao je da su sovjetske specijalne jedinice nekada bile među najboljim na svetu. Žestoko su se borile u avganistanskom ratu osamdesetih godina prošlog veka. Zato je upitao: „Da li je bio u Avganistanu?“

„Skoro pet godina. Smatrao je naše povlačenje izdajom svih onih koji su poginuli. U tome se ne slažem s njim. Taj rat nije imao kraja. Ali, kada je Sovjetski Savez propao, obojica smo videli šta izdaja zaista znači. *Specnazi* su patili od iste korupcije, niskog morala i nedostatka novca koji je mučio i sve ostale. Mnogi od tih operativaca vratili su se da rade za gangstere koji su dobro plaćali njihove usluge.“

„Ali ne i Zorin.“

„Ne tada, ali je na kraju malo radio za njih. Svi su to morali u nekom trenutku. Oni su imali sav novac. Ali Zorin je uglavnom služio za svoju zemlju, a ne za rublje. Kada više nije bilo zemlje, on je jednostavno nestao.“

I izbegao, shvatio je Malon, katastrofe koje su usledile posle 1991. Za vreme čečenskog rata *specnazi* su najzad izgubili svoju opasnu reputaciju, s velikim porazima koje su pretrpeli od gerilskih boraca. Setio se da je čitao o tome kako je čitava jedinica masakrirana. Zatim je usledio događaj iz 2002. u moskovskom pozorištu i opsada škole u Beslanu 2004. U jednoj situaciji *specnazi* su zabrljali u spašavanju, a u drugoj su upotreбили rakete i tenkove da se probiju unutra, izazivajući još više žrtava. Nije bilo finesa. Ni veštine. Samo okorelo nepoštovanje života, naročito života svojih sugrađana.

„Aleksandar je čovek koga pokreće cilj koji ima pred sobom“, rekao je Belčenko. „Dugo je živio u ovoj kući. Njegova ogorčenost ostarila je i sazrela. I poput komandosa iz njegovog vremena, i dalje poseduje veliku inicijativu i sposobnost da samostalno razmišlja.“

Morao je da zna više o tom nuklearnom oružju pa se naterao da se vrati na svoju osnovnu misao. „Moraš da mi kažeš šta se dešava ovde.“

Belčenko se naslonio na jedan od gvozdениh stubova na kojima je kuća stajala. „Ja ne znam sve pojedinosti. Znam da ti to može izgledati čudno, s obzirom na moj nekadašnji posao. Ali *specnazi* su imali pristup malim, prenosivim nuklearnim napravama. Zvali smo ih 'RA-115'. Bile su sakrivene u magacinima za oružje na zabačenim mestima.“

On je znao za te skrivene magacine, raspoređene širom zapadne i srednje Evrope, Izraela, Turske, Japana pa čak i Severne Amerike. Zalihe oružja i radio-opreme, namenjene za upotrebu isturenim jedinicama na neprijateljskoj teritoriji.

„Sećam se jednog takvog u Švajcarskoj“, rekao je. „Kada je pronađen, gađali su ga vodenim topom i eksplodirao je. Bio je miniran.“

„Mitrohinova otkrića dovela su ih do tog i drugih skladišta. Ti znaš da smatram tog čoveka izdajnikom. On nije imao prava da otkrije sve to što je otkrio. Naš posao je bio da čuvamo te tajne.“

„Zašto je to sada važno?“

„Vrlo je važno. Za mene. Za ljude kao što je Zorin. Mi smo verovali u ono što smo radili. A čak i kada je naša zemlja nestala, naš zadatak nije. Naša dužnost je bila da čuvamo te tajne.“

„Zašto onda razgovaraš sa mnom? Zašto si upravo ubio dvojicu ljudi? Šta se promenilo?“

„Zorin je izgubio iz vida za šta smo se mi zalagali. Spustio se na nivo onih koji su na kraju izazvali našu propast. Ljudi poput Staljina, Berije, Brežnjeva, Andropova i svih drugih takozvanih partijskih lidera. Oni su bili oportunisti koji su verovali samo u sebe. Zorin je postao kao oni, iako sumnjam da to uopšte shvata.“

„A ti mi govoriš da se u jednom od tih skrivenih skladišta nalazi nuklearno oružje?“

„Govorim ti da se u mnogima nalazilo nuklearno oružje. Ali tebe treba da brine samo jedno od tih tajnih skladišta. Ostala su bezopasna.“

„Reci mi ono što moram da znam.“

„Zorin je krenuo u Kanadu.“ Nova informacija. Najzad.

„On traži čoveka po imenu Džejmi Keli. To je Amerikanac koji je nekada radio za KGB. Kada je 1991. došao kraj, Keli je nestao, kao i toliki drugi oficiri širom sveta. Ali on je znao lokaciju jednog skladišta u kome su se možda nalazile 'RA-115', koje su možda i dalje upotrebljive.“

Kako je to bilo moguće? „Zar tim stvarima nije potrebno stalno napajanje strujom da bi ostale operativne?“

„Jeste. Ali, ako je napajanje bilo stalno, ništa nije moglo sprečiti oružje da funkcioniše. Naši inženjeri napravili su ih da dugo traju – skrivene.“

Malon je odmah postao sumnjičav, i to opravdano. Ovaj čovek je proveo život obmanjujući druge, pa zašto bi sada bilo drugačije? „Šta će Zorin da uradi s tim oružjem?“

„Nažalost, on mi to nije poverio, što je razumljivo. Samo me je uverio da će Amerika platiti ono što nam duguje.“

„Pa šta je hteo od tebe?“

„Trebali su mu Kelijevo ime i mesto gde se nalazi. Vidiš, kada je Sovjetski Savez nestao doneta je odluka da se ne otkriva ništa o tim skrivenim magacinima oružja. Odlučili smo da oni ostanu skriveni. Ako bi neki bio otkriven, mina iznenađenja zaštitila bi njegove tajne. Izdajnici poput Mitrohina uništili su tu strategiju. Međutim, ono što su samo retki znali – a Mitrohin nije spadao u njih – bilo je da su neki od tih magacina skrivali nuklearnu moć.“

„A ti ne znaš gde se taj magacin nalazi?“

„Nikada nisam saznao tu informaciju. Ali Džejmi Keli zna. Rečeno mi je da je on još živ.“

Tišinu je narušila neka buka odozgo.

„Zvuči kao neko vozilo“, rekao je Malon, krećući prema stepenicama s pištoljem u ruci.

Belčenko ga je pratio, ali ne pre nego što je uzeo pušku jednog od mrtvaca. „Misliš da će ti to trebati?“ pitao je Malon. „To je sasvim moguće.“

Dohvatio je svoj kaput i navukao ga dok se peo uz stepenište koje je vodilo u kuhinju opremljenu gvozdanim šporetom i ložištem. Kredenc je pokrивao jedan zid, a porcelanske šoljice su visile s kuka na zidu. Vazduh je bio zagušljiv od

zadaha neopranih podova i ustajale vode u sudoperi. Napolju si sijala svetla. Kroz jedan prozor je video trojicu ljudi s vunenim kapuljačama kako izlaze iz terenskog vozila, sličnog džipu „rengler“.

Približili su se preko obasjanog dvorišta.

Čuo je poznato brzo škljocanje jurišnih pušaka.

POGLAVLJE DVADESET

Stefani je povela Luka u Andersonovu kuću. Sedište *Društva Cincinnati* nalazilo se ovde od tridesetih godina, mada njegovo fizičko prisustvo uopšte nije bilo jasno vidljivo. Sama kuća je služila kao improvizovani muzej privatne kolekcije slika i kipova porodice Anderson – zaostatak iz zlatnog doba u kome se moglo besplatno uživati – a kancelarije Društva bile su u podrumu, što je ona odavno znala, još iz vremena kada je njen muž bio živ. Kao što je rekla Luku, ovo je bila najstarija građanska patriotska grupa u zemlji, prva nacionalna nasledna organizacija, koja je preuzela zadatak očuvanja uspomene na Rat za nezavisnost.

A ona je znala da njeni članovi ozbiljno shvataju taj zadatak.

U prizemlju se nalazila jedna od najboljih zbirki knjiga i rukopisa iz tog vremena. I Rat za nezavisnost i rat 1812. oduvek su je fascinirali, i pre mnogo godina je saznala za obimnu kolekciju primarnih i sekundarnih izvora u vlasništvu Društva. Skrivena kolekcija u Virdžiniji izgledala je naročito dragocena i ona se i dalje pitala da li iko zna za njeno postojanje. Činilo se da postoji samo jedan način da se to sazna, pa je pokazala svoju značku *Magelan bileta* službenici na ulazu i uputili su je u kancelarije u podrumu.

Dok je išla ka stepenicama koje su vodile dole, primetila je da se ovde nije promenilo mnogo toga. Ulazni hodnik se širio u dugo predsoblje s elegantnim stepeništem koje je vodilo na sprat, a pravo ispred bile su balska dvorana i biblioteka. U unutrašnjosti kuće i dalje je preovladavala očaravajuća zbirka izloženih slika, nameštaja, mermera i murala. Zadržao se čak i isti onaj memljivi zadah davno prošlog vremena.

Mada je Društvo danas bilo samo još jedna neprofitna organizacija, njegovi počeci su bili sve samo ne bezopasni. Osamdesetih godina XVIII veka mnogi su smatrali to vojno bratstvo opasnim. Nije moglo da bude nikakvog dobra od toga da se ljudi posvećeni ratu udružuju i okupljaju na taj način. Razumljiv strah, s obzirom na drsku nadmenost britanske vojske, koja je do tada bila jedina za koju su kolonisti znali. Zatim je tu bio i nasledni aspekt članstva, koji je zaudarao na plemićke tendencije. Plemstvo je bio koncept koji je nova nacija smatrala užasno neprijatnim. Sam Ustav je zabranjivao davanje plemićkih titula. Nekoliko država, pa čak i Kongres, razmišljali su o zabrani Društva. Samo je prisustvo samog Džordža Vašingtona umirilo strahove.

Prisetila se koliko je njen pokojni muž voleo da prisustvuje godišnjim okupljanjima koja su se održavala u balskoj dvorani. On je proučavao istoriju, a

njegova sopstvena kolonijalna biblioteka bila je impresivna. Ona je i dalje imala te knjige, raspoređene po policama u njenoj kući u Džordžiji. Trebalo je da sada bude tamo i odlučuje šta da radi s ostatkom svog života. Umesto toga je bila ovde, kršeći direktnu naredbu svog neposrednog pretpostavljenog, svakog minuta sve više zaranjajući u sve dublju i širu rupu.

„Ovo mesto je proketo neverovatno“, promrmljao je Luk. „Izgleda da ga ti već poznaješ.“

Osmehnula se na njegov pokušaj da iskopa informacije. „Zbog toga što sam već mnogo puta bila ovde.“

„U redu, shvatio sam poruku. Pričaćeš kada budeš spremna.“

U podrumu su našli biblioteku, korisnije iskorišćen prostor izgrađen za praktičnu upotrebu, sa zastrtim podovima, akustičnom tavanicom i čvrstim metalnim policama na kojima su stajale stotine knjiga i rukopisa. Tri masivna drvena stola stajala su u sredini, a vazduh je bio pun slatkastog mirisa starog papira i korica knjiga. Fluorescentne lampe bez abažura davale su blago plavičastu svetlost. Sačekao ih je nizak, mršav čovek u svojim kasnim četrdesetim, lica punog bora od smeha, koji se predstavio kao Fric Strobl, bibliotekar Društva. Na lancu oko vrata visile su mu naočare. Ona je objasnila na šta su naleteli u Virdžiniji.

„Vlasnik te kuće, Bred Čaron“, rekao je Strobl, „bio je član Društva otkad je odrastao. Ne iznenađuje me što je sakupio takvu zbirku.“

„I sakrio je“, napomenuo je Luk.

Strobl se osmehnuo. „Gospodin Čaron bio je pomalo ekscentrik. Ali voleo je Ameriku i ovo društvo.“

„Preminuo je iznenada?“ upitala je ona, već znajući odgovor, ali pomalo ispitujući teren.

„U padu aviona. Bio sam na njegovoj sahrani. Bio je to tako tužan trenutak. Kasnije sam čitao o sudskom sporu između njegovih naslednika, ali to je bilo pre izvesnog vremena.“

Više od dvadeset godina u obaveštajnom poslu naučilo ju je mnoge stvari. Među njima i realnoj politici, skrivenoj diplomatiji, saučesništvu i, kada je neophodno, dvoličnosti. Imala je posla s raznim ljudima širom sveta, dobrim i lošim, i donela je previše odluka od kojih su zavisili život i smrt da bi mogla da ih nabroji. Usput je razvila veštine od kojih je jedna bila da obraća pažnju. Zapanjivalo ju je koliko malo ljudi obraćaju pažnju na druge. Uglavnom se ta nesposobnost nije mogla objasniti egom ili narcisizmom. Činilo se da je ravnodušnost najčešće objašnjenje, ali ona je sebe obučila da sve primećuje.

Poput blagog drhtanja Stroblovih ruku. Ne samo desne ili leve, koje bi moglo da označava neki fizički problem. Tresle su se obe. A na njegovom čelu bila je tanka linija znoja koja je svetlucala na svetlosti s tavanice. Temperatura u prostoriji bila je sasvim prijatna. Zapravo je bilo dovoljno sveže da ni ona ni Luk nisu morali da skinu kaput. Ipak, ono što joj je najviše privuklo pažnju bilo je grickanje usne – što je, koliko je izbrojala, Strobl uradio četiri puta, možda da potisne njeno primetno drhtanje.

„U kojoj agenciji ste rekli da radite?“ upitao ju je Strobl.

„U Ministarstvu pravde.“

„A zašto ste tačno došli?“

Odlučila je da izbegne ovaj odgovor. „Da prijavimo arhivu koju smo našli. Tamo postoji jedna retka knjiga, izložena ispod stakla, u kojoj su pojedini osnivanju Društva. Ona nas je dovela ovde.“

Pokazala mu je fotografiju koju je snimila svojim telefonom pre nego što su krenuli nazad iz Virdžinije.

„To je originalno izdanje našeg osnivačkog dnevnika“, rekao je Strobl. „Samo nekoliko članova ima takvu knjigu. Nisam znao da je gospodin Čaron imao ovu.“

„Sada može da bude vaša“, rekao je Luk.

Strobl im je oboma uputio čudan pogled koji je govorio da se ne slaže.

„Cenim informaciju koju ste dostavili. Sada, ako biste me izvinili, imam jedan posao koji zahteva svu moju pažnju. U ponedeljak uveče smo domaćini inauguracionog prijema i pripremamo našu balsku dvoranu.“

„Veliki događaj?“ upitala je ona.

„Neće biti predsednik, ali rečeno nam je daće prisustvovati potpredsednik i nekoliko članova novog kabineta.“

Sakrila je svoje gađenje i odlučila da ne pusti ovog čoveka da se tako lako izvuče. Luk se povukao na suprotnu stranu prostorije, iza Strobla, tobože pregledajući knjige. Ali uputio joj je pogled pun razumevanja, koji je potvrdio njene sopstvene sumnje.

Strobl je lagao.

Prešla je pogledom preko prostorije i primetila malu crnu kuglu pričvršćenu na pločice na plafonu u jednom uglu. Sigurnosna kamera. To nije bilo iznenađujuće. Pretpostavila je da je cela vila bila povezana na sistem kamera, s obzirom na vrednost umetničkih dela i starina raštrkanih po gornjim spratovima.

„Moj pokojni suprug, Lars Nel, bio je član Društva.“

Nadala se da bi ova pojednost možda mogla malo da opusti Strobla, ali izgledalo je da nije imala efekta.

„On je bio aktivan u merilandskom ogranku“, dodala je. „On i ja bili smo u poseti Andersonovoj kući nekoliko puta.“

I dalje ništa.

Ali Luk je uhvatio informaciju.

„Možda biste hteli da odete po te knjige u Čaronovu kuću“, rekla je Stroblu.

„Kako bi to bilo moguće? Kao što ste rekli, nalaze se na imanju. To bi bila krađa.“

„Samo ako vas uhvate“, rekao je Luk. „Ali mislim da nikoga ne bi bilo briga. Stajale su tamo dugo vremena. To može da bude naša mala tajna.“

„Bojim se da mi ovde ne radimo tako. Uopšte.“

Primetna napetost u Stroblovom glasu mogla se objasniti činjenicom da se neko iz Ministarstva pravde pojavio u petak ujutro nenajavljen, mašući značkom i postavljajući pitanja.

A opet, možda i nije.

„Kad bolje razmislim“, odjednom je rekao Strobl, „možda ste u pravu. Ta biblioteka mogla bi da bude važna. Gospodin Čaron je finansirao nabavku mnogih knjiga i dokumenata koje vidite oko sebe. Sam je bio strastveni kolekcionar. On bi *želeo* da da uzmemo sve što je sakupio.“

Zanimljiva promena tona.

Sada je govorio s više samopouzdanja. Manje nervozno. Čak ubedljivo. Strobl je uzeo beležnicu i olovku s jednog stola. „Recite mi ponovo gde se to nalazi.“

Ona mu je rekla, a on je pisao dok je govorila. „Je li ovo tačno?“ upitao je dodajući joj beležnicu. Pročitala je.

Ruskinja je u kancelariji obezbeđenja na drugom spratu, odmah iza ostave, s pištoljem. Videla je da dolazite. Rekla mi je da vas se otarasim ili će ubiti čoveka koji radi gore.

* * *

Klimnula je glavom i vratila mu beležnicu. „Tačno je. To je stara kuća u šumi. Ja bih odmah krenula tamo. Zimsko vreme neće biti nežno prema tim starim knjigama.“

„Uradićemo upravo tako.“

Zahvalila mu se na vremenu koje im je posvetio i zatim izašla iz biblioteke praćena Lukom, prolazeći kroz hodnik bez prozora i kamera koji je vodio do stepeništa.

„Anja Petrova je ovde“, rekla je. „Na drugom spratu, u kancelariji obezbeđenja odmah iza ostave. Kada se popnemo na prvi sprat, razdvojićemo se. Ona će znati da ti dolaziš. Kamere su svuda.“

„Nema problema. Duguje mi uzvratni susret.“

Shvatila je poruku. On ovoga puta neće pogrešiti.

Popeli su se i ponovo ušli u otmenu galeriju. Ista službenica koja je ranije bila iza pulta na ulazu i dalje je bila tu. Stefani je skrenula desno i krenula pravo prema njoj. Luk je požurio prema stepeništu na drugom kraju galerije.

Službenica je ustala i doviknula: „Izvinite, ne možete da idete...“

Stefani je mirno spustila kaput s ramena da bi žena videla njenu „beretu“ u futroli.

Na licu joj se pojavio izraz šoka.

Stefani je nastavila da hoda, prinevši kažiprst desne ruke usnama. Pokazivala joj je da ćuti.

POGLAVLJE DVADESET JEDAN

Malon je morao da se javi Stefani Nel. Ovo je bilo mnogo veće nego što je on bio naveden da veruje, mnogo veće nego što je to možda i Stefani shvatala, jer kada je zvala da ga angažuje, otvoreno je priznala da zna samo da su Rusi tražili američku pomoć u pronalaženju Belčenka i da bi mogao da naleti na Zorina. Nažalost, nije imao mobilni telefon, a trojica ljudi s automatskim puškama sada su blokirali sve izlaze iz đaće.

Izgledalo je da Belčenka nije uznemiravalo ono što se dešava napolju. „To je *kozlik*.¹ To znači jarac. Nadimak odmila za vozilo. Samo za vojne namene. Ti ljudi su sigurno došli po naređenju iz Kremlja. Oni traže mene.“

„Imaš li pojma zašto?“

„Pretpostavljam da je vlada zaključila da više nisam beskoristan. Ti moraš da odeš. Ovo se tebe ne tiče. Ja ću se time pozabaviti. Postoje zadnja vrata dole niže niz hodnik. Idi i nađi Džejmija Kelija u Kanadi.“

„Nikada nisi pomenuo gde tačno.“

„Šarlottaun. Ostrvo princa Edvarda. On i dalje povremeno radi na tamošnjem koledžu.“

„Hajdemo obojica tamo da ga nađemo“, rekao je.

Ali Belčenko nije obratio pažnju na ponudu, već je otvorio spoljašnja vrata i zapucao iz jurišne puške.

Pucnji su odjeknuli kroz kuću.

Sumnjao je da je starčev vid i upola dobar kao što je želeo da ljudi veruju, a sa četrdesetak metaka koji izleću iz cevi u minutu neće proći mnogo pre nego što se šaržer isprazni.

I ispraznio se.

Malon se bacio napred, obavio ruke oko čoveka i obojicu sklonio s vrata baš kada se začula uzvratna paljba. Meci su se zabili u drveni pod od čega se sav zatresao.

„Jesi li ti normalan?“, povikao je.

Kiša kuršuma zakucala se u zid. Spoljašnja kamena fasada pružala je izvesnu zaštitu, ali ne i prozori, koji su počeli da pucaju izloženi hicima spolja. Opiljci drveta i komadići stakla poleteli su kroz sobu. Ostao je sagnut i čekao svoju priliku.

„Sredio sam jednog“, rekao je Belčenko.

¹ u bivšoj Jugoslaviji poznat kao gazika. (Prim. prev.)

Napolju se spustila tama. Noć se zimi rano spuštala u Sibiru. Njima će to pomoći u bekstvu. Problem je bio izaći iz đaće a da ne budu pogodeni. Paljba je napolju utihnula. Znao je šta se dešava. Bilo je vreme da se dopuni oružje.

To neće dugo trajati pa je iskoristio trenutak da uspravi Belčenka na noge i da pojure prema hodniku koji je vodio dublje u kuću, pognuti ali svejedno brzo.

Jedan čovek provalio je unutra kroz kuhinjska vrata.

Malon se naglo okrenuo i zapucao.

Na čovekovom licu pojavila se rupa kada mu je tane prodrlo u mozak. On je odavno naučio da puca, ako je moguće, u glavu ili u noge. U poslednje vreme se pojavljivalo previše pancirnih prsluka. I mada se povukao iz aktivne službe i nije više morao da bude vest, ostao je izvrstan strelac. Čovek se sručio na pod dok mu se telo uvijalo i grčilo. Zaključio je da bi puška „AK-47“ koja je zazveketala po podu mogla da bude korisna, pa ju je brzo dohvatio i primetio da je na njoj pun okvir s mecima. O, da. Ovo će stvarno zgodno poslužiti.

Zakoračio je nazad u hodnik očekujući da će tamo zateći Belčenka kako ga čeka, ali žilavog starca nije bilo nigde na vidiku. U prizemlju đaće gorelo je samo nekoliko svetala, a svi prozori su se crneli od noći koja se spustila napolju. Gurnuo je „beretu“ u futrolu ispod kaputa i naciljao puškom pravo ispred sebe, naslanjajući kundak oružja na desno rame. Hodnik je bio dug nekih sedam metara i ulazio u drugu sobu na suprotnom kraju.

Kuća je prazno odjekivala.

Koncentrisao se na otkucaje srca primoravajući ga snagom volje da uspori. Koliko puta se suočavao s upravo ovakvim situacijama? Previše da bi mogao da izbroji.

Ledeni vazduh nahrupio je kroz otvorena spoljašnja vrata i raznete prozore i dah mu je sada izlazio u baršunastim oblacima. Povukao se iz *Magelan bileta* upravo da bi izbegao ovakve rizike, odustajući od svog čina oficira mornarice i prekidajući radni odnos u Ministarstvu pravde, a zatim prodao kuću i preselio se u Kopenhagen, gde je otvorio prodavnicu starih knjiga. Dvadeset godina u mornarici i deset godina na poslu *Magelanovog* agenta bili su prošlost. Zamisao je bila potpuna promena životnog stila. Nažalost, svet kome je nekada pripadao ponovo ga je pronašao, a on je bio umešan u dovoljno kontroverzi otkad se penzionisao da je najzad zaključio da bi bar trebalo da bude plaćen za svoj trud. Zadatak mu je ovde bio jednostavno da pogleda i vidi, a zatim ode. Umesto toga, naleteo je na međunarodno osinje gnezdo, a sada su se ljutite ose rojile svuda oko njega.

Produžio je niz hodnik, dok su podne daske krčkale pod njegovom težinom, a izandala tepih-staza nije mnogo pomagala u prigušivanju njegovih koraka.

Pomisao na Gerija mu je proletela kroz glavu. Njegov sin je brzo rastao, skoro je već završavao srednju školu i počinjao je da odlučuje šta želi da radi s ostatkom svog života. Bilo je priča o tome da će stupiti u mornaricu, stopama svog oca i dede. Malonova bivša žena nije se baš radovala toj ideji, ali su se među sobom složili da dopuste dečaku da se sam odluči. Život je bio dovoljno težak i bez roditelja koji nameću izbore.

Bila je tu i Kasiopeja.

Pitao se gde je ona i šta radi. Uhvatio je sebe kako u poslednje vreme sve više misli o njoj. Njihova romansa naizgled je bila završena, a njegov poslednji pokušaj da uspostavi kontakt izazvao je kratak i odsečan odgovor.

OSTAVI ME NA MIRU.

To je i uradio.

Ali nedostajala mu je.

Teško da je i moglo da bude drugačije – s obzirom na to da ju je voleo. Stigao je do kraja hodnika.

Naslonio se leđima na zid i izdigao se na pete. Ustalo je disanje, održavajući različit ritam svojih pluća u odnosu na noge. Taj trik mu je više puta spasao glavu. Zatim je pribio laktove uz telo i isturio podlaktice, blago zatežući zglavak, prstiju obmotanih oko puške i obarača, ali bez stezanja.

Oprezno je provirio iza dovratka.

Prostor iza njega je bio neka vrsta velike sobe s visokim plafonom i još jednim kaminom u kom su se pocrnele, zadimljene cepanice pretvorile u zažareno ugljevlje. Zid s tamnim prozorima bio je okrenut prema jezeru. Jedna lampa je gorela na stolu na suprotnoj strani sobe bacajući žućkasti sjaj. Dugi prsti dubokih senki sezali su u svaki ugao. Nameštaj od borovine bio je skroman i oskudan, i sastojao se od kauča i fotelja okrenutih prema prozorima. Ovo bi inače bilo toplo sklonište od hladnoće. Noćas je izgledalo kao zamka. Na suprotnoj strani bila su zatvorena vrata pored kojih je stajao Belčenko.

„Je li to izlaz?“ upitao je.

Belčenko je klimnuo glavom. „Tebe sam čekao.“ Stari Rus je stajao delimično u senci, a ostatak sobe je bio skoro u tami. Napeti pogled ukazivao je na nevolju. Nešto nije bilo u redu. Zatim mu je sinulo. Belčenko više nije držao pušku.

„Gde ti je oružje?“ upitao je i dalje se držeći iza dovratka. „Nema više potrebe za tim.“

Reči su izgovorene tiho i polako. Maca pojela jezik ili možda... „Izađimo drugim putem“, rekao je Belčenku. „To nije izvodljivo...“

Puščana paljba odjeknula je u velikoj sobi, a zvuk je odjeknuo pod visokim svodom. Malon se nagnuo napred i bacio se ispružajući se, sručivši se na drveni pod, a ubrzanje u padu odnelo ga je napred do kauča, blizu spoljašnjih prozora. Čvrsto je držao pušku i u magnovenju je opazio pokret u polumraku kada se neko obličje pojavilo iz senki. Povukao je obarač i poslao rafal u tom pravcu. Obličje se trgnulo i pribilo uza zid, a zatim zadrhtalo i zgrčilo se pre nego što je skliznulo u senku, gubeći svaku formu i identitet. On je dopuzao do teškog drvenog stola i oborio ga ispred sebe kao zaklon.

Oslušnuo je.

Nije bilo zvukova, osim tihog zavijanja vetra napolju. U kamionu su bila trojica. Sada su trojica bila sređena. Polako se uspravio na noge, držeći pušku nagotovo s prstom na obaraču.

Čuo je stenjanje i krik bola sa suprotne strane i potrčao je tamo.

Belčenko je ležao na podu.

Video je tamnu masu od višestrukih rana od metaka. Iz svih je navirala krv u sve širim krugovima. Izgleda da su prvi hici bili ispaljeni u pravcu starca.

Sagnuo se. „Da li te je on čekao?“

„Nažalost“, uspeo je da kaže Belčenko. „A toliko sam... želeo da se izvučem odavde.“

Ali on se pitao u vezi s tom opaskom, s obzirom na pucnjavu iz puške i rizik preuzet zbog datog upozorenja. „*To nije izvodljivo.*“

Uzbuđenje na starčevom licu mora da je odražavalo njegovo sopstveno. Bol ga je sve više obuzimao i starac se trznuo, skupljajući oči od bola.

„Izgleda da više nisam... koristan za njih“, rekao je. „Izgleda da su shvatili... bez moje pomoći.“ Rane su bile teške.

„Ne mogu ništa da uradim“, rekao je Malon.

„Znam. Idi. Pusti me da umrem na miru.“

Belčenko je tupo zurio u njega, razmaknutih usana, dišući kratkim, neravnomernim dahtajima, kašljući i stenjući kao ranjena životinja. Slab mlaz krvi potekao mu je iz usta. Ovo nije bilo dobro. Pluća su bila probijena.

„Lagao sam... ranije. Ja znam Zorinov plan.“

Ružičasta pena se naduvala u mehuriće u uglovima njegovih usana, telo je drhtalo od bola.

„Proveli smo decenije... tražeći slabost. Amerika je... radila isto u vezi s nama. Pronašli smo jednu. Budalin... mat. Ali nikada nismo imali šansu... da je iskoristimo. Nulti amandman... to je vaša slabost.“

Belčenko je pokušao ponovo da progovori, ispustio je krkljav, zagrcnut, ali sasvim neartikulisan zvuk. Na usnama su mu se pojavile kapljice pljuvačke, oči su se iskolačile. Izgledalo je da je ono što je hteo da kaže bilo važno. Ali reči se nisu čule. Ostale su zauvek zarobljene između jezika i zuba, dok su se oči širile u času smrti, a svaki mišić postajao mlitav.

Malon mu je opipao puis. Nije ga bilo.

Umireno, lice izgledalo je iznenađujuće staro.

„*Budalin mat? Nulti amandman?*“

„*Vaša slabost?*“

Šta je to značilo?

Trenutno nije bilo vremena da se razmišlja ni o čemu od toga. Njegov um se prebacio na metode preživljavanja. Prišao je vratima, polako ih otvorio i Tideo da vode u popločano dvorište ispred đaće, isti onaj prostor preko koga je prešao ranije kada je ušao u saunu. Pre nego što je krenuo izdvojio je jedan trenutak i pretražio čoveka kog je ustrelio. Sredovečan. Zelene maskirne pantalone. Crni džemper. Čizme. Nije nosio pancir. Možda su mislili da je ovo lak plen. Pregledao je ceo leš, ali nije našao ništa što bi identifikovalo Mo samog čoveka, bilo onog za koga je radio.

Da li su ovi momci bili iz vojske, kao što je Belčenko tvrdio?

Pobegao je iz kuće, pazeći na bilo kakvo kretanje. Žestoka studen pekla ga je po licu, a vetrić s jezera raspršivao je belu paru koju je izdisao. U svetlosti reflektora video je „jarca“ parkiranog dvadesetak metara dalje. Pribrao se i pomislio da potraži mobilni telefon među mrtvacima, ali je zaključio da to ne bi bilo pametno. Video je ogradu, tamne kosture drveća i brdašce koje se spuštalo dole do mesta gde je čekao kamion kog je ranije zaplenio. Tada je zaključio: *Zašto da idem dole i usput se smrznem?*

Evo vozila tačno ovde ispred mene.

Prišao je i video da su ključevi u bravi, pa se zavukao ispod platnenog krova i pokrenuo motor. Ubacio je menjač u prvu pa okrenuo vozilo na suprotnu stranu i pritisnuo gas. Gume su izbacile sneg ispod i terenac je poskočio napred, pretražujući farovima tamu dok je ostavljao daću za sobom.

Išao je vijugavom crnom stazom dole prema glavnom putu, ostavljajući za sobom oblak izduvnih gasova. Na pola puta pojavili su se drugi farovi koji su išli u njegovom pravcu, na trenutak ga zaslepivši. Skrenuo je desno i izbegao vozilo, koje je koliko je video bilo slično njegovom, a kroz zamagljeni vetrobran su se videle dve tamne figure. Stigao je do glavnog puta i krenuo na jug, dok se vozilo ljuljalo od brzine, a motor naprezao. U retrovizoru su se pojavili još jedni farovi u

oblaku snega. Došli su s prilaznog puta do đaće i skrenuli za njim u preciznom luku.

Drugi „jarac“.

Koji je krenuo za njim.

Video je obličje koje se promolilo kroz prozor sa suvozačke strane. Tada se začuo prasak rafalne paljbe.

POGLAVLJE DVADESET DVA

Zorin je vozio na istok po tamnom putu, ostavljajući Bajkalsko jezero za sobom i krećući se ka Ulan-Udeu. Grad se nalazio pored reke Ude od XVIII veka i prvo su ga nastanjivali Kozaci, a zatim Mongolci. Dopadalo mu se ime, koje je značilo „Crveni Uda“ što je namerno podsećalo na sovjetsku ideologiju. Transsibirska železnica je mestu donela napredak, kao i važni auto-putevi koji su se tu ukrštali. Do 1991. njegovih 400.000 stanovnika bili su izolovani od susreta s bilo kakvim strancima, što je objašnjavalo zašto je u njemu i dalje očuvano mnoštvo starih običaja.

Kada se Sovjetski Savez raspao, cela nacija je požurila da izbriše prošlost. Svaki kip ili bista nekog komunističkog lidera bili su ili uništeni ili oskrnavljeni. Bilo je čak priča i o zatvaranju Lenjinovog mauzoleja i konačnom zakopavanju njegovog tela, ali na svu sreću taj pokret nikada nije dobio na snazi. Za razliku od ostatka Rusije, koja je izgleda jedva čekala da zaboravi, narod Ulan-Udea se sećao. Na njegovom centralnom trgu ostala je najveća bista Lenjina na svetu. Visoka skoro osam metara, s više od četrdeset tona bronzne, sama po sebi upečatljiv prizor. Zahvaljujući nekom specijalnom premazu, njena tamna patina izdržala je dejstvo prirode, a ispod njenog postolja bilo je omiljeno mesto za okupljanje. On se često vozio stotinu kilometara samo da bi popio crnu kafu u njenoj blizini i sećao se.

Ulan-Ude je takođe imao najbliži međunarodni aerodrom, što će biti njegov put do Kanade. On nije bio bogat. Vreme koje je proveo u KGB-u minimalno mu se isplatilo. Kada je posao bio završen, nije bilo naknada, penzije ni povlastica. To je objašnjavalo zašto je većina operativaca odlučila da počne da radi za kriminalne sindikate. Oni su nudili mnogo novca, a za ljude koji su rizikovali svoje živote za malo ili nimalo to je bio previše izazovan mamac da bi mu se oduprli. Čak je i on na kraju popustio i zaposlio se u lokalnu, uglavnom u Irkutsku i oko njega, pazeći da nikada ne proda dušu. Morao je da prizna da su se prema njemu odnosili pošteno i plaćali ga dobro, dovoljno da sakupi dvanaest miliona rubalja, otprilike 330.000 američkih dolara, koje je čuvao sakrivene u daći, u gotovom. Nešto od tih sredstava utrošeno je na Anjino putovanje, a ostatak će upotrebiti sada.

Pogledao je na sat.

Amerikanac bi do sada trebalo da bude mrtav.

Ostavio je instrukciju da telo ne bude pronađeno. Ko god da je poslao Malona doći će da ga traži.

Pre tri dana iznajmio je mlažnjak i sve je čekalo da on završi razgovor s Belčenkom. Ta letelica mu je sada bila na raspolaganju u Ulan-Udeu. Konačno je znao odredište, samo što će mu biti potrebna viza za ulazak u Kanadu. Naravno, nije mogao da je dobije legalno, niti je bilo vremena za to. Umesto toga smislio je alternativni plan, a obećanje da će biti još novca obezbedilo mu je preko potrebnu saradnju čarter-kompanije. Mogao je samo da se nada da mu je Belčenko rekao istinu.

Ali zašto ne bi?

Nastavio je da vozi, dok je zamrznuti asfalt pucketao pod točkovima. Vreme je ovde pretilo, tuđinsko i opasno kao u otvorenom svemiru. Njemu je zima izgledala prosto kao zatvor od kristalizovane hladnoće. Ipak, ove godine je bila podnošljiva. Možda je to bio predznak? Povoljna najava da bi njegova misija mogla da bude uspešna? Predugo je živeo prenapregnutih živaca. Često se pitao da li je on poslednji pravi komunista preostao na svetu. Ideologija u svojoj najčistijoj formi kao da je odavno nestala – ili možda nikada nije ni postojala, ili bar ne onako kao što je Karl Marks nameravao da postoji. Kineska verzija bila je neprepoznatljiva, a razni manji režimi raštrkani širom sveta bili su komunistički samo po imenu. Po svemu sudeći, filozofija koju je on učio je istrebljena.

Udahnuo je vreo vazduh koji je duvao iz grejača u kolima.

Bledi srp meseca virio je kroz oblake. Usta su mu bila suva od napetosti, stari instinkti budili su mu se na poznat način. Za njega više neće biti propuštenih šansi. I mada je možda bio samo senka onog nekadašnjeg sebe, nije više osećao strah kakav je osetio onog dana 1991. kada je rulja izvršila juriš na Lubjanku. Umesto toga, bio je učvršćen u ubeđenju i to shvatanje mu je donelo mir.

Strepnja ga je predugo proganjala. Ništa mu nije donosilo dovoljno mira. Njegov gnev nije se mogao obuzdati, ali se mogao privremeno ublažiti seksom i alkoholom. Na svu sreću, nikada nije postao zavisnik ni od jednog ni od drugog. To su bile slabosti koje nikada ne bi sebi dopustio. Smatrao je sebe čovekom sa srcem i savešću. Bio je tih, retko se svađao i izbegavao je sporove. Život je pokušao da ga pretvori u zombija, gušeći mu svako osećanje, ali je na kraju samo podstakao njegovu osvetu. Činjenica da je prepoznao tu stvarnost izgledala je kao dokaz da je zadržao kontrolu nad sobom. Nije bio samo komad mesa sa zubima i stomakom. Nije bio ni relikv prošliosti. Niti je bio beznačajan.

Umesto toga, bio je čovek.

Kroz svest mu je proleteo delić uspomene.

Na dan kada je prvi put razgovarao s Anjom.

Išao je istim ovim putem za Ulan-Ude da uživa u zvucima grada – motorima, sirenama, vrevi – da gleda pogrbljene babuške s maramama na glavama i sedi s muškarcima u kaputima od grubog izbeljenog sukna, opruženim na klupama, uglavnom umornim, ubledelim i napetim. Voleo je pijacu, široku popločanu ulicu zasenjenu drvećem i prepunu ljudi. S obe strane su se pružale otvorene drvene tezge, smeđe i crnkaste od starosti. Na većini su bili izloženi žito, kamena so, začini ili lokalni proizvodi. Na nekima se nudila odeća i druga trgovačka roba, na drugima konzerve i sveće. On je nalazio utehu u jakom zadahu gomile ljudi, čudnoj mešavini znoja, vlažne vune, belog luka, kupusa i kože.

Njegova omiljena kafana bila je u belo okrečena kuća sa šiljatim krovom i širokom drvenom verandom nedaleko od Lenjinove biste. Niski zid od cementom povezanog kamena odvajao je kafanu od pijace. Teški drveni stolovi stajali su na zemljanom podu ispod greda od tamnog drveta. Uokvireni kaligrafski natpisi bili su raspoređeni po zidovima. Mutna svetlost i zabačeni uglovi obezbeđivali su gostima privatnost. U proleće i leto na spoljašnjem zidu stajalo je cveće. Povremeno je čak mogao da se čuje topot konjskih kopita po pločniku.

Anja je došla po hladnom vremenu, obučena u uniformu lokalne policije. Imala je čisto, prirodno lice nenaruženo šminkom i smejala se zanosno iz dubine grla. Na bleđoj koži videle su joj se pegice. Zubi su joj bili blago istureni između tankih usana, sa sićušnim razmakom između dva prednja. Ništa na njoj nije ukazivalo na glupost ili ravnodušnost, niti je izgledala obuzeta svojom mladošću. Upravo suprotno. Oči su joj bile pune misterije i uzbuđenja. On se predstavio i razgovarala je s njim sa iskrenošću i otvorenosću u koju nikada nije posumnjao.

Sve u vezi s njom ukazivalo je na snagu.

Nekoliko puta viđao ju je po gradu i raspitujući se saznao da je ona poštovan pripadnik policije. Ljudi su pričali kako je banda upala u lokalni klub, provalivši kroz vrata i prozore, i pretukla sve prisutne. Anja je bila jedna od prvih koja se pojavila na licu mesta i oborila je četvoricu, dvojicu skoro ubivši. Ljudi su izgovarali njeno ime s poštovanjem.

Kao što su nekada i njegovo.

Prisetio se prodornog mirisa pečene govedine koji je dopirao s metalnog roštilja. Meso je bilo meko i sočno, s delikatnim ukusom dima. Zajedno su uživali u obroku.

* * *

„Moj otac je bio partijski vođa“, rekla mu je. „Bio je važan čovek u ovom gradu.“

„Da li je i dalje?“

Odmahnula je glavom. „Ubio se pićem.“

„A tvoja majka?“

„Ona je još živa i želi da joj se ćerka uda i rodi decu.“ Osmehnuo se. „A zašto ćerka neće to da uradi?“

„Zato što ja u životu želim više od toga.“ To je mogao da razume.

„Kada sam bila mala“ rekla mu je, „u našoj kući bio je plakat iz Velikog otadžbinskog rata. Majka i dete drže se jedno za drugo ispred krvavog nacističkog bajoneta. Ispod je bila parola.

SPASLI SU NAS RATNICI CRVENE ARMIJE. Sećam se svake pojedinosti s tog plakata i hoću da budem jedan od tih ratnika.“

On se takođe sećao plakata iz mesta u kome je odrastao. Slika visoke, snažne žene, glave obmotane maramom, usta otvorenih u uzviku upozorenja s bezvremenim pozivom. DOMOVINA TE ZOVE.

„Bila sam tinejdžerka kada se desila propast“, rekla je Anja. „Ali sećam se vremena pre Jeljcina. Većina ljudi u ovom gradu ga se takođe seća. Zbog toga živim ovde. Mi nismo zaboravili.“

On je bio zainteresovan. Ona je izgleda bila u izvanrednoj fizičkoj kondiciji i razgovarala je na smiren, proračunat način koji mu je privukao pažnju. Nije znala ništa o njemu. Bili su neznanci, a ipak je osećao povezanost. Zato je upitao: „Znaš li za Čajanije, pored jezera?“

„Čula sam za njega. Da li tamo živiš?“

Klimnuo je glavom. „Možda bi htela da dođeš u posetu?“

To se i dogodilo i dovelo do još poseta dok na kraju Anja nije dala otkaz na poslu i došla da živi s njim. Kada je prihvatao poslove od sindikata u Irkutsku, ona je išla s njim. Zajedno su zaradili novac. Njegova borba postala je i njena. S njim je pronašla ono *više od života* koje je tražila. A on je našao partnerku.

Otresao se ovih misli i usporio na raskrsnici kako bi skrenuo. Aerodrom je bio na samo nekoliko kilometara ispred njega. Još jednom je pogledao na sat. Deset i dvadeset pet. Preostalo je još 50 sati.

POGLAVLJE DVADESET TRI

Luk je pojurio nalevo ka dugačkom stepeništu priljubljenom uz unutrašnji zid, sa širokim stepenicima pokrivenim crvenim tepihom. Preskakao je po dva istovremeno, jednom rukom klizeći preko uglačane drvene ograde, drugom posežući za „beretom“. Stvarno je mislio ono što je rekao. Anja Petrova mu je dugovala uzvratni susret i nameravao je da naplati dug.

Stigao je do odmorišta koje je skretalo do kraćeg niza crvenim tepihom zastrtih stepenika. Na vrhu se otvarala galerija na drugom spratu, identična kao ona ispod nje, ali je ova uz to vodila do suprotne strane vile u obliku slova H. Zidovi pokriveni tamnom lamperijom bili su istačkani budi, pa je ukrašeni plafon krem boje predstavljao iznenađujući kontrast. S jedne strane su bile izložene velike slike na platnu, a s druge tapiserije. Tri kristalna lusteri nisu bila upaljena. Primetio je još skulptura, zastava i mačeva, s jasno vidljivim azijskim uticajem. Znao je samo ono što je Stefani rekla – da se kancelarija obezbeđenja nalazi pored kuhinjske ostave, što je moralo da bude blizu trpezarije, koju je sada opazio s leve strane kroz otvorena vrata.

Podigao je oružje i ušao u trpezariju, čiji su zidovi takođe bili pokriveni tamnom lamperijom, a pod složeno izrezbarenim kamenim pločama. Tu je bilo izloženo još tapiserija, a spoljašnjim zidom dominirao je kamin. Sredinu je zauzimao blistavi sto od mahagonija okružen elegantnim stolicama, a iznad njega je visio još jedan kristalni luster.

Otvorena vrata s njegove leve strane vodila su u sobu nameštenu jednostavnim belim ormarima, tamnim pultovima i komodama s mnoštvom fioka. Na pločici odmah iza vrata pisalo je da je to ostava. Ušao je i primetio odškrinuta vrata sa suprotne strane prostorije. Pritrčao je do njih i iza video kratak hodnik koji je vodio do malog prostora bez prozora natrpanog video-monitorima. Na podu je ležao opružen čovek. Sagnuo se i nije pronašao vidljive povrede, pa je pokušao da osvesti čoveka.

„Jesi li dobro?“

Čovek je došao sebi, trepćući očima, i pokušao da se orijentiše. „Da. Kučka me opalila po glavi.“

„Otišla je?“

Pogled mu se stabilizovao. „Da. Videla te je na ekranu i onda me je udarila.“

Napolju nije bilo nikoga, a nikoga nije bilo ni pored stepenica kojima je došao. Ali u kući ove veličine moralo je da postoji mnogo puteva gore i dole.

Mogao je samo da se nada da Petrova zna isto toliko malo o ovom mestu kao i on sam.

„Ostani ovde“, rekao je.

Izašao je iz sobe za obezbeđenje i vratio se u ostavu, pa se zaustavio na vratima trpezarije. Mogao je da oseti. Ona je bila ovde. Čekala ga je. Kao i prošli put, mislila je jedan potez unapred.

Prikrao se do izlaza na galeriju na drugom spratu.

Sve je bilo tiho.

Još jedan impresivni pod od rezbarenog kamena pružao se od jednog do drugog kraja galerije. Nekih petnaest metara. Anja se pojavila na vratima sa suprotne strane. Naciljala je pištoljem i opalila. On se povukao u trpezariju. Metak se zabio u drvo na samo nekoliko centimetara od mesta gde je maločas bilo njegovo lice. Doletelo je još jedno tane i napravilo još štete.

Pa još jedno.

On je čekao svoju šansu i zaključio da bi imao bolje sklonište na drugom kraju prostorije s trpezarijskim stolom između njih. Ova žena bila je smela i drska. Volela je da napada. Namerno je čekala da se sukobi s njim. Pa, ako je dolazila po njega, mogao je bar da bude spreman. Obišao je oko stola i zauzeo položaj za paljbu, s pištoljem uperenim u vrata.

„Šta to kažeš?“, doviknula je Anja. „Dođi po mene.“

On je odmahnuo glavom.

Da li ga je smatrala tako malom pretnjom?

Rekao je sebi da bi to mogla da bude cela ideja, da ga namami da napravi grešku. Šta bi Malon rekao? *Hodaj, ne trči u nevolju*. Prokleta tačno. Napustio je svoj položaj i prišao izlazu na galeriju.

Nije bilo ni traga dragoj slatkoj Anji.

Polako je izašao, držeći pištolj ispred sebe.

Brzo je ustanovio da postoje četiri ulaza i izlaza s galerije. Stepenište kojim se popeo ovamo, trpezarija u kojoj je već bio, vrata sa suprotne strane na kojima se pojavila Anja i najzad prolaz na tri metra ispred njega.

Prišao je i video da se otvara na usku galeriju s pogledom na balsku dvoranu ispod. Drugo dugačko stepenište dizalo se uz unutrašnji zid i vodilo dole do poda od ispoliranog drveta s poredanim stolovima bez ukrasa ili stolnjaka. Šta je ono Strobl rekao? Spremali su se za inauguracioni događaj. Staklena vrata ispod i prozori visoko iznad dopuštali su suncu da preplavi ogromni prostor, a blistavi beli zidovi činili su ga još sjajnijim. Ukrasna gvozdena ograda štitila je spoljašnju ivicu polukružnog balkona koji se pružao pred njim.

Ona je bila ovde.

Nema sumnje. *Zato dođi i uzmi.* Anja se pojavila.

S njegove leve strane, iza vrata sa staklenim pločama.

Don njene čizme ga je udario u desnu ruku, izbacivši „beretu“. Reagovao je naglo se okrenuvši baš kada je ona skočila ispred njega. Nije držala nikakvo oružje u rukama. Izgleda da je htela da ovo reši u borbi prsa u prsa. Njemu je odgovaralo. Prisetio se šta je čovek iz SVR-a rekao ranije – da je ona prošla formalnu obuku.

Njemu je i to odgovaralo. I on je prošao takvu obuku.

Zamahнула je jednom nogom ka njemu brzo se okrećući na drugoj. Balkon nije bio širok, možda nekih metar i dvadeset do metar i po. Nije bilo mnogo prostora za manevrisanje. Ali dovoljno. Izbegao je njen udarac i spremio se da zada svoj, pa joj uputio valjan šut u stomak, odbacivši je unazad. Pala je preko niza drvenih stolica poredanih duž zida. Brzo se otkotrljala i oporavila, ali mogao je da primeti da je pomalo šokirana zbog svoje trapavosti.

„O čemu je reč?“, upitao je. „Ne možeš to da podneseš?“

Na njenim usnama se pojavio prkosan smešak.

Krupne, vlažne smeđe pokazivale su ljutnju i bes.

Bacila se kao mačka, zgrabivši ga za vrat i zarivši mu prste u meso. Stegnula mu je ruku oko vrata i, upotrebivši drugu ruku, napravila mengele koje su ga držale u gvozdеноm stisku i počele da mu onemogućavaju disanje. Naglo se izvio usmeravajući njena leđa ka čvrstom unutrašnjem zidu i tresnuo njenim telom o njega. Jednom. Dvaput. Treći put joj vazduh izleteo uz šištanje i popustila je stisak. On se okrenuo i snažno joj uvrnuo ruku, a zatim ju je udario desnom šakom u vilicu.

Ali ona je mogla da podnosi udarce.

Zakačila ga je laktom po potiljku, zabivši mu lice u zid. Trznula mu je ruke nazad i naviše u bolnom dvostrukom zahvatu. Naterala ga je da se uspravi na vrhove prstiju, lica i grudi sada pritešnjenih uza zid. U filmovima i na televiziji bilo je uobičajeno da vidiš čvrstu i agresivnu ženu kako sređuje nekog krupnijeg muškarca s nekoliko dobro upućenih udaraca rukama i nogama. U stvarnosti, veličina je važna, a on je imao prednost i u težini i u domašaju.

Opustio je noge i klonuo, što mu je omogućilo da se oslobodi, a zatim se izvio i udario je bridom dlana po kolenu, izbivši joj oslonac. Ona je pokušala da izbegne taj potez, ali je zakasnila za delić sekunde.

Pala je.

Otkotrljala se gipko kao akrobata, ali on ju je udario pravo u lice, pogodivši je donjim delom dlana u vrh nosa. Zateturala se, potpuno dezorijentisana.

Ako me jednom prevariš, sramota je na meni. Ako me prevariš dvaput, sramota je na...

Ponovo je udario i srušila se preko reda drvenih stolica, koje su se uz tresak razletele uokolo, a jedna drvena noga je pukla od udara. Tanki mlaz krvi potekao je iz ugla njenih usta.

„Hoćeš još?“, upitao je, dišući teško i ubrzano. „Hajde, daću ti još.“

Lice mu je zasigurno bilo grubo kao kamen, a ne slatko kao bombona. Bar je to njegova majka tako opisivala. Od detinjstva su ga učili da je ružno udariti ženu. Ali njegovi roditelji nikada nisu sreli grabljivice kao što je Anja Petrova. Kroz nju je proticalo dovoljno dodatnog testosterona da je isključi iz pravila *Nikada ne udaraj ženu*.

A još se postavljalo pitanje njegovih voljenih kola.

Koja je ova ludača potpuno rasturila.

Nije ustajala. Izgledalo je da je utrošila svu svoju energiju.

Pronašao je svoj pištolj, a zatim joj je kolenom pritisnuo kičmu i prikovao je za pod.

„Uhapšena si.“

POGLAVLJE DVADESET ČETIRI

RUSIJA

Kasiopeja je mrzela helikoptere više od aviona. Oni u kojima je uvek bila prinuđena da se vozi kao da su kopali i probijali sebi put kroz vazduh, kao kola na putu punom rupa, i to sve uz zaglušujuću tutnjavu uzvitlanih elisa. Uz to iskustvo sada je trebalo pridodati mrkli mrak, hladnoću i njenu strepnju šta je moglo da se dogodi Kotonu. Stefani joj nije poslala nikakve nove informacije, a kratki izveštaj koji je dobila po sletanju u vazduhoplovnu bazu nimalo nije ublažio njene strahove. Od Kotona nije bilo ni traga ni glasa otkad je njegov avion pao. Ili bar nije bilo tragova ni glasova koje bi vlasti bile voljne da proslede.

Odlučila je da mesto pada aviona bude mesto s kog će krenuti, pa ju je zato helikopter vozio na istok prema Bajkalskom jezeru. Ipak, cenila je opremu za hladno vreme koja je zaista pomagala, a oficir koji je svime upravljao izgledao je dovoljno prijatno. Ako nije pogrešila, on je možda zapravo flertovao s njom, što je bila poslednja stvar koja joj je trebala u ovom trenutku.

Pokrov od oblaka se spustio nisko a oni su klizili kroz vazduh tačno ispod njega. Svetlosna aura zamagljena daljinom podizala se iznad Irkutska na jugu. Tokom godina naučila je da otkine pomalo sna i uspela je malo da se odmori u mlažnjaku na letu na istok. Sada je ponovo pokušala, u nadi da će skrenuti misli sa činjenice da je stotinama metara iznad tla u mašini koja, tehnički gledano, ne bi čak trebalo ni da bude sposobna da ostane u vazduhu. Kao bumbar, kako je jednom pročitala. Ne bi trebalo ni da je u stanju da leti, ali je nekako uspevala i jedno i drugo. Po lokalnom vremenu bilo je skoro jedanaest sati uveče, ali njeno telo je i dalje zaostajalo sedam sati kao da se nalazi u Francuskoj.

„Mesto pada je dvadeset kilometara napred“, rekao je glas iz slušalica na njenoj glavi.

„Koliko je dača udaljena od tog mesta?“

„Deset kilometara na sever.“

Klimnula je glavom oficiru koji je sedeo nasuprot nje. Dva pilota upravljali su letelicom. Govorilo se samo na engleskom, pošto je Stefani sugerisala da Kasiopeja ne otkriva svoja lingvistička znanja. Učila je ruski na koledžu, s još nekoliko drugih jezika, misleći kako će joj jednog dana sve to dobro doći. U to vreme nije ni imala predstavu koliko dobro će joj doći. Iako je možda pokušavala to da porekne, ona je volela akciju i uživala u dobroj borbi. Većina intriga u kojima

je učestvovala počela je iz neke lične motivacije, uglavnom zahvaljujući njenom starom prijatelju Henriku Torvaldsenu. Bog da mu dušu prosti. Kada je Henrik umro, povremeno je radila direktno za Stefani Nel. Nikada za novac, više u vidu prijateljske usluge.

Ali Juta je to sve promenila.

A ipak je bila ovde, letela je iznad Rusije, na putu ko zna kud. Ovog puta zbog ljubavi.

Malon je pritisnuo kvačilo i prebacio u drugu brzinu pa okrenuo volan. Zadnji kraj vozila se snažno zaneo, a točkovi su u niskom stepenu prenosa čvrsto prionuli na hladan put. Pritisnuo je gas i povećao broj obrtaja pre nego što je promenio brzinu u krivini. Meci su prozujali pored njega.

Put se uspinjao uz obronak brda, a redovi impozantnog drveća tesno su se zbijali duž ivica puta. Šasija kola se zanosila s jedne na drugu stranu kada bi povremeno naišla na led ili stvrdnut sneg. Pritiskao je kvačilo. Vetar je naletao na kabinu, ljuljajući vozilo. Čitav „jarac“ se tresao i zveketao.

Bočni prozor rasprsnuo se od metka.

Komadići stakla uboli su ga u vrat i potiljak.

Pokušavao je da bude teška meta, ali to mu nije preterano dobro polazilo za rukom. Put se spustio na ravan teren i vozilo je izašlo između drveća. S njegove desne strane pružao se široki otvoreni prostor jezera, čija smrznuta površina nije pružala mnogo zaklona. Ipak se moralo priznati da je tu bar bilo prostora za manevrisanje bez brige da će se zabiti u drvo. Zato je skrenuo desno, sleteo s puta i probio se kroz nisko rastinje, ostavljajući za sobom nepravilan otkos pre nego što je izašao na led.

Zveckanje oružja se nastavilo i metak je zazujao kroz unutrašnjost „jarca“. Odlučio je da preokrene situaciju, pa je smanjio brzinu i naglo skrenuo ulevo. Držao je stopalo na kvačilu i gume su glatko klizile po ledu, pa je lako izveo okret od 180 stepeni. Gurnuo je menjač u drugu brzinu i pojurio pravo na svoje progonitelje.

Ovaj potez očigledno je uhvatio dvojicu koji su ga pratili nespemne, a on je zavrludao levo i desno da izbegne direktan pogodak u svoj vetrobran. Drugo vozilo oštro je skrenulo ulevo da izbegne sudar, što mu je pokazalo da njegovi progonitelji možda nemaju živce za ovu borbu. Zaokrenuo je u širokom luku i usmerio pažnju na vetrobran drugog vozila.

U njegovom retrovizoru pojavili su se farovi.

Novi igrač.

Još metaka je poletelo ka njemu.

Kasiopeja je zurila dole u olupinu. Naočare za noćno gledanje omogućavale su joj pogled na sagoreli trup aviona i dva tela na njegovim krajevima. Rusi su već javili Stefani da nema trećeg leša. Trebalo je da Kasiopeja pogleda u kokpit. Stefani je zanimalo da li je Kotonov mobilni telefon tamo, pošto nije davao signal već nekoliko sati. *Magelan bilet* pratio je telefone svojih članova sofisticiranim softverom i Stefani je sugerisala da bi, ako je moguće, trebalo vratiti aparat.

„Imamo izveštaj o puščanoj paljbi na jezeru“, čula je reči na ruskom u svojim slušalicama.

„Gde?“ upitao je glavni oficir.

„Šest kilometara ka severu.“ Lebdeli su trideset metara iznad leda.

Nastavila je da se pravi da ne razume i upitala je na engleskom: „Šta se dešava?“

Oficir je objasnio.

„To bi mogao da bude on“, rekla je.

Oficir je dao znak pilotima da lete u tom pravcu.

Malon je izbrojao još tri „jarca“ koji su se rasporedili u napadačku formaciju kao lovački avioni.

Sav taj prostor na jezeru imao je i dobre i loše strane.

Očigledno je imao problem sličan onome u dači s lisicama i gvozdеном cevi. Mogao je da nastavi da se kreće dok ne stigne do zapadne obale, ali to bi značilo još mnogo kilometara. Bar je ovog puta bio naoružan, pošto je poneo sa sobom jurišnu pušku.

Jedno od vozila je skrenulo pokušavajući da ga zaobiđe sleva. Zaključio je da bi malo ofanzive bilo dobra stvar, pa je jurnuo ka njemu presecajući mu putanju i primoravajući vozača da brzo donese odluku.

Malon je pritisnuo kočnicu, stegnuo volan i počeo da klizi po ledu.

Drugi džip je prebrzo zaokrenuo levo, gume su proklizale, vozilo se izvilo u vazduhu pa tresnulo na bok, klizajući uz škripu metala po ledu.

Jedan manje.

Ispravio je volan i nastavio da se kreće.

Kasiopeja je videla izukrštane farove kako prosecaju noćnu tamu. Četiri para su jurila za jednim i svi su se brzo kretali. Pomoću naočara za noćno osmatranje videla je da su to terenska vozila, slična džipovima. Jedan je pokušao da preseče

put vodećem i završio je izvrnut na bok klizajući se po jezeru. Olakšanje, neverica, iščekivanje i ushićenje mešali su se u njenoj sjesti. Znala je ko vozi vodeći terenac.

Helikopter je zagrmeo ka severu, nisko nadlećući jezero. Gledala je u oficira nasuprot sebe dok je proučavao situaciju. Znala je da se ledena površina ispod njih prostire mnogo kilometara u daljinu, i da ona nije naišla, Koton bi mogao da ima problema da se izvuče iz ove teškoće.

Najmanje što mu je dugovala bilo je da mu spase glavu.

„Uverimo se da je to on“, rekla je na engleskom.

Helikopter je zaokrenuo i poleteo naporedo s vozilima koja su jurila. Kroz naočare za noćno osmatranje, u blagom odsjaju zadnjih svetala, videla je poznato lice.

Lice koje je bilo dobro videti.

„Jeste“, rekla je.

Kroz naočare je takođe videla dve figure kako se promaljavaju sa suvozačke strane džipova koji su ga pratili. Obe su nišatile puškama.

„To su *kozlići*. Vojni“, čula je kako pilot kaže oficiru na ruskom. „Znam“, odgovorio je. „To predstavlja problem. Treba li da pucamo na naše ljude?“

Primetila je njihovu zbunjenost, ali nije mogla da otkrije da razume problem, pa je jednostavno rekla na engleskom: „Moramo nešto da preduzmemo.“

Malon nije imao drugog izbora osim da nastavi da se kreće. Bilo mu je hladno zbog razbijenog prozora, a grejanje u „jarcu“ nije mnogo pomagalo da ublaži noćni mraz. Čuo je prigušene praske i shvatio da je paljba ponovo počela, pojedinačni meci su se pretvorili u ponovljene rafale, a glatka površina jezera je omogućavala bolje ciljanje.

Nekoliko dubokih udisaja hladnog vazduha razbistrilo mu je mozak.

Na nebu ispred njega su se pojavila svetla i nadletela tlo na visini od tridesetak metara. U crnilu noći, skoro bez ikakvog osvetljenja, bilo je teško tačno znati šta dolazi. Ali snažni udarci slični otkucajima srca koji su odjekivali oko njega ukazivali su da je to helikopter.

Nadao se da ga Zorin nema na raspolaganju.

Svetla su se brzo približila i čuo je jasan zvuk topovske paljbe. Pošto nijedno zrno nije poletelo ka njemu, pretpostavio je da su namenjena njegovim progoniteljima. U retrovizoru je video kako su se farovi raštrkali na sve strane kada su „jarčevi“ rasturili svoju formaciju. Okrenuo je glavu i pogledao kroz razbijeni zadnji prozor. Helikopter je zaokretao za novi nalet, terenci su bežali preko leda.

Još topovske paljbe nateralo je zadnja svetla da nastave da se udaljavaju.

Zakrenuo je prednje točkove i zaustavio se uz klizanje, ali je ostavio motor da radi. Helikopter je završio prelet i, naizgled se uverivši da su problemi uklonjeni, ponovo zaokrenuo pa se uputio ka njemu. Pretpostavio je da je to vojni helikopter za spašavanje, što ga je zbunjivalo, s obzirom na to da su oni koji su ga progonili takođe mogli da budu pripadnici vojske.

Tamni trup borbenog helikoptera ispunio je nebo pred njim. Svetlo se upalilo u zadnjoj kabini i obasjalo čoveka s kacigom koji je klečao u otvorenim vratima na trupu. Malon je zaškiljio pred zaslepljujućim sjajem. Prodorno udaranje elisa razdiralo je uši dok je helikopter izvodio završno spuštanje, a vazdušni kovitlac ispod elise podigao je snežni vrtlog.

Skije su dodirnule led.

Ljudska prilika iskočila je napolje i krenula ka njemu.

U polusenci farova svog terenca počeo je da nazire da je ta osoba vitka i sitna, obučena u debelu jaknu s kapuljačom. Na tri metra od džipa spazio je tamnu kosu i delikatne crte lica koje su ukazivale na špansko poreklo.

Zatim je video celo lice.

Kasiopeja.

Zaustavila se ispred haube „jarca“ i zagledala u njega kroz vetrobransko staklo. Njene tamne oči zračile su ljubavlju i zabrinutošću. Čista radost zbog toga što je vidi naterala je njegovo srce da poskoči. Obišla je do vrata s vozačke strane koja je on otvorio. Bilo je toliko toga da se kaže, ali ona prva reč koja mu je pala na pamet delovala je kao najočigledniji izbor.

Hvala.

Izašao je iz terenca i, pre nego što je ikakav zvuk uspeo da dopre s njegovih usana, ona je dodirnula svoje vrhovima prstiju u rukavicama i tihim glasom rekla: „Ne govori.“

Zatim ga je poljubila.

POGLAVLJE DVADESET PET

VAŠINGTON

Luk je gurnuo Anju Petrovu na jednu od stolica za trpezarijskim stolom i zavezao ju je s još lepljive trake. Tamo u Andersonovoj kući upotrebio je traku da joj veže ruke iza leđa, a zatim je poveo napolje i umakli su tačno pre nego što je vašingtonska policija stigla. Stefani je ostala da se pobrine za predstavnike zakona, što je bilo neophodno pošto je neko uputio hitan poziv. Nije to bilo baš ono što su želeli da se desi, ali je bilo razumljivo s obzirom na pucnjavu iz vatrenog oružja. On i Petrova izašli su iz balske dvorane kroz zadnje dvorište koje je izlazilo na drugu ulicu. Tu je našao taksu koji ih je odvezao do njegovog stana, a njegova značka Odbrambene obavestajne agencije i napojnica od dvadeset dolara umirili su vozačeve strahove.

Živeo je u blizini Džordžtauna u puzavicama obrasloj zgradi od cigle punoj sedamdesetogodišnjih stanara. On je voleo tišinu i cenio je činjenicu da su ovde svi izgleda gledali svoja posla. Provodio je samo po nekoliko dana u mesecu ovde, između zadataka, uživajući u tom mestu.

„Da li je to tvoja porodica?“, upitala ga je Anja, pokazujući glavom na uramljenu fotografiju.

Rođen je i odrastao je u oblasti Blunt u Tenesiju, gde su njegovi otac i stric bili poznati, a naročito stric, koji je bio lokalni političar, zatim guverner i senator pre nego što je postao predsednik. Otac je umro od raka kada je Luk imao sedamnaest godina. On i trojica njegova braće bili su uz oca svakog trenutka u tim poslednjim danima. Majka je teško podnela taj gubitak. Dugo su bili u braku. Muž joj je bio sve i onda, odjednom, nije ga više bilo. Zbog toga ju je Luk zvao svake nedelje. Nikada to nije propuštao. Čak ni kada je na zadatku. Mogla je da bude i kasna noć kod njene kuće kada bi mu se pružila prilika, ali on je zvao. Njegov otac je uvek govorio da je najpametnije što je ikada uradio to što se oženio njom. Oboje njegovih roditelja su bili posvećeni veri – južnjački baptisti – tako da su dali imena svojim sinovima po jevanđeljima Novog zaveta. Njegova dva starija brata bili su Metju i Mark. Mlađi je bio Džon. On je bio treći po redu i dobio je ime Luk.

Porodična fotografija je snimljena samo nekoliko nedelja pre nego što je njegov otac umro.

„To su oni“, rekao je.

Pitao se zašto je to zanima. Najverovatnije je pokušavala da ga izigra, da stvori dovoljno opuštenu situaciju kako bi mogla da povuče svoj potez. Trebalo je da joj veže i noge, ali to bi moglo da se pokaže kao opasno jer su one bile spremne da udare. Shvatila je da je i on sada spreman da udari, a modrica na njenom licu bila je dokaz da ga ne treba uzimati olako.

„Dopada mi se ovo mesto. Tvoj dom“, rekla je. „Moj je potpuno drugačiji.“

On nije mnogo razgovarao jedan na jedan s ruskim državljanima, naročito tako opakim kao što je Anja Petrova.

Izvukao je drugu stolicu, okrenuo je i postavio iza nje. Seo je postavivši visoki naslon ispod njenog vrata. „Šta si tražila u onoj kući u Virdžiniji?“

Ona se zakikotala. „Očekuješ da ti odgovorim?“

„Očekujem da pomogneš samoj sebi. Ne vraćaš se kući. Ideš u jedan od naših zatvora, a siguran sam da ćeš tamo biti vrlo popularna.“

Njena plava kosa visila joj je tačno do ramena, vezana u slojevitupundžu. Nije bila previše privlačna, samo izazovna na neki zbunjujući način. Možda je to bilo zbog njenog samopouzdanja – nikada nije pokazivala nikakve znake bojazni, nervoze ili zabrinutosti. Ili je reč o mešavini ženstvenosti i atletizma. Njemu se to zaista dopadalo.

„Ti i Zorin ste u braku?“

„Ko je Zorin?“

Nasmejao se. „Ne vređaj me.“

Držala je glavu okrenutu na drugu stranu, prema porodičnoj fotografiji na drugoj strani sobe, ne trudeći se da se okrene prema njemu. „Da li si blizak sa svojom braćom?“

„Onoliko koliko braća mogu da budu.“

„Ja nemam braće ili sestara. Jedinica sam.“

„To može da objasni zašto se ne snalaziš naročito dobro s drugim ljudima.“

„Jesi li bio u Sibiru?“

„Ne.“

„Onda nemaš pojma koliko teško tamo može da bude.“ Njega uopšte nije bilo briga. „Šta si tražila u onoj kući?“ Još jedan duboki grleni smeh.

„Stvari koje bi možda poželeo da nikada ne pronađem.“

Stefani je bila spremna da krene, ali vašingtonska policija nije bila završila s njom. Odogovarala je na njihova pitanja što neodređenije, ali, budući da je u Andersonovoj kući bio zakazan inauguracioni događaj za tri dana, bilo je mnogo pitanja. Poslednje što su ljudi iz *Cincinnati* želeli bilo je da ih proglase nedostupnim

za javnost, a njihove mere bezbednosti nedovoljnim. To bi značilo otkazivanje događaja, a svi su želeli mogućnost da se pohvale kako su organizovali nešto za novu administraciju. Najzad je nazvala Edvina Dejvisa i intervencija šefa osoblja Bele kuće joj je skinula policiju s vrata. Edwin je, razume se, želeo da čuje više pojedinosti, kao i predsednik, ali ona je to izbegla. Bar zasada.

Sve bi bilo u redu da se nije pojavio Brus Ličrild, koji je došao kolima Ministarstva pravde.

„Želela si da mi kažeš šta si to radila“, rekao je, ni ne pokušavajući da govori tiho.

Stajali su napolju, iza glavnog trema, odmah iza jedne od gvozdениh kapija kroz koje se izlazilo na ulicu. Osoblje Andersenove kuće povuklo se unutra.

„Kada si mahnula svojom značkom“, rekao je, „ovi odavde su pozvali Ministarstvo da provere šta mi to radimo. Pošto je bilo umešan *Magelan билет*, poziv je preusmeren na mene. Rekli su mi da je ovde bilo pucnjave i tuče, a ti si mahala pištoljem. Zatim si uhapsila neku ženu koja je pretila svima u kući. Imaš li je?“

Ona je klimnula glavom.

Na licu mu se pojavilo gađenje. „Rekao sam ti da se okaneš ovoga. Šta to radiš?“

Ona je radila za više ministara pravde, neke dobre, neke loše, ali svi.su joj ukazivali izvesno poštovanje. „Svoj posao“, odgovorila mu je. „Ne više.“

Primetila je hladni, zadovoljni pogled u njegovim očima. „Ovo je završeno. Otpuštena si. Upravo od ovog trenutka.“ Ona se progurala pored njega, rešena da ga ignoriše. Uhvatio ju je za ruku. „Rekao sam da si otpuštena. Daj mi svoju značku i pištolj.“

„Znaš šta možeš da uradiš sa svojim otkazom. I pusti me.“ Pustio ju je i osmehnuo se. „Nadao sam se da ćeš izabrati takav pristup.“ Dao je znak drugom rukom i trojica ljudi su izašli iz vozila parkiranog na ulici, svi sredovečni, kratke kose i u tamnim odelima. Agenti Ministarstva pravde.

„Poveo sam ih“, rekao je, „pošto sam znao da će s tobom teško ići. Sada možeš ili da mi daš svoju značku i pištolj, ili da pođeš s ovim ljudima u pritvor. Uveravam te da Bela kuća neće moći da ti pomogne.“

To je značilo da je ovoj budali dato zeleno svetlo od dolazeće administracije da presudi. Neverovatan nedostatak lojalnosti prema predsedniku koji mu je dao posao. Priče su izgleda bile tačne. On je bio običan oportunist. Takođe, više nije bio nesiguran u sebe kao ranije. Umesto toga zračio je samopouzdanjem, znajući

da mu se ništa neće dogoditi šta god nameravao da uradi i šta god sadašnja postava u Beloj kući mogla da misli o tome.

Imao ju je u šaci.

Igra je završena.

Bilo joj je dato privremeno odobrenje da njuška okolo, na podsticaj Bele kuće, a ona je otkrila dovoljno da sve ovo postane stvarno, ali to odobrenje je sada bilo opozvano.

Našla je svoju značku i pištolj i predala mu ih.

„Vrati se kući u Atlantu, Stefani. Tvoja karijera je završena. I radi šta god hoćeš s tom ženom. Nikoga ovde nije briga.“ Okrenuo se da ode. „Bruse.“ Okrenuo se.

Njen podignuti srednji prst tačno mu je pokazao šta ona misli. Odmahnuo je glavom. „Sjajno je to što tvoje mišljenje više nije važno.“ Krenuo je prema kolima i seo na zadnje sedište. Gledala ga je kako odlazi.

Trideset sedam godina u vladi. Šta je sve videla i uradila i u čemu je sve učestvovala. A ovako se završava? Čula je kako se prednja vrata Andersonove kuće otvaraju i okrenula se da vidi Frica Strobla kako izlazi na hladan vazduh kasnog jutra.

Prišao joj je i rekao: „To nije izgledalo dobro.“

„Špijunirali ste?“

„Izvinjavam se. Ali čekao sam da svi odu pre nego što budem razgovarao s vama. Dakle, da. Posmatrao sam.“

Ona nije bila raspoložena za ovo. „O čemu je reč, gospodine Stroble?“

„O onome što ste uradili unutra s onom ženom. Mi to cenimo. Ovde nemamo takve incidente. Ovo je zapravo bio prvi. Bilo je krajnje uznemirujuće. Izgledate kao poštena osoba.“ Zastao je. „Bojim se da sam vas lagao.“

Sada je privukao njenu pažnju.

„Kada ste pronašli arhiv pronađen na Čaronovom imanju. Ja sam *znao* za njega, i već neko vreme smo hteli da ga preuzmemo.“

Ona je razumela. „Ali niste hteli da se umešate u obračun unutar porodice.“

Klimnuo je glavom. „Upravo tako. Čuvali smo njegovo postojanje za sebe. Bog nam je svedok da ne možemo da se obratimo Čaronovoj porodici. Nekoliko naših članova je znalo za Bredovu tajnu prostoriju, uključujući i našeg sadašnjeg istoričara. Čak smo razmišljali o onome što ste predložili – da prisvojimo arhiv.“

Dopalo joj se kako je obazrivo govorio o krađi.

„Ta žena koju ste odvezli. Ona je tražila upravo taj arhiv. Tražila je nešto određeno u njemu.“

Setila se knjiga zbačenih s polica i razbacanih po podu. „Šta je tražila?“

„To mi nije pomenula, ali htela je da razgovara s našim istoričarem.“ Strobl je oklevao. „Ovo je pomalo neprijatno. Znae, organizacija koja je stara poput ove naše svakako ima... tajne. Većina njih su bezazlene. Skoro sve su beznačajne u ukupnom poretku stvari. Mi takođe imamo svoje.“

„Jeste li ovo rekli policiji?“

Odmahnuo je glavom. „Niko nije pitao. Razmišljao sam, ako bih vas uputio na našeg istoričara, da li biste vi mogli da uredite preuzimanje tog arhiva?“

Nagodba? Osmehnula se. „Verujem, gospodine Stroble, da sam namirisala malo krade u vašem predlogu.“

„Zaboga, ne. Reč je samo o tome da su te knjige i beleške vredne. One pripadaju nama. Možete li da nam ih obezbedite?“

„Naravno.“

Slušala je dok joj je govorio ime i adresu, istu koja je data Petrovoj. Dok je govorio, u njenoj glavi se stvarao plan, pa je, kada je on završio, upitala: „Imate li automobil?“

Strobl je klimnuo glavom.

„Moram da ga pozajmim.“

POGLAVLJE DVADESET ŠEST

RUSIJA

Zorin je čekao u mlažnjaku, a njegov polazak iz Ulan-Udea sada je kasnio već pola sata. Naručio je let preko interneta, zaključivši dogovor telefonskim pozivom obavljenim ranije, posle razgovora s Belčenkom u crnoj sauni. Morao je da leti bez prekida od Ulan-Udea do Ostrva princa Edvarda u Kanadi, gde je navodno živeo Džejmi Keli. Proračunao je razdaljinu na nešto više od devet hiljada kilometara. Čarter-kompanija je razumela njegove potrebe i preporučila mu „golfstrim G-550“, koji su mogli da dovezu u Ulan-Ude do sumraka, spreman za poletanje.

Ponovo se vratio na dužnost – budan i oprezan – a u njemu se ponovo probudilo sve ono za šta je obučavan. Kada je stigao, pažljivo je pregledao letelicu. Duga tridesetak metara, letela je maksimalnom brzinom od skoro jednog maha, s doletom od 12.500 kilometara. Njena kabina pod pritiskom omogućavala je uzletanje na visinu od 15 kilometara, visoko iznad linija putničkog saobraćaja i svakog nepovoljnog vremena ili vetrova. Trebalo bi da može doleteti na odrediše za otprilike deset i po sati. To bi značilo da će se naći u Kanadi, kada se uračuna vremenska razlika od dvanaest sati, malo pre jedanaest sati po lokalnom vremenu, kada će i dalje biti petak uveče.

Rečeno mu je da će ga predstavnik kompanije dočekati na aerodromu u Ulan-Udeu i pretpostavio je da to objašnjava ovo kašnjenje, pošto ga nije čekao niko osim dvojice pilota. Jedan će upravljati avionom, dok se drugi odmara. Kompanija je preporučila da ih budu četvorica, ali on je odbacio tu ideju.

Previše svedoka.

Unutrašnjost mlažnjaka bila je prostrana i luksuzna, ukrašena kristalnim bokalima za vino i pločama od orahovine. Sa svake strane bilo je po osam ovalnih prozora poput crnih tačaka na zidovima bež boje. Devet udobnih kožnih sedišta bilo je okrenuto napred i ka repu aviona, a na jednoj strani su bile postavljene dve dugačke sofe. Postojala je kuhinja i na prednjoj i na zadnjoj strani i on je zatražio obrok. Nije jeo celog dana i trebalo mu je nešto u stomaku. U avionu je postojao bežični internet i satelitska komunikacija, a oboje mu je moglo zatrebati da proračuna svoj položaj i komunicira s Anjom.

Grejači u kabini odagnali su zimsku hladnoću, svetlost je bila blaga i umirujuća. Kroz prednja vrata je ušao čovek ogrnut debelim vunanim kaputom. Bio je zdepast, s crnom kovrdžavom kosom splejnom uz oblu glavu. Visoke

slovenske jagodice bile su rumene od hladnoće. Nosio je neupadljivo odelo i predstavio se kao predstavnik kompanije koji je došao da zakluče posao pre poletanja. Najednom zglavku mu se video „roleks“ ukrašen draguljima, a na drugoj ruci je na malom prstu nosio dijamantski prsten.

Ni jedno ni drugo nisu impresionirali Zorina.

„Kasnite“, rekao je na ruskom.

„Večerao sam.“

„A mene ostavili da sedim ovde?“

U čovekovim tamnim očima videlo se nevoljno poštovanje. „Shvatam da žurite. Ali morate shvatiti da ja svakog dana sklapam poslove s ljudima poput vas.“

„Vi znate šta ja želim?“ upitao je kada je čovek seo na jedno od kožnih sedišta okrenutih prema njemu.

„Rečeno mi je da morate stići od tačke A do tačke B, a da niko ne zna ništa o tome.“

Čovek je ovo propratio iritirajućim osmehom, što je Zorina sigurno stimulisalo na pogrešan način. U tome je bila stvar s novom Rusijom. Svi su mislili da su svi ostali korumpirani. Niko nikada nije razmatrao mogućnost da motivi mogu biti i dužnost i čast. Ali odlučio je da obuzda svoju iziritiranost i prikaže pribranost i ležernost. Što je bilo neobično, jer on nikada nije bio ležeran.

„Moja kompanija takođe mi je rekla da zaključimo posao *pre* nego što odete.“

Čuo je neizgovorene reči. *Zato što vas ne poznajemo.*

Posegnuo je naniže i dohvatio ruksak koji je poneo iz đače. Unutra su bili svežnjevi novčanica od po 5.000 rubalja, povezani gunicama. Bacio ih je na sto od orahovine između njih. „Deset miliona rubalja.“

Zastupnik kompanije nije ni trepnuo. „Vi ste zaista samopouzdan čovek kada hodate okolo s tolikim novcem.“

Odlučio je da istera stvari na čistac. „Ja sam čovek koga ne želite da naljutite.“

Njegov sagovornik zavalio se u sedištu i uputio mu samopouzdan pogled, praćen neveselim osmehom. „Mi stalno radimo s opasnim ljudima. Ovaj mlažnjak košta trista milijardi rubalja. Može da stigne bilo gde na svetu. Opasni ljudi, kao što ste vi, cene ovakva sredstva.“

„A pokazao sam koliko ih cenim plativši vam više nego što putovanje košta.“

„Zaista jeste. Dakle, što se tiče tih *specijalnih* usluga koje zahtevate. Napisaćemo u planu leta grad Njujork. Ta putanja će nas dovesti tačno iznad Ostrva princa Edvarda. Kako nameravate da se spustite na tlo?“

On je razmatrao nekoliko mogućnosti. Pošto nije imao vizu ni falsifikovana dokumenta, to je značilo da nije mogao jednostavno da se iskrca iz aviona. Lažni hitni slučaj mogao je omogućiti mlažnjaku neplanirano sletanje, posle čega je on mogao da se iskrade. Ali uz to je bilo vezano mnoštvo rizika. Trenutno niko nije znao da on putuje na zapad, a on je želeo da tako i ostane, pa se odlučio za jedan način koji će delovati.

„Nameravam da iskočim.“

Sa usana predstavnika kompanije začuo se tihi smeh. „Tako sam i sam razumeo. Vi ste zaista opasan čovek. Skok iz mlažnjaka, s velike visine, usred noći?“

Ali on je to radio i ranije, nekoliko puta. Njegova *specnaz* obuka uključivala je i visokorizične padobranske skokove. U Avganistanu je dvaput noću skakao na teritoriju mnogo opasniju od Kanade.

„Moraćemo da smanjimo visinu kada stignemo tamo“, rekao je. „Pretpostavljam da se može smisliti neki prikladan razlog.“

Predstavnik kompanije nagnuo se napred u fotelji i prešao rukama preko novca na stolu. „Za ovako velikodušnu sumu verujem da možemo to da uradimo. Obavestićete pilote kada budete hteli da iskočite?“

Pokazao je na kompjuterski terminal na drugom stolu, u izdvojenom delu kabine osmišljenom kao leteća kancelarija. „Pronaći ću lokaciju na onome. Takođe će mi trebati mape. Ima li vaša kompanija mapu te lokacije?“

„Imamo mape svakog mesta na svetu.“

Predstavnik kompanije pokupio je rublje sa stola i nagurao ih u džepove kaputa.

Nije mogao da odoli. „Ja bih bio oprezan kada nosim toliki novac sa sobom.“

„Uveravam vas da me napolju čekaju ljudi podjednako opasni kao vi.“ Čovek je ustao. „Bilo mi je zadovoljstvo da poslušem s vama. Uživajte u letu.“

Nikada nisu pominjali nikakva imena. Nije bilo potrebe. Plan leta je pokazivao samo prisustvo dvojice pilota, a avion je išao u Njujork po jednog klijenta. Neće biti pomenuto da je ikoga više bilo u letelici. To je bio još jedan uslov njegovog ugovora.

„Padobran koji ste tražili nalazi se u repnom prostoru“, rekao je čovek iz kompanije. „U obeleženom pregratku, zajedno s naočarima za noćno gledanje.“

On je tražio i jedno i drugo, zadovoljan što ovi ljudi znaju kako da zadovolje svoje mušterije. Za razliku od starih vremena, danas je skoro svako mogao da nabavi skoro sve.

„Piloti vas neće ometati. Oni imaju sopstveni prostor za odmor u prednjem delu aviona. Rečeno im je da ne postavljaju pitanja, već da samo prate vaše instrukcije. Siguran sam da vi znate kako da ih izdate.“

Čovek je otišao.

Iako primetno mnogo samozadovoljniji nego što se Zorinu dopadalo, čovek je izgleda bio dobar u svom poslu. Što je on cenio.

Ovo putovanje izvuklo mu je skoro svu gotovinu. U ruksaku mu je ostalo samo nekoliko hiljada rubalja i nešto američkih dolara. Ali to je bilo u redu. Mogao je usput da nabavi sve ostalo što bi moglo da mu zatreba. Na obuci za *specnaza* takođe je učio o preživljavanju. Mogao je samo da se nada kako je zaostatak iz starih dana isto tako preživeo i čekao ga negde u Severnoj Americi.

Ali sve je to zavisilo od pronalaženja Džejmija Kelija. Piloti su ušli u avion.

Jedan ga je obavestio da će poleteti za manje od petnaest minuta. Pogledao je na svoj sat. Preostalo je 49 sati.

POGLAVLJE DVADESET SEDAM

Malon je tokom leta helikopterom slušao dok mu je Kasiopeja pričala o pozivu od Stefani Nel i svom putovanju na istok iz Francuske. Izgledala je kao ona stara ona, nije više bila izgubljena, nestalo je njenog oštrog jezika, oči su joj blistale poznatim mangupskim sjajem. Svi su pretpostavili ono najgore kada je kontakt s njim izgubljen. Moskva joj je izričito odobrila da dođe i istraži situaciju, a on je bio podjednako zbunjen time koliko i sopstvenim prisustvom na ovom mestu. Ali zadržao je svoje nedoumice za sebe, shvatajući da razgovaraju preko otvorene komunikacione linije.

U helikopteru su mu dali rukavice, koje je brzo navukao. Kasiopeja ga je pažljivo posmatrala. Očigledno, vreme je dodalo drugačiju perspektivu stvarima, dovoljno da je došla da ga spašava. Ona je bila dinamična žena, u to je bio siguran, ali nije bila nepobediva, kao što se pokazalo u Juti. Tokom protekle dve godine oboje su videli ono drugo u najranjivijem izdanju i nijedno nije donosilo presude, samo su pomagali. On se osećao prijatno pored nje, ili onoliko prijatno koliko čovek koji ima problema s izražavanjem emocija može da se oseća prijatno s drugom osobom. Svakako se nikada nije osećao tako sa svojom bivšom ženom. Pem je takođe bila čvrsta, samo na različit način. Glavna razlika između te dve žene bila je količina slobode koju mu je Kasiopeja davala. Mnogo više nego što je Pem ikada dopuštala. Možda zbog toga što su on i Kasiopeja bili toliko slični, i činjenice da je on uvek uzvraćao uslugu.

Helikopter se ponovo spustio u bazu i oni su utrčali u sivu granitnu zgradu okruženu visokom ogradom. Čekao ih je uniformisani oficir koji se predstavio kao komandant baze.

„Trebalo da vas obavestim da nam je drago što ste preživeli ovo iskušenje“, rekao im je oboma. „Cenimo pomoć koju ste pružili, ali nije nam više potrebna vaša uključenost u situaciju. Od sada ćemo se ovim problemom baviti interno.“

„Je li ovo rečeno mojoj šefici?“, pitao je Malon.

„To ja ne znam. Moji pretpostavljeni su mi naložili da vas odmah prebacimo na zapad gde god zatražite.“

„A šta ako mi ne želimo da odemo?“ upitao je.

„Nemate izbora. Imam dva lovačka aviona, napunjena i spremna. U drugoj prostoriji su letaćki kombinezoni.“

Pokazao je prema vratima.

Stvari su se svakako promenile.

On je razmišljao da li da kaže ovom čoveku šta zna o nestalim ruskim nuklearnim bombama i bivšem sovjetskom špijunu koji sada živi u Kanadi i činjenici da se Aleksandar Zorin možda zaputio tamo. Zatim su tu bili i oni navodni vojnici u dači koji su ubili Belčenka.

Nešto mu je govorilo da ovi ljudi znaju sve o tome.

Zato je ćutao.

Malon je osetio pritisak gravitacije kada se lovac „suhoj/HAL“ vinuo u noćno nebo. Nedostajao mu je taj osećaj i poželeo je da još može redovno da upravlja nekom ovakvom spravom. Trebalo je da bude pilot lovačkog aviona, ali prijatelji njegovog pokojnog oca iz mornarice imali su druge zamisli i on je završio na pravnom fakultetu, a zatim u pravnoj službi vojske SAD. Radio je vredno i stekao ime, a zatim prešao u Ministarstvo pravde i *Magelan bilet*. Sada je bio prodavač knjiga, ili slobodni strelac, ili nešto drugo, zaista nije bio siguran šta.

Shvatio je da Kasiopeja neće biti srećna na zadnjem sedištu drugog lovca koji je uzleteo odmah iza njega. Ona je mrzela visinu, naročito u avionima sposobnim da lete brže od dva maha. Rusi su svakako žurili da oni odu, i oni su i otišli, pravac ka Evropi.

„Čuješ li me tamo?“ izgovorio je u svoj mikrofoni.

„Čujem“, rekla je Kasiopeja.

„Sve u redu?“

„A šta ti misliš?“

„Odremaj malo. Probudiću te kada budemo blizu.“

Odlučili su da ih prebace u francusku vazduhoplovnu bazu blizu Kasiopejinog imanja. Odatle će se on javiti Stefani. Hteo je to da uradi pre odlaska iz Sibira, ali niko mu nije dopustio da obavi poziv, a bilo je prokleta sigurno da mu neće dopustiti da koristi njihove komunikacione linije iz vazduha. Tako će bilo kakav izveštaj morati da sačeka nekoliko sati.

Ćaskanje između pilota i nekoga na zemlji razleglo se u njegovim ušima. Naravno, nije mogao da razume ni reči. Ali Kasiopeja jeste.

„Našli su tvog prijatelja“, rekla je.

Na danskom. Pametna devojka. Bila je dovoljno razborita da sačuva njihov razgovor samo između njih. Nadao se da na liniji nema nikoga ko govori danski. I znao je na koga je mislila. Zorin.

„On je na privatnom čarter-letu u blizini, krenuo je na zapad. Pilotima je rečeno da ga presretnu.“

Lovački avion skrenuo je na jug.

Kontrolni uređaji ispred njega zatreperili su od aktivnosti. Sve je bilo označeno ćirilćnim slovima i mada je u prilićnoj meri mogao da zakljući ćemu koji instrument slući mnogi prekidaći su ostali misterija za njega. Letelica je bila dvosed s duplim komandama napred i nazad, a svaki od ćlanova posade bio je zatvoren u izdvojenoj kabini. I dalje su leteli uvis, u onaj visoki prostor između zemlje i orbite. Poznata teritorija. Iznad njega, rojevi zvezda klizili su iznad kupole od pleksiglasa.

Mlaćnjak se trgnuo napred i poćeo da se valja.

Drugi lovac se ukljućio u formacijski poredak na visini nećto manjoj od šest kilometara. Sitni tragovi leda prekrivali su kabinu. Proverio je dotok kiseonika, posmatraćući pritisak. Vazduh koji je mogao da se diće napolju je sada bio rasprćen u molekule. Nijedan od dvojice pilota nije mnogo voleo da razgovara s onim drugim. On je leteo i s ćutljivim tipovima i s brbljivcima i nije bio siguran koji mu se viće svićaju. Ova dvojica su u proteklih nekoliko minuta rekli malo ili nimalo i u njegovim slućalicama se ćulo samo pucketanje statićkog elektriciteta i ćućtanje slobodne linije.

Pokućao je da sredi misli.

Da li su prenosive nuklearne bombe i dalje bile sakrivene tamo negde posle viće od dvadeset godina? Neke koje bi Zorin moćda mogao da pronaeć? Belćenko je svakako mislio tako. I zaćto su oni vojnici doćli u daću? Da ubiju Belćenka? A moćda ćak i Zorina? Naćalost, stari arhivar nije poćiveo dovoljno dugo da mu mnogo kaće o Zorinovom planu.

Samo *Budalin mat* i *Nulti amandman*.

Ćta god to znaćilo.

Obrazi su mu bili mokri od kondenzacije u pilotskoj maski. U ustima je osećao metalan ukus, kao i vonj vruće plastike u nosu. Izgleda da dotok vazduha nije bio najćistiji.

Poćto je Belćenko bio mrtav, sada je samo Zorin mogao da ga dovede do zakljućka. Bivći oficir KGB-a izgledao je ogorćeno i cinićno. Ali, da li je bio dovoljno ogorćen da uradi nećto na krupnom planu s nuklearnom napravom? Istina, moćda je u Kanadi postojao ćovek po imenu Dćejmi Keli, koji je mogao da ponudi odgovore. Ali to bi samo bilo joć laći. Nije bio bać siguran koliko je istine video i ćuo u proteklih nekoliko sati. Tako da je pametan izbor bio drćzati se Zorina. ćuo je razgovor u slućalicama.

„Meta je ispred nas, Zorin“, prijavila je Kasiopeja, i dalje na danskom. „Ali on je blizu granice Mongolije. Āele da obore avion pre nego ćto je preće.“

Drugi lovac je kliznuo ispod njih i zaostao nekih kilometar i po da skrene ulevo. Pogledao je u instrument-tablu, tražeći način da prebaci letačke kontrole na zadnju kabinu. Ali nije mogao da zaključi koji je pravi prekidač. Mlažnjak je zadrhtao kada je nos potonuo nadole. Znao je šta se dešava. Pilot se spremao za napad.

Gledao je u LCD monitor dok su avionski sistemi pretraživali. Leteli su skoro pravo na jug i gubili visinu, na kraju se zadržavši na nekih tri kilometra iznad zemlje. Pretraživao je pogledom nebo puno zvezda i video drugi mlažnjak u kome je bila Kasiopeja, sada na nekih tri kilometra ulevo. Pogledao je na jug, maksimalno raširenih ženica, i spazio dve tačkice svetlosti kako se pale i gase, označavajući spoljašnje ivice druge letelice. Tačkice su postajale sve veće dok su im se približavali.

Zorinov avion.

Ponovo je čuo razgovor u slušalicama.

Na LCD monitoru pojavili su se brojevi, i tu i ostali. Nije morao da čita ćirilicu da bi znao da je radar aviona uhvatio metu. Pre nego što su uzleteli, nabrojao je šest nosača na stomaku letelice, a ni u jednom od njih nije bilo projektila vazduh-vazduh. Ali mlažnjak je nosio dva topa od 30 mm.

„Čekaju naređenje sa zemlje“, čuo je Kasiopejin glas.

Mogao je jednostavno da pusti da se ovo dogodi i da završi s tim. Tako bi sigurno sve bilo gotovo. Ali nešto što je Zorin rekao tamo u onom podrumu stalno mu je odjekivalo u svesti. O vremenu propasti SSSR-a. „*Nikoga nije bilo briga. Bili smo ostavljeni da se sami valjamo u svojoj propasti. Tako da nam je Amerika dužnik. A ja mislim da je vreme da naplatimo taj dug**

Mi?

Da li je Zorin bio jedina pretnja?

Ili će njegovo ubistvo samo dati moć nekom drugom tipu?

Oba mlažnjaka izravnala su putanju i prišla bliže, ciljajući u metu radi brzog obaranja topovima, koje neće privući veliku pažnju nepoželjnih radoznalih radara. Obris letelice ispred njih pokazivao je da je reč o „lirdžetu“ ili „golfstrimu“. Dovoljno dobro naciljanih projektila od 30 mm mogli su sasvim lako da ga obore. Odlučio je da nešto uradi. Ali postojao je jedan problem. Morao je da omete oba lovca istovremeno.

„Pogledaj instrumente ispred sebe“, rekao je u svoj mikrofon, i dalje na danskom. „Da li je neki označen s poništavanje? Ukidanje kontrole? Nešto tako.“

„S gornje desne strane. Piše ZADNJE KONTROLE.“

Primetio je prekidač zaštićen crvenom opnom. Sumnjao je da je iko ovde znao da on može da upravlja mlažnjakom visokih performansi, pa je otvorio plastični omotač i odlučio. *Neka ide dođavola, uradi to.*

Istog trenutka kada je pritisnuo prekidač, palica ispred njega je zavibrirala. Pilot je odmah shvatio u čemu je problem, ali on nije čoveku dao vremena da reaguje. Gurnuo je palicu napred, pa naglo skrenuo ka drugom mlažnjaku. Jurnuli su preko neba i počeli da gube visinu, dok se njegovo telo trznulo zatežući sigurnosne pojaseve. Vibracije i niz neskladnih prasaka pratili su valjanje letelice. Drugi lovac je protutnjao pored njih, malo niže, a trag iz mlaznica je izazvao dovoljno turbulencije da drugi pilot nije imao izbora osim da skrene u stranu.

Oba aviona sada su padala povlačeći se.

Nijedan nije mogao da puca.

Pretpostavio je da Kasiopeja nije srećna zbog ovoga, pošto se sada vitlala preko neba u nizu oštrih obrtaja i zaokreta dok je njen pilot vraćao kontrolu nad letelicom. Malon je počeo naglo da podiže svoj mlažnjak, motor je usisavao vazduh pod visokim pritiskom, uspinjući se kao lift, naprežući se da postigne visinu. Proći će samo trenutak ili dva dok njegov avion ponovo ne preuzme komande. Prevrnuo se preko krova kabine u savršenom luku i ponovo se obrušio nadole ka drugom mlažnjaku. Pogledao je instrumente i video da je radarski nišan nestao s ekrana. U slušalicama se čulo mnogo ljutitog razgovora između pilota, a nije bilo potrebno nikakvo znanje stranog jezika da bi se shvatila suština.

Ovi ljudi su bili besni.

Pustio je palicu i dozvolio svom telu da se opusti u sedištu. S desne strane im se primakao drugi mlažnjak, krilom uz krilo. Napetost u njegovom telu je popustila. Letačke kontrole su ponovo bile u rukama pilota u prednjoj kabini.

Zorinov avion je nestao.

„Pretpostavljam da je to bilo neophodno“, primetila je Kasiopeja. „Umalo nisam utrobu povratila.“

„Ja sam uživao“, rekao joj je on.

„Znala sam da hoćeš.“

„Nisam im smeo dopustiti da pucaju.“

„I pretpostavljam da ćeš mi to kasnije objasniti?“

„Svaki detalj.“

Čuo je još razgovora između pilota i komande sa zemlje. Zamislio je da bi moglo da bude još više fizičke rasprave o ovom pitanju kada se prizemlje, što je bilo u redu.

„Nisu zadovoljni“, rekla je.

„Gde je moj prijatelj?“

„Prešao je granicu. Naređeno im je da ga ne prate.“ Njega je to riateralo da se zapita. Koliko su Rusi znali?

Postojao je samo jedan način da to ustanovi.

POGLAVLJE DVADESET OSAM

VAŠINGTON

Luk je pokušao da navede Anju Petrovu da kaže više, ali je ona i dalje nepokolebljivo ćutala. Mirno je sedela s rukama iza leđa, lepljivom trakom vezana za naslon stolice po sredini tela. Modrica na njenom licu mora da ju je bolela. Ali u njenim očima nije bilo nikakvog izraza, bile su ukočene u postojanom, ravnodušnom zurenju i ništa u njima nije ukazivalo na osećanja nekoga ko je zarobljen.

On je ostao na drugoj strani sobe, izvan domašaja, zavaljen u jednu od fotelja ispred prozora. Dopadalo mu se ovo mesto, možda mu je bilo omiljeno na celom svetu, mesto gde se uvek opuštao. Čitav stan je za njega bio poput utočišta. To što je Petrova bila ovde zapravo je narušilo njegovo pravilo „bez žena“. Naravno, izlazio je sa ženama i imao određeni broj noćnih poseta, ali nikada ovde, uvek kod njih, u hotelu ili izvan grada. Nije bio siguran zašto ili kako je nastalo to pravilo, samo da jeste nastalo, a on se po svaku cenu trudio da ga poštuje. Čak ni njegova majka nije mu dolazila u posete ovde, samo Stefani onom jednom prilikom pre događaja u Juti.

Obično je uživao u tišini, ali danas je nedostatak zvukova delovao iritirajuće. Nije bio siguran šta nameravaju da urade s Petrovom osim da iz nje izvuku informacije. Ona je bila strana državljanka, a njihova operacija je bila nezvanična, tako da su im legalne mogućnosti bile ograničene. Pretnja zatvorom koju joj je uputio bila je samo pretnja. Još gore, moglo se ispostaviti da je ona tvrd orah za lomljenje. Na svu sreću, sve ove odluke su bile na Beloj kući, ali stricu Deniju je isticalo vreme. Tišinu je narušilo kucanje.

Ustao je i otvorio vrata, očekujući da vidi Stefani. Umesto toga ispred je stajao špijun SVR-a iz onih kola, Nikolaj Osin, s još dvojicom ljudi. Nijedan od njih nije izgledao zadovoljno.

„Došao sam zbog Anje Petrove“, rekao je Osin.

„A kako ste znali da je ona ovde?“

„Tvoja šefica mi je rekla. Rekao sam joj da ćemo se sami pobrinuti za gospođicu Petrovu. Pošto niko ne želi da ovo preraste u međunarodni incident, ona je pristala.“

Osin je pogledao iza njega, prema Petrovoj. „Šta si uradio, pretukao je?“

„Uveravam vas da je dobila ono što je tražila. Ne smeta vam ako i sam proverim vašu priču, zar ne?“

Namerno nije pozvao nikoga od njih da uđe.

„Radi šta hoćeš, ali mi vodimo gospođicu Petrovu sa sobom.“

Osvrnuo se iza sebe i primetio da Anja nije baš oduševljena ovakvim razvojem događaja. Ipak, zašto gledati poklonjenom konju u zube? Ona je odlazila odavde, što je samo po sebi bilo dobro. Ipak, bilo je jasno da ona ne oseća nikakvu ljubav prema svom spasiocu.

Našao je svoj telefon i pozvao Stefanin broj. Odmah se javila, slušao je nekoliko trenutaka, završio poziv, pa im dao znak da uđu u stan.

„Vaša je.“

Stefani nikada ranije nije dobila otkaz. Bilo je mnogo pretnji u toku njene karijere u vladi, i od ministara pravde i od predsednika, ali nijedna se nikada nije pretvorila u stvarno otpuštanje. Do danas.

Brus Ličfild je očigledno dobio blagoslov dolazeće administracije da radi šta mu je volja. Nema šanse da bi bio toliko odvažan bez njihovog odobrenja. Mogla je shvatiti da je novi ministar pravde odbacio Denija Danijelsa kao čoveka koji za samo nekoliko sati više neće biti važan. To je bila velika greška. Ona je naučila da će Deni uvek biti važan, bez obzira na svoj politički status. On je verovao u ono što je radio i stajao iza svojih uverenja - a politika neka se nosi. On je bio čovek koga je poštovala i divila mu se, a nova administracija mogla je da uči od njega.

Zaklonila se u ulaz na tridesetak metara od zgrade Luka Danijelsa. Vetar je hujao u ledenim naletima. Četvorospratna zgrada od crvene cigle bila je okružena potamnelim travnjakom i visokim drvećem ogolelim od zime. Nalazila se pored prometnog bulevara u Severozapadnom Vašingtonu i niko joj nije prišao u poslednjih petnaest minuta. Osim jednih kola. Crni „kadilak“ sedan. Iz koga su izašli Nikolaj Osin i još dvojica ljudi.

Luk je upravo nazvao i ona mu je rekla da oslobodi Anju Petrovu i prepusti je Osinu. Znala je da će Osin savršeno odigrati svoju ulogu, zbog čega ga je i zvala odmah kada je izašla iz Andersonove kuće, objasnivši mu tačno šta ima na umu. Njen oprezni kolega je pohvalio njen plan i rekao da će odmah krenuti u stan i preuzeti njihov problem.

Anja se pojavila na ulaznim vratima zgrade, s obe strane okružena ljudima u tamnim mantilima. Osin je izašao za njima na rano prepodnevno sunce. Gledala je kako mala povorka ide prema „kadilaku“, a zatim se odvozi njime, nestajući s

kratkog prilaznog puta iza visoke žive ograde. Pretpostavila je da je Anja Petrova, u najboljem slučaju, zbunjena.

Iz zgrade je izašao Luk.

Ona je izašla iz svog senovitog skrovišta na sunce.

Luk je prešao preko parkinga ispred zgrade gipkim korakom sportiste i rekao joj: „Ti si jednostavno pustila da se ovo dogodi?“

„Ja sam učinila da se ovo dogodi.“

„Da li bi mi objasnila? Jer nije bilo lako uhvatiti tu ženu.“

„Fric Strobl rekao mi je nešto zanimljivo. Bred Čaron je nekada bio čuvar tajni njihovog društva.“

Prepričala je šta je saznala.

„Odavno smo uspostavili tu funkciju“, rekao je Strobl. „Formalno je ukinuta sredinom XX veka, ili sam bar ja tako mislio. Pre otprilike deset godina otkrio sam da ta funkcija i dalje postoji kao deo dužnosti istoričara.“

„Kakve to veze ima sa ženom koju smo uhvatili?“

„Ona je znala da je gospodin Čaron imao funkciju čuvara. Samo je šačica ljudi, na visokim vodeći pozicijama u društvu, mogla to da zna. Čak ni ja to nisam znao. A ona ipak jeste.“

To je pokretalo čitav niz novih pitanja, od kojih je najvažnije bilo zašto je išta od toga važno?“

„Htela je da zna ko je sadašnji istoričar i pretila je da će me ubiti ako joj ne kažem.“

„Strobl joj je rekao čovekovo ime i gde da ga pronađe“, rekla je ona Luku. „On živi u Merilandu, u okolini Anapolisa.“

„A da li je dragi stari Fric pomenuo zašto je Petrova bila toliko prokleta zainteresovana za davno izgubljene tajne Društva?“

„Rekao mi je da to stvarno ne zna. A ja sam mu poverovala.“

Uperio je prstom u nju. „Namirisao sam to. Imaš plan, zar ne?“

„Imam, ali prvo moram da te upozorim. Pre sat vremena vršilac dužnosti ministra pravde me je otpustio. Više nemam posao, tako da, šta god budemo radili nadalje, nemamo ovlašćenje za to.“

Luk se osmehnuo. „Baš onako kako mi se sviđa.“

POGLAVLJE DVADESET DEVET

Zorin je odlučio da se malo odmori pre nego što započne ozbiljan zadatak planiranja šta će se dešavati kada stigne u Kanadu. Iscrpljenost mu se širila kroz kosti prelivajući se u njegove mišiće. Nije više bio mlad. Na svu sreću, imao je nekoliko sati mira i tišine da se oporavi.

Začudo, razmišljao je o svojoj majci. Neobično, s obzirom na to da je ona odavno umrla. Celog života je radila na farmi i još je mogao da je vidi kako kleči na plodnoj crnoj zemlji dok joj sunce prži leđa, obrađujući leje krastavaca, krompira i paradajza koji se ponekad ljuljao i njihao na vetru poput talasa u vodi. *Uzori urednosti i efikasnosti*, tako ih je Moskva opisivala. Njegova majka je imala sopstveni naziv. Volela je polja na kojima vazduh nikada nije bio zagušljiv od čađi, ugljene prašine, hemikalija ili izduvnih gasova. Možda je to bio još jedan razlog zbog koga je pobegao na istok u Sibir, gde se još mogao naći isti miris čistoće.

Njegova majka je bila dobra, nežna, naivna žena koja nikada nije sebe smatrala Sovjetom. Ona je bila Ruskinja. Ali je bila dovoljno pametna da nikada ne pravi probleme ili podstiče nezadovoljstvo, čuvala je svoje mišljenje za sebe i poživala dugo, umrevši jednostavno od starosti. Kao dečak je išao s njom u crkvu, jer je voleo pevanje. Tada je shvatio da je ateista, što je činjenica koju njegova majka nikada nije saznala. To je bilo dobro jer je bog zauzimao važno mesto u njenom životu. Istrajna, pažljiva, vredna i odana takva je bila njegova majka.

A njeno pevušenje...

U tome je uživao.

Jedna od melodija mu je ostala u sećanju. Pesma iz njenog detinjstva, čijim je rečima naučila svog sina.

Zec je izašao u šetnju.

Odjednom se pojavio lovac

i ustrelio zeca.

Bum, bum, oh, oh, oh

moj zec će umreti.

Donese ga kući

i pokaza se da je živ.

Voleo je tu pesmicu i, kao zec, i on je izašao u šetnju koja je potrajala duže od dvadeset pet godina. Figurativno on je bio ustreljen i ostavljen da umre. Ali, kao zec, i on se vratio u život.

Često se pitao kako je postao tako nasilan čovek. Sigurno ne zbog svoje majke. A njegov otac, iako nekada vojnik, na kraju se pokazao kao slab i zavistan, nedostajalo mu je hrabrosti.

Ipak, nasilje mu nije bilo nepoznanica.

Ubijao je i nije osećao kajanje. Naredio je ubistvo Amerikanca tamo u dači bez ijednog časka oklevanja. Ako je ikada imao savesti, sve što ga je podsećalo na nju je nestalo.

Kao njegova braća.

Koji su se oženili, dobili decu i umrli mladi.

I njegovi žena i sin.

Takođe mrtvi.

Ništa mu nije ostalo osim Anje. Ali nije bilo ljubavi između njih. Više je to bilo drugarstvo koje im je izgleda oboma bilo potrebno. Kako se ona snalazila u Americi? Možda će to uskoro otkriti.

Pojeo je jedan od obroka koje je obezbedila čarter-kompanija, zadovoljan što je hrana bila podnošljiva. Mlažnjak je do sada sigurno izašao iz vazdušnog prostora Rusije, na putu preko Centralnoazijske unije², pa dalje prema Evropi i otvorenom Atlantiku. Bilo mu je drago što je ponovo na poslu, uma usredsređenog na nevidljivi front i glavnog neprijatelja. On je bio dobar ratnik, borio se za domovinu, štitiio Sovjetski Savez. Nikada nije prekršio svoju zakletvu. Nikada nije postavio sebe ispred svoje zemlje. Nikada nije pravio glupe greške.

Za razliku od svojih pretpostavljenih.

Koji su odbijali da vide ono što se jasno ukazivalo pred njima. Setio se svog prvog susreta s istinom. Jednog zimskog dana u januaru 1989.

„Druže Zorine, ovo je čovek o kome sam vam pričao.“

Pogledao stranca koji je čudno pokušavao da sakrije svoju visinu blago se pognuvši. Debeli crni brkovi pokrivali su kožu ispod baburastogjarkocrvenog nosa. On se obično ne bi sastajao s regrutovanim izvorima informacija. To je bio posao njegovih potčinjenih. On je trebalo da proceni ono što su sakupili i prosledi to u Moskvu. Ali ono što je ovaj dojavljivač rekao zainteresovalo ga je do te mere da je morao lično da prosudi o verodostojnosti informacija.

„Ja se zovem...“

² Savez bivših sovjetskih republika osnovan 2007. na predlog predsednika Kazahstana Nazarbajeva, po uzoru na Evropsku uniju. U njegov sastav ulaze Kazahstan, Kirgistan, Uzbekistan, Tadžikistan i Turkmenistan. (Prim. prev.)

Podigao je ruku da prekine predstavljanje i blago stezanje usana drugog čoveka izazvano zabrinutošću. „Imena nisu važna. Važno je samo ono što ćete da kažete.“

Njegov operativac je označio čoveka nadimkom Aladin, što je bio nenametljiv način da ga izdvoji od bezbrojnih drugih dojavljivača koje su održavali širom Kanade i Sjedinjenih Američkih Država. Aladin je radio za firmu koja je u Kaliforniji po ugovoru radila za Ministarstvo odbrane. Otputovao je na sever u Kvebek, navodno na odmor da uživa u zimskom karnevalu, ali prava svrha je bio ovaj sastanak.

Sedeli su u apartmanu u hotelu „Frontenak“, visoko iznad ledom okovane reke Sent Lorens. Aladin je sam rezervisao i platio sobu. Zorinovi ljudi su proveli dva dana proveravajući da li je čovek došao sam, a soba je upravo bila elektronski ispitana i obezbeđena od mogućih naprava za prisluškivanje. Zorin je rizikovao s ovim sastankom, ali je zaključio da je vredelo rizikovati.

„Čuo sam da vi imate informacije o Strateškoj odbrambenoj inicijativi“, rekao je.

„Koje sam vam prosledio, a vi ste mi platili za njih.“

„Hoću lično ponovo da čujem te informacije.“

„Ne verujete mi?“

„Nije važno da li vam ja verujem. Jednostavno želim da ih ponovo čujem.“

Aladin je izgledao uznemireno, pošto mu nije rečeno zašto bi bilo neophodno da dođe u Kvebek. Prvobitno su ga držali na Kanadskom univerzitetu, kao fizičara specijalizovanog za napredna laserska istraživanja. Njegov rad je privukao pažnju Amerikanaca koji su ga regrutovali. Ali Zorin je držao otvorene linije komunikacije, sakupljajući dodatne podatke i plaćajući Aladinu nekoliko hiljada dolara za dodatni trud. Pre nekoliko nedelja Aladin je prosledio neke izuzetno važne informacije.

„Kao što sam rekao ovom vašem čoveku, ta inicijativa je iluzija.“

Regan je pre šest godina najavio Stratešku odbrambenu inicijativu. Američki predsednik je rekao svetu da ima nameru da izgradi štit koji može da odbije nuklearne projekte, uništavajući ih u letu, i tako uništi njihovu efikasnost. „Ovo rešenje je u potpunosti u okviru naših mogućnosti“, izjavio je on. Od tada, milijarde su trošene na istraživanje i razvoj, a u delu tih napora je učestvovao i Aladin. Prvenstveni cilj Zorina i svih drugih operativaca KGB-a bio je da pribave što je više moguće podataka o toj inicijativi. Nijedno drugo pitanje nije bilo važnije za Moskvu.

„A zašto vi verujete u tako nešto?“

„Bio sam na sastancima. Čuo sam rasprave. Jednostavno ne postoji tehnologija koja bi to omogućila. Decenijama smo daleko od toga da čak i pokušamo da obaramo projekte. To je proučavano sa smrtnom ozbiljnošću. Ne može se izvesti. Američki poreski obveznici nemaju pojma koliko je novca traćeno.“

Moskva se toliko plašila te inicijative da je njeno ukidanje činilo osnovu svih tekućih pregovora o nuklearnom oružju sa Sjedinjenim Američkim Državama. Svako smanjivanje ofanzivnog oružja moralo je da uključuje i ukidanje strateškog odbrambenog oružja. Naravno, Amerika je izbegavala taj uslov, što je objašnjavalo zašto su pregovori o naoružanju bili u zastoju proteklih nekoliko godina. A sada se moglo čuti da je čitava stvar bila prevara?

Ali on se pitao da li je to zaista tako ili je ovaj izvor pokušavao da ih prevari.

„Mi razvijamo presretače projektila“, rekao je Aladin, „kao i lasere s rendgenskim zracima, snopove čestica, hemijske lasere, topove visoke brzine, unapređene sisteme otkrivanja i praćenja. Jeste li ikada čuli za blistavi šljunak?“

Slušao je dok mu je Aladin pričao o satelitskom presretaču s projektilima visoke brzine napravljenim od tungstena veličine lubenice koji su služili kao kinetičke bojeve glave, sposobne da unište satelit ili raketu.

„Sve to zvuči čudno“, rekao je Aladin. „I bilo bi da funkcioniše. Ali to je samo reklama. Ti sistemi postoje samo na papiru. Ne postoji pouzdana, funkcionalna tehnologija koja bi mogla da ih učini primenljivim u stvarnom svetu.“

„Pričajte mi o Ministarstvu odbrane“, rekao je.

Ovo je bilo najšokantnije otkriće koje je njegov oficir prijavio, glavna stvar koju je došao da čuje.

„Oni znaju da je sve to prevara, ali žele da nastavimo s radom i nastavljaju da ulažu milijarde dolara u to. Zar ne shvatate? Naš posao je samo da uverimo javnost da je to stvarnost.“

„Sam Regan je rekao da će zadatak biti zastrašujuće težak, da možda neće biti ispunjen do kraja veka.“

„Postoji velika razlika između nečega za šta kažete da je teško i da će za to biti potrebno vreme i nečega što je potpuno neizvodljivo. Strateška odbrambena inicijativa je upravo to. Ona se ne može ostvariti ili, tačnije, ne može se ostvariti u doglednoj budućnosti. A Vašington to zna. Čitav program nikada neće postići nikakav rezultat, osim što će napuniti džepove firmi koje rade po ugovoru i dobijaju novac da razvijaju nešto što je nemoguće razviti.“

Izvori su razvrstavani prema pouzdanosti.

„Izuzetno dobro postavljen“ značilo je da pristup upravo onome o čemu su taj čovek ili žena govorili. „Neproveren“ je označavalo ili početnika ili informacije koje je tek trebalo potvrditi. „Nepotvrđen“ je značilo stalnu sumnju, ali, kada bi izvor dobio svoj dosije sa ostvarenim rezultatima, potvrđen ili ne, postajao je „pouzdan“.

Vrbovanje je bilo Zorinova specijalnost, a pravila igre su bila čist zdrav razum. Prvo je trebalo da pojedinac bude vredan truda i ima pristup željenim informacijama. Ako je slučaj bio takav, pravljen je ugovor – obično nezvanično i kao uzgred – a zatim je prijateljstvo održavano. Ipak, postojala je velika opasnost od mamca. Moglo se raditi jednostavno o drugom operativcu koji se pretvara da želi da radi kao špijun. Upravo to je bilo ono za šta je u početku smatrao Aladina. To se često dešavalo i predstavljalo je samoubistvo za karijeru u KGB-u. Na kraju, ako bi izabrane mete prošle iscrpnu proveru i posle bar sedam ličnih susreta delovale iskreno, dodeljivano im je šifrovano ime i postajali su operativni izvori informacija.

Aladin je prošao svaku proveru i postao „visokopouzdan“.

Viši oficiri su morali da se pomire sa svojom prirodnom sumnjom i posledicama koje bi mogle da proizađu iz verovanja u ono što im je rečeno. Njemu je servirano nešto što bi, u najboljem slučaju, moglo da bude plod mašte a u najgorem namerna laž.

Ali on je preneo informaciju.

Samo da bi ga pretpostavljeni prekorili.

Moskva je gledala na Stratešku odbrambenu inicijativu kao na potez Sjedinjenih Američkih Država da neutrališu sovjetsku vojsku i steknu inicijativu u kontroli naoružanja. Za Kremlj je raketna odbrana smeštena u svemiru činila ofanzivni nuklearni rat neizbežnim. Zato nikada nije bilo sumnje u njegov odgovor. Trebalo je preduzeti sličnu sovjetsku inicijativu, a posao KGB-a bio je da skрати taj razvojni proces preko špijunaže. A ipak, umesto da pribavi neku korisnu informaciju, Zorin je prijavio da bi cela stvar mogla da bude prevara. Većinom su informacije čak i iz „visokopouzdanih“ izvora bile nebitne. Retko je išta ugrožavalo naciju. Ali, s vremena na vreme operativama bi se posrećilo.

Promeškoltio se u kožnom sedištu i prisetio zvaničnog odgovora na svoj izveštaj o Aladinu.

Zaboravi na takve besmislice i vrati se na posao.

Ipak je istorija pokazala da je on bio u pravu.

Nikakav odbrambeni sistem od raketa nikada nije postojao nigde na svetu.

Na kraju je SSSR utrošio milijarde rubalja pokušavajući da ga napravi, sve vreme misleći da Amerika aktivno radi na istom zadatku. Istina, potrošene su i milijarde američkih dolara, baš kao što je Aladin rekao, ali sve je to bila prevara koju je Ronald Regan lično smislio. Način da se njegovi protivnici istroše. Što je upalilo. Sovjetska ekonomija se urušila usled hiperinflacije, pokrećući potpuni raspad komunizma.

Stomak mu se okretao svaki put kada bi pomislio kako se sve to moglo izbeći. Da je samo Moskva slušala kada su on i drugi oficiri KGB-a javili ono što su svi saznali, nezavisno od drugih. A ipak je neznanje izgleda bilo najveća slabost konformizma. Izabrana nekolicina je donosila sve odluke, a svi ostali su ih pratili, bez obzira na to što su te odluke mogle da budu pogrešne.

Sklopio je oči i dopustio da ga obuzme san.

Crvena armija nije više marširala u divnoj povorci, visoko podižući noge, dok blistave čizme odskakuju s ploča na Crvenom trgu, s rukama položenim na grudi i glave okrenute prema vrhu Lenjinovog mauzoleja.

Gde su se budale popele i stajale.

Ti dani su takođe prošli.

A on je sada bio ovde, decenijama kasnije. Sam. Ali ne i nemoćan. On je u sebi imao krv i snagu seljaka s rešenošću komuniste, na svu sreću, a njegovo telo nije bilo pogubno oštećeno alkoholom, cigaretama ili nesmotrenim načinom života.

Setio se još jedne pesmice iz detinjstva.

Tiho mišu, mačka nam je blizu.

Može da nas vidi, može da nas čuje.

Šta ako je na dijeti?

Čak i onda ćuti.

Odličan savet.

Decenije promišljanja naučile su ga da je čitav sovjetski sistem funkcionisao na institucionalizovanom nepoverenju, a vojne i civilne obaveštajne službe nikada nisu bile međusobno bliske. Ideja je bila da se i jedne i druge spreče da postanu samozadovoljne ili previše moćne, ali stvarni efekat je bio da su postale neefikasne. Niko nije slušao ni mario šta drugi misle. I jedne i druge bile su majstori u skupljanju informacija, a nijedna nije bila dobra u njihovom analiziranju. Zato, kada bi pred njih bilo izneto nešto očigledno – da su se upustili

u ogorčenu i očajničku trku koju je Amerika smislila – i jedne i druge su odbacivale zaključak i ostajale na putu ka svom kolektivnom kraju.

On ne bi bio toliko glup.

Ovo je bio *njegov* rat.

Koji će se voditi pod njegovim uslovima.

Pretresao ga je nagli nalet nervoze. Ništa neobično. Svaki štabni oficir poznao je strah. Oni dobri naučili su kako da ga obuzdaju.

Glavni neprijatelj, Sjedinjene Američke Države, uzeo mu je prošlost, ugled, kredibilitet, dostignuća, čak i njegovu čestitost, čin i čast.

Ali ne i život.

I mada su mu mozak opterećivali naizmjenični talasi optimizma i sumnje, povremeno olakšani uverenjem ali skoro uvek opterećeni krivicom, ovog puta...

Neće biti grešaka.

POGLAVLJE TRIDESET

Luk je vozio „ford eskejp“ koji je, kako mu je Stefani rekla, pripadao Fricu Stroblu. Mogao je samo da zamišlja kako je uspela da pozajmi auto od potpunog neznanca. Išli su na istok, izvan Vašingtona, Auto-putem 301 prema Anapolisu.

„Već si čuo za nestale nuklearne bombe“, rekla mu je sa suvozačkog sedišta. „Rusi misle da ih postoji još pet. Veličine kofera.“

„Kao u televizijskoj seriji 24?“

„Znam. Zvuči kao fantastika. Ali mislim da je Osin bio iskren prema nama. Uvek smo mislili da su Sovjeti razvili prenosivo nuklearno oružje.“

Svaka bomba bila je snage nekih šest kilotona. AJi ništa nikada nije moglo da se potvrdi. Naravno, mi smo razvili iste takve.“

„I još ih imamo?“

„Ne verujem. Stavljene su van zakona devedesetih godina. Ta odluka je promenjena posle napada 11. septembra, ali nisam čula da imamo bilo šta slično u našem sadašnjem arsenalu.“

On je zatim saslušao dok mu je govorila više o Aleksandru Zorinu, koji je navodno bio ogorčen na SAD, i arhivaru KGB-a po imenu Vadim Belčenko.

„Koton je proveravao šta Belčenko zna.“

Mali motor „eskejpa“ bio je iznenađujuće jak i dobro su odmicali niz auto-put, pošto saobraćaj u petak po podne nije bio gust. „Jesi li dobila neke vesti od Kasiopeje?“ upitao je. Ona je odmahнула glavom. „Ni reći.“ To nije bilo dobro. „Misliš li da je Koton dobro?“

„Nadam se.“

Čuo je zabrinutost u njenom glasu, a i sam ju je izražavao.

Njen mobilni je zabrujao dok su gledali jedno u drugo. Ona se zagledala u ekran i ponovo odmahнула glavom. „To je Osin.“

Javila se i razgovor je potrajao samo nekoliko trenutaka. Kada se završio, rekla mu je: „Petrova je krenula.“

Već je objasnila da je Osin odvezao Petrovu na Međunarodni aerodrom *Dals*, i dao joj kartu za let kompanije *KLM* pravo u Moskvu. Osinovi ljudi su je otpratili na terminal i ostavili je kada prošla bezbednosne provere. Naravno, nije bilo sumnje da se ona smesta okrenula i pobegla, pronašla taksi i odvezla do ulice dva bloka od Andersonove kuće, gde je ostao parkiran njen izlupani iznajmljeni auto.

„Krenula je pravo po kola“, rekla je Stefani. „To je dovodi blizu iza nas. Ona će doći u Anapolis.“

„Ti si uvek u pravu u vezi s ljudima?“

„Češće jesam nego što nisam.“

„Šta je s tim nestalim nuklearnim bombama?“

„Malo je verovatno da one i dalje postoje, a čak i ako postoje još je manje verovatno da su upotrebljive. A ipak je Zorin očigledno fokusiran na njih.“

„Jesi li ti dobro?“

Poznavao ju je dovoljno dobro da zna da je muči ono što se dogodilo s Brusom Ličfildom.

„Nikada nisam mislila da će se moja karijera ovako završiti“, rekla je prigušenim glasom. „Trideset sedam godina.“

„Ja sam bio samo treptaj u oku svog oca pre trideset sedam godina.“

Osmehnula se, a on ju je prepustio njenim mislima dok su se nekoliko minuta vozili u tišini.

„To vreme bilo je uzbudljivo.“ Obračala se više sebinego njemu. „Regan je planirao dapromeni svet. U početku smo svi mislili da je lud. Ali upravo to je i uradio.“

Luk nije mnogo znao o osamdesetim godinama, njegov život je više bio usredsreden na ovde i sada. Ipak, sebe je smatrao pouzdanim i pragmatičnim. Prihvatao je život onakav kakav je – maštanje, nostalgija i draži sveta nisu ga mnogo privlačili. Istorija je bila samo to za njega – prošlost, koju nije baš ignorisao, ali nije bio ni opsednut njome.

„Ja sam bila deo te velike promene“, rekla je.

Mogao je primetiti da je ona želela da priča, što je bilo neobično. Ali sve u vezi s ovim danom uklapalo se u tu kategoriju. Zato je držao zatvorena usta i slušao.

Stefani je krenula za papom u dvorište. Ovo je bila njena dvadeset deveta poseta Rimu. Jovan Pavle je posebno zahtevao ovaj sastanak. U SAD se dešavalo mnogo toga. Reganova dva predsednička mandata bližila su se kraju. Potpredsednik Buš i guverner Masačusetsa Dukakis vodili su ogorčenu bitku za Belu kuću, a ishod je i dalje bio neizvestan. Papa je bio zabrinut za budućnost, pa je ona došla da ublaži njegove strahove. Mermerna vila i okolo dvospratna lođa, dvorište puno kipova, praznih klupa i fontana. Bili su duboko u Vatikanu, u prostoru rezervisanom za njegove stanovnike koji su bili malobrojni i izabrani.

„Predsednik Regan uskoro će završiti mandat“, rekao joj je on. „Da li će se tada završiti i vaša služba?“

Odlučila je da bude iskrena. „Najverovatnije. Bilo koja strana da pobedi, izabraće sopstvene ljude da nastave posao.“

Koliko je ona znala, potpredsednik Buš nikada nije bio učesnik Duplog pasa, a između Bušovog i Reganovog tabora postojala je otvorena nenaklonost. Na nacionalnoj konvenciji republikanaca, dok je prihvatao stranačku nominaciju, Buš je rekao delegatima da želi blažu, nežniju naciju. To je izazvalo brzi odgovor Reganovih ljudi: „A šta smo dođavola mi?“

„Novi uklone stare“, rekao je papa. „Isto je i ovde. Isto je svuda u svetu. A ako vi više niste tu, šta se dešava s onim što smo radili proteklih šest godina? Da li se i to završava?“

Pošteno pitanje.

„Ne verujem da se ono što smo mi započeli može zaustaviti“, rekhje. „Otišlo je predaleko. Previše toga počelo je da se odvija. Naši ljudi misle da će proći samo dve ili tri godine najviše, dok se SSSR ne raspadne.“

*„To je bio oktobar 1988. Poslednji put kada smo Jovan Pavle i ja razgovarali“, rekla je. „Ali bila sam u pravu. Buš je pobedio i Stejt department je preuzela nova ekipa, koja nije uključivala mene, a drugi ljudi su dovršili ono što sam ja počela. Tada sam prešla u Ministarstvo pravde. Nekoliko godina kasnije dat mi je *Magelan bilet*.“*

„Prosto neverovatno“ odgovorio je on. „Bila si tamo? Usred onoga što se dešavalo kada je Berlinski zid pao?“

„Za šta su zasluge pripisane Bušu. Ali, pre nego što je inaugurisan, sovjetski kraj je bio lako predvidiv zaključak.“

„To mu nije pomoglo da bude reizabran“, primetio je, nadajući se da će to pomoći da se ona oseti bolje. On nije bio sasvim nesvestan istorije.

Nacerila se. „Ne, nije.“

„Kako si to uradila?“ upitao je.

*„To je komplikovano pitanje. Ali krajem osamdesetih Moskva je trpela pritisak skoro sa svake strane, i spolja i iznutra. Taj pritisak dugo je narastao. Regan je, što mu treba priznati, razvio metod da ga iskoristi. Jednom rni je rekao da treba da dodamo jednu slamku koja će slomiti komunistima kičmu. I to smo i uradili. Operacija je nazvana *Dupli pas*.“*

Koja je počela s admiralom Džonom Pojndeksterom, ključnim članom Reganovog Nacionalnog saveta za bezbednost. Drugi su ranije postavili koncept, ali Pojndekster je učinio da zamisao o Strateškoj odbrambenoj inicijativi postane

funkcionalan koncept. Zašto se nadmetati sa Sovjetima bombu za bombom, što je bila američka politika decenijama? Time se postizalo malo ili nimalo toga, osim zagarantovanog međusobnog uništenja.

MAD³

Prikladan naziv.

Umesto toga, prednost Amerike je bila u njenoj jakoj ekonomiji i inovativnoj tehnologiji. Pa zašto ne pokrenuti promenu-prelazak s ofanzive na defanzivu. Sjedinjene Američke Države posedovale su desetine hiljada nuklearnih bojevih glava za lansiranje na Istok. Zašto ne razviti način da se zaustave ruske bojeve glave da stignu na Zapad? Pojndeksterova ideja predstavljena je Beloj kući krajem 1982. i predsednik ju je smesta prihvatio. Regan je mnogo puta rekao da smatra MAD nemoralnim i dopadala mu se ideja o prebacivanju na stratešku odbranu. Čitava stvar je čuvana u tajnosti do marta 1983. kada je predsednik objavio promenu, na televiziji, celom svetu.

Na početku je zamisao bila da se zaista razvije strateška odbrambena inicijativa. Ali tehnološki izazovi počeli su da nadilaze uloženi trud. Istovremeno s inicijativom došlo je i ogromno povećanje konvencionalnog oružja i opreme. Nove letelice, brodovi i podmornice. Milijarde i milijarde svežeg novca doticale su u Ministarstvo odbrane u onome što je postalo najveća mirnodopska eskalacija u američkoj vojnoj spremnosti svih vremena.

A Sovjeti nisu imali izbora nego da tome pariraju.

I to su i uradili.

Sovjeti su bili istinski šokirani konceptom Strateške odbrambene inicijative. Moskva je nazvala plan pokušajem da se razoruža SSSR, tvrdeći da SAD teže prevlasti nad celim svetom. Ali za Sovjete je prava opasnost od Strateške odbrambene inicijative dolazila više od samog tehnološkog napora, koji je mogao da vodi do novog ofanzivnog oružja – inovacija koje oni možda ne bi mogli da prate bez sopstvene strateške odbrambene inicijative.

Zato su uložili milijarde u njen razvoj.

To nisu mogli sebi da priušte.

Bilo je to dodavanje slamke koja je Sovjetima slomila kičmu.

„Ti mi govoriš da su SAD primenile prevaru protiv komunista?“

„Ne toliko prevaru. Više smo iskoristili očitu slabost druge strane, koristeći našu snagu uz maksimalni efekat.“

³ Engl. *Mutual assured destruction* (međusobno zagarantovano uništenje), ali i lud, raspamećen. (Prim. prev.)

Zakikotao se. „Kao što sam rekao, prevara.“

„Bilo je komplikovanije od toga. Vatikan je težio srca i umove Istočnog bloka, držeći ljude motivisanim, dok smo mi primenjivali politički i ekonomski pritisak. To je rasturilo Moskvu. Tada je usledila Strateška odbrambena inicijativa i zadala im je zaista težak udarac. Ali, kada su Sovjeti već poverovali da je Strateška odbrana istinska pretnja, imali su samo dva izbora. Da pariraju našim naporima ili ih zaobiđu. Pokušali su i jedno i drugo. Na Stratešku odbrambenu inicijativu obrušio se KGB, pokušavajući da sazna svaku pojedinost. A CIA je ostala za korak ispred, servirajući im lažne informacije i iskorištavajući njihov preterani polet. Regan je odigrao svoje poteze savršeno. Nije bilo šanse da je Moskva mogla da pobedi.“

On je održavao ravnomernu brzinu na auto-putu ka Anapolisu stalno gledajući u retrovizor.

„Trebalo da se ponosiš sobom“, rekao je, „što si imala velikog udela u tome.“

„U istorijskim knjigama vidi se malo toga što se zaista desilo. Kada sam prvi put sreća Regana 1982, rekao mi je za svoju ideju da iskoristi novac i moral kao oružje – da angažuje Vatikan kao aktivnog saveznika. Bio je opsednut činjenicom da su i on i Jovan Pavle preživeli pokušaje atentata. Mislio je da je to neka vrsta božanske poruke. Ja sam a početku mislila da je čitav plan previše dalekosežan. Ali on je bio odlučan. Bila sam tamo kada je doputovao u Rim, u junu 1982, i izneo ponudu, licem u lice, Jovanu Pavlu. Za to je bilo potrebno smelosti.“

Zaista jeste.

„Onda je papa uradio ono što pape najbolje rade. Pozvao se na veru i Boga, poručujući poljskom narodu *da se ne plaši*. I nisu se plašili. Tako je *Solidarnost* opstala. Moskva je pogrešno mislila da će vojna uprava stišati Poljake, ali nije. Umesto toga, kroz Istočni blok se proširio poziv na slobodu i polako oslabio svaku od tih marionetskih vlada. Kada je pad konačno došao, sve se silovito srušilo. Papa i Regan zajedno su bili nepobedivi. Ali Regan je bio taj koji je bio dovoljno pametan da sklopi taj dogovor.“

„Kao što sam rekao, vraški dobra prevara.“

„Nazovi to kako hoćeš. Ja samo znam da je delovalo. Završeno je i sa Sovjetskim Savezom i s Hladnim ratom. Zahvaljujući glumcu koga su mnogi osporavali kao nekompetentnog i neefikasnog. Ali glumac je znao vrednost dobre predstave. Komunizam više nije važan. Umesto njega, centralnu pozornicu zauzeli su militantni radikali i verski fanatici.“

„Od kojih niko nema zemlju ili nikakvu vezu ni sa čim osim sa sopstvenim ludilom. To više nije hladni rat. Više ljudi rat.“

„Danas“, rekla je ona, „dovoljna je jedna greška, jedan sitni propust, malo loše sreće i sledeći korak su očajničke mere. Loši momci danas su zaista na delu. U ono vreme sve je bilo poziranje.“

On se prisetio onih nuklearnih bombi. „Ali zaostatak iz starih dana još bi mogao da bude tu negde u okolini.“ Video je da se ona slaže. „Poslednji udarac za oproštaj.“

Klimnula je glavom. „Čime mi moramo da se pozabavimo.“

POGLAVLJE TRIDESET JEDAN

JUŽNA FRANCUSKA

19.40

Kasiopeja je izašla iz ruskog lovca. Ona i Koton upravo su sleteli u vazduhoplovnu bazu nedaleko od njenog zamka i dugi let iz Sibira je bio završen. Piloti nisu rekli bukvalno ništa tokom putovanja. Najverovatnije im je rečeno da ne komuniciraju sa svojim putnicima. Kotonov nastup u kome je omeo njihov napad na Zorina izgleda da nije bio očekivan. Ona je napola očekivala da avionima bude naređeno da se smesta vrate u Irkutsk, ali to se nije dogodilo. Bilo joj je drago što je ponovo na tlu Francuske.

Koton je sišao iz svog superbrzog taksija i prišao joj. „Trebalo da pozovem Stefani.“

„Pretpostavljam da u ovoj priči ima mnogo više toga nego što ja znam.“

„Moglo bi da se kaže.“

Ušli su u jednu od zgrada i zatražili privatnu kancelariju. Osoblje baze ih je izgleda očekivalo, pošto se nije dešavalo svakog dana da dva ruska lovačka aviona slete u vazduhoplovnu bazu NATO-a. Dežurni oficir uputio ih je u malu salu za sastanke. Unutra je Kasiopeja izvadila svoj mobilni telefon, isti onaj za koji joj nije bilo dopušteno da koristi u Sibiru, i ponovo pozvala Stefanin broj.

Zatim je uključila spikerfon.

„U Vašingtonu je sredina popodneva“, rekao je Koton. Telefon na drugoj strani linije je zazvonio. „Kuda se Zorin zaputio?“ upitala ga je Kasiopeja. „Na Ostrvo princa Edvarda u Kanadi. Već sam obavio proračune. Sleteće oko jedanaest sati uveče po lokalnom vremenu.“ Telefon je još dvaput zazvonio. „Moramo li da idemo tamo?“

Pre nego što je Koton mogao da odgovori, javio se neki glas. Ne Stefanin. Muški. Glas koji je odmah prepoznala. Deni Danijels. „Brinuli smo se“, rekao je predsednik.

„I ja“, odgovorio je Koton. „To je bilo nekoliko zanimljivih sati. A kako smo dobili vas? Da li je Stefani tu?“

„Trenutno je nedostupna, bavi se Zorinovom ljubavnicom, za koju se pokazalo da je prava gnjavaža. Možda biste želeli da znate da je moj nećak dobio šut u zadnjicu.“

Koton se osmehnuo. „Siguran sam da nije toliko loše kao što kažete“

„Znaš, ostalo mi je, koliko, manje od dana i po dana na poslu. Da Ukazem da predsednik nema baš mnogo šta da radi poslednja dva dana, osim da pakuje stvari. Osećam se potpuno beskorisno. Zato mi reci nešto dame razveseliš.“

„Zorin je krenuo u Kanadu. Traži sakriveno nuklearno oružje.“

„Stefani je s ove strane javila to isto.“

Danijels im je ispričao sve što zna. Kasiopeja je zatim slušala dok je Koton prepričavao šta se desilo na Bajkalskom jezeru i u dači, što je sve kulminiralo smrću Vadima Belčenka. „Taj arhivar je verovao da su ljudi poslani da ga ubiju bili pripadnici vojske. Imate li pojma na šta je mislio s Budalinim matora ili Nultim amandmanom?“

„Ni najmanje, ali dao si mi nešto da radim, što veoma cenim. Stefani vodi jednu malu operaciju na svoju ruku i prosledila je sve pozive sa svog telefona ovde u Belu kuću. Čekam da se čujem s njom. U međuvremenu, šta ti je potrebno od nas?“

„Brza vožnja do Kanade.“ Koton je rekao predsedniku gde se nalaze. „To će odmah biti sređeno. Samo ostani na vezi.“

„Praćenje Zorinovog aviona takođe bi bila dobra ideja.“

„Već mi je pala na pamet. Obaveštavaćemo te o njegovoj ruti.“

„Moramo znati je li ovo stvarno ili samo Zorinova pusta želja“, rekao je Koton. „Ne znamo da li radi sam ili ne. Svakako je imao pomoć u dači. Onda su tu Rusi. Oni su zaista želeli smrt onog starog arhivara.“

„Tamo na jezeru, u helikopteru“, uključila se Kasiopeja, „ljudi su prepoznali da su vozila koja su jurila Kotona vojna. Ta činjenica je izgleda predstavljala problem za njih.“

„Halo, je li to gospođica Vit?“ upitao je Danijels. „Dugo se nismo videli.“

„Prošlo je neko vreme, gospodine predsedniče.“ Poslednji put su bili zajedno na drugom spratu Bele kuće, posle još jednog napornog iskušenja u kome su i ona i predsednik otkrili neke iznenađujuće stvari o sebi.

„Cela ova stvar smrdi“, rekao je predsednik. „Moskva je jasno tražila našu pomoć. Izašao sam im u susret i poslao tebe, Kotone. Zatim su nas upozorili na Anju Petrovu, koja je ovde došla po nalogu Zorina, pa sam poslao Luka da je prati. Takođe su dopustili Kasiopeji da uđe u zemlju da te potraži.“

„Zatim se nešto promenilo“, nadovezao se Koton. „Rekli su nam da se gubimo iz zemlje pre nego što nas vrata udare u zadnjicu dok budemo izlazili.“

Danijels se zakikotao. „Nisam to čuo već neko vreme. Ali slažem se. Stvari su se zaista brzo promenile. Dozvoli da se malo raspitam. Možda odlazim u penziju, ali ovaj starac još može da zada udarac.“

U to Kasiopeja nije sumnjala.

„Takođe su nam potrebne sve bilo kakve informacije koje CIA ima o čoveku po imenu Džeimi Keli“, rekao je Koton. „Navodno Amerikanac koji sada živi na Ostrvu princa Edvarda. Tamo radi na koledžu. Belčenko mi je rekao da je taj tip nekada bio sovjetski doušnik. On je taj koga Zorin traži.“

Izveo je proračune tokom vožnje ovamo. Nijedan privatni mlažnjak nije mogao da dostigne brzinu vojnog lovačkog aviona. Zato bi trebalo da mogu preteći Zorina preko Atlantika za bar sat vremena.

„Rečeno mi je da vam je vožnja ugovorena“, rekao je Danijels. „Redovno nas obavestavajte.“

Veza se prekinula.

Ona se zagledala u Kotona. Ovo je bio prvi put da su ostali nasamo da zaista razgovaraju jedno s drugim.

„Pogrešila sam“, rekla je ona. „Užasno sam se ponela u vezi sa situacijom u Juti.“

„Bilo je to teško za sve nas. Žao mi je što je ispalo tako kako jeste.“

Istinski je verovala da je tako i mislio. Ovaj čovek nije bio okoreli ubica. Za njega je povlačenje obarača značilo da nije bilo drugog izbora, a tamo ga nije bilo.

„Odlučila sam da ne želim da živim bez tebe.“ Rekla je sebi da treba da bude iskrena s njim i, bar jednom, ne štedi na rečima. Nadala se da će on uzvratiti na isti način.

„To je obostrano“, odgovorio je. „Potrebna si mi.“

Shvatila je šta je za njega značilo da ovo prizna. Nijedno od njih nije bilo sklono da se kači za druge.

„Možemo li da zaboravimo šta se desilo“, upitala je, „i nastavimo gde smo stali?“

„Ja mogu.“

Osmehnula se. Mogla je i ona.

Oboje su i dalje bili u ruskim letačkim kombinezonima. Ona je raskopčala svoj, želeći da ga se otarasi. „Pretpostavljam da ćemo morati da se naguramo u drugi lovački avion i preletimo preko Atlantika?“

„To bi bio najbrži način.“

„A šta radimo kada se nađemo tamo?“

„Nalazimo čoveka po imenu Džeimi Keli, pre nego što Zorin to uradi.“

POGLAVLJE TRIDESET DVA

ANAPOLIS, MERILAND

15.20

Stefani se divila kući koja je pripadala Piteru Hedlandu, aktuelnom istoričaru *Društva Cincinnati*. Kako joj je objašnjeno, kolonijalna vila od cigala izgrađena je sredinom XVIII veka i niz vlasnika koje je zatim imala održao ju je u upotrebljivom stanju. Većina onoga što se sada videlo bilo je rezultat renoviranja urađenog sredinom XX veka. Dopadala joj se umetnička mešavina mermera, orahovine i gipsa, s pažljivo izabranim smelim bojama, što je sve podsećalo na kuću koju su ona i njen suprug nekada imali i koja se nalazila ne tako daleko od ove.

Anapolis je bio poznata teritorija. Mada je sada bio samo prestonica Merilanda, jedno kratko vreme posle Rata za nezavisnost bio je glavni grad. Uvek je bio kompaktan, ovde je živelo manje od četrdeset hiljada ljudi i nije mnogo narastao od vremena koje je ona provela ovde krajem osamdesetih. Fric Strobl je unapred pozvao i obavestio Hedlanda o njihovoj poseti. Ona i Luk su sada sedeli u lepoj radnoj sobi s kaminom od cigle, u kome je pucketala vatra. Hedland je već saslušao razlog njihovog dolaska ovamo i pristao na sve što je ona tražila.

„Moja žena je izašla na nekoliko sati“, rekao im je.

„To će olakšati stvar“, primetila je ona. „Što je manje ljudi prisutno, to bolje.“

„Je li ta žena opasna?“

„Nesumnjivo“, odgovorila je. „Ali ne verujem da dolazi ovamo da vam naudi. Ona traga za nečim određenim, a mi moramo saznati šta je to. Vi to ne znate, nekim slučajem, zar ne?“

Pažljivo je posmatrala, procenjujući kako čovek reaguje na njeno pitanje. Strobl joj je rekao malo ili gotovo ništa o Hedlandu, što je moglo da bude izvrđavanje ili je jednostavno značilo da ni sam nije znao mnogo o njemu. Zaključila je da je reč o ovom drugom i nadala se da ovaj čovek ima odgovore koje je tražila.

„Ja sam svestan da takođe imam ceremonijalnu titulu čuvara tajni“, rekao je on sa osmehom. „Ali uveravam vas, to je zaostatak iz davnog vremena kada je zaista možda bilo tajni. Danas je naše udruženje filantropska, društvena organizacija koja je, koliko ja znam, potpuno transparentna.“

Hedland im je već pokazao svoju privatnu biblioteku, izdvojenu prostoriju posvećenu ranoj američkoj istoriji, naročito prvih pedeset godina republike. Rekao

im je da je otkad je odrastao sakupljao kolonijalne knjige ida je bio oduševljen kada je postao historičar Društva.

„Jeste li poznavali Bredlija Čarona?“, upitala je.

Hedland je klimnuo glavom. „Bred i ja smo bili bliski prijatelji. Kada je umro, što se desilo tako naglo i neočekivano, bio sam slomljen. Odjednom je došlo do te avionske nesreće...“

„Jeste li znali da je on imao tajnu biblioteku?“, upitao je Luk.

Mlađi Danijels je bio netipično tih poslednjih sat vremena ili nešto duže.

„Znao sam samo za njegovu zbirku koju je čuvao na imanju, u svojoj radnoj sobi, sličnu ovoj mojoj. Ali sve te knjige pripale su Društvu posle njegove smrti. Na svu sreću, iz predostrožnosti je odlučio da nam ih zavešta pisanim putem. Pored svih tih sudskih sporova nikada ih više ne bismo videli. One su sada sve na sigurnom, u Andersenovoj kući.“

Rekla mu je šta su našli na imanju u Virdžiniji.

„Voleo bih da vidim tu skrivenu prostoriju“, rekao je Hedland.

To će morati da sačeka. Pogledala je na sat, pitajući se šta se dešava u Rusiji. Očajnički je želela da zna. Preusmerila je sve pozive na Belu kuću kako bi Edvin Dejvis mogao da se njima pozabavi dok se ona bavi ovim pitanjima ovde. Ukratko je obavestila Edvina da je otpuštena i on je imao razumevanja, ali znala je da ne može ništa uraditi. Ona i Edvin zaključili su da je najbolje da jednostavno nastave da rade na tome što se dešavalo i ovde i u inostranstvu. Nešto veliko se spremalo, nešto u vezi sa čim sami Rusi nisu bili sigurni, pošto je Osinova rezervisanost na imanju u Virdžiniji brzo zamenjena kooperativnošću kada je reč o Anji Petrovoj.

Oglasilo se zvonce na vratima.

Dala je znak Luku i Hedlandu da se povuku na sprat. Obojica su izašli iz radne sobe. Ona je ustala i izravnala bluzu i pantalone, hvatajući dah i vraćajući kontrolu.

Zvonce se ponovo oglasilo.

Izašla je iz radne sobe u mermerom popločani ulazni hodnik. Dva ulja na platnu na kojima je bio prikazan Anapolis isticala su se na tamnoplavim zidovima. Povukla je rezu na ulaznim vratima i osmehnula se ženi koja je stajala na hladnoći na stepeništu ispred kuće.

„Jeste li vi gospođa Hedland?“ upitala je Anja Petrova.

„Jesam“, odgovorila je Stefani.

* * *

Luk je slušao šta se događa dole, skriven u jednoj od spavaćih soba na spratu, čija su se vrata otvarala na balkon na drugom spratu s pogledom na ulazni hol.

Anja Petrova nikada nije videla Stefani, ili čak znala za njeno postojanje, zbog čega je prevara mogla da upali. To je izgledalo kao najbrži način da se sazna o čemu je zapravo reč. Istina, postojala je opasnost, pošto se nije moglo znati šta bi Petrova mogla da uradi, ali zbog toga je on bio ovde.

Da motri ili, tačnije rečeno, sluša šta se dešava.

Stefani je pozvala Petrovu da uđe i zatvorila je vrata pred popodnevnom hladnoćom.

„Šta vam se dogodilo?“, upitala je posetiljku pokazujući na modricu na njenom licu.

„Bila sam trapava i pala. Izgleda gore nego što jeste.“

„Jeste li vi Ruskinja? Čujem taj akcenat.“

Petrova je klimnula glavom. „Rođena sam tamo, ali sada živim ovde. Da li je vaš suprug kod kuće?“

Stefani je odmahнула glavom. „Bojim se da nije.“

„Kada se vraća?“

„Nemam pojma.“

Ta laž je bila izrečena da bi Petrova bila primorana na akciju i nije nužno dovodila Pitera Hedlanda ni u kakvu opasnost, iako bi njemu bilo draže da je on vodio ovaj razgovor.

„Prevalila sam dugačak put da razgovaram s njim. Moram da mu postavim neka pitanja. O *Društvu Cincinnati*. On je istoričar Društva, zar ne?“

Stefani je klimnula glavom. „Već neko duže vreme.“

„Ima li ovde u kući biblioteku?“

Ona je pokazala niz kratki hodnik iza ulaznih vrata. „Ima divnu biblioteku, s mnogo knjiga.“

„Mogu li da je vidim?“

Oklevala je tačno toliko da Petrova ne postane sumnjičava. „Zašto to želite?“

Preko lica mlađe žene preleteo je izraz iziritiranosti. Ona se pitala koliko strpljenja Petrova namerava da pokaže. Razoružali su je u Andersonovoj kući, ali postojao je problem njenih kola i činjenica da je u njima mogla da ima rezervno oružje.

Petrova je posegnula ispod jakne i izvukla malokalibarski revolver. „Hoću da vidim knjige. Odmah.“

Da Luk nije bio na spratu, spreman za akciju, možda bi se brinula. Anja Petrova uputila joj je upozoravajući pogled nekoga koga se treba plašiti. To je imalo smisla, pošto je ona bila proizvod mesta gde se strah razvio u traženu robu. Njene reči bile su jednostavne i neposredne, bez i najmanjeg nagoveštaja hvalisanja. Bile su samo praktične, a njihovo značenje jasno.

Ja ću te povrediti.

„Ja...“ započela je Stefani, glumeći zabrinutost, „nikada ranije... nisu uperili pištolj u mene.“ Petrova ništa nije rekla. Sto je mnogo govorilo samo po sebi. Bilo je vreme da je poslušaju.

„U redu“, rekla je Stefani. „Krenite za mnom... do biblioteke.“

Luk je gledao kroz odškrinuta vrata dok su Stefani i Petrova izlazile iz hola. Trebalo je da siđe i nađe bližu tačku za posmatranje s koje je mogao i bolje da čuje ali, pre nego što to uradi, morao je na brzinu da obiđe Hedlanda. Njihov domaćin je pobegao u drugu spavaću sobu na kraju hodnika na drugom spratu. Luk se prišunjao niz tepih-stazu do poluotvorenih vrata, pazeći da ne oda svoje prisustvo.

Na vratima se zaustavio.

Čuo je glas iz prostorije.

Tih i grlen.

Oprezno je provirio u sobu i video Hedlanda kako sedi na stolici i razgovara mobilnim telefonom, zagledan kroz prozor. Čudno, s obzirom na ono što se dole dešavalo. Maločas je Hedland naizgled bio otvoren, iskreno iznenađen, spreman da pomogne.

„Mora da je to“, rekao je Hedland. „Mislili smo da je sve to odavno zaboravljeno, ali izgleda da smo pogrešili. Ponovo počinje.“

Usledilo je nekoliko sekundi tišine dok je Hedland slušao šta mu je sagovornik pričao.

„Ovde nema šta da se nađe. Pobrinuo sam se za to pre nekoliko godina“, rekao je Hedland.

Ponovo je zavladao tišina.

„Obaveštavaću te.“

Luk je čuo kako je telefon zapištao kada se veza prekinula.

Ovde nema šta da se nađe?

Ovo je jednostavno postajalo sve bolje i bolje.

To je značilo da Stefani možda ima pravi problem pred sobom.

POGLAVLJE TRIDESET TRI

Zorin je tonuo u dremež i budio se nespokojan, iako se let preko Atlantika odvijao glatko. Uspeo je da uhvati nekoliko sati isprekidanog sna, zahvalan što su dvojica pilota ostali u prednjoj kabini i držali se po strani. Upotrebio je kompjuter na stolu i pronašao prikladnu tačku za spuštanje, nacionalni park na severnoj obali koji bi trebalo obezbedi potpunu privatnost. Vreme neće biti problem. U severnoj Kanadi zima je trenutno bila blaga, nije palo mnogo snega i nebo je te noći bilo bez oblaka. Skok padobranom biće ipak nezgodan, ali mogao je da izađe nakraj s tim. Ako sve prođe kao što je planirano, naći će se na četrdesetak kilometara severno od Šarlottauna, glavnog grada na ostrvu, u kome se nalazio univerzitet. Pronašao je internet stranicu koledža i saznao da Džejmi Keli i dalje tamo radi na ugovor. Pomoću dodatne provere na internetu takođe je pronašao njegovu kućnu adresu. *Budalin mat.*

Sastavljao je sve deliće slagalice duže od deset godina, izvlačeći pojedinačne informacije iz starih dosijea. Ali njegovi razgovori s Belčenkom bili su najproduktivniji, iako je arhivar uvek mislio da je cela stvar samo Zorinova pusta želja.

On je znao da nije tako.

Visoki čovek koji je ušao u stan prevalio je šezdesetu godinu. Gustu sedu kosu začesljao je pravo unazad, a lice mu je bilo upadljivo bledo. Nosio je naočare bez okvira, iza kojih su gledale tamne oči, prodorne ali i pune umora. Pratila su ga četvorica pomoćnika. Brzo su pretražili ostale sobe pa izašli napolje, zatvorivši vrata za sobom. Stanje bio sklonište KGB-a i držan je pod stalnim nadzorom. Te noći primio je uposetu Jurija Vladimiroviča Andropova.

Nije bilo nikakvog predstavljanja. Umesto toga, Andropov je seo u čelo drvenog stola s posluženom hladnom večerom, zajedno s čašama volke. Zorin je takođe seo za sto, kao i druga trojica oficira KGB-a. Dvojicu je poznavao. Jedan je za njega bio stranac. Nikada ranije nije bio ovako blizu Andropovu.

Kao i on sam, ovaj čovek imao je skromne početke. Bio je sin službenika železnice i radio je kao fizički radnik i telegrafista, a kao pripadnik mornarice se borio u Finskoj za vreme Velikog otadžbinskog rata. Posle toga je započeo postojani uspon u partijskoj hijerarhiji i najzad postao šef KGB-a. Prošlog novembra, dva dana posle smrti Brežnjeva, Andropov je izabran za četvrtog državnog generalnog sekretara posle Staljina.

„Nameravam da uradim nešto izuzetno“, rekao im je Andropov skoro šapatom. „Sutra ću reći da zaustavljamo sav rad na svemirskim sistemima protiv raketne odbrane.“

Zorin je bio šokiran. Još od marta, kada je Regan objavio da će Amerika razviti strateški odbrambeni sistem, svi sovjetski istraživački naponi su preusmereni. Kako bi se pomoglo tim naporima, sve obaveštajne operacije su takođe dobile novi cilj, a ideja je bila da se sazna sve što je moguće o Strateškoj odbrambenoj inicijativi.

„Gospodin Regan nas smatra imperijom zla“, rekao je Andropov. „Pokazaću mu da nije tako. Reći ćemo svetu da miprestajemo s tim.“

Niko nije rekao ni reč.

„Dobio sam pismo od desetogodišnjeg američkog deteta“, nastavio je Andropov. „Ta devojčica pitala me je zašto želim da pokorim svet. Zašto mi želimo rat? Rekao sam joj da ne želimo nijedno ni drugo. Nameravam da to sutra kažem celom svetu. Kada to bude završeno, idem u bolnicu.“

Zorin je čuo šta se priča. Generalni sekretar je navodno patio od potpunog otkazivanja bubrega, a život mu je sada održavan samo pomoću dijalize. Kao i obično, ništa nije objavljeno. Izgledalo je neobično što Andropov to sam pominje.

„Govorim vam ovo s razlogom“, rekao je Andropov. „Ja sam lično izabrao vas četvoricu da obavite specijalni zadatak. Došao sam ovamo večeras da vam dam instrukcije. Ovo je misija koju sam lično smislio. Sve operacije imaće svoja imena. I njih sam ja izabrao. Iz šaha, igre koju volim. Da liga iko od vas igra?“

Svi su odmahнули glavom.

Andropov je pokretom ruke obuhvatio sve prisutne za stolom i rekao svakom pojedinačno: „Potpuna blokada. Pozadinski pešak. Tihi potez. Budalin mat.“

To je bilo u avgustu 1983, kada je Zorin prvi put čuo te reči. Nije znao njihovo značenje, ali ga je brzo naučio.

Potpuna blokada. Kralj je priteran tako tesno da ne može da se pomeri a da ne bude izložen šahu.

Pozadinskipešak. Jedan pešak iza drugog iste boje, koji ne može da krene napred bez podrške drugog pešaka.

Tihi potez. Potez kojim se ne napada i ne jede nijedna protivnička figura.

Budalin mat. Najkraći mogući meč. Dva poteza i gotovo.

„Svaki od ovih zadataka ima ključnu važnost za druge“, rekao je Andropov. „Kada se svi sakupe, promeniće svet.“

„To su potpuno nezavisne operacije?“, upitao je jedan od agenata.

„Baš tako. Četiri odvojena i različita poduhvata, čiji ću rezultat znati samo ja. Niko od vas neće komunicirati sa ostalima, osim ako vam bude izričito naređeno da to uradite. Je li to jasno?“

Svi su klimnuli glavom, znajući da Andropova ne treba izazivati. Ovo je bio čovek koji je ubedio Hruščova da uguši mađarsku pobunu. Kao šef KGB-a širio je strah i teror, iz sve snage pokušavajući da povrati izgubljeni legitimitet Partije. Više je podsećao na Staljina nego iko od novijih takozvanih reformatora. Njegovo naređenje da među njima ne bude kontakta nije bilo ništa neobično. Zorin je znao kako su slabići tražili naklonost svojih pretpostavljenih cinkareći druge. Žene su špijunirale muževe, deca roditelje, komšije jedni druge. Bilo je mnogo bolje nikada ne postavljati pitanja i imati loše pamćenje. Svaka reč, svaki postupak trebalo je pažljivo birati. Bilo je još bolje, kao što je Andropov upravo naredio, uopšte ništa ne govoriti i ne preduzimati.

„Ispod vaših tanjira su koverta“, rekao je Andropov. „Unutra su detaljna naređenja o vašem konkretnom operativnom zadatku. Takođe je detaljno opisan metod o izveštavanju o vašem napredovanju. Nemojte kršiti ova naređenja.“

Primetio je da nije bilo pomena neuspeha. To nije dolazilo u obzir.

Jedan od oficira posegnuo je za svojim tanjirom.

Andropov ga je zaustavio. „Ne još. Polomite pečat tek kada izađete odavde. Tako nećete biti u iskušenju da o ovome međusobno raspravljate.“

Svi su mirno sedeli.

Zorin je razumeo potrebu uspostavljanja atmosfere samopouzdanja i nije bio ljut što mu je Andropov nametnuo uslove bezuslovnogpotčinjavanja. On je takođe imao dara da zastraši i često je igrao istu igru sa sebi potčinjenima.

„Hoću da znate, drugovi, da će ono što ćemo postići pogoditi Ameriku u samu srž. Oni sebe smatraju tako ispravnim, tako savršenim. Ali oni imaju mana. Ja sam otkrio dve i zajedno, u pravom trenutku, mi ćemo očitati Americi lekciju.“

Dopadalo mu se kako to zvuči.

I dopadalo mu se da u tome učestvuje.

„Minimalni napor, maksimalni učinak. To je ono što želimo i to je upravo ono što ćete vi ostvariti. Ovo će biti najvažnija operacija koju smo ikada preduzeli. Dakle, drugovi, moramo biti spremni kada dođe taj trenutak.“

Andropov je pokazao na hranu.

„Sada jedite. Uživajte. Onda ćemo započeti naš posao.“

Polako, tokom protekle dve decenije, on je sklapao svaku od tri ostale operacije. Otvaranje tajnih arhiva i jednostavna činjenica da Sovjetski Savez Tiše nije postojao učinili su taj zadatak lakšim. Ali moglo je da se pronađe izuzetno malo toga. Njegov sopstveni deo zajedničke operacije, Tihi potez podrazumevao je šest godina predanog rada, počev od 1983. i Andropovljevog izlaganja, do praktičnog završetka zadatka 1989. godine.

Odmah posle sastanka, Andropov je zaista otišao u bolnicu. Desetogodišnja američka devojčica stvarno je posetila Sovjetski Savez, na lični poziv Andropova, što je predstavljalo savršenu propagandnu mogućnost koju su zapadni mediji jedva dočekali. Sam Andropov bio je previše bolestan da je dočeka. Nažalost, nekoliko godina kasnije, ona je poginula u avionskoj nesreći, što je omogućilo još više medijske zloupotrebe. Sam Andropov umro je šest meseci posle sastanka u sigurnoj kući, pošto je samo petnaest meseci bio na mestu generalnog sekretara. Nasledio ga je Černjenko, kolebljiv, slab čovek koji se na funkciji održao samo trinaest meseci. Zatim je Gromiko bio vršilac dužnosti dok najzad Gorbačov nije preuzeo vlast 1985.

Sve u svemu, nekoliko turbulentnih godina po sovjetskim standardima. Bilo je toliko mnogo konfuzije, a malo usmerenosti. A ipak su četiri misije nastavljene. Nikada nije izdato nikakvo naređenje o njihovom zaustavljanju. Dok je leteo avionom, slušajući jednolično brujanje mlaznih motora, obuzet jezivim mirom i tišinom, znao je šta su ostala trojica postigli.

Andropov je uradio upravo onako kako je rekao, objavivši svetu da će Sovjetski Savez obustaviti razvoj svemirskog antiraketnog odbrambenog sistema. Što se naravno nikada nije dogodilo. Istraživanje je potajno nastavljeno, uz milijarde utrošenih rubalja. Zorin i svi ostali agenti KGB-a nastavili su da rade sa svojim izvorima tragajući za svakim delićem informacije koji su mogli da nađu o Strateškoj odbrambenoj inicijativi.

Potpuna blokada.

Pozadinski pešak.

Obojica operativaca dovršili su zadatke koji su im dodeljeni. To je znao pouzdano.

Ponosio se time što nije imao mnogo savesti. Nijedan dobar oficir nije sebi mogao priuštiti takvu slabost. Ali proteklih dvadeset pet godina naterale sa ga da ponovo proceni stvari.

Da li je to bio osećaj krivice?

Bilo je teško reći.

Setio se one noći u Merilandu.

Kada je poslednji put ubio čoveka.

POGLAVLJE TRIDESET ČETIRI

MERILAND

Stefani je održavala varku da je supruga Pitera Hedlanda i pvela je Anju Petrovu u biblioteku.

„Šta je to što tražite?“, upitala je Petrovu, a u glasu joj se osećala zabrinutost. „Samo uradite ono što tražim i ja ću potom otići.“

Ušle su u biblioteku, a popodneвно sunce se probijalo kroz otvorene drvene roletne i venecijanere na francuskim vratima. Police od orahovine koje su zauzimale cela dva zida bile su prepune knjiga.

Petrova je mahnula rukom: „Sedite tamo gde mogu da vas vidim.“

Stefani se odmaknula do sofe i gledala kako Petrova pažljivo pretražuje police. Ona je očigledno tražila nešto određeno.

Pretraga nije potrajala dugo.

„Nije ovde. Moram da pronađem knjigu za koju je vaš suprug znao. Staru knjigu, iz Sinsinatija. On je čuvar tajni, a ja moram da znam jednu od njih.“

Nadala se da sam Hedland neće morati da bude umešan. Sada je to izgledalo nemoguće.

Petrova je uperila pištolj na nju. „Gde vam je muž?“

„Trebalo bi da se uskoro vrati kući.“

Luk se tiho odmakao od vrata Hedlandove spavaće sobe i vratio se u drugu sobu u kojoj se na početku skrivao. Sačekao je nekoliko sekundi, odšunjaio se kroz hodnik do vlasnikovog apartmana, pa polako otvorio vrata i dao znak Hedlandu. Stariji čovek je i dalje sedeo na stolici pored prozora, nakon što je završio telefonski razgovor.

Hedland je ustao i prišao mu tihim korakom. „Moramo da siđemo“, šapnuo je Luk.

Prešli su preko odmorišta na drugom spratu do vrha stepeništa. Morao je da zna s kim je Hedland maločas razgovarao a da on ne postane sumnjičav, pa je ustima uobličio reči: „Imate li mobilni telefon?“

Klimanje glavom.

„Dajte mi ga.“

Hedland mu ga je brzo pružio.

Našao je prekidač sa strane i isključio ton. Sišli su u prizemlje i mogao je da čuje Petrovu i Stefani kako govore u radnoj sobi. Shvatio je da Petrova nije našla ono zbog čega je došla. Kada je Stefani pomenula da bi njen muž trebalo da se uskoro vrati kući, to je bila šifra koju su dogovorili za sledeći korak, ako bude neophodno.

Hedland je morao da se uključi.

Uhvatio je starijeg čoveka za ruku i poveo ga do ulaznih vrata, gde mu je tiho rekao: „Morate da otkrijete šta ova žena hoće. Ja ću vam čuvati leđa odavde. U redu? Stefani će biti s vama. Kao što smo pričali ranije, samo otkrijte ono što možete a da je ne isprovocirate.“ Mahnuo je telefonom koji je držao u ruci. „Ja ću ovo čuvati ovde, da vas ne bi prekidali.“

Hedland je klimnuo glavom. „Zar ne bi trebalo da zovemo policiju?“

„Mi smo policija.“

Uhvatio se za kvaku na vratima i šapnuo: „Došli ste kući.“ Otvorio je pa zatim zalupio ulaznim vratima, odmah potraživši sklonište u obližnjem ormaru, gde se ugruro među debele kapute. „Ja sam“, čuo je kako Hedland glasno izgovara.

Stefani je shvatila šta se dešava. Luk je zaključio da ona želi da se Hedland umeša, pa je sredio da se to dogodi na neupadljiv način. Dobro urađeno. Ali ona ne bi ni očekivala ništa manje. Pogledala je ka Petrovoj, koja joj je dala znak da se javi svom mužu kako bi on došao tamo gde ga je ona čekala.

„U biblioteci sam.“

Hedland se pojavio na vratima.

„Imamo gošću“, rekla mu je. „Ova žena traži nešto iz Društva. Neku knjigu. Neće da kaže šta bi to moglo da bude. Pretila je da će me povrediti ako ne budem sarađivala.“

Petrova je držala pištolj skriven pored tela, ali ga je sada pokazala. Na Hedlandovom licu se pojavio šok.

„Jesi li dobro?“ upitao je Stefani, prihvatajući igru. „Dobro sam. Stvarno. Dobro sam.“

„Dosta“, presekla je Petrova. „Trebalo mi je Talmedžov dnevnik.“

„Kako znate za to?“ upitao je Hedland.

Smelo pitanje.

Koje nije bilo deo plana.

„Nije vas briga. Trebalo mi je dnevnik. Gde je on?“

„On ne postoji. To je mit. Svakako sam čuo za njega, ali nikada ga nisam video. I ponovo se pitam kako vi znate za njega. To je nešto za šta samo nekoliko ljudi u Društvu zna.“

„Nekada davno ljudi su pričali“, odgovorila je Petrova. „Mi smo slušali. Mi znamo?“

„Rusi?“ upitao je on.

„Sovjeti. Recite mi šta znate o dnevniku.“ Stefani je takođe htela da čuje taj odgovor.

„Napisao ga je jedan od osnivača našeg društva, Bendžamin Talmedž iz Njujorka. On je bio šef špijuna u Ratu za nezavisnost, jedan od prvih u ovoj zemlji. Pukovnik Talmedž mnogo je pomogao u našoj pobedi nad Britancima. Kasnije je služio u Društvu do smrti, 1835. godine, čini mi se. Vodio je dnevnik koji je navodno bio deo ranog arhiva Društva. Ali nestao je pre više od jednog stoleća.“

„Lažeš“, povikala je Petrova. „Nemoj me lagati. Ja znam istinu. Bilo je to pre trideset godina. Sovjeti su ga videli. Ti znaš istinu. Čaron je znao istinu. Gde je taj dnevnik?“

„Rekao sam vam...“

Petrova je jurnula preko prostorije i pritisla pištolj Stefani na glavu. „Ubiću tvoju ženu ako mi ne kažeš istinu.“ Repetirala je.

To je označilo dodatnu nevolju.

Luk je čuo šta je Anja rekla, kao i prepoznatljivo škljocanje pištolja pripremljenog za paljbu. Bilo je već dovoljno loše što su morali da uključe Hedlanda u igru. Sada nisu mogli da znaju šta će Petrova da uradi. Očigledno je bila uzbuđena i nestrpljiva. Stefani mu je rekla da proceni najbolje što može kada da zaustavi predstavu, ali ga je podstakla da dozvoli da potraje što je moguće duže. To je izgledalo kao njihova najbolja mogućnost da otkriju šta se dešava, i postojala je šansa da plan uspe.

Sada su znali šta Petrova traži. Talmedžov dnevnik. Stegao je svoje oružje.

I ponovo u glavi čuo Stefanino poslednje naređenje od malopre.

Za ime božje, nemoj da je ubiješ.

To je možda bilo lakše reći nego uraditi.

Stefani je sačuvala pribranost, ali je shvatila da gospodin Piter Hedland neće biti tako miran.

„Molim te“, rekla je. „Molim te, skloni taj pištolj od mene.“

Ali cev je ostala prislonjena na njenu glavu.

„Gde je Talmedžov dnevnik?“, ponovo je upitala Petrova. „Bio je kod Čarona pre mnogo godina. To znam. Ti si sada čuvar tajni. Reci mi ili ću je ubiti.“

Stefani je zurila pravo u Hedlanda, koji je pokazao izuzetnu mirnoću.

„Znaš li šta sam bio pre nego što sam se penzionisao?“, upitao je Petrovu, koja ništa nije rekla. „Trideset dve godine radio sam u FBI-ju.“

To je bila novost za Stefani, ali je objašnjavalo proračunat pogled u očima koje su zurile u nju. Petrova je izgleda takođe shvatila šta to znači, pa je podigla pištolj sa Stefanine glave i okrenula ga prema Hedlandu.

„Vređa me to što si došla u moju kuću i pretiš nam“, nastavio je on. „Rekao sam ti, dnevnik ne postoji.“

„Lažeš.“

„A kako ti to znaš?“

Izazivanje ove žene nije uvek dobra ideja.

Ovo je moralo da se završi.

Tada se čulo kucanje na ulaznim vratima.

Luk je lupao zglavcima prstiju po drvenoj ploči.

Upadanje u zatvoreni prostor biblioteke s pištoljem u ruci nije delovalo kao dobra zamisao. Neko bi verovatno mogao biti pogođen. Zato je odlučio da pokuša da navuče Petrovu na sebe i obezbedi prostor za manevar. Slušao je šta je Hedland rekao i shvatio da ovaj čovek očigledno nije mnogo otkrivao.

Zato je morao nešto da uradi.

* * *

Stefani je videla da Petrova reaguje na mogućeg posetioca. „Ko je to?“ upitala je Ruskinja.

Hedland je slegnuo ramenima. „Kako bih ja to mogao da znam? Hoćeš li da otvorim?“

Ona je primetila njegov prezriv ton koji je zazvučao kao dodatni izazov. Petrovoj se to nije dopalo.

Pištolj je ostao uperen u Hedlanda.

„Idi proveri“, začula se naredba. „Ti takođe.“

Petrova je mahnula Stefani pištoljem da krene za njim.

Hedland je izašao na vrata biblioteke.

Primetila je da je Petrova zastala u holu, odmah ispred vrata, i odjednom je shvatila šta ta žena namerava da uradi. Francuska vrata. U biblioteci. Ona su

omogućavala brz izlazak, a ovaj posetilac na ulaznim vratima mogao je dovoljno da joj skrene pažnju i da ona žurno pobegne. Nažalost, Stefani je bila nenaoružana, „bereta“ je i dalje bila u njenom kaputu u radnoj sobi gde su se na početku sastali s Hedlandom.

„Nastavi da hodaš“, naredila je Petrova.

Hedland je ušao u ulazni hol.

Morala je da upozori Luka, ali, pre nego što je u tome uspela, Hedland je stao i okrenuo se... S pištoljem u ruci.

Luk je zauzeo viši položaj, povukavši se na odmorište na drugom spratu, odakle se jasno video donji sprat. Nadao se da će mogućnost da bude ometena biti dovoljna da natera Petrovu na akciju. Pošto je znao da ovde nema šta da se nađe, morao je da okonča ovaj susret pucanjem i hapšenjem Petrove. Ali to je sada izgledalo kao problem.

Hedland je bio naoružan. Sigurno je oružje držao sakriveno negde u glavnoj spavaćoj sobi. Čuo je šta je čovek rekao o tome da je nekada služio u FBI-ju, ali od toga neće imati mnogo koristi protiv profesionalca kakav je Petrova.

Kočopernost je mogla da vas košta glave.

Trebalo je da on to zna. Njegova sopstvena arogancija zamalo ga nije udesila nekoliko puta. Ali, dođavola, imao je trideset godina i imao je izgovor. Hedland je primao penziju i socijalno osiguranje, a ipak se ponašao kao da je i dalje u ovoj igri.

Mogućnosti su ovde bile ograničene. Zapravo, mogao je da povuče samo jedan potez.

Stefani se bacila na stazu na podu i legla opružena pitajući se ko će prvi da opali. Odgovor je stigao od Hedlanda, koji je opalio iznad nje. Otkotrljala se na leđa i videla da je Petrova nestala. „Ostani dole“, povikao je Hedland.

Osvrnula se iza sebe i videla da Hedland steže oružje obema rukama, umirujući nišan, pažnje u potpunosti usmerene na prostor ispred sebe. „Vraćaj se, budalo“, rekla mu je. „Odmah.“

Petrova se ponovo pojavila i dvaput opalila. Oba metka zabila su se u Hedlanda i čovek je kriknuo od bola pa se sručio na pod.

Luk je čuo pucnjeve i krenuo, klizeći niz glatku vijugavu ogradu na spoljašnjoj ivici stepeništa, s koje je odskočio kada se približio poslednjem stepeniku. Video je kako Hedland pada na pod.

Bacio se ulevo, podigao pištolj i poslao dva metka prema Petrovoj, ali žilava žena već se povukla u biblioteku. Držao je pištolj uperen i potražio zaklon na mestu gde se hodnik širio u predsoblje. Hedland je zastenjao na podu. Morao je da se pobrine za njega, ali pažnju mu je privukla Stefani, koja je ležala na leđima na suprotnoj strani hodnika.

Da li je i ona bila pogođena?

Čuo je kako se otvaraju vrata i osetio nalet hladnog vazduha.

Stefani se uspravila na noge. „Izašla je napolje kroz biblioteku. Uhvati je.“

Ponovo je pogledao Hedlanda.

„Ja ću se pozabaviti njime“, rekla je. „Zaustavi tu kučku.“ Nije mu morala dvaput reći.

POGLAVLJE TRIDESET PET

Zorin se sav skupio od hladnoće koja je zimi vladala u regionu srednjeg Atlantika⁴ lako je celog života boravio i radio na niskim temperaturama i dalje je mrzeo taj osećaj. Zapadnjaci su mislili da se vremenom razvija neka vrsta imunosti na hladnoću, ali to je bilo daleko od istine. Čekao je skoro pola sata u mraku i njegovo strpljenje je najzad nagrađeno kada se vozilo pojavilo na kraju ulice. „Ford“ se zaustavio pored ivičnjaka i on je ušao u toplu kabinu. Vozač je bio, kao i Zorin, srednjih tridesetih godina. Trodnevna brada pokrivala mu je mesnati vrat i vilicu, a na glavi je nosio kapu Čikago bersa. Kola su pojurila podižući oblak snega i leda ispod guma.

Petnaest minuta kasnije stigli su u njemu nepoznat bar na severnoj strani Baltimora, na čijoj je neonskoj tabli bila prikazana naga plesačica, ispod koje je pisalo BEZ POKRIVANJA. Živeoje na zapadu dovoljno dugo da zna da se unutra nalazi neka dekadentna jazbina. Vozač je izabrao mesto, što je bilo razumljivo s obzirom na to da je ovo bio njegov teren.

Zato nije prigovarao.

Čovek je sada živeo i radio ovde u Baltimoru pod imenom Džo Perko. Zorin je takođe koristio lažno ime, jedno od nekoliko koja je imao, upotrebivši lažni identitet da lako uđe u SAD. Pored svih svojih priča o Hladnom ratu, američke granice bile su više poput prozirnih zavesa nego čvrstih zidova. Obojica muškaraca su govorili savršen engleski, zahvaljujući KGB-ovoj školi za obuku koju su pohađali.

Požurili su unutra.

Sve je bilo u send, osim blistavog bara i osvetljene bine, na kojoj je smešno mršava plavuša s velikim grudima plesala i svlačila se. Njemu se nikada nisu sviđale mršave žene ili tanke šnicle i kod obeju stvari je preferirao više masti na kostima. Takođe je voleo prirodne plavuše, nasuprot onima koje su stvarale takvu iluziju farbajući se. Svirala je muzika, ali ženini pokreti nisu bili u skladu s melodijom. Zapravo, izgledalo je da je uzbuđena i umorna.

Konobarica bez grudnjaka posluživala je za stolovima oko pozornice.

„Sviđa mi se ovde“, rekao je Perko. „Svi gledaju u žene i niko na tebe ne obraća nimalo pažnje.“

Shvatio je mudrost te primedbe.

Zauzeli su sto blizu bine i naručili piće od konobarice.

⁴ Države između Nove Engleske na severu i grada Vašingtona na jugu, Delaver, Meriland, Nju Džerzi, Njujork i Pensilvanija. (Prim. prev.)

„Ja sam završio“, rekao je Perko. „Moj deo posla je obavljen.“

On je znao šta to znači. Još jedna komponenta Andropovljevog plana, Pozadinski pešak, za koju je bio zadužen Perko, bila je dovršena.

„Trebalo mi je pet godina, ali sam uradio to“, nastavio je Perko. „Teško je poverovati da je prošlo toliko vremena otkad smo sedeli za onim stolom s Andropovom. Toliko toga se promenilo.“

Potpuno tačno. Bila je 1988. Andropov je umro pre nekoliko godina i sada je Gorbačov vladao SSSR-om. Dominirale su perestrojka i glasnost. Otvorenost i restrukturiranje postali su nacionalni ciljevi. Stari metodi nestajali su svakog dana.

„Naređenje koje sam dobio u onoj koverti bilo je da podnesem izveštaj tebi“ rekao je Perko. „Kada misija bude izvršena. Tako i radim.“

On se već čuo sa čovekom koji je završio jednu četvrtinu misije, Potpunu blokadu, pre skoro dve godine. Kao noćas, sreo se s tim oficerom, ali tom prilikom u gradu Njujorku, prvi put saznajući više nego što je bilo predviđeno da zna.

Konobarica im je donela naručeno piće i popili su po veliki gutljaj votke. On nije bio neki pijanac, ali je umeo dobro da se pretvara da jeste. Perko je izgleda uživao u svom piću i iskapiogaje u jednom gutljaju.

„Žubrovka. Ništa nije kao kod kuće“, šapnuo je Perko, spuštajući čašu na sto.

Slagao se. Poljska votka izgledala je kao loša zamena za njihovu.

„Jesi li završio svoj deo?“, upitao je Perko.

Odmahnuo je glavom. „Još ne.“

Što je bila istina.

Kada je Andropov one noći otišao iz sigurne kuće, oni su završili večeru, a koverta s pojedinačnim naređenjima ostale su ispod tanjira. Po završetku obroka, sva četvorica su otišla i svaki je sačekao da stigne na bezbednu udaljenost pre nego što je pročitao sadržaj. To što ih je izabrao lično generalni sekretar nosilo je ogromnu odgovornost i oni su se sve u svemu svi pridržavali propisa tajnosti. Koliko je on znao, niko nije komunicirao s ostalima. Samo s njim, kada bi završili zadatak. Prema naređenjima u njihovim kovertama.

„Najzad ih imam“, rekao je Perko. „Sve su ovde.“

Štrkljasta plavuša na bini je završila sa svlačenjem i sada je pred gostima izvodila izazovan ples. Nekoliko njih je izgleda cenilo njen novopronađeni polet i nagradili su je novcem bačenim na binu.

Otpio je još malo votke.

„Stigle su iz Meksika, preko Kube“, nastavio je Perko. „Morao sam da budem siguran da neće biti otkrivene. Angažovali smo čoveka da ih preveze preko granice. Ja sam ih preuzeo u Teksasu i sam ih doneo na sever.“

On je saznavao mnogo više nego što je trebalo, ali je postajao sve radoznaliji u vezi s celom operacijom, pa je upitao: „Sve je netaknuto?“

Perko je klimnuo glavom. „Sve su u svojim kutijama i imaju napajanje. Svaka radi tačno prema propisima.“

„Nema nikakvih problema?“

„Nikakvih. Ali to su zastrašujuće stvari.“ Perkovglas bio je tek šapat koji se jedva čuo od muzike. „Neverovatno je da nešto tako malo može da izazove nuklearni udar.“

I jeste bilo neverovatno.

Njegova jedinica specnaza bila je obučena za terensko raspoređivanje „RA-115“. Znao je da se one nalaze u skrovištima oružja u Evropi i na Dalekom istoku, ali je prvi put konkretno saznao za neku u Sjedinjenim Američkim Državama. Izgleda da je Andropov zaista smislio veliki plan.

„Predao sam izvođaču Budalinog mata, prema naređenjima koja sam dobio“, rekao je Perko. „Imaš li ikakvu ideju šta će on da uradi sa njima?“

Odmahnuo je glavom. „To je izvan jurisdikcije nas obojice.“

Perko je dovršio svoje drugo piće i dao znak jednoj od konobarica da donese novo. „Opozvan sam. Odlazim za dva dana.“

Što je on već znao.

Ali je ipak rekao: „Onda da proslavimo tvoj povratak kući.“

I slavili su.

Nekoliko sati, dok je muzika svirala, a još plesačica izlazilo na binu. Jednu od tih žena je zapamtio. Sitna i tamnoputa, kosih azijskih očiju, širokog nosa i kao ugalj crne kose. Perku se ona takođe dopala i hteo je da je bolje upozna, ali ga je obeshrabrio u tome i najzad odveo pijanog oficira iz bara nazad do kola. On je pio malo i još je bio potpuno pri sebi. Kada su ušli u kola i ustanovili da u blizini nema nikoga, stegnuo je levom rukom Perku usta, pa trgnuo njegovu glavu levo i desno, uvrćući mu vrat. Tkivo je popustilo. Kost je krenula. Smrt je usledila momentalno. Još jedna veština kojoj ga je KGB naučio.

Dve trećine misije bile su izvršene.

Naređenja koja je dobio bila su jednostavna. Posle završetka zadataka i podnošenja izveštaja, eliminisati ostalu trojicu oficira. Tihi potez.

Dvojica su sada bili mrtvi.

A pošto nijedan od njih neće biti tu da ga uvali u nevolje, on ih nije sprečavao da pričaju. Od operativca zaduženog za Potpunu blokadu saznao je za proizvodnju „RA-115“, specijalno napravljenih da dugo traju i ostvare maksimalni učinak. Od

Perka, od Pozadinskog pešaka, sada je saznao da su te bombe „RA-115“ prokrijumčarene u Ameriku. Samo je Budalin mat ostao misterija. Ali on je mogao da pretpostavi šta je taj deo operacije predstavljao. Očuvanje i sakrivanje oružja.

A oficir zadužen za taj deo?

Ime je saznao od Vadima Belčenka.

Čovek naučen, kao i on sam, načinu života i metodama na zapadu, ubačen u Sjedinjene Američke Države, koji je na kraju uzeo ime Džejmi Keli i sada živeo u Kanadi.

Dok je sedeo u tišini diskretno osvetljene kabine „golfstrima“, ponovo je pomislio na dvojicu ljudi koje je ubio, a obojica su samo radili svoj posao, odano, služeći domovini. U prirodi ljudi je želja da pričaju o onome što su uradili, naročito s nekim za koga veruju da učestvuje u njihovoj misiji. Ali Andropov je očekivao razvezane jezike, zbog čega Tihi potez i jeste bio deo plana.

Zato je on i obavio svoj posao.

Ali ta dva ubistva uvek su ga pritiskala.

Najmanje što je dugovao tim ljudima?

Da njihova smrt ima nekog značaja.

POGLAVLJE TRIDESET ŠEST

Luk je projurio kroz francuska vrata i spazio Anju Petrovu dok je preskakala do grudi visoku živu ogradu. Potrčao je za njom, preskačući žbunje kao trkač na olimpijskom takmičenju. Zaobišao je krilo Hedlandove kuće i, kada se našao u prednjem dvorištu, ugledao Petrovu kako juri prema onim istim kolima s tragovima njihovog susreta u Virdžiniji. „Nećeš se izvući“, doviknuo joj je.

Okrenula je glavu i pogledi su im se susreli. Razmišljao je da li da puca, ali bila je udaljena skoro stotinu metara i uskočila je na vozačko sedište i već turirala motor.

A u glavi je čuo Stefaninu poslednju komandu.

Vrati je živu.

Izabrao je da skrene prema „eskejpu“ kojim su se Stefani i on iz Vašingtona dovezli na istok. Uskočio je u automobil i pokrenuo motor, pa izjurio u rikverc s prilaznog puta i pojurio u pravcu kojim je Petrova otišla. U kvartu sa stambenim kućama ulice su bile široke, kakve su pravljene davno kada je parkiranje uz ivičnjak i dalje bilo dozvoljeno. Nekoliko kola koristilo je tu mogućnost i on je vijugao između njih povećavajući brzinu. Ispred sebe je video Petrovu, koja je, ne obraćajući pažnju na znak za zaustavljanje, oštro skrenula desno. On ju je pratio, dok su gume „eskejpa“ klizale po hladnom asfaltu. Rekao je sebi da bude oprezan. Nije bilo teško prevrnuti se u ovim uslovima.

Bacio je pištolj na suvozačko sedište gde je lako mogao da ga dohvati.

Ako bude mogao da je stigne, zaustaviće je.

Protutnjala je preko još jedne raskrsnice na kojoj, na svu sreću, nije bilo mnogo kola. Ugledao je prometni bulevar. Ona je na trenutak usporila izlazeći na njega, pa jurnula u saobraćajnu gužvu, izlećući iz svoje trake i prelazeći liniju prema vozilima iz suprotnog smera. Oglasile su se sirene i čuo je škripanje guma na asfaltu dok su joj se kola sklanjala s puta. Vrludala je u suprotnu traku i nazad vesto izvedenim manevrima, nastavljajući da se kreće napred. Morao je da održi priključak ili da je izgubi, ali nije hteo nikoga da izlaže nepotrebnoj opasnosti. Zato je oprezno prišao raskrsnici, procenio situaciju, pa projurio pored gustog saobraćaja, maksimalno koristeći zaustavnu traku.

Petrova je opako vozila, ali izgledalo je da nije naviknuta na brzinu u tako ograničenim uslovima pa je pravila sitne greške, više koristeći kočnicu nego gas, pogrešno procenjujući uglove i previše pazeći na zanošenje zadnje strane vozila.

Njegov „eskejp“ se tresao kao da se vozi po kaldrmi, budući da nije bio napravljen za ovakvu vrstu žestoke vožnje.

Ali Luk jeste bio napravljen za to.

Na delu otvorenog puta pritisnuo je gas do daske. Ovde su postojale četiri trake, na sredini odvojene od saobraćaja iz suprotnog pravca. Opazio ju je kada je izjurila iz kolone automobila osamsto metara ispred njega.

Tada se pojavio problem.

S rotirajućim plavim svetlima pristizao je Petrovu. Merilandski saobraćajac ju je primetio.

U retrovizoru je video da i njega prati jedan, tik iza njegovog branika, s uključenom rotacijom i sirenom.

Izvadio je iz džepa svoju značku Obaveštajne agencije Ministarstva odbrane. Jednom rukom čvrsto stežući volan, pritisnuo je dugme prozora s vozačke strane i isturio značku napolje da bi budala mogla da je vidi. Policajac je skrenuo u levu traku i postavio se naporedo s njim, spuštajući prozor sa suvozačke strane patrolnih kola.

Luk je pokazao ispred sebe i povikao: „Zaustavi je.“

Policajac je klimnuo glavom i ubrzao, približavajući se kolegi koji je pratio Petrovu. Oni su naravno imali prednost radio-veze, tako da se nadao da bi izvesna lokalna pomoć mogla bar jednom da se pokaže kao produktivna.

Ponovo je obema ruka stegnuo volan i pristigao policajce. Druga kola su se pred njima sklanjala desno i levo u zaustavne trake, ostavljajući im širok prolaz. Išli su kao istoku, izvan grada. Grupe zgrada koje su ih okruživale s obe strane izgledale su kao da su vladine. Znao je da je negde ispred pomorska akademija, pored zaliva Česapik. Nastavili su još dobrih tri kilometra a onda su policajci ispred njega krenuli paralelno jedan s drugim, po jedan u obe trake, i usporili. To je dalo Petrovoj malo prostora dok je jurila dalje. On je znao šta saobraćajci rade. Pokretna blokada puta, način da se uspori saobraćaj iza njih.

Shvatio je šta to znači.

Okrenuo je volan udesno, terajući „eskejp“ na usku zaustavnu traku, gde je imao dovoljno prostora da projuri pored saobraćajaca. Jako je trznuo volanom nalevo i vratio se nazad na put. Sada ništa nije stajalo između njega i Petrove, dok su policajci smanjivali brzinu i blokirali sva vozila koja su dolazila otpozadi. Saobraćaj se i dalje odvijao u četiri trake razdvojene betonskim graničnikom na sredini. Sa strane više nije bilo zgrada, put je bio prav, s malom nizbrdicom i vodio je do dugog uspona i velikog mosta iza njega.

Onda ih je video.

Još četiri policijska automobila na usponu prema mostu, otprilike na pola puta, zatvarali su prolaz s obe strane. *Prokletstvo. Ovi momci se brzo kreću.*

Nikakav saobraćaj nije se odvijao u suprotnom pravcu, a policajci su dopuštali kolima koja su bila napred u ovoj traci da prođu, spremni da sve zaustave kada samo Petrova ostane na putu.

To se i dogodilo.

Sada nije imala kuda da krene osim pravo kroz blokadu ili da napravi zaokret od 180 stepeni kroz graničnik, nazad u suprotnom pravcu, gde bi joj dvojica saobraćajaca koji su sada bili iza njega sigurno presekli put.

Video je kako se podižu pištolji.

Ovo nije bilo ono što je želeo. Trebala mu je živa, ali nije mogao da spreči ono što će se dogoditi. Sve je izgledalo kao u filmu. Ovde, ali daleko, nestvarno. A ipak je bilo stvarno. Shvatio je da su lokalci samo vežbali za ovakve situacije. Pred njima je, konačno, bila prava stvar. Nije bilo šanse da dopuste da im ova prilika promakne. Čuo je pucnjeve. Izgleda da su bili usmereni u gume, pošto se vozilo Petrove naglo zanelo ulevo, pa udesno i zatim zakucalo u ogradu mosta.

Poletele su varnice.

Ubrzanje je bilo dovoljno da se vozilo odigne zadnjom osovinom, od čega je automobil poleteo naviše, pretvarajući se u projektil, sada reagujući samo na zakone kretanja i gravitacije.

Preleteo je preko ivice.

Dovezao se do tog mesta, zaustavio i izjurio napolje, stigavši do probijene ograde baš kada je automobil ispod njega pao na prvi red drveća iznad vode. Ništa nije moglo da zaustavi njegov pad. Gvozdena masa se probila kroz granje poput topovskog đuleta, okrećući se naviše i opisujući pun krug. Petrova je bila izbačena napolje. Čuo je isprekidan vrisak, a zatim tup udarac. Kola, previše teška da se zaustave, savila su se kao harmonika. Njihov prednji kraj je nestao i konačno su se zaustavila na krovu, dok su se točkovi i dalje okretali, a motor zavijao pre nego što je poslednji put zabrektao pa utihnuo. Petrova je odletela sve do obale, na metar i po od vode.

Preskočio je ogradu i probio se kroz isprepletenu nisko rastinje, klizeći niza strmi nasip i skoro izgubivši oslonac. Iskoristio je otkriveno korenje da se odupre čizmama o njega i održi ravnotežu, dok se nije našao na nekoliko koraka od mesta na kome je ležala. Sunce je izlazilo iza oblaka i ponovo nestajalo ispod njih, bacajući oštre, pokretne senke. Ona je plutala napola uronjena u mešavinu blata, vode i leda, trupa izvijenog u stranu.

Dvojica policajaca su sišla za njim.

„Odmakni se“, doviknuo je jedan.

Nije bio raspoložen za ovo i izvukao je svoju značku. „Vi glupi magarci. Ko vam je rekao da to radite?“

Policajci su se zaustavili na nekoliko koraka od njega.

Pogledao je dole u Petrovu. Oštri uglovi pod kojim su joj bili savijeni vrat i noge pokazivali su da je mrtva.

„Koji si ti moj?“, upitao je jedan policajac.

Ponovo se okrenuo prema njima i zgađeno odmahnuo glavom. „Ja sam federalni agent koji će te šutnuti u bedno dupe što si ubio jedini izvor informacija koji sam imao.“

POGLAVLJE TRIDESET SEDAM

OSTRVO PRINCA EDVARDA, KANADA

22.49

Zorin je zategnuo remenje na svom padobranu. Kada je prvi put išao na obuku sedamdesetih godina prošlog veka, oprema je bila prosta, nepouzdana i često opasna. Više od jednog od njegovih kolega na obuci je bilo povredeno ili poginulo. Padobranstvo nije bilo popularna stavka u KGB-ovoj obuci, ali on ga je voleo i upisao je u dosije skoro stotinu skokova. Naročito je tražio padobran napravljen za veće visine i s boljim manevarskim osobinama. Nije bio baš vojnog kvaliteta, ali dovoljno blizu tome. Noćno iskakanje je od početka bilo problematično, ali, jednom kada se padobran otvori, bilo je poput bilo kog drugog spuštanja, naročito uz prednost koju su mu davale naočari za noćno osmatranje, luksuz koji nije imao mnogo prilike da koristi u prošlosti.

„Golfstrim“ je preleteo Atlantik za kratko vreme. Dosegli su Severnu Ameriku iznad Njufundlanda, podesivši kurs sa zapada na jug, pravo prema Njujorku. Iznad Zaliva Svetog Lorensa piloti su javili kanadskoj kontroli vazdušnog saobraćaja da imaju problema s pritiskom u kabini i traže dozvolu da se spuste na manje od tri hiljade metara na nekoliko minuta kako bi mogli da reše problem. Na zemlji su najpre oklevali, pa pristali, najverovatnije brinući da bi odbijanje moglo da uzrokuje katastrofu.

Podesio je kacigu na glavi.

Pištolj mu je bio bezbedno udenut u ruksak ispod crnog padobranskog kombinezona koji je dobio uz padobran, kao i poslednji ostaci novca. Ne mnogo. Možda pet hiljada američkih dolara, što bi trebalo da bude dovoljno. Ruske rublje ostavio je u avionu. Od ovog trenutka bile su mu beskorisne. Na *Gugl mapama* video je mesto za iskakanje na severnoj obali. Ostrvo princa Edvarda bilo je ogromno, pružalo se 220 kilometara od istoka na zapad, a na najširem mestu 64 kilometra od severa na jug. Poznao je to mesto. Dugačka izbočina od crvenog peska i plodne zemlje bila je dom za otprilike 140.000 ljudi, od kojih su mnogi bili potomci prvih francuskih i britanskih kolonista iz XVIII veka. On je bio u glavnom gradu ostrva, Šarlottaunu, u vreme kada je radio u KGB-u.

„Bližimo se obali“, rekao mu je pilot preko interkoma.

Noćas je sijala samo četvrtina meseca. U kabini je već bio smanjen pritisak, a svetla su ugašena. Ideja je bila da blago skrenu s kursa, što bi trebalo da ih dovede

tačno iznad Nove Škotske, odakle bi skrenuli pedeset kilometara na zapad, tačno iznad Ostrva princa Edvarda. Kada on iskoči, piloti će ispraviti skretanje, pripisujući ga problemu s pritiskom, u nadi da ih niko neće ispitivati o tome.

„Manje od minut“, rekao je pilot.

Dohvatio je rezu na vratima i otvorio ih naglim trzajem. Teška ploča se otvorila ka unutra na svojim držačima, nakrivivši se za punih devedeset stepeni. Ledeni vazduh je nahrupio unutra, ali on je nosio tri sloja odeće, koji su uključivali i kaput ispod padobranskog kombinezona, rukavice, kapuljaču i kacigu s naočarima. Jedan od pilota pojavio se na vratima prednje kabine i podigao ruke, pokazujući deset prstiju. Moć navike naterala je Zorina da još jednom proveri kopče padobrana na svim kontrolnim tačkama.

Sve je izgledalo u redu.

Sada je pilot pokazivao samo pet prstiju.

Tri.

Dva.

Jedan.

Sklopio je ruke preko grudi.

I skočio.

Oštar hladni vazduh naleteo je na njega, ali višeslojna odeća vršila je svoju funkciju. Posle tri sekunde leteo je brzinom od osamdeset kilometara na sat. Šest sekundi kasnije njegova brzina će se povećati na dvesta kilometara na sat. Čitav skok ne bi trebalo da potraje više od tri minuta, maksimum. Sve se u vazduhu dešavalo brzo, to iskustvo je bilo slično padanju glavačke u aero-tunel. Koža na čelu mu se zategnula. Obrazi ispod vunene kapuljače kao da su mu otpadali sa lica.

Dugo vremena nije iskusio ovaj osećaj.

Ali dopadao mu se.

Kroz naočari za noćno gledanje video je da je i dalje iznad Zaliva Svetog Lorensa, ali ga je ubrzanje od skoka nosilo prema obali. Nije nosio merač visine, ali je bio obučen na stari način. Znaš svoju početnu tačku, zatim odbrojavaš, s namerom da otvoriš padobran na 1.500 metara, a onda kreneš u blago jedrenje do srazmerno sigurnog doskoka.

Ispružio je ruke i noge sprečavajući obrtanje tela, padajući stomakom naniže. Toliko toga je moglo da krene naopako. Upetljana užad. Jaki vetrovi. Cepanje padobranskog platna. Većina problema je mogla da se reši, pod uslovom da budu rešeni iznad 500 metara visine. Posle toga ništa više nije bilo zaista važno, pošto

nije bilo dovoljno vremena da se uradi nešto drugo osim da se pogine. Skok se odlično odvijao.

Ispred njega, iza uske plaže, u magnovenju je ugledao litice, kamene površine, a zatim nepravilne obrise krošnji drveća koje je pokrivalo obalu. Velike stene, poput životinjskih zuba, izbijale su u iskrzanoj liniji duž visokih grebena. Morao je da ih izbegne. Čistina koju je tražio, livada, otvarala se s desne strane, područje koje je našao preko interneta obeleženo kao površinu otprilike jedan hektar, što je bilo više nego dovoljno za sletanje.

Oglasio se alarm u njegovoj glavi.

Hiljadu i po metara.

Povukao je kanap i padobran se naglo odmotao naviše.

Siloviti trzaj i glasan prasak odmah su ukazali na problem.

Pretpostavka je bila postojanje četvrtastog stabilnog komada platna kojim se moglo upravljati. Umesto toga, njegovo se umotalo samo oko sebe kao izduvan balon, a užad koja se ispružila uvis uvila se i upetljala. Telo mu se izvijalo kao lutka na konopcu. Rašireno platno je značilo sporije spuštanje kojim se moglo upravljati, ali on je padao brzo, usput se okrećući, dok mu se krv naglo slivala u stopala zbog efekta centrifuge. Ako ne prestane da se okreće izgubiće svest. Nosio je rezervni padobran, ali on se mogao pokazati kao neupotrebljiv pošto se njegova užad takođe mogla pomrsiti s onesposobljenim glavnim padobranom.

Morao je da odbaci glavni padobran.

Posegnuo je za ručicom za oslobađanje padobrana, ali snaga trzaja nepravilno razvijenog platna ju je trgnula naviše, izvan domašaja.

Njegov unutrašnji sat mu je govorio da se brzo približava visini od 500 metara.

Samo još nekoliko sekundi dok ga ne dočeka tlo. Na svu sreću, bio je obučen kako da potisne paniku i jasno razmišlja. Zaključio je da postoji samo jedna mogućnost. Bez obzira na rizik. Otpustio je rezervni padobran.

Platno je poletelo naviše, otvarajući se do kraja, tek minimalno ometano upetljanom užadi glavnog padobrana. Njegov pad se usporio, kao i okretanje, dovoljno da je mogao da se pribere i pozabavi užadima. Dva platna, od kojih je samo jedno hvatalo vazduh, lebdela su iznad njega na suprotnim stranama, spuštajući ga u strmom letu ka zemlji.

Prebrzo.

Uvrnuo je užad rezervnog padobrana i počeo da upravlja letom, zakrećući prema livadi. Na *Gugl mapama* je video da se nacionalni park pruža četrdeset kilometara duž severne obale. Nigde na vidiku nije gorelo nijedno svetlo,

unaokolo nije bilo ničega osim šumovite divljine, što je sve izgledalo kao dobra stvar. No, ako se povredi, mogli su da prođu dani ili nedelje pre nego što bude pronađen.

Još tri stotine metara.

Preleteo je plažu i sada se nalazio duboko nad kopnom, spuštajući se prema livadi. Dvesta metara.

Borio se protiv zastrašujućeg osećaja kada zemlja nezaustavljivo juri ka tebi.

Pedeset metara.

Drveće je bilo tačno ispod njega. Bilo je staro, debelo i visoko. Brzo je odlučio da će sleteti celim telom a ne samo na noge, pošto je pri ovoj brzini lako mogao da iščaši koleno. Povukao je užad padobrana i pokušao da izazove veći otpor.

Livada se pojavila pred njim.

Ravna i otvorena, kao da ga je pozivala sebi.

Ali je takođe bila i nezgodna, pošto je to bila hladna, tvrda zemlja.

Odlučio je da iskoristi drveće, povukavši užad i usmerivši pad tako da je okrznuo vrhove drveća blizu ivice livade. Stopalom je zakačio grane, ali ovaj otpor imao je željeni učinak jer je usporio. Dodatno je nakrivio padobran i još više se spustio tako da je nastavio čizmama da kači jednu granu za drugom, što mu je smanjivalo mogućnost da zadrži kontrolu. Ali, kada je preleteo poslednjih nekoliko stabala i našao se iznad livade, konačno se kretao dovoljno sporo da padne onih nekoliko preostalih metara i upotrebi samo noge da apsorbuju udar.

Telo mu se sručilo na zemlju, a padobrani zalepršali i pali za njim.

Zagledao se gore u nebo.

„Golfstrim“ je odavno nestao.

Naravno, kopile iz čarter-kompanije pokvarilo je glavni padobran. Nezgode pri iskakanju bile su retke. Kompanija se najverovatnije plašila šta je moglo da mu padne na pamet kada se nađe na zemlji i nije želela nikakav trag koji bi vodio do nje. Zato su uzeli njegov novac, prevezli ga preko pola sveta, pa se pobrinuli da on ne ostane živ. Niko živ nikada ne bi znao šta se desilo. Ostao bi samo leš na zemlji ili, još bolje, u vodi. Nikada ne bi bilo objašnjeno kako je tu dospao. Bar su mu omogućili da skoči na pravo mesto.

Najverovatnije pretpostavljajući da to nije bitno. Svakako će biti mrtav. U svako drugo vreme on bi se vratio i sve ih pobio, ali to više nije bilo moguće. Imao je zadatak koji je morao da izvrši.

POGLAVLJE TRIDESET OSAM

ANAPOLIS
22.00

Stefani je sedela u čekaonici već nekoliko sati. Kola hitne pomoći dovezla su Pitera Hedlanda iz njegove kuće u najbližu bolnicu. Laž da radi u Ministarstvu pravde omogućila joj je da se doveze zajedno s njim. Lokalna policija je stigla baš kada su krenuli i pratila ih do sale za hitne slučajeve. Ona im je objasnila situaciju s Anjom Petrovom i Lukom Danijelsom, a policajci su je izvestili o žestokoj jurnjavi na lokalnom auto-putu. Pre dva sata rečeno joj je da je Petrova mrtva. Kada su lokalci počeli da postavljaju sve više pitanja, uputila ih je na Belu kuću i kancelariju šefa osoblja. Ljudi koji tamo rade, rekla je, biće i više nego voljni da daju sve odgovore. Bila je umorna od događaja tog dana.

Koton u nevolji. Ponovni razgovor s Kasiopejom. Rusi. Sovjeti. Ličfild. Otkaz. Ranjavanje Hedlanda. A sada i smrt Petrove.

Svetao trenutak usledio je kada je pozvala Belu kuću, a Edvin joj rekao da je Koton krenuo s Kasiopejom u Kanadu po tragu Aleksandra Zorina. Bogu hvala da je Koton bio dobro. Mogla je uvek da računa da će Koton biti tu kada joj je potreban. A takođe i Kasiopeja, koja se sada izgleda u potpunosti vratila u igru. Edvin joj je takođe preneo sve o čemu ga je Koton izvestio, što je popunilo rupe u onome što je već znala. Postepeno se formirala slika – nepotpuna, ali svejedno slika.

Čula je poznat topot čizama po pločicama i podigla pogled prema Luku koji je dolazio niz hodnik. On je takođe izgledao smoždeno.

„Žao mi je zbog ovoga“, rekao je.

Bili su sami u čekaonici.

„Lokalci su postali previše revnosni“, nastavio je. „Ali imam ovo.“ Pokazao joj je mobilni telefon.

„Izgleda kao pripejd-aparat kupljen negde u prolazu“, primetio je. „Bio je isključen.“

Ona mu je ispričala ono što zna o Kotonu, Zorinu i nuklearnim bombama.

„Izgleda da svi igrači kreću ka nama“ rekao je. Stvarno je tako izgledalo. „Kako je Hedland?“ upitao je.

Objasnila je da mu se jedan metak zabio u rebra a drugi mu je okrznuo rame. Imao je sreće, pošto je metak u grudima mogao da bude smrtonosan. Odveli

su ga pravo u operacionu salu, a njegova žena se pojavila pre dva sata. Sada je bila sa suprugom u njegovoj bolničkoj sobi.

„Prilično je iznenađenje to što je Hedland radio u FBI-ju“, napomenuo je Luk. „Uzeo je taj pištolj gore u svojoj spavaćoj sobi.“ Odmahnuo je glavom. „Prokleti Usamljeni Rendžer u pokušaju da sredi stvar.“

„Čudo je što nije mrtav.“

„Uz to je i lagao.“

To joj je privuklo pažnju.

Luk je izvukao još jedan mobilni telefon iz džepa. „Ovaj je Hedlandov. Uzeo sam ga od njega pre nego što je krenuo u biblioteku. Obavio je poziv s njega na spratu.“

Ona je slušala dok joj je objašnjavao šta se desilo: „Ovde nema šta da se nađe.“ Zatim je postavila očigledno pitanje. „Koga je zvao?“

„Izvukao sam broj iz memorije telefona. Pozivni broj je 703.“

Virdžinija. U blizini Vašingtona.

„U njegovim kontaktima piše da je to Lari Begin.“

„Pretpostavljam da si proverio ko je to?“

„Lorens Pol Begin je aktuelni glavni predsedavajući *Društva Cincinat*.“

„Pitam se šta skrivaju“, promrmljala je ona glasno. „Dovoljno toga da je bivši federalac Hedland izvukao pištolj radi obračuna.“

Ona se zagledala u Luka i klimnula glavom.

„Znamo da u Hedlandovoj kući nema ničega“, rekao je on. „Ali očigledno postoji nešto što može da se nađe. Taj Talmedžov dnevnik. Petrova je tačno znala šta traži.“

„Vreme je da u igru uvedemo velike igrače.“

Videla je da Luk zna šta to znači.

„Pretpostavljam da stric Deni već zna sve do sada poznate pojedinosti.“ Klimnula je glavom. „Idemo nazad u Vašington, čim uradimo još jednu stvar.“

On je očigledno znao i šta to znači. „Povedi. Jedva čekam šta on ima da kaže.“

Zatekli su Pitera Hedlanda budnog, kako sedi u krevetu. Pored njega je sedela njegova supruga, koja se predstavila kao Lija.

„Vi shvatate“, rekla mu je Stefani, „daje ono što ste uradili bilo glupost.“

„Bio sam i u gorim situacijama.“

„Sa mnom u sredini između vas dvoje?“

„Vi znate da vodite računa o sebi.“

Dala mu je njegov mobilni telefon. „Recite mi šta Lari Begin zna. I nemam vremena za još laži.“

U Hedlandovim očima se videlo razumevanje, Bio je to pogled koji je naizgled označavao spremnost na saradnju.

„Može li ovo da sačeka?“ upitala je njegova žena. „On je ranjen.“

„Volela bih da može, ali ne može. A da je vaš suprug bio iskren prema meni na početku, ne bismo bili ovde. Ali, uostalom, on je čuvar tajni.“ Nije bila raspoložena za još besmislica. „Žena koja vas je pogodila je mrtva. Ali ona je znala za taj Talmedžov dnevnik. Morate da mi kažete šta je to.“

„Kako je ona umrla?“

„Ponašajući se kao budala“, odgovorio je Luk.

Hedland je shvatio poruku i pomirljivo podigao ruku. „U redu. Ubedili ste me. Reći ću vam.“

Zorin je smotao padobrane, pa skinuo padobranski kombinezon. Ispod je nosio kaput, crne pantalone i crnu rolku. Morao je da sakrije hrpu platna i užadi kako ne bi bio pronađen u skorije vreme i zaključio je da bi bilo najbolje da to uradi negde u šumi. Zašao je između drveća i našao jedno mesto ispod palog stabla. Takođe je ostavio kacigu i naočari za noćni vid, pošto mu ni jedno ni drugo više nisu bili potrebni. Sve što mu je trebalo nosio je u džepovima ili u ruksaku. Ako mu zatreba još nešto, naći će to usput. U tom trenutku mu je prevoz bio na vrhu prioriteta. Dok se spuštao, primetio je niz koliba nedaleko odavde, neosvetljenih u noći, što je moglo da znači da su prazne. Ali odlučio je da to u svakom slučaju proveriti i pošao je prema njima.

Kretanje po noći podrazumevalo je razne izazove. Bio je obučen da opipa tlo vrhovima prstiju pre nego što spusti stopalo, ne remeteći ništa u prolazu i ne ostavljajući trag. Trebalo je da koraci budu kratki, stopala blago nagnuta, jedna ruka ispružena ispred. Nije držao pištolj isturen ispred sebe, ali ga je za slučaj potrebe držao pribijen uz grudi, s prstom na obaraču. Ideja je bila da bude svestan svega oko sebe i ostane na oprezu, dok je okretao glavu kao mašina – ispravna, podmazana i temeljna – spreman na sve.

Našao je put koji je vodio duž obale i krenuo njim na istok nekoliko kilometara dok nije došao do grupice koliba na čistini između drveća. Nozdrve mu je ispunjavao oštar miris slanog vazduha. Najviše se bojao da bi neki pas mogao da upozori ljude u okolini na njegovo prisustvo, ali u hladnom vazduhu je vladala tišina, remećena samo prigušenom tutnjavom talasa koji su u daljini naletali na nevidljivu obalu. Po sibirskim standardima, hladnoća je o^de bila više poput prolećne.

kbrojao je osam koliba. Sve su bile četvrtaste, sa zidovima od drveta i zabatima na krovovima. Sve neosvetljene. Pored tri su bila parkirana vozila, a jedno mu je posebno privuklo pažnju. Stariji pikap. On uglavnom nije pratio šta se dešava u proteklih dvadeset pet godina. Mnogo toga se promenilo u vezi s kolima od vremena kada je mogao da upali neka na žice za manje od minut. Elektronsko paljenje, kompjuteri, sigurnosni čipovi – ništa od toga nije postojalo u njegovo vreme. Ali taj stari pikap mogao je da bude upravo ono što je tražio.

Prikrao se i video da su vrata s vozačke strane otključana. Pažljivo ih je otvorio i posegnuo ispod nosača volana, pa izvukao cilindar brave. Nije mogao da vidi mnogo toga u tami, ali nije ni morao. Sasvim dobro se snalazio i pomoću dodira i pronašao je uobičajena tri snopa žica. Istrgnuo je uparene žice, vodeći računa da se međusobno ne dodiruju. Svaki par je predstavljao različite položaje ključa. Jedan je bio samo za svetla, drugi za radio, a poslednji za pokretanje motora. Koji je bio za šta? Tu je postojala mogućnost greške. Pronašao je džepni nožić koji je nosio i skinuo izolaciju s krajeva svih žica.

Prvi par koji je spojio odmah je uključio farove, koje je brzo isključio prekinuvši kontakt. Sledeći par je zaškriko pri dodiru, pa pokrenuo anlaser koji je pokrenuo motor. Znao je da držanjem ogolelih žica u kontaktu rizikuje strujni udar, koji bi mogao da bude neprijatan, pa je pažljivo razdvojio žice i odvojio ih što je više mogao. Nije bilo vremena da ih izoluje. Samo je trebalo da bude pažljiv.

Do sada mu je išlo dobro.

Uskočio je u vozilo i odjurio.

Brzo je pogledao na svoj sat, smanjujući broj sati u odbrojanju.

Ostalo ih je još 38.

POGLAVLJE TRIDESET DEVET

Američka revolucija zvanično je završena 1783, ali neprijateljstva s Engleskom su nastavljena još mnogo decenija. Britanci su potajno podržavali napade Indijanaca duž granica Amerike, pokušavajući da podrže svako daljnje širenje na zapad. Zabranili su izvoz neke robe u zapadnoindijske kolonije. Kada su Engleska i Francuska zaratile, Sjedinjene Američke Države proglasile su neutralnost, iako je Francuska zadržala posebno mesto u srcima Amerikanaca zbog podrške koju im je pružala za vreme Revolucije. Ali, kada je Britanija na kraju blokirala francuske luke, Zakon o embargu iz 1807. zaustavio je trgovinu s Engleskom. Kraljevska mornarica je kao odgovor na to počela da upada na američke brodove i prisiljava mornare da stupe u njenu službu. Tada je Kanada ponovo postala važna.

Za vreme Revolucije kopnena vojska je upala u Kanadu, s idejom da ubedi Kanađane iz francuskog govornog područja da joj se pridruže u borbi protiv Britanaca. Ali Amerikanci su ubedljivo poraženi 1775. u bici kod Kvebeka. Pregovarači u Pariškim mirovnim pregovorima 1783. uzalud su pokušavali da cela provincija Kvebek bude ustupljena Americi kao ratni plen i taj pokušaj je propao. Američka žudnja za Kanadom bila je tako jaka da je u Ugovoru o konfederaciji i stalnoj uniji, usvojenom 1781, jedan član omogućavao da Kanada, koja je bila pod britanskom upravom, ako to bude želela, može automatski da se pridruži novoj uniji, bez glasanja drugih država.

Tenzije su najzad dostigle tačku ključanja 1812, kada su Sjedinjene Američke Države objavile rat Engleskoj. Predsednik Džejms Medison i njegovi ratni jastrebovi u Kongresu tvrdili su da je došlo vreme da se brani nedavno stečena nezavisnost zemlje. Ali glasanje za stupanje u rat bilo je neizvesno i odluka je usvojena tesnom većinom. Kritičari su osuđivali „rat gospodina Medisona“ kao nesmotrenu avanturu, motivisanu manje patriotizmom, a više ekspanzionizmom.

A ofanziva je počela invazijom na Kanadu.

Medisonova demokratsko-republikanska stranka imala je najveću podršku na ruralnom jugu, kao i na teritorijama duž basena Misisipija do Velikih jezera. Stanovnici graničnih područja jedva su čekali da zauzmu Kanadu, jer su sumnjali da Britanci tamo naoružavaju indijanska plemena. Ljudi su u to vreme mislili da će invazija biti laka i da će ih obični Kanađani dočekati dobrodošlicom kao osloboodioce. Tomas Džeferson predvideo je da će se ceo pohod svoditi samo na puko marširanje.“

Ali ispostavilo se da nije tako.

Američke snage bile su loše opremljene i malobrojne, manje od sedam hiljada ljudi, od kojih su većina bili neobučeni i nedisciplinovani. Vodio ih je ostareli general po imenu Vilijam Hal, koga su sopstveni potčinjeni ocenili kao imbecila. Posle uzaludnog prelaska reke Detroit i ulaska u Kanadu, Hal je naveden na pogrešno mišljenje da ogromna grupa indijanskih ratnika ide na njega. Zato je naredio predaju svojih 2.500 vojnika mnogo slabijim britanskim snagama. Posle samo nekoliko meseci rata, cela teritorija Mičigena pala je u neprijateljske ruke.

I, po drugi put, invazija na sever je propala.

Posle 1815. Amerika je odustala od svoje nade da će Kanada postati deo Sjedinjenih Američkih Država. Među susedima je nastao mir. Do početka dvadesetog veka Kanada i SAD delile su najdužu demilitarizovanu granicu na svetu koja se pružala čitavih 8.886 kilometara. Nijedna strana nije imala loše namere prema drugoj.

Osim za vreme Drugog svetskog rata.

Dok je besnela Bitka za Britaniju krajem 1940, postojala je velika mogućnost da Hitler zauzme Englesku. Sjedinjene Američke Države proglasile su neutralnost, pošto su i američki narod i Kongres želeli da ostanu izvan rata. Ali Ruzveltje drugačije gledao na to.

On je smatrao neizbežnim da Amerika uđe u borbu. Obaveštajni izveštaji iz tog vremena ukazivali su da je plan koji je Hitler smislio bio da ponovo postavi svrgnutog Edvarda VIII na britanski presto da vlada kao nacistička marioneta. Edvardove simpatije prema Nemačkoj nisu bile tajna. Hitler je takođe želeo kontrolu nad Britanskim komonveltom – Australijom, Novim Zelandom, Južnom Afrikom, Indijom, Kanadom i brojnim drugim kolonijama širom sveta. Mada su po zakonu usvojenom u parlamentu 1931. Kanada, Australija, Novi Zeland, Južna Afrika i Irska postale nezavisne od britanske uprave, očuvane su mnoge veze s Londonom.

Za SAD obezbeđivanje Kanade postalo je prioritet kako ta zemlja ne bi postala pozornica za nemački napad. Označene su plaže koje bi mogle da budu iskorišćene za iskrcavanje. Smišljena je strategija prvenstvenog zauzimanja. U dokumentu na 94 stranice uobličeni su planovi za zaustavljanje dobijanja pojačanja preko mora zauzimanjem luke Halifaks, a zatim zauzimanjem hidroelektrana na Nijagarinim vodopadima dok mornarica istovremeno blokira sve kanadske atlantske i pacifičke luke. Mornarica bi takođe preuzela kontrolu nad Velikim jezerima. Vojska je trebalo da izvrši invaziju na tri fronta – nadirući iz Severne Dakote prema Vinipegu, iz Vermonta, zauzimajući Montreal i Kvebek, i zatim napredujući iz gornjeg dela Srednjeg zapada da zauzme bogate rudnike

Ontarija. Vojni konvoj je trebalo da ode u Vankuver, a istovremeno bi bile zauzete i sve britanske kolonije na Karibima. Cilj je bio zauzimanje Kanade, uz pripremanje njenih provincija da postanu američke teritorije i države posle proglašenja mira.

Stefani je zapanjeno slušala Pitera Hedlanda.

„Društvo je razvilo planove za invaziju 1812“, nastavio je Hedland. „Taj zadatak nam je dodelio Džejms Medison. Hteo je da se to uradi u tajnosti. U to vreme su većina naših članova bili veterani Rata za nezavisnost. Neki su čak učestvovali u pohodu na Kanadu 1775. Naš plan je bio izvodljiv, ali vojska i mornarica jednostavno nisu bile u stanju da ga sprovedu u delo. Jednostavno nismo bili vojna sila za kakvu smo sebe smatrali.“

„To je prastara istorija“, rekao je Luk. „Šta je s invazijom na Kanadu četrdesetih godina XX veka?“

„Mi smo pripremili i taj plan, u potaji, za Ministarstvo odbrane. Ruzvelt je znao za naše društvo. Neki od njegovih najbližih pomoćnika bili su njegovi članovi. Sviđala mu se činjenica da smo očuvali Rat za nezavisnost živim kroz potomke učesnika. Opisan mu je za naš rad iz 1812. godine. Kao i Medison, Ruzvelt je hteo da bude spreman i nije hteo da Ministarstvo rata bude uključeno u kovanje planova za invaziju na zemlju saveznicu. Zato je došao kod nas i mi smo smislili izvodljivu strategiju izvan pažnje javnosti.“

Ona je postajala nestrpljiva. „Šta je Talmedžov dnevnik?“

Hedland se malo promeškoltio u krevetu. Njegova žena je stajala nasuprot Stefani i Luka, s nepromenjenim izrazom zabrinutosti na licu. Stefani se pitala koliko je ovoga ona već znala, pošto je Hedland nije zamolio da izađe iz sobe.

Ranije, dok je Hedland pričao Petrovoj o Bendžaminu Talmedžu, Stefani se odmah setila tog imena. On je služio u kopnenoj vojsci i predvodio ono što je kasnije postalo poznato kao Kalperov prsten, mrežu špijuna koja je uspešno delovala u Njujorku pod britanskom okupacijom. Na kraju je postao načelnik obavestajne službe Džordža Vašingtona, u suštini prvi američki šef špijuna. Posle rata je radio u Kongresu, a sada je Stefani znala da je bio jedan od osnivača *Društva Cincinat*.

„Talmedž je 1812. upravljao našim radom na stvaranju tih planova za invaziju na Kanadu koji smo obavili za Medisona“, odgovorio je Hedland. „Beležio je svoj rad u dnevniku. To je jedan od samo nekoliko osetljivih dokumenata koje je Društvo ikada posedovalo i prenošen je s jednog čuvara tajni na drugog. U stvarnosti nije reč ni o čemu opasnom. Ali mi smo jednostavno mislili da je najbolje da nikada ne bude dostupan na uvid javnosti.“

Aona je mogla da razume zašto. „Ta slika bezazlenog građanskog udruženja vojnih oficira bila bi uništena ako bi javnost znala da pravite ratne planove.“

Hedland je klimnuo glavom. „Baš tako. Svi su u to vreme mislili da je najbolje da to sačuvamo za sebe.“

„To će jednog dana biti sjajna tema za *Histori kanal*“, ubacio se Luk. „Ali preko telefona, u vašoj spavaćoj sobi, pre nego što ste počeli da nam glumite Betmena, rekli ste tom Beginu da *ponovo počinje*. Na šta ste mislili?“

Hedland se osmehnuo. „Vi ste dobar agent. Pratite stvari. Dobro zapažate.“

„Pokušavam da budem najbolji izviđač u letnjem kampu. Ostaje mi da sakupim još nekoliko nagradnih značaka.“

Ona obično ne bi tolerisala ovaj sarkazam iz Tenesija, ali mogla je da razume kako se on oseća. Petrova je bila mrtva, a ovaj čovek koji je vrdao sada im je bio jedini trag koji je mogao da ih odvede napred.

„Imali smo problem s Bredom Čaronom“, rekao je Hedland. „Bred je bio sjajan tip. Dopadao mi se, ali imao je sklonost da previše priča.“

„Što nije dobro za čuvara tajni“, primetila je ona.

„Teško da može da bude. Pre tridesetak godina došlo je do incidenta. Saznali smo da je Bred otvorio naš tajni arhiv na uvid nekome ko nije bio član. Verujte mi kada vam kažem da ne znam sve pojedinosti. Znam samo da se to dogodilo i Bred je sklonjen s položaja. A da je to bio kraj priče, sve bi bilo u redu. Umesto toga, imali smo još jedan upad. Za koji smo se nadali da je zaboravljen. Ali izgleda da nije.“

„A Begin?“ ponovo je upitao Luk.

„On sve zna.“

Ovo nije bilo dovoljno. „Šta konkretno da ga pitamo?“

„Vrlo jednostavno. Pitajte ga šta su očevi osnivači želeli da Kanada postane posle Revolucije. Koje smo šifrovano ime dali planovima za invaziju na Kanadu u ratu 1812? I kako je Ruzvelt nazvao svoj plan za invaziju za vreme Drugog svetskog rata. Sve tri stvari imaju isti naziv.“

Ona je čekala.

„Četrnaesta kolonija.“

POGLAVLJE ČETRDESET

OSTRVO PRINCA EDVARDA

Zorin je odlično napredovao.

Bio je upoznat s pametnim telefonima i GPS mapama, čak i s aplikacijama na telefonima koje su davale precizna uputstva o kretanju, ali je ipak više voleo starinske metode. Zaustavio se kod jednog motela pored mora i uzeo mapu ostrva, na kojoj je našao najkraći put do Šarlottauna. Putevi su bili potpuno mračni i na njima nije bilo mnogo saobraćaja, a za put na jugoistok je bilo potrebno manje od sat vremena. Pazio je kako vozi, poštujući ograničenja brzine i sve saobraćajne znake. Poslednje što mu je trebalo jeste da ga ometaju radoznali saobraćajci.

Imao je adresu Džejmija Kelija i našao je ulicu na mapi. Srećom, ostrvo mu nije bilo nepoznato. Na istočnoj polovini nalazilo se mnoštvo farmi i većina stanovništva, a obale su bile istačkane bezbrojnim ribarskim selima. Zapadna polovina je bila više divlja, s gušćom šumom i manje naselja. Uski središnji potes na kome se nalazio Šarlottaun i dalje je bio najrazvijeniji. Kanadska unija je stvorena ovde, a konfederacija je stvorena na čuvenoj konferenciji 1864. godine. On je obišao Provins Haus, u centru Šarlottauna, gde se to dogodilo.

Proveo je tri godine radeći u Otavi, a zatim u Kvebeku, kao jedan od trinaest oficira imenovanih u Društvo sovjetsko-kanadskog prijateljstva, stvorenog tobože da promoviše dobru volju i kulturnu razmenu, ali je ono zapravo bilo ispostava KGB-a. Krađa kanadskih državnih tajni nikada nije bila prioritet za Sovjete. Da jeste, zadatak bi bio relativno jednostavan s obzirom na nesposobnost kanadske obaveštajne službe. U njegovo vreme ta agencija je bila stara manje od jedne decenije, prava beba u špijunskom poslu, koja nije mogla da se nosi s mnogo starijim KGB-om. Osim toga, bilo je lako iskorišćavati bezbrojne prokanadski raspoložene ljude koji su prezirali Sjedinjene Američke Države. On je upisao nekoliko vrednih poena, saznajući o američkim aktivnostima na Arktiku, sredstvima koja su SAD i Kanada koristile za praćenje sovjetskih podmornica klase „tajfun“ i pribavljajući podvodne mape morskog dna na severu, što je bilo od neprocenjive vrednosti za sovjetske podmorničare. Obavljao je svoj posao s marljivošću, živeći ovde sam, dok su mu žena i sin ostali kod kuće u Sovjetskom Savezu. Za razliku od drugih koje su pratile svoje muževe u inostranstvo, njegova žena nije imala želju da živi na Zapadu.

Usporio je kada je ušao u istorijski kvart Šarlottauna. Široke ulice okruživalo je drveće ogolelo od zime. Viktorijanska arhitektura i kuće od dasaka ukazivale su na britansko nasleđe, ali primetio je da gradom sada dominiraju pomodni kafei i moderne prodavnice. Grad je bio drugačiji nego pre njegove poslednje posete pre mnogo vremena. Pomislio je da je to odražavalo kako se vreme menja, što je odjednom učinilo da se oseti starim.

Mnogi od restorana i dalje su bili otvoreni i dobro poslovali, pošto je bio petak uveče a vreme hladno. Skrenuo je s glavnog bulevara i prošao pored *Džordža Velikog*, hotela u kome je boravio krajem osamdesetih godina. Primetio je da se drugi bulevar zove Univerzitetski, što je moralo nešto da znači, ali njega nije zanimao sam koledž. Samo jedan od njegovih zaposlenih na ugovor, a Džejm Keli je živeo u Stratfordu, susednom gradiću odmah preko reke Hilsboro.

Prešao je dugački most prateći mapu, preko tamne trake široke vode koja se pružala pravo kao auto-put. Zatim je skrenuo na jug na put s dve trake i krenuo na traženu adresu. Vozio je kao robot, otupelog uma, dok je telo automatski reagovalo na okolne uslove. U idiličnom kraju u kome se našao video je još kuća u viktorijanskom stilu na prostranim šumovitim imanjima. Samo nekoliko prozora je bilo osvetljeno. Kuća koju je tražio nalazila se na kraju jedne uličice, dvospratna i četvrtasta s fasadom od cigle sa isturenim prozorima na oba nivoa. Pribrao se i zaključio da je kuća okrenuta na istok, a reka na nekoliko stotina metara iza nje ka zapadu, odmah iza drveća.

Parkirao je pikap na ulici i primetio da su u Kelijevoj kući na oba sprata gorela svetla. Nije bilo poštanskog sandučeta niti bilo čega drugog na osnovu čega bi se mogao identifikovati njen stanar. Samo broj kuće. Izašao je iz vozila i uzeo svoj ruksak, odlučivši da ga ne ostavlja za sobom bez nadzora.

Nije znao da li ga čeka neka nevolja.

Ali bio je spreman.

Malon je zapažao i pamtio svaki detalj pikapa koji se zaustavio ispred kuće Džejmija Kelija. Kasiopeja je sedela pored njega u kolima koja su ih sačekala na lokalnom aerodromu kada su dva francuska lovca kojima s u doleteli sletela. Edvin Dejvis je održao reč i pobrinuo se za sve pripreme na zemlji. Njihov let je potrajao malo duže zbog izvesnih poteškoća s vremenom iznad Grenlanda, ali su ipak stigli dobrih pola sata pre nego što je Zorinov avion preleteo preko ostrva.

Kanadski kontrolori vazdušnog saobraćaja, koji su saradivali s Kraljevskom konjičkom policijom, pažljivo su motrili na mlažnjak, opazivši na skretanje s putanje leta kojim je zaobiđena Nova Škotska da bi se nadletela severna obala

Ostrva princa Edvarda. Bilo je nemoguće znati da li je Zorin iskočio padobranom, ali Malon je sve vreme pretpostavljao da će tako uraditi. Tako je bilo manje šansi da bude otkriven, iako je noćni skok iz aviona u brzom letu zahtevao svu veštinu ratnika obučenog u *specnazu*, uz malo dodatne sreće. Ako bi Zorin nekako poginuo pri tom skoku, onda bi sve bilo završeno. U suprotnom, operativac KGB-a došao bi pravo ovamo.

A to se upravo i dogodilo.

„To je on“, rekao je Kasiopeji, gledajući Zorina kroz dvogled za noćno osmatranje koji ga je sačekao u kolima, zajedno sa dve „berete“ i rezervnim okvirima s municijom.

Parkirali su se na jednom od prilaznih puteva duž dugačke ulice, nadajući se da stanari neosvetljene kuće nisu tu. Tako su predstavljali samo još jedan neupadljiv automobil, jedan od nekoliko sličnih na drugim prilaznim putevima ispred kuća. Ništa što bi pobudilo Zorinovu sumnju. Prozor automobila bio je malčice otvoren da unutra pušta hladan vazduh što je sprečavalo da se zamagli.

„Šta sada?“ upitala je ona.

On se spustio u sedištu, naslanjajući se glavom na okvir vrata. „Čekaćemo.“

Zorin je prišao prednjim vratima, osvetljenim s obe strane od uspravnih prozora pokrivenih zavesama. Trem je imao stubove i bio pokriven produžetkom poda na drugom spratu, na kome je osam prozora s tri strane sijalo toplim ćilibarskim sjajem od svetala koja su unutra gorela. Iza vrata se čula muzika koja je ličila na neku operu.

Pokucao je dovoljno glasno da ga unutra čuju.

Muzika je utihnula.

Čuo je struganje donova po parketu i zvuk povlačenja reze. Čovek koji je provirio iz pravougaonika svetlosti između vrata i dovratka bio je srednjih šezdesetih i imao je kratku sedu bradu. Poslednji put kada je video ovo lice, u sigurnoj kući s Andropovom, kosa iznad njega je bila crna. Sada je bila tanka, seda i proređena. Na podvaljku su mu se videle dvodnevne čekinje od nebrijanja, a prednji zubi su mu još bili malo razmaknuti, baš kao što je Zorin pamtio.

„Zdravo, družo.“

Rus koji je uzeo zapadnjačko ime Džejm Keli pažljivo ga je odmerio pogledom.

Tada se na Kelijevim tankim usnama pojavio ledeni osmeh.

Koji je označavao prepoznavanje.

„Aleksandar Zorin. Dugo sam čekao da dođeš.“

Kasiopeja je gledala kako Zorin ulazi u kuću i vrata se zatvaraju za njim. Bilo joj je drago što je ponovo s Kotonom. Tu je pripadala. Još nisu imali priliku da se ispričaju, samo nakratko tamo u Francuskoj. Sve se dešavalo tako brzo i nisu bili sami, osim poslednjih pola sata ovde u kolima. Zato mu se nije izvinjavala, nije ga pozivala na saosećanje ili popuštanje, samo je ponovo priznala da je pogrešila, otvarajući se za prekor koji je lako mogao da joj uputi. Ali nije.

Umesto toga, ljubazno je prihvatio njeno priznanje i potvrdio sopstvene greške.

„Izgleda kao da je cela banda na okupu“, rekao je Koton.

Ona je tačno znala sa čim se suočavaju, zahvaljujući Kotonovom pozivu Beloju kući. Kao u lovu, pomislila je, u čemu je njen otac nekada uživao. Nekoliko puta ju je vodio sa sobom da gleda dok prati jelena iz daljine, ostavljajući taman dovoljno rastojanje da tačno zna šta bi životinja mogla da uradi i čekajući pravi trenutak da opali. I mada lov nije bio za nju, volela je da provodi vreme sa svojim ocem. Ona i Koton pratili su ovog jelena celim putem od Sibira, čak sprečivši drugog lovca da ga ubije.

„Pretpostavljam“, rekla je, „da nećemo samo sedeti ovde.“

On joj se osmehnuo. „Nestrpljiva kao i uvek.“

„Mogli bismo da se povatamo?“

„E to je dobra ideja. Ali, koliko god da je ta misao primamljiva, čeka nas posao.“ Posegnuo je prema zadnjem sedištu i dohvatio platnenu torbu koja je tu bila kada su ušli u automobil.

„Nisam bio siguran šta će se događati, ali sam odlučio da budem spreman.“

Otvorio je torbu i počeo da pretura po njoj, pa izvadio malu elektronsku napravu s kablom. „Moramo da prikačimo ovaj mikrofon na neki od prozora. Onda možemo da slušamo. Nije baš najsavremenija tehnologija, ali trebalo bi da završi posao.“

„Pretpostavljam da će ga prikačiti jedno od nas?“

„Deluje kao savršen posao za tebe.“ »A ti?“

„Ja ću ti čuvati leđa.“

Uputila mu je onaj svoj mangupski osmeh. „Kladim se da hoćeš.“

POGLAVLJE ČETRDESET JEDAN

Luk je seo za volan „eskejpa“ kada su Stefani i on krenuli iz Anapolisa. Piter Hedland ostaće u bolnici još nekoliko dana.

„Pobrinuo sam se da smrt Petrove ostane tajna“, rekao joj je. „Državna policija Merilanda je pristala da sarađuje, *nakon* što se tajna služba umešala i označila celu stvar pitanjem od nacionalne bezbednosti.“

Sviđalo mu se da ima Belu kuću za saveznika.

„Javno će reći samo da je žrtva neidentifikovana.“

Mogao je da vidi da je njegova bivša šefica umorna i mogao je da saoseća s njom. Bližila se ponoć, a njih dvoje su za sobom imali dug dan.

„Obećala sam Fricu Stroblu da ću mu vratiti automobil u jednom komadu“, rekla je. „Cenim to što ga nisi slupao.“

„Pretpostavljam da ćemo otići da vidimo Larija Begina?“ upitao je.

„To je prvo što ćemo ujutro uraditi. Mislim da nam je oboma potrebno malo sna. Koton je stavio Zorina pod nadzor, a stvari su ovde dovedene u ćorsokak. Pozvala sam Edvina i rekla mu da izgleda da bi bilo u redu malo se odmoriti.“

Protiv toga nije mogao da prigovara.

Njen mobilni je zavibrirao.

Pogledala je u ekran i čuo ju je kako kaže: „Ovo neće biti dobro.“ Javila se.

„Ti me ignorišeš“, čuo se glas Denija Danijelsa iz slušalice.

„Tvoj šef osoblja sve zna.“

„Hoću da čujem od tebe. Neposredno.“

„Neće ti se dopasti.“

„Nemaš pojma koliko mi se trenutno ne dopada.“

Luk je slušao dok je prepričavala događaje iz proteklih nekoliko sati, završivši smrću Petrove i onim što im je Hedland otkrio. Njegov stric im je zatim rekao sve pojedinosti o Kotonovom odlasku u Kanadu za Zorinom.

Za Luka, svaki čovek koji je mogao da izvrši noćni skok na nepoznatu teritoriju iz mlažnjaka koji se kreće velikom brzinom zasluživao je veliko poštovanje. On je to dvaput uradio dok je bio rendžer i iskustvo je oba puta bilo traumatično.

„Ali imamo novi problem“, rekao je predsednik.

Njemu se nije dopao stričev ozbiljan ton.

„Moskva je poludela.“

Malon je išao prvi kada su on i Kasiopeja prešli mračnu ulicu, približavajući se kući Džejmija Kelija. Edvin Dejvis je locirao adresu i obezbedio im neke osnovne informacije.

Keli je imao šezdeset četiri godine i nekada je radio na Univerzitetu Džordžtaun kao asistent dekana. Isticao se u akademskom radu od 1993. do 2005. Zatim se preselio u Kanadu, smestivši se na Ostrvu princa Edvarda i pronašavši honorarni posao na lokalnom univerzitetu. Nije imao kriminalni dosije. Kreditni bilans mu je bio uzoran i nikada se nije pojavio ni na kakvom spisku osoba pod nadzorom ili sumnjivih. Ako je Keli zaista bio sovjetski špijun, očigledno je bio proketo dobar u onome što je radio pošto nikada nije iskazan nikakav nagoveštaj sumnje u njega. Kada je Hladni rat već bio odavno završen, istoričari su saznali da se KGB infiltrirao u skoro svako društvo na svetu. Glavni njihov prioritet bile su SAD, tako da nije bilo sumnje da je u njima bilo mnogo oficira KGB-a. Povremeno bi se pojavilo neko ime, neki identitet bi bio otkriven, ali uglavnom su ti agenti dolazili i odlazili neprimećeni. Malo toga je još bilo važno jer, u teoriji, Rusija i SAD više nisu bili neprijatelji. Ipak, ponekad je teško bilo videti to njihovo novo prijateljstvo pošto stare navike imaju sklonost da teško umiru.

Ledeni noćni vazduh hladio mu je nozdrve i pekao mu grlo. I on i Kasiopeja su nosili perjanu odeću koju su im dali Francuzi. Tama je pružala izvrstan zaklon dok se tihi seoski kraj spremao za noćni počinak.

Došli su do kraja debele živice pored kuće i oprezno prošli kroz uski prolaz između žbunja i zida do svetlosti s prozora u prizemlju. Iznutra se čulo mrmljanje glasova. On je rizikovao da brzo proviri i video Zorina i još jednog čoveka s jarećom bradicom kako sede u salonu. Klimnuo je glavom i posmatrao kako Kasiopeja vadi uređaj za prisluškivanje i pažljivo pritiska njegov držač s vakuum gumom na donji levi ugao prozora. Žica je već bila povezana sa slušalicom.

Stavio je slušalicu u uho i dao joj znak da je sve u redu.

Izmakao se.

Ali je ostao oprezan za slučaj nekih problema.

Zorin se divio Kelijevoj kući, koja je bila poput dve odvojene celine s prostorijama simetrično postavljenim s obe strane središnjeg hodnika. Detalji od drveta kao što su rozete, zidni ukrasi, rezbareni dovraci i lukovi bili su izrađeni vesto i precizno. Nameštaj je bio podjednako impresivan, na zidovima su visile slike, a na stolovima stajale skulpture. Soba u kojoj su sedeli u debelo tapaciranim foteljama imala je izbočeni prozor okrenut na prednju stranu kuće i još jedan sa strane. Njegov ruksak ležao je na podu pored njegovih nogu. Radijatori i razbuktala vatra u

zidanom kaminu davali su prijatnu toplotu, a uhvatio je i blag miris eukaliptusa u toplom vazduhu.

„Prošlo je mnogo vremena“, rekao je Keli na savršenom engleskom.

Njega nije interesovalo ćaskanje. „Zašto si me čekao?“

„Nedostaju mi stari dani. Da li i tebi nedostaju?“

Rekao je sebi da ovaj ćovek nije amater. Daleko od toga; on se uspešno usadio duboko u zapadnjaćko društvo, što je zahtevalo veliko strpljenje i veštinu. Od trojice agenata, oduvek je znao da će ovaj predstavljati najveći izazov. „Stari dani su razlog zbog koga sam došao.“

„Mislio sam da si mrtav“, rekao je Keli. „Skoro svi drugi su pokojni. Rastuži me kad mislim na njih. Radili smo neke sjajne stvari, Aleksandre.“

„Živiš li ovde sam?“

Keli je klimnuo glavom. „Zbog toga jedino žalim. Nikada se nisam ženio. Previše rizićno. Bilo je mnogo devojaka, većina njih nisu bile pametne ni lepe, ali su bile lako dostupne. Trenutna skretanja pažnje. Ali sada sam malo prestar za to. Šta je s tobom? Da li si ti našao nekog?“

„Moja žena je umrla“, rekao je, ne pominjući Anju.

„Nije dobro, ni za jednog od nas, što nemamo nikoga. Ja najveći deo vremena provodim u ćitanju.“

„Zašto živiš u Kanadi?“

„Jednom sam dolazio ovde pre mnogo godina i odlučio da će, ako preživim i ne završim ustreljen i uhapšen, ovo biti mesto u koje ću se povući. Razumeš ovo što ti pričam, zar ne? Nema načina da znaš kada će ili da li će doći po tebe. Nema načina da znaš ko te je kompromitovao ili izdao. Samo se pojave, s pištoljima i znaćkama, i onda nestaneš. Neverovatno, to se meni nije desilo. Ali moram da kažem, kada sam ćuo kako kucaš pre nekoliko minuta, sav sam se naježio. Malo je kasno za posetioce.“

„Dobro živiš“, rekao je on, pokazujući kružnim pokretom ruke na atmosferu izobilja u sobi.

A ono što nije rekao visilo je u vazduhu. *Kao kapitalista.*

„Kada je Sovjetski Savez nestao, pomislio sam da mi je vreme da se potpuno utopim u Zapad.“

„Mogao si da se vratiš kući.“

„Ćemu? Ništa što sam poznao više nije postojalo.“

Oko toga su se slagali. „Pa si postao neprijatelj?“

Keli se osmehnuo. „Voleo bih da je tako jednostavno, Aleksandre. Za sve oko mene ja sam bio Amerikanac, pa sam jednostavno nastavio da igram tu ulogu.“

„Poslat si da špijuniraš.“

Keli je slegnuo ramenima. „To je bila moja prvobitna misija, a posao na univerzitetu u Vašingtonu omogućio mi je pristup mnogim ljudima. Poznao sam pomoćnika predsednika Senatskog izabranog obaveštajnog komiteta, drugog čoveka u korporaciji *Rand*, moj prijatelj je radio na Institutu *Brakings* i imao sam mnogo kolega u Stejt departmentu. Bio sam savršena krtica, poslednja osoba koju bi ikada osumnjičio da je špijun. Radio sam svoj posao, sve dok moj posao više nije imao važnosti.“

Bilo je vreme da se pređe na stvar. „Budalin mat. Da li si ga dovršio?“

„A da jesam, ti bi trebalo da ubiješ i mene?“ Kelijeva desna ruka je kliznula iza njegovih leđa, ispod neupasane košulje, pa sa ponovo pojavila držeći revolver. „Ne misliš da bih otvorio vrata ovako kasno noću nenaoružan. Uveravam te, druže, ja neću biti laka meta kao druga dvojica.“

Zorin je mirno sedeo pokušavajući da sredi svoje utiske u neku vrstu procene. Ovo je morao da uradi pravilno. „Kako si znao?“

„Tako što sam obučeni oficir KGB-a, baš kao i ti“, rekao je Keli na ruskom. „Obraćam pažnju.“

Samo ovde, između zidova ove kuće, pod okriljem kasnih noćnih sati i hladne tame napolju, i jedan i drugi hteli su da govore maternjim jezikom. Ali to je izgledalo prikladno, pa se i on držao ruskog kada je objavio: „Nisam došao da te ubijem.“

„Zašto onda?“

„Hoću da dovršim ono što je Andropov nameravao da uradi. Taj plan je predugo u stanju mirovanja.“

„Naređenja koja sam ja dobio bila su jasna. Nije trebalo da prijavljujem ništa, osim lično Andropovu.“

„Naređenja koja sam ja dobio ukazivala su da je trebalo da podneseš izveštaj meni.“

Keli se zakikotao. „Pretpostavljam da bi to bilo na tvoju štetu.“ Tada je shvatio. Kada bi prijavio uspeh Potpune blokade i Pozadinskog pešaka, i sam bi bio eliminisan.

Posle čega bi ostali samo Keli i Andropov. S bombama.

„Prijavio sam drugo ubistvo“, rekao je. „Ali tada već niko nije znao o čemu pričam.“

„Zato što više nije bilo Andropova, a to nije bilo bitno nikome drugom. Ti, druže, svakako uviđaš da je sve to davna prošlost.“ Kelijev glas je utihnuo, kao da je umoran od borbe s propalim teorijama i zaboravljenim idealima. „Ništa što smo

ti i ja ikada poznavali više ne postoji. Zapravo, možda smo ti i ja sve što je ostalo. Mi smo verovatno jedini preostali ljudi na ovom svetu koji uopšte znaju šta je Budalin mat podrazumevao.“

„Dugo sam čekao da naplatim Zapadu“, rekao je on. „Oni su nas uništili, a ja sam naporno tragao za načinom da dođem do nekakve osvete. Do juče nisam znao da li si ti još živ. Zato sam prešao dug put po tvoju pomoć. Ti imaš metod, a ja mogu da obezbedim sredstva. Zajedno možemo da sprovedemo Budalin mat u delo.“

Keli ga je slušao, to je bilo jasno.

Zato je upitao. „Sećaš li se šta je Andropov rekao one noći, na kraju, u sigurnoj kući?“

Keli je klimnuo glavom. „Svake reči.“ Kao što se i on sećao.

„Hoću da znate, drugovi, da će ono što ćemo da postignemo pogoditi Ameriku u samu srž. Oni sebe smatraju tako ispravnim, tako savršenim. Ali oni imaju mana. Ja sam otkrio dve i zajedno, u pravom trenutku, mi ćemo očitati Americi lekciju. Minimalni napor, maksimalni učinak. To je ono što želimo i to je upravo ono što ćete vi ostvariti. Ovo će biti najvažnija operacija koju smo ikada preduzeli. Dakle, drugovi, moramo biti spremni kada dođe taj trenutak.“

„Taj trenutak je došao“, rekao je. „Ne znam sve o tome, ali znam dovoljno.“

Keli je i dalje ćutao, ali je spustio pištolj.

Gest poverenja?

„Ti shvataš da to možda više nije moguće?“ upitao je Keli. Obuzdao je svoj optimizam, ali ga je jasno izrazio: „To je neizvesnost koju sam spreman da prihvatim. A ti?“

* * *

Kasiopeja je pažljivo slušala, primetivši prelazak s engleskog na ruski. Ton govora dvojice ljudi se takođe promenio, od opreznog do poverljivog. Ona se takođe usudila da proviri i videla kako je Keli spustio pištolj koji je bio uperio u Zorina. Sada je shvatila da je Koton zadužio nju da sluša zbog mogućnosti da ova dvojica predu na ruski. Uvek promišljen.

To je bilo još nešto što je volela kod njega.

„Bio sam spreman duže od dvadeset godina“, rekao je Keli. „Izvršio sam svoju dužnost.“

„Onda, druže, reci mi ono što moram da znam.“

Malon je jednim okom motrio na Kasiopeju u žbunju pored kuće, a drugim na ulicu. Stajao je na prednjem travnjaku. Dah mu je izlazio uvidu pare koja je visila u hladnom vazduhu ispred njega. Zorin svakako nije očekivao da će biti pod prismotrom, a svakako ne da će je vršiti isti američki agent koga je poslednji put video lisicama vezanog za gvozdenu cev u svom podrumu. Njihov put do ove kanadske kuće odvijao se na dva potpuno različita načina. Pet nuklearnih naprava veličine kofera sakrivenih negde na tlu Amerike? Nije mogao da zamisli kako je tako nešto moglo da prođe neotkriveno, ali, nažalost, bezbednost na granicama osamdesetih i devedesetih godina nije bila ni blizu današnjoj. Vlade nisu pazile na granice sa istim intenzitetom za koji ih je rat protiv terorizma naučio da je neophodan. On je prijavio sve što je znao Beloj kući, pa je pretpostavio da se neke stvari dešavaju na Stefaninoj strani. Ali najbrži put do tih skrivenih nuklearki izgleda je vodio kroz kuću Džejmija Kelija.

Pogledao je na sat.

Petak je došao i prošao.

Sada je već bila subota. Po kanadskom vremenu.

Čuo je neki zvuk i okrenuo se i video kola koja su polako prilazila niz mračnu ulicu. Farovi nisu bili uključeni. To nikada nije bio dobar znak. On je stajao sakriven iza debelog hrastovog stabla, čija su veličina i obim ukazivali na njegovu starost. Tlo se iza njega i iza kuće blago spuštalo ka reci, a između je raslo još drveća.

Kola su se polako zaustavila ispred prilaznog puta do Kelijeve kuće, odmah iza Zorinovog pikapa.

Iz njih su izašle četiri tamne siluete.

Svaka od njih nosila je automatsku pušku kratke cevi.

POGLAVLJE ČETRDESET DVA

VAŠINGTON

Stefani je išla prva prema Ovalnom kabinetu, a Luk odmah njoj za petama. Deni im je rekao da iz Anapolisa dođu pravo ovamo, a spavanje je moralo da sačeka. Unutra je videla predsednika i njegovog šefa osoblja, kao i jednog drugog posetioca. Nikolaja Osina.

„Zatvori vrata“, rekao je Deni Luku.

Primetila je kako se kabinet promenio, zidovi su na nekim mestima bili goli, a razne fotografije i suveniri koje je Deni voleo svuda da postavlja bili su nestali. Za trideset sedam sati njegovo vreme za Stolom odlučnosti⁵ biće završeno i novi predsednik će preuzeti vlast, čovek koji će moći da uredi Ovalni kabinet prema sopstvenom ukusu.

„Pomalo depresivno, zar ne?“ upitao je Deni, primetivši kako je ona osmotrila prostoriju.

„To je ono što ovu zemlju čini velikom“, odgovorila je.

Dok su se druge nacije mučile s prenosom vlasti, ovde se to odvijalo bez zastoja. Ustav je prvobitno predviđao da se predsednik bira u novembru i preuzima dužnost 4. marta sledeće godine. Na kraju se tih četiri meseca čekanja pokazalo kao problem. Sedam država se otcepilo u periodu između Bjukenanovog odlaska s vlasti i Linkolnovog preuzimanja dužnosti. Velika depresija se produbila sa čekanjem da Ruzvelt preuzme kontrolu nad Huverom. Odlazeći obezvlašćeni predsednik je, ispravno ili pogrešno, tada posmatran kao ništa drugo nego neuspešan vođa čije je mišljenje nevažno – dok je dolazeći predsednik imao nedostatak što još nije bio zakonski ovlašćen da bilo šta uradi.

Dvadesetim amandmanom sve je to promenjeno, okončavanjem predsedničkog mandata tačno 20. januara. Usledile su rezolucije Kongresa kojima je zahtevano da se dolazećem predsedniku obezbedi kompletan prelazni tim, pristup svim vladinim službama, obuka novog osoblja i sredstva za podmirenje svih troškova ovog procesa. Ona je znala šta će se desiti u nedelju u 12.01, čim predsednik Vornor Skot Foks položi zakletvu. Dokumenti i dosijeji koji već nisu bili sklonjeni biće odmah odneti. Pristupne šifre i lozinke biće promenjene. Nova lica

⁵ Masivni drveni sto s britanskog broda za polarna istraživanja *Odlučnost* koji je kraljica Viktorija poklonila američkom predsedniku Raderfordu Hejsu 1880. godine. Postavljen je u Ovalnom kabinetu Bele kuće i mnogi američki predsednici su ga koristili kao svoj pisali sto. (Prim. prev.)

preplaviće Belu kuću i smesta preuzeti svoje dužnosti. Čak će i arhive govora, konferencija za novinare, izjava i video-snimaka koji se odnose na proteklih osam godina Danijelsove administracije nestati sa zvanične internet stranice Bele kuće. Do 12.00 prenos vlasti će biti dovršen, a vlada nijednog trenutka neće izgubiti kontrolu nad situacijom.

„To je ona posebna stvar u vezi s nama“, rekao je Deni. „Toliko civilizovana. Ali je i dalje proketo depresivno. A ja sam svojim ljudima rekao – bez smicalica.“

Postalo je uobičajeno da stara ekipa ostavi nekoliko iznenađenja za novu. Najpoznatije je bilo ono kada su Klintonovi ljudi uklonili slovo W s tastatura pre nego što je mlađi Buš položio zakletvu.

Sela je na sofu zajedno s Lukom, licem okrenuta prema Osinu i Edvinu Dejvisu. Deni se smestio u stolicu za ljujanje iz Tenesija s visokim naslonom. Koliko puta je ona bila ovde? Previše da bi mogla da nabroji. U koliko kriznih situacija? Više nego što joj je bilo potrebno.

A ovo bi mogla da bude poslednja kojom se bavi.

„Ti znaš da više nemam službenu legitimaciju“, rekla je. „Zvanično sam civil.“

„A Edvin traži posao. Osin je mogao da pogine. Luk je u ponedeljak morao da radi za nekoga drugog, a ja sam predsednik bez ovlašćenja. Svi imamo svoje probleme.“

Shvatila je šta je hteo da kaže i rekla: „Šta se dešava, Nikolaju?“

„Postoji podela u mojoj vladi. Postoji već neko vreme, ali ono što se trenutno dešava izgleda je donekle ubrzalo stvari.“

Slušala je dok joj je pričao kako je na početku dobio instrukcije da uključi SAD u potragu za arhivarom Vadimom Belčenkom. Naređenje je stiglo pravo iz Kremlja.

„Mislilo se da će vašim uključivanjem postati jasno da mi nemamo udela u onome što Zorin može uraditi. Ljudi koji su izdali to naređenje želeli su da Amerika zna kako to nema nikakve veze s Rusijom. Najverovatnije je da to što Zorin traži čak više i ne postoji, tako da je procenjeno da nema štete u tome da vas uključimo u proces. Vi ćete pronaći Belčenka i zaustaviti Zorina, i to sve na naš zahtev.“

„Način da nam pokažete kako se vama može verovati?“, upitao je Luk.

Osin je klimnuo glavom. „Upravo tako. Ali postoji druga struja unutar Kremlja koja se ne slaže s ovakvim pristupom.“

„Problem je u tome“, uključio se Danijels, „što ono za čim Zorin traga proketo lako i dalje može da postoji.“

„A ta druga struja“, nastavio je Osin, „želi za sebe to nešto što možda još postoji.“

Ranije tog dana, u kolima, Osin joj je rekao deo ovoga. A Edvin se snebivao kada su posle toga dva puta razgovarali telefonom. Mogla je da razume da nije želeo ništa otvoreno da kaže preko otvorene linije mobilnog telefona. Ali ovde, na jednom od najbezbedenijih mesta na svetu, morala je sve da čuje. Zato je pogledala ka Osinu i rekla: „Reci mi *tačno* šta je to što još postoji.“

„Pet prenosivih nuklearnih naprava, koje je osamdesetih godina ovamo doneo KGB. Poslednji deo operacije se zvao Budalin mat. Te naprave bi još mogle da budu upotrebljive.“

Ništa u vezi s tim nije zvučalo dobro.

„Ta podela unutar moje vlade“, rekao je Osin. „Glavna struja kontroliše najveći deo SVR-a i visoku komandu vojske. Oni nisu naprednjaci ili komunisti, nego nešto gore. Nemaju mnogo poštovanja ni prema čemu osim prema onome što pogoduje njihovim ličnim ciljevima. Oni žive dobro u novoj Rusiji. Kada su saznali za Budalin mat i da ta operacija i dalje može da bude aktivna, naredili su da vaša dva agenta odu. Zatim su naredili da Zorinov avion bude oboren. Ali vaš gospodin Malon je to omeo i omogućio Zorinu da pobegne.“

„Koton i Kasiopeja sada su na Ostrvu princa Edvarda“, rekao je Deni. „Da se pobrinu za Zorina. Rekao sam im da ga prate. Da mu daju prostora, ali da vide kuda je krenuo. Proverili smo i saznali da stari kontakt iz KGB-a koga Zorin traži živi tamo. Prokleti špijun spavač koji je godinama radio baš ovde u ovom gradu, neotkriven.“

„Sada je problem“, napomenuo je Osin, „što moja strana u ovoj unutrašnjoj borbi više ne kontroliše stvari. Drugi su preuzeli kontrolu, a ne može se predvideti šta bi oni mogli da urade. Oni vide ono što Zorin radi kao prednost za njih, na neki izopačen način.“

„Šta je tačno Budalin mat?“ upitala je.

„Zaista ne znam. Ali, šta god da on podrazumeva, to jedovoljno da privuče ogromnu pažnju.“

„Loša stvar je to što im Zorin izgleda više ne treba“, rekao je Deni, „o čemu svedoči naredba da on bude ubijen. To znači da oni misle kako dovoljno znaju. Ali nama je on potreban.“

„Moguće je“, primetio je Osin, „da je taj čovek, Keli, ključ cele stvari. Možda je on jedini koji zna gde su bombe. Do sada, nemam nikakvih pokazatelja da iko u Moskvi ima tu informaciju.“

„Koliko je jaka ta podela u vladi?“ upitala je.

„Dovoljno jaka da ja kršim direktno naređenje dok vam sve ovo govorim. Potpuno i krajnje ludilo. Nemam pojma šta misle da mogu postići time što sve ovo čuvaju kao tajnu.“

„Zorin izgleda ima ideju“, uključio se Luk. „On se u ovo upustio s razlogom. Taj čovek ima plan. Poslao je Petrovu ovamo konkretnim povodom. Zorin zna mnogo više nego što oni misle.“

Osin se izgleda slagao. „Šteta je što je Petrova poginula. Imate li alternativni plan da otkrijete za čim je tragala?“

Iako je ovaj čovek delovao otvoreno i iskreno, trideset godina u obaveštajnom poslu naučilo je Stefani da ne otkriva stvari. *Veruj, ali prover!* To je bio Reganov moto, a ona se slagala s njim. A primetila je da niko drugi nije pomenuo Talmedžov dnevnik.

„Pre nego što si stigla“, uključio se Edvin, „gospodin Osin nas je obavestio da su agenti SVR-a ovde i u Kanadi pozvani na punu gotovost.“

„Oni nameravaju da zaustave Zorina“, rekao je Osin. „Pretpostavljam da će zatim za sebe preoteti Kelija i to što može da se pronađe. To znači da su svi u opasnosti.“

Njene misli prebacile su se na Kanadu. „Da li je Kotonu ovo rečeno?“

„Pokušao sam da ga obavestim“, odgovorio je Edvin, „ali na njegovom telefonu se uključuje samo glasovna pošta.“

Jedna misao joj je proletela kroz glavu.

Da li je to bilo dobro ili loše?

POGLAVLJE ČETRDESET TRI

Malon je procenio situaciju i zaključio da je neophodno hitno delovati. Bez odlaganja. Bez uzdržanosti. Jednostavno nešto uraditi. Odmah.

Izvadio je pištolj, naciljao u prozor ispod kog je Kasiopeja stajala u žbunju i ispalio hitac, pazeći da metak ide naviše kako bi se, kada uleti u kuću, zabio u plafon.

Zorin se trgao na pucanje stakla, bacio se sa stolice i nagoni pokrio glavu. Video je da je Keli uradio isto, obojica očigledno iznenađeni. Bio se uspavao od okolnog mira i tišine. Uostalom, dok je prilazio kući, nije video ni osetio ništa neobično.

A ipak su upravo bili napadnuti.

Kasiopeja je strpala uređaj i kabl u džep i izvadila pištolj. Pucanj pa potom lomljenje prozora zatekli su je nespremnu. Opružila se po zemlji i zagledala kroz žbunje. Videla je Kotonu prislonjenog uz debelo stablo hrasta i četiri senke kako prilaze kući, pa se razilaze u više pravaca. Svaka od njih je nosila oružje. Pretpostavila je da je prvi pucanj bio Kotonov način da upozori i nju i Zorina.

Ali ko su bili novi igrači?

Trenutno nije bilo vremena da to otkriva.

To što Koton nije viknuo da je upozori značilo je da je želeo da njeno prisustvo ostane tajna, pošto je njegov pucanj upozorio napadače da im se nešto isprečilo na putu.

Paljba iz automatskog oružja zaorila se u noći.

Meci su se zabili u drvo kraj koga je Koton stajao. Na svu sreću, debelo stablo je izgleda bilo čvrsto kao kevlar. Ali ona nije nameravala da mirno leži i pusti da on na sebe primi svu vatru. Oštrim očima je proučila četiri senke koje su se kretale na trideset metara od nje.

Gole grane iznad njene glave pomerale su se na vetru.

Dve senke izašle su na čistinu, krećući se prema drugom drveću da ga upotrebe kao zaklon.

Bilo je vreme da i ona stupi u borbu.

Malon se nadao da je njegov metak ispaljen u kuću poslužio svrsi. Bar su Zorin i Keli sada znali da se napolju nešto dešava, nešto što se zaista tiče njih. Neprijatelj njegovog neprijatelja je prijatelj. Ili se bar nadao da je tako. Bez obzira na to, oni

više nisu bili glineni golubovi. Na njega je zapucao napadač s leve strane, sigurno nameravajući da ga drži blokiranog dok ga jedan ili više onih ostalih ne zaobiđu s druge strane. Nažalost, nije mogao da proviri i vidi šta se dešava.

Ali to što je razneo prozor upozorilo je i Kasiopeju.

Koja je sada počela da puca iz žbunja.

Zorin je dao znak Keliju da se izvuče iz salona puzeći po podu. *Drži se dole*, bezglasno je izgovorio.

Otpuzali su na stomaku prema lučnom prolazu koji je vodio u ulazni hol. Napolju je odjeknulo još pucnjeva, ali nijedan metak nije uleteo unutra. Čuo je i automatsku paljbu i pojedinačne pucnjeve.

Dva različita strelca?

Koji su se međusobno sukobili?

Malon je video kako se jedna od senki trgla unazad, pa se opružila po zemlji kao da su joj se svi zglobovi rastavili. Poen za Kasiopeju.

Ona je uvek odlično videla u mraku. Šansa koju mu je pružila omogućila mu je da ustanovi da su dvojica napadača skrenuli desno, dok je onaj poslednji otrčao ulevo, prema Kelijevim ulaznim vratima.

Izabrao je dvojicu sa svoje desne strane.

Tada je senka s leve strane zasula kišom metaka žbunje u kome je Kasiopeja ležala.

Zorin se otkotrljao u ulazni hol baš kada su se meci zabili u njegov spoljašnji zid. Daska nije mogla da pruži veliki otpor razornim mecima i mnogi su proleteli unutra, lomeći još stakala, kidajući nameštaj, zabijajući se u pločice.

Jedna lampa je eksplodirala rasipajući kišu varnica.

Ponovo je pokrio glavu.

Keli je ležao s njegove leve strane, iza zida koji je držao lučni svod iznad njih. Iako je situacija bila opasna, Zorin je ponovo bio u svom elementu, potpuno svestan svakog zvuka i pokreta. U mozgu su mu se rojile različite mogućnosti dok je uvlačio ruku u ruksak i izvlačio svoje oružje.

„Ja još imam svoj“, rekao mu je Keli.

Neko je udario nogom u ulazna vrata.

On je uzbuđeno podigao pogled, pa skočio na noge i zauzeo položaj iza dovratka. Vrata su se rastvorila rasipajući iverje na sve strane, a brava je izletela iz ležišta. Čovek u crnom kombinezonu utrčao je u delimično osvetljeno predvorje,

obema rukama čvrsto stežući automatsku pušku. Zorin je zategao ramena i iskrenuo telo u struku pa udario pravo ispred sebe dnom dlana, pogodivši čoveka pravo u lice. Napadaču je vazduh izleteo iz usta i on se sručio napred, i dalje šakama stežući pušku, ali odmičući ruke od tela u pokušaju da povрати ravnotežu. Udarcem kolonom u vilicu zakucao je čoveka u zid, niz koji je njegovo telo skliznulo mlitavo kao krpna lutka pre nego što se opružilo po drvenom podu. Zorina je preplavio nalet adrenalina od koga mu se zgrčio stomak. To mu se nije dogodilo već dugo vremena. Napadačeva glava nepomično je visila, razjapljenih usta, dok je uvlačio vazduh kratkim, brzim udisajima. Morao je da zna ko su ovi ljudi. Čučnuo je i odvuкао svoju lovinu od otvorenih ulaznih vrata, držeći pištolj zabijen u čovekov vrat.

„Ko te je poslao?“ upitao je.

U čovekovim očima nije bilo straha, ali se lice zgrčilo u bespomoćnom besu.

Keli je zauzeo položaj pored vrata, s pištoljem nagotovs, kao što su ga naučili na treningu. Bilo je dobro videti da vreme nije otupelo nijedan njegov instinkt.

„Ko?“, ponovo je upitao, povlačeći čoveka u uspravan položaj.

„Jebi se, izdajnice.“

Obuzeo ga je gnev.

Izdajnik?

On?

Nikad.

Povukao je obarač i proterao metak čoveku kroz vilicu. Vrh glave mu se rasprsnuo u grimiznom mlazu. Dobio je odgovor. Ovi ljudi radili su za državu. Verovatno za SVR. Ali ko je pucao na njih?

Kasiopeja je predvidela šta bi moglo da se dogodi kada napadači postanu svesni njenog prisustva i pobegla je iz skrovišta u žbunju čim je oborila jednog od njih. Dobro urađeno. Druga senka je poslala rafal ka mestu na kome se maločas nalazila. Sada se našla iza kuće, u čučućem položaju, i čekala je šansu da pomogne Kotonu, koji je ostao izložen i ranjiv. Meci su prestali da lete prema njoj i spazila je senku koja je nestala u pravcu ulaznih vrata. To će biti Zorinov problem.

Njen je bio da izađe na kraj s dvojicom koji su usmerili pažnju na Kotona.

Malon je jurnuo ulevo i odlučio da i sam izvede neko opkoljavanje s krila. Tama je bila i neprijatelj i saveznik, ali njegovi protivnici su nosili oružje koje je izbacivalo na stotine metaka u minutu. On je imao „beretu“ s punim magacinom, ali, ako ne bude koristio glavu ona nije mogla da se nosi s njihovom vatrenom moći.

Sakrio se iza vretenastog bora, ćuleći uši da uhvati zvuk, naprežući oči da uhvati pokret, bilo šta što bi moglo da otkrije njihov položaj. Nije skidao pogled s naoružanih ljudi, a sluh je napregnuo u pravcu žbunja iz koga je trebalo da se pojavi Kasiopeja. Nadao se da je ona unapred shvatila da treba da se gubi dodavola odavde. Bila je pametna i sposobna, i nikada ne bi napravila tu vrstu početničke greške. Zato je morao da pretpostavi da je ona negde iza kuće. Jedna od senki se prikrala prema ulaznim vratima i čuo je škripanje drveta kada su ona nasilno otvorena, a onda i jedan pucanj iznutra, što je moglo da znači da su Zorin ili Keli oborili nekog od uljeza.

Obišao je oko drveta, zadržavajući deblo između sebe i mesta s koga je mislio da bi mogla da vreba opasnost. Sve se potpuno utišalo, što nije bilo obavezno dobra stvar. Nekoliko svetala se upalilo u prozorima drugih kuća na ulici i on se upitao da li je neko pozvao policiju.

Pojavila se jedna od senki.

Na deset metara ispred njega.

Iza drugog stabla.

Pojavili su se blistavi jezičci vatre kada su meci poleteli u njegovom pravcu.

Čvrsto se prisionio uz deblo drveta i izbrojao do tri, a onda se okrenuo i dvaput opalio, oborivši napadača.

„Baci pištolj“, rekao je muški glas iza njega. Stao je potpuno mirno. „Neću ponavljati. Baci pištolj.“

Nije imao izbora, pa je pustio da mu oružje ispadne iz ruke u travu. Okrenuo se da se suoči sa četvrtim napadačem, koji je držao pušku uperenu u njega.

* * *

Zorin je čuo još pucnjeva spolja, isti kratki rafal, a zatim pojedinačnu paljbu. „Moramo da idemo“, rekao je Keliju.

„Moram na trenutak da se popnem na sprat. Tamo ima stvari koje će nam trebati.“

On je klimnuo glavom i Keli je odjurio.

Prvi put veoma dugo bio je zbunjen. Niko nije trebalo da zna da je on ovde. Samo je Belčenko mogao da ga izda, a on je sumnjao da se to dogodilo. I kome? Belčenko je mrzeo novu Rusiju isto kao i on, a nije bilo indicija da je Moskva uopšte svesna šta on radi. Samo je Amerikanac Malon bio problem – on je upalio crvena alarmna svetla – ali on je sigurno bio već odavno mrtav.

Dakle, ko je bio napolju ispred kuće?

Pažljivo je motrio na otvorena prednja vrata, spreman da puca u sve što se pomeri. Keli se ponovo pojavio na stepenicama i požurio dole, s malom putnom torbom u ruci. Kao bilo koji dobar agent, on je bio spreman za hitnu situaciju. Baš kao i on sam sa svojim ruksakom.

„Novac, pasoš, rezervna municija“, šapnuo je Keli. „A i neke druge stvari koje će nam trebati.“

„Kuda idemo?“

„Da završimo Budalin mat.“

Kasiopeja je shvatila da je Koton ostao izložen. Čula je još pucnjeva, a naročito dva pojedinačna hica. Tada je čula glas koji nije bio Kotonov kako naređuje nekome da baci pištolj. Iskoristila je taj trenutak da zađe iza kuće i krene duž ivice živice prema mestu gde su stajale dve senke, jedna okrenuta licem, a druga leđima prema njoj. Ostala je pognuta i ispružila pištolj ispred sebe, koračajući lagano. Vetrić je iznova dunuo, što joj je pomoglo da prikrije svoje napredovanje, i naterao grane iznad njene glave da se zatresu kao u negodovanju.

„Za koga radiš?“ pitao je onaj glas.

„I ja bih mogao tebe to da pitam“, odgovorio je Koton.

Reči su bile glasnije, što je značilo da je on taj koji je okrenut licem prema njoj.

„Ti shvataš“, rekao je Koton, „da si verovatno ovde potpuno sam.“

„Kao i ti.“

„Onda da razjasnimo zašto smo obojica ovde. I ti i ja rnošli bismo nešto da naučimo.“

Koton je sigurno mogao da je vidi, pa je odugovlačio. Odlično. Samo nastavi. Samo još nekoliko metara. „Zorin je u toj kući“, rekao je Koton. „Neće daleko stići.“

Malon je video Kasiopeju dok se centimetar po centimetar približavala čoveku koji je stajao na udaljenosti od tri metra.

„Znam da vi ljudi jurite Zorina“, rekao je. „A ako ja znam, pogodi ko još zna? Ljudi u Vašingtonu potpuno su upućeni u ovo.“

„Kada Zorin bude mrtav, neće biti važno šta vi znate.“

Motor automobila odjednom je zabrujao.

Zvuk je dopirao sa suprotne strane Kelijeve kuće.

Tada se na ulici upalio par farova i odjurio velikom brzinom. Senka s puškom izvila se ulevo i poslala širok rafal u pravcu kola, u rasutoj paljbi, sigurno u nadi da će nešto da pogodi.

Kasiopeja je usmerila pištolj i ustrelila čoveka koji je pucao na kola u bekstvu, oborivši ga na zemlju.

Puščana paljba je prestala.

Ponovo je zavladao tišina.

„Nadao sam se da i dalje dišeš“, rekao je Koton.

Spustila je pištolj. „Mislila sam da bi trebalo ti *meni* da čuvaš leda.“

On je potrčao prema njihovom parkiranoj vozilu. „Koliko god prijatno to zvučalo, moramo da krenemo za tim kolima. Pretpostavljam da su u njima Zorin i Keli.“

A ona se složila.

POGLAVLJE ČETRDESET ČETIRI

Stefani je sedela s Denijem Danijelsom, sama, u Ovalnom kabinetu. Osin je otišao kada je dobio obećanje da njihov razgovor zvanično uopšte nije ni vođen. Edvin Dejvis se povukao u svoju kancelariju, a Luk je krenuo u svoj stan da malo odspava. Ponoć je prošla, što je značilo da je Deni sada ušao u svoj poslednji dan na položaju predsednika SAD. „Skoro je završeno“, rekla mu je.

On se ljuljao u svojoj stolici, ćutke, i netipično potišten. „Ne želim da odem.“

Ona se osmehnula. „Ko želi?“

„Mnogi ljudi su stigli dovde i nisu znali šta kog đavola da rade. Zato su jedva čekali da se to završi. Ja sam uživao u poslu.“

„Bio si dobar predsednik. Istorija će biti blagonaklona prema tebi.“ I to je stvarno mislila.

„Kakav je osećaj biti nezaposlen?“ upitao je. „Ja ću ti si pridružiti stvarno brzo.“

„Nije onako kao što sam zamislila da će se dogoditi.“

„Ni ja, ali ti znaš da ne mogu da se mešam. Osim toga, kakve bi koristi bilo od toga? Odeljenje je zatvoreno. Te budale misle da znaju više nego ti i ja i svi drugi. Sećaš se, Foks je bio guverner.“

Zapazila je sarkazam. Novi predsednik je došao pravo iz guvernerske vile s nešto iskustva u administraciji, ali malo ili nimalo međunarodnog iskustva. Vodio je kampanju s vodećom idejom poluizolacionizma, osećajući da je zemlja umorna od uloge svetskog policajca. Pobedio je sa solidnom većinom glasova građana i još većom razlikom u elektorskim glasovima, što je nju navelo da se upita da li se raspoloženje naroda zaista promenilo. Pomisliti da Amerika može da postoji nezavisno od onoga što se dešava po svetu, bez obzira na to koliko daleko ili za nju nevažno stvari mogle da izgledaju, graničilo se s idiotizmom.

To vreme je prošlo.

„Ako s bilo koga skreneš pogled duže od jednog minuta“, rekao joj je Deni, „zabiće ti nož u leđa. Bliski istok, Azija, Kina, sada Rusija. Svi oni podižu svoju ružnu glavu. A naši saveznici? Prokletstvo, oni su najčešće gori od neprijatelja. Daj mi, uradi mi, kupi mi, donesi mi. To je sve što su ikada želeli.“

Osmehnula se, sećajući se kada ga je prvi put čula da izgovara tu frazu. Pre više godina, za vreme neke druge bitke, jedne od njihovih prvih, pre nego što su oboje shvatili šta osećaju jedno prema drugom.

„Gde je Polin?“, upitala je ona.

„Otišla je. Ali vratiće se u ponedjeljak na zakletvu na Kapitol Hilu. Naše posljednje zajedničko pojavljivanje u javnosti u svojstvu muža i žene.“ Čula je odjek neuspjeha u njegovom glasu.

„Sve je na spratu spakovano i odvezeno u Tenesi. Polin je otišla pre nekoliko dana, navodno da nadgleda selidbu nazad kući. Jedva čeka da počne svoj novi život i, moram reći, ja sam jedva čekao da ode. Vreme je da se krene dalje.“

„Kada ćete se razvesti?“

„Za nekoliko meseci. Kada nikoga ne bude ni najmanje briga ni za mene ni za nju. Lepo i tiho. Kao što je to uradio Al Gor. Sranja se dešavaju i ljudi to razumeju. Nikoga nije briga za nekog bivšeg potpredsednika ili predsednika.“

Ona je shvatala njegovo kajanje. Decenijama ranije, njen vlastiti brak stigao je do toga da su ona i Lars godinama živeli razdvojeno. Tako bi verovatno i dalje bilo da se on nije obesio na onom mostu u Francuskoj. Na kraju, uz Kotonovu i Kasiopejinu pomoć shvatila je šta se dogodilo, ali konačnost tog postupka i dalje je izazivala veliku tugu njenom u srcu.

„Zar ne bi trebalo da ideš na spavanje?“ upitala ga je.

„Ja sam noćna ptica. Ti to znaš. A nisam dobro spavao otprilike poslednjih mesec dana. Ne sviđa mi se kuda se ova zemlja uputila. To je zastrašujuće. I pitam se da li je to moja greška.“

„Zato što si svakoga dobro štitio?“

„Učinilo smo da to izgleda previše lako.“

Ali ona je znala da nije bilo. Novi predsednik je izgleda bio okrenut za 180 stepeni od Denija. Ali to je bila američka politika. Njeno klatno se njihalo predvidivom pravilnošću i ništa nikada nije dugo trajalo, pošto je zemlja volela stalno da isprobava nove stvari, a ipak stalno i žalila kako sve naizgled ostaje isto. Nije bilo načina da se zadovolje mase i ona se pitala zašto iko uopšte to pokušava. Ali Deni nije samo pokušao, on je uspeo.

„Radio si svoj posao“, rekla je. „I čuvao ovu zemlju, ne kršeći građanska prava.“

„Imali smo nekih izazova, zar ne?“

Osmehnula mu se. „Ti znaš da još možeš biti koristan. Tvoj život nije završen.“

On je odmahnuo glavom. „Moj naslednik je početnik.“

„Za trideset šest sati biće predsednik SAD.“

„On se nikada nije nosio ni sa čim ovakvim. A ljudi koje je uposlio nisu baš najbistriji koji se mogu naći. To me takođe plaši.“

„To nije naš problem“, odgovorila je ona.

„Mrzim što ti se ovo dogodilo. Nikada te ne bih umešao da sam mislio da će te otpustiti.“

Zvučalo je kao da zaista tako misli.

„Ti si od prvog dana kad smo se sreli uvek bio iskren prema meni“, rekla je. „I da razjasnimo nešto. Ja radim samo ono što želim da radim, i ti to znaš. Ja sam birala da povučem poteze koje sam povukla, pa zato plaćam cenu.“

Osmehnuo joj se, nastavivši da se ljulja u stolici.

„Da li je Lukov 'mustang' uništen?“ upitao je.

„Sada je dobar samo za rezervne delove.“

„Voleo je taj automobil.“

Pitala se kome se obraća. Izgledalo je da je udaljen hiljadama kilometara. „Umoran si.“

„Ne, zabrinut sam. Nešto se ovde dešava. Mogu to da osetim. A to nešto nije dobro. Ne dešava se svaki dan da šef ispostave SVR-a ušeta u Belu kuću i otkriva državne tajne. Pet komada nuklearnog oružja sakriveno je negde unaokolo.“

„To nije kao u filmovima. Te stvari treba održavati, a prošlo je mnogo vremena.“

„A ipak taj Zorin nastavlja da gura dalje. To me brine.“

„Rusi nikada nisu bili poznati kao pametni.“

„Ali oni su teški protivnici.“

Dopustila je da prođe jedan trenutak pre nego što je prekršila protokol i upitala: „Šta je s nama?“

Njegov pogled se usredsredio na nju. „Ima li nas?“

„Ako želiš, biće.“

„Želim.“

Po rukama joj je zatreperilo nekoliko nerava. U najmanju ruku neobično. Bilo joj je drago da čuje to priznanje i nadala se da će ga mogućnosti u vezi s tim malo obodriti u sledećih dan i po.

„Posle polaganja zakletve vraćam se u Tenesi“, rekao je. „U moju malu kuću u šumi. Dobrodošla si da mi se pridružiš.“

„Kako bi bilo da se prvo razvedeš?“

Zakikotao se. „I mislio sa da bi mogla to da kažeš. Ali možeš da dođeš u posetu, zar ne?“

„I da završim na naslovnici nekog tabloida? Ne, hvala. Sačekaću dok ne budeš slobodan čovek.“

„Šta ćeš sada da radiš?“

Nije mnogo razmišljala o tome. „Imam zarađenu penziju, pa mislim da ću početi da je primam. Onda ću videti kome bi mogle da trebaju usluge bivše obaveštajne službenice sa iskustvom.“

„Mislim da će biti mnogo onih koje će zanimati ta ponuda. Šta je s orim sada? Ne donosi odluku šta da uradiš pre nego što prvo obavestiš mene.“

Mogla je da vidi da on nešto sraera. Ali ništa drugo nije ni očekivala. Ovaj čovek je bio igrač. Uvek je bio, i uvek će biti.

„Ne smem da pitam, zar ne?“

Osmehnuo se kao Češirski mačak i rekao: „Nemoj. Bar zasad.“ Zatim je videla još nešto u njegovim očima. Znao je nešto što ona nije znala. Nešto važno.

„O čemu je reč?“ rekla je.

POGLAVLJE ČETRDESET PET

Zorin je sedeo na suvozačkom sedištu, dok je Keli vozio mali karavan. Pobjegli su iz kuće kroz kuhinjska vrata i našli kola u garaži, pa uspeli da se izvuku bez dodatnih problema. I dalje je bio zbunjen zbog kakofonije puščane paljbe u kući. Prošli su pored dva policijska automobila na mostu preko reke i oba su išla na istok, dok su oni jurili na zapad. Ali nijedno vozilo nije krenulo prema njima dok su prolazili Šarlottaun, a zatim izašli na glavni put.

„Kuda idemo?“ upitao je.

„Nazad do glavnog protivnika.“

Glavni protivnik bila je Amerika.

„Sakrio si 'RA-115' na bezbednom mestu?“

„Naređenja koja sam dobio bila su jasna. Pronađi lokaciju na kojoj neće biti otkrivene, ali gde će ostati upotrebljive. To nije bilo lako postići. Ali uradio sam to.“

„Šta se desilo sa tobom?“ upitao je. „Kada smo otišli od Andropova one noći?“

„Vratio sam se svom životu. Za razliku od tebe, Aleksandre, ja nisam rođen u domovini. Moji roditelji su bili operativci ubačeni u SAD. Ja sam građanin SAD s pasošem. Došao sam u Moskvu one noći s turističkom grupom. Rekao bih da osamdesetih godina Rusija nije bila popularno turističko odredište, ali Amerikanci su ipak dolazili. Meni je naređeno da dođem u domovinu na sastanak oči u oči, pa sam rezervisao mesto u turističkoj agenciji. Te noći sam se iskrao iz hotela i došao u sigurnu kuću.“

On je znao sve o *Inturistu*, u vlasništvu države i nekada jedinoj putničkoj agenciji kojoj je bio dopušten rad u Sovjetskom Savezu. Osnovao ga je lično Staljin. U njemu su uvek bili zaposleni agenti KGB-a i nekada je upravljao pristupom iz inostranstva u Sovjetski Savez. On je zvanično radio u više ispostava *Inturista*. Zato je mogao da razume kako je Keli mogao da stigne u Moskvu i na sastanak.

„Posle te večeri s Andropovom, ponovo sam se pridružio turističkoj grupi i vratio se u Vašington. Radio sam na svom poslu, pratio naređenja u vezi s Budalinim matom i mnogo slušao.“

Za to se uvek ispostavljalo da je najefikasnije sredstvo za skupljanje informacija. On je obavio svoj deo tog posla za vreme nekoliko boravaka u

inostranstvu, ali njegova specijalnost nije bilo kretanje u društvu. On je više bio čovek za konkretne akcije.

„Posle decembra 1991. ništa od toga više nije bilo važno“, rekao je Keli. „Sve se jednostavno završilo. Meni se više nikada nije obratio ni KGB ni SVR. Šta je s tobom, Aleksandre, šta se dogodilo?“

„Ja sam se brzo umorio od nove Rusije. Previše gangstera za moj ukus. Zato sam se odselio na istok u Sibir. Moja žena i sin su umrli, pa sam živio sam, čekajući pravu priliku.“

Bližili su se Mostu konfederacije, koji se pružao trinaest kilometara preko Nortamberlandskog tesnaca između Ostrva princa Edvarda i kopna Kanade. Pre trideset godina, u vreme kada je on dolazio ovamo, jedini put preko tesnaca bio je pomoću trajekta.

Keli se zaustavio i platio putarinu pa požurio preko osvetljenog mosta.

„Ja sam se takođe pitao da li će se prilika ikada ukazati“, rekao je Keli. „Dugo sam mislio da je sve ovo završeno. Andropov je umro 1984. Ja sam naređenja dobijao direktno od njega. Ali nikada mi nije rečeno da se povučem, pa sam nastavio da radim svoj posao.“

„I ja sam radio isto.“ Zagledao se kroz mrak u svog vozača. „Dugujemo svima njima da završimo. Nikada nismo imali priliku da se borimo u velikoj bici protiv glavnog neprijatelja. Umesto toga, taj neprijatelj nas je uništio.“

„Zaista jeste. Ali mi smo naneli mnogo štete sami sebi. Proveo sam decenije čitajući o svemu što se dogodilo. Toliko grešaka. Istorija me je naučila mnogim lekcijama.“

Kao i njega samog. Najvažnije što je naučio – neće biti oklevanja, uzdržavanja, ni milosti. Politika nije bila važna. Ovde nigde nije bilo saosećanja i morala. Ti koncepti nikoga nisu zaustavili u uništavanju Sovjetskog Saveza. Zato je morao da zna. „Budalin mat predstavlja dva poteza do šah-mata. Andropov je lično imenovao tvoju misiju. Ima li to ime simbolički značaj?“

„O, da. A uspeh Budalino g mata u šahu zavisi od toga da tvoj protivnik igra izuzetno glupo. U ovom slučaju, Amerika nam je izašla u susret.“

„Ja sam bio Tihi potez“, rekao je on.

Keli se zakikota. „Vrlo prikladno. Potez kojim se ne preti ničemu na tabli. Andropov je bio ironičan, ako ništa drugo.“

„Ti si znao za smrt dvojice ostalih?“

I dalje su se vozili mostom s dve saobraćajne trake, a ni u jednom pravcu skoro da i nije bilo saobraćaja. Ništa čudno, s obzirom na to da je bila sredina noći.

„Saznao sam za njihove prevremene smrti. Nije bilo teško zaključiti zašto je do njih došlo. Što smo mi manje znali, to bolje. Pretpostavljam da je bila ideja da ja budem poslednji preostali, spreman da sprovedem Budalin mat prema naređenjima. Kako si me pronašao?“

„Tvoje ime postoji u starim dosijeima. Mesto na kome se nalaziš saznao sam od nekoga ko je imao pristup tajnim informacijama.“

„Imao si pomoć arhivara?“

Klimnuo je glavom.

„Oni su verovatno bili jedini koji su znali gde da traže“, rekao je Keli. „Morale su da postoje beleške o mom položaju. Arhivari su napravili mnogo štete. Čitao sam Mitrohinovu knjigu kada je objavljena devedesetih godina. To je bilo pitanje opstanka, pošto sam bio prestravljen da me izdajnička budala nije imenovala u njoj.“

„Mora da Moskva sada čita iste dosijee koje je čitao i moj arhivar.“

„Slažem se. Taj čovek u kući sigurno je bio iz SVR-a.“

Pomislio je da je pravo vreme da upita. „Prvi potez koji si povukao bio je da sakriješ oružje. Koji je bio drugi potez u Budalinom matu? Onaj kojim se pobeđuje.“

„Tačka ukrštanja.“

To je bilo ono što Belčenko nije mogao da ustanovi ili nije bio voljan da podeli s njim. Andropov je one noći rekao da će „udariti Ameriku u njenu srž“. Otkrivene su dve mane i „u pravo vreme očit ćemo Americi lekciju. Minimalni trud, maksimalni učinak“.

„Saznao sam za Nulti amandman“, rekao je Zorin. „Opet iz tih starih dosijea i od starog arhivara. Zato znam da je sada vreme.“ Prikrio je svoj entuzijizam i oslonio se na odavno naučeno strpljenje da obuzda svoje emocije. „Ali, da li ti znaš tačku ukrštanja?“

„Moja misija je bila da je odredim. Sećaš li se šta nam je Andropov rekao“ Keli je podigao dva prsta. „Dve mane. U koverti ispod moje koverta one noći bile su opisane obe. Nulti amandman je jedna.“

Što je njemu objasnio Belčenko.

„Druga je stvarno mesto detonacije.“

Došli su do kraja mosta i sada su se vozili kroz kopneni deo Kanade. Keli reče: „Ja sam jedini koji zna to mesto.“

Malon je vozio, a Kasiopeja je nastavila da motri dvogledom za noćno osmatranje. Bili su na više od kilometar i po iza Zorina, pokušavajući da se umešaju među retka

kola na putu. Mislio je da do sada nisu bili otkriveni. Kako bi i mogli da budu? Pobjegli su iz Kelijeveg kvarta otprilike dva minuta posle Zorina i uspjeli su da ga pristignu kada su policijska vozila pojurila preko reke Hillsborou a Zorin usporio, očigledno pokušavajući da ne privlači pažnju. Održavali su rastojanje vozeći se na zapad pa zatim na jug, prešavši most za koji je na tabli pisalo da se zove Most konfederacije. Usput mu je Kasiopeja ispričala sve što je čula u Kelijevoj kući.

„Sada smo u Nju Brunsviku“, rekla mu je ona.

„Da li si bila ovde ranije?“

Ona je spustila dvogled. „Nekoliko puta. Lepo mesto.“

„Imaš li pojma kuda su se uputili?“

Ona je pronašla svoj mobilni i nešto petljala po ekranu. „Ispred nas su aerodromi u Monktonu i Sent Džonu. Moglo bi da bude da su krenuli tamo. A pred nama je raskrsnica na putu. Zapadno u Nju Brunsvik, ili istočno u Novu Škotsku.“

„Pretpostavljam da ćemo jednostavno morati da sačekamo i vidimo.“

„Šta misliš ko su bili oni tipovi u Kelijevoj kući?“ upitala je. „Mora da su bili Rusi. Ko drugi?“

„Slažem se.“ Ponovo je podigla dvogled do očiju. „Skreću na zapad, prema Monktonu. Na mom telefonu piše da je udaljen oko pedeset kilometara.“ Požurio je napred, spreman da i sam skrene na zapad. Morali su da izbegnu dve stvari.

Nije im se smelo dogoditi da budu otkriveni i nisu smeli da izgube taj automobil.

POGLAVLJE ČETRDESET ŠEST

Stefani je stajala za Stolom odlučnosti u Ovalnom kabinetu, zagledana u dve fascikle na njemu. Jedna je bila debela i označena upadljivim crvenim slovima – STROGO POVERLJIVO – DUPLI PAS. Ivice su joj bile iskrzane, oznaka STROGO POVERLJIVO s datumom iz 1989. i autorizovana od Bele kuće, Pečat je bio polomljen, a stranice unutra ispremeštane, ali ona je prepoznala sva pisma, dokumenta, beleške, pravne zaključke i interne dopise. Mnoge od njih je sama napisala.

„Kakav je Regan bio?“ pitao je Deni.

„Pametna, lukava, intuitivna. Uživao je u tome što su ga drugi potcenjivali. Ali umeo je da pročita ljude, pogotovo Sovjete. Proveo je mnogo vremena razmišljajući o njihovom uklanjanju.“

Okrenula je stranice i došla do pregleda u kome je najraniji datum bio iz februara 1982, u vreme njenog prvog susreta s Reganom. Poslednji je bio iz novembra 1989, kada joj je rečeno da njene usluge više nisu potrebne. Izgledalo je da se ništa nije desilo posle njenog odlaska. Ali šta je i trebalo da se dogodi? Plan je bio sproveden u delo davno pre nego što je prvi Buš preuzeo dužnost. Setila se mnogih sastanaka koji su ovde održani, većinom kasno noću, kada oko nije bilo mnogo ljudi. Čak je upoznala i Nensi Regan, koju je smatrala vrlo ljubaznom i koja je u potpunosti delila aspiracije svog muža. Oni su zaista bili tim. Zavidela im je na tom odnosu, pošto se njen brak u to vreme raspadao.

„Regan je imao intuiciju u vezi sa Sovjetskim Savezom i bio je strpljiv“, rekla je. „Čekao je nekoga kao što je Gorbačov i, kada je on došao, iskoristio to u potpunosti. Možda je to bio glumac u njemu, koji je procenio kada je pravi trenutak da izgovori pravi tekst s maksimalnim učinkom. Nikada ništa nije požurivao. Uvek mi je govorio da uradim kako treba, a ne brzo.“

„Uvek smo imali sreće da imamo pravog čoveka u pravo vreme. Na početku je tu bio Vašington. Linkoln kada se zemlja raspadala. Vilson i Ruzvelt kada su Depresija i svetski ratovi pretili svemu što postoji. Zatim Regan, u Hladnom ratu. Da li ga je brinulo da će se sve to zapravo završiti posle njegove smene, kada Buš preuzme?“

„Ni najmanje. On je bio čovek kome nije bilo stalo do zasluga, samo do rezultata. Hteo je da ostavi svet za sobom kao bezbednije mesto od onoga koje je zatekao i upravo to je i uradio. Poslednji put sam ga videla 1992. u njegovoj predsedničkoj biblioteci. Sastali smo se nasamo i on mi je ponovo zahvalio na

svemu što sam uradila. Bio je izuzetan čovek, a istorija će zabeležiti da je Ronald Regan pobedio u Hladnom ratu.“

„Dobro si radila“, rekao joj je Deni. „Stvarno dobro. Mora da si đavolski ponosna na ono što si postigla.“

Njoj je mnogo značilo da čuje njegovu pohvalu. On nije bio čovek koji je olako deli komplimente. Suština obaveštajnog posla nalagala je da se za njega skoro nikada nije dobijalo priznanje. Moralo je da bude dovoljno to što je posao obavljen, mada je to ponekad mogla da bude žalosna zamena za to. Ona *jeste bila* ponosna. Više nego što je uopšte mogla da kaže. Bila je tamo kada je Istočna Evropa ukinula jednopartijski sistem, odbacila plansku ekonomiju i izabrala slobodu i vladavinu prava. Pomogla je dvojici najmoćnijih ljudi na svetu da izazovu potpuno uništenje imperije zla.

Mnogo toga se dogodilo od tada, ali ništa kao to.

„Bilo je to izuzetno vreme“, rekla je. „Ali, kao i sada, dolazeća Busova administracija zaključila je da joj ja više nisam potrebna. Tada sam prešla u Ministarstvo pravde.“

„*Od Ščecina na Baltiku do Trsta na Jadranskom moru, gvozdена zavesа se podigla s kontinenta. Iza te linije nalazi se sav kapital starih država centralne i istočne Evrope. Varšava, Berlin, Prag, Beč, Budimpešta, Beograd, Bukurešt i Sofija, svi ti slavni gradovi i stanovništvo oko njih nalaze se u onome što moram da nazovem sovjetskom sferom.*“

Bila je impresionirana. „Čerčilov govor. Održan u Fultonu u Misuriju 1946. kada je on sam izgubio na izborima u pokušaju da bude reizabran za premijera. Uopšte nisam znala da si proučavao Hladni rat.“

Uperio je prstom u nju. „Ono što hoćeš da kažeš jeste kako uopšte nisi znala da ja mogu da se setim nekih stvari. Otkrićeš ti još mnogo toga što nisi znala o meni.“

U to je bila sigurna.

„Truman je bio u publici kada je Čerčil govorio“, nastavio je. „Kasnije je rekao da se slagao sa svakom reči, a naročito frazom iskovanom tog dana. *Gvozdена zavesа*. Čerčil je bio u pravu u vezi sa Staljinom i Rusima.“

„I trebalo nam je još četrdeset pet godina da pobedimo u tom Hladnom ratu.“

„Ali smo pobedili. Totalna i potpuna pobeda.“

„Kako si ti saznao?“ upitala je. „Samo šačica ljudi znala je za ovaj *Dupli pas*.“

„Osin mi je juče rekao.“

„I ti to nisi pomenuo nijednom reči?“

„Umem da čuvam tajnu.“

Ona se osmehnula. Umeo je da bude potpuno divan kada je to hteo.

„Zorin je, kao i ti, hladni ratnik“, rekao je. „Ali, za razliku od tebe, on nije krenuo dalje. On je jedan od naših problema, ali podela unutar Kremlja je nešto sasvim drugo. Osin, mora mu se priznati, pokušava da uradi ispravnu stvar. Ali u ruskoj vladi ima više luđaka nego Osina. Ne od one fanatične vrste pristalica Lenjina i Karla Marksa. Ne, ovo su čisti kriminalci, ne zanima ih ništa osim njihov samih. Dobro je što oni nisu vrsta koja vlada svetom. Ali pet nuklearnih bombi sakrivenih ovde? To je nešto što bi njima moglo zgodno da posluži. Dobra poluga da nas drže pod kontrolom.“

Pokazao je na drugu fasciklu na gotovo praznom stolu. „To je ona za koju sam rekao Edvinu da je prouči.“

Posegnula je za njom, ali on joj je blago stegnuo ruku i zaustavio je. Kroz nju je prostrujala neka nepoznata jeza.

Telefon na stolu je zazvonio, prekinuvši taj neobičan trenutak.

Pritisnuo je osvetljeno dugme i uključio spikerfon.

„Došlo je do problema u Kanadi“, rekao je Edvinov glas.

Oboje su saslušali šta je policija na Ostrvu princa Edvarda pronašla. Četiri tela u kući čoveka po imenu Džejmi Keli, nadomak Šarlottauna. Nijedan od njih nije imao sa sobom lična dokumenta.

„Ima li glasa od Kotona?“ upitala je ona.

„Ništa. Ali bar znamo da je bio zauzet.“

To jesu znali.

„Zvaće kada bude potrebe“, rekla je ona Edvinu. „Možeš li da kažeš Kanađanima da se ne mešaju?“

„Već urađeno.“

„Redovno me izveštavaj“, rekao je Deni i prekinuo vezu. Videla je zabrinutost u njegovim očima. „Šta si hteo da mi pokažeš?“ upitala je.

„Koton je izvestio da je onaj arhivar, Belčenko, pomenuo dve stvari pre nego što je izdahnuo. *Budalin mat* i *Nulti amandman*. Osin je obećao da će poraditi na prvom pojmu. Za drugi, opet, možemo da se pobrinemo mi.“ Pokazao je na drugu fasciklu. „Sve je tu unutra.“

Ona se zagledala u fasciklu.

„Unutra su kopije dokumenata koje je Edvin našao u staroj poverljivoj fascikli CIA. Reči *Nulti amandman* vode pravo ovamo. Izgleda da sada imamo digitalizovane spiskove u Lengliju, što je dobro. Ljudi tamo mi kažu da nisu čuli te dve reči u vezi sa Sovjetskim Savezom još od osamdesetih.

Ponesi fasciklu na sprat i pročitaj je. Onda malo odspavaj. Izaberi koju god spavaću sobu želiš.“

„Uključujući i tvoju?“

On se iscerio. „Kao što si rekla, ne dok ne budem slobodan čovek.“ Uzela je fasciklu. Malo spavanja će joj odlično doći. Ali bila je proketo znatiželjna šta se događa.

„Hajde da o ovome još pričamo uz doručak“, rekao je on. Krenula je prema vratima.

„Sovjeti su to nazvali Nulti amandman“, dobacio je. „Mi to zovemo 20. amandman na Ustav.“

Kasiopeja je posmatrala kroz dvogled i lako je mogla da vidi sivkaste slike na putu. Tehnologija noćnog vida prešla je dugačak put od vremena kada je sve što se gleda kroz ovakav uređaj bilo zeleno. Zapravo, pogled kroz okulare bio je jasan kao u sumrak letnjeg dana. Pratila je njihovu putanju na svom pametnom telefonu i primetila da se primiču izlasku s kanadske teritorije, pošto je granica Mejna bila udaljena manje od osamdeset kilometara. „Da li će on preći u SAD?“ upitala je.

„Keli bi to lako mogao. Edvin mi je rekao da je on državljanin SAD s pasošem. Ali Zorin? Nema šanse. On je uskočio padobranom. Osim ako nije poneo neku lažnu ispravu, treba mu viza da uđe legalno s ruskim pasošem. Sumnjam da on čak i ima pasoš. Ali to ga neće zaustaviti.“

Držali su se pozadi, ponekad i predaleko, ali na svu sreću kola ispred njih nigde nisu skretala.

„Pred nama je gradić, Digdegaš“, rekla je ona proverivši mapu na telefonu. Koton se dobro snalazio koristeći retka kola na koja su nailazili kao zaklon. Pogledala je na sat. Bilo je skoro tri ujutro.

„On se neće prevesti preko granice“, rekao je Koton.

Složila se s tim, pa je prstom pomerila mapu na telefonu, pokrećući je ka severu i jugu, a zatim ka istoku i zapadu. „Mi smo severno od Mejna, odmah preko zaliva Pasamakvodi, možda na trideset kilometara od granice.“

„Eto kako će to uraditi“, odgovorio je Koton. „Preko vode.“

POGLAVLJE ČETRDESET SEDAM

Zorin nije navaljivao na Kelija da mu kaže šta je otkrio. Nijedno mesto za detonaciju nije imalo značaja ako samo oružje nije bilo sačuvano. Dakle, prvo ono najvažnije.

Neko vreme vozili su se u tišini, prošavši grad Sent Džon i nastavivši da idu na jug auto-putem sa četiri trake dok se on nije suzio na dve trake koje su pratile liniju obale. Njegov vozač je izgleda tačno znao kuda se uputio.

Ušli su u mirno mesto, potpuno utihnulo preko noći. Keli se zaustavio na raskrsnici, pa skrenuo na jug na sledeći neosvetljeni put.

„Malo ispred je divno malo mesto zvano Sent Endruz na Moru“, rekao je Keli. „Mnogo puta sam tu dolazio. Tu živi samo nekoliko hiljada ljudi, a Mejn je odmah preko reke Sen Kroa. Ja volim da jedrim a ovde imaju čamce na iznajmljivanje. Možemo da ukrademo jedan u ovo doba noći i nestanemo pre nego što iko to shvati. Izbeći ćemo reku i preći preko zaliva do Istporta u Mejnu. Nije daleko, pedesetak kilometara. Tamo lako možemo da se uvučemo u Sjedinjene Američke Države.“

Zorin je morao da veruje ovom čoveku da zna šta radi.

„Bio sam ovde letos. Posmatranje kitova je veliki posao u Sent Endruzu. Dopada mi se ta varošica. Osnovali su je britanski lojalisti koji su pobjegli iz kolonija posle Rata za nezavisnost, jer nisu osećali ljubav prema novoj Americi. Biće hladno ploviti po ovom oštrom vazduhu, ali to je pametan način da pređemo granicu.“

„Zašto da isplovimo na zaliv, umesto da jednostavno pređemo reku? Rekao si da je granica na manje od tri kilometra u tom pravcu.“

„Obilaze je patrole, noću i danju. Najlakši način da uđemo u Ameriku jeste preko zaliva, na prednja vrata. Isplanirao sam ovu mogućnost još odavno, mada nikada nisam verovao da ću se tim planom i poslužiti.“

Na tabli pored puta videli su da sada ulaze u Sent Endruz. Druge table usmeravale su putnike na akvarijum i prirodnjački centar.

„Hotel *Algonkin* je divan“, rekao je Keli. „U stilu Starog sveta. Nalazi se u tom pravcu, na vrhu brda, ali marine su u ovom pravcu.“

Vozili su se kroz sićušni centar gradića istačkan živopisnim drvenim kućama. Uglavnom prodavnice, kafići i umetničke galerije. Osvetljena kanadska zastava vijorila se visoko iznad jedne od njih. Keli se parkirao pored keja i oni su brzo izašli iz kola, svaki noseći svoju torbu. U noćnom vazduhu lebdela je ledena vlaga od

koje je trnulo lice, kao u Sibiru. Nikoga nije bilo unaokolo, sve je bilo tiho i čulo se samo blago pljuskanje vode o obližnju obalu.

Krenuli si niz dok isturen daleko u zaliv, sa čamcima vezanim s obe strane. Keli kao da je donosio odluku i najzad izabrao onaj s jednom katarkom dug otprilike šest metara, pa uskočio na palubu.

„Odveži ga s priveza. Otplutaćemo pored keja, pa zatim podići jedro. Jesi li dobar moreplovac?“

„Ni slučajno“, rekao je.

„Onda imaš sreće što ja jesam.“

Razvezao je konopce, pa uskočio u čamac. Istinu govoreći, on uopšte nije voleo vodu, ali je prepoznao mudrost u onome što je Keli predložio. Čamac je odmah zaplovio od keja, a plima ih je povukla ka zalivu. Keli je bio zauzet odvezivanjem glavnog jedra s prečke i pripremama da u njega uhvati postojani povetarac sa severa. Uski rt ispred njih naizgled je bio dug nekoliko kilometara i bio je obrastao šumom s obe strane sve do ivice vode.

Šta je Keli rekao? Pedeset kilometara do druge strane?

To je mogao da podnese.

Pogledao je na sat.

Skoro četiri ujutro.

Preostalo je 36 sati.

Malon je prisustvovao kradi jedrilice s jednom katarkom. Zorin i Keli sada su plovili udaljavajući se od obale. Uvezli su se u grad nekoliko minuta posle Rusa i zaustavili se blizu ivice vode, koristeći tamu kao zaklon. On je sklonio dvogled za noćno posmatranje i dodao ga Kasiopeji. Bili su na oko četiristo metara od keja među retkim građevinama koje su činile glavnu ulicu.

„Ne možemo da ih pratimo“, rekla je, prateći kroz dvogled šta se dešava na tamnoj vodi. „Na ovoj hladnoći na vodi nema nikakvih drugih čamaca.“

„Mogu li da pozajmim tvoj telefon?“

Dodala mu ga je i on je ponovo pozvao Belu kuću, isti broj kojim se ranije poslužio da podnese delimični izveštaj, a Edvin Dejvis se javio. Ispričao je šefu osoblja šta se dešava pa rekao: „Pretpostavljam da imamo raspoložive dronove ovde gore?“

„Sačekaj da proverim.“

Dva minuta kasnije linija je ponovo oživela i Edvin je rekao: „Imamo. Kanađanima se to neće obavezno dopasti, ali imamo ih. Naredio sam da jedan uzleti. Trebalo bi da bude iznad mesta na kome se nalazite za manje od pola sata.“

Osvrnuo se prema Kasiopeji, koja je mogla da čuje i njegovog sagovornika iako nije bio uključen spikerfon.

Klimnula je glavom i rekla: „Možemo da održimo vizuelni kontakt toliko, ali ne duže. Krenuo je na jugoistok, prema Mejnu.“

„Čuo si?“ upitao je on Edvina.

„Posmatraćemo ih celim putem. Šta ćete vi da radite?“

„Čekati na tvoj poziv da mi kažeš da ih imate. Onda ćemo obići okolo automobilom i spustiti se na jug preko granice u Mejn. Na taj način možemo da budemo blizu mesta gde će pristati na obalu. Pobrinimo da se da im niko ne smeta. Bez graničara.“

„Kažu mi da su stvari gore opuštenije. U zemlji se izgleda uspostavlja sistem poverenja“, rekao je Dejvis.

„Toliko o sigurnim granicama.“

„Kad bi javnost samo znala. Bar patroliramo dronovima.“

„Samo nemojte da ga izgubite. Došli smo čak dovde, sada ne bi imalo smisla.“

„Nećemo.“ Prekinuo je vezu.

Kasiopeja je nastavila da posmatra udaljeni deo zaliva.

On je stajao pored nje na hladnoći. „Sreća je za nas što su ova dvojica već neko vreme van događaja. U njihovo vreme nije bilo dronova s kamerama visoke rezolucije.“

Spustila je dvogled. „Šta misliš kakav je ovde kraj igre?“

On zaista nije znao.

„Nadajmo se samo da će Stefani to otkriti za nas.“

POGLAVLJE ČETRDESET OSAM

Pitanje nasleđivanja funkcije predsednika SAD bilo je nezgodna tema još od pisanja Ustava 1787. godine, Član II, Stav 1, Klauzula 5 definiše da neko, da bi bio prikladan za funkciju predsednika, mora biti rođen u zemlji, najmanje trideset pet godina star i živeti u Sjedinjenim Američkim Državama najmanje 14 godina. U slučaju uklanjanja s funkcije, smrti, podnošenja ostavke ili nesposobnosti za vršenje dužnosti predsednika, po Članu II, Stav I, Klauzula 6, imenuje se potpredsednik koji je prvi na redu za nasleđivanje funkcije.

Sedam američkih predsednika umrlo je za vreme vršenja dužnosti i, svaki put, potpredsednik je polagao zakletvu i služio do kraja predsedničkog mandata. Da li takav potpredsednik zapravo postaje predsednik ili samo vršilac dužnosti predsednika dugo je bio predmet ustavne debate. Niko to ne zna sigurno. Pitanje je konačno rešeno 1967. ratifikacijom 25. amandmana, koji je razjasnio Član II, Stav I, Klauzulu 6, određujući po tpredsednika za pravog predsednika ako predsednik umre, da ostavku ili bude uklonjen s funkcije. Taj amandman takođe predviđa da upražnjeno potpredsedničko mesto popuni predsednik uz potvrdu Kongresa. Ranije, kada bi potpredsednik preuzeo predsedničku funkciju (ili na drugi način napustio svoje mesto), potpredsedničko mesto je ostajalo upražnjeno do sledećih predsedničkih izbora. Godine 1974. Džerald Ford je prvi od svih postao potpredsednik i na kraju predsednik na osnovu 25. amandmana. Sve je ovo dobro ustanovljen američki zakon i najveći deo konfuzije koja je nekada postojala oko prelaska potpredsednika na predsedničku funkciju je nestao.

Ali šta je s drugima koji preuzimaju predsedničku dužnost kada nema raspoloživog potpredsednika?

Dvadeseti amandman se bavi ovom mogućnošću. Taj amandman se takođe bavi pitanjima nasleđivanja funkcije koja se pojavljuje pre nego što potpredsednik i predsednik polože zakletvu i preuzmu dužnost.

Evo konkretnog teksta tog amandmana:

Mandati predsednika i potpredsednika završavaju se u podne 20. dana meseca januara. Ako, u vreme određeno za početak mandata predsednika, izabrani predsednik umre, izabrani potpredsednik postaje predsednik. Ako predsednik ne bude izabran pre vremena određenog za početak njegovog mandata ili ako izabrani predsednik ne bude sposoban da vrši dužnost, onda izabrani potpredsednik vrši dužnost predsednika dok predsednik ne postane

sposoban da vrši dužnost; a Kongres putem izglasanog zakona može da reši slučaj kada se ni izabrani predsednik ni izabrani potpredsednik ne pokažu kvalifikovanim, proglašavajući ko će u toj situaciji vršiti predsedničku dužnost, ili način na koji će taj vršilac dužnosti biti izabran, i ta osoba treba da vrši dužnost dok predsednik ili potpredsednik ne budu sposobni za preuzimanje dužnosti.

Kao prvo, iz ovog ustavnog amandmana jasno se vidi da se predsednički mandat završava tačno 20. januara u podne, tako da se podrazumeva da mandat sledećeg predsednika počinje u tom istom trenutku. Kao drugo, ako izabrani predsednik umre pre nego što njegov mandat počne, izabrani potpredsednik postaje predsednik 20. januara i služi ceo mandat za koji je izabran kao potpredsednik. Kao treće, ako do 20. januara predsednik nije izabran, ili se izabrani predsednik nije pokazao kvalifikovanim za službu, izabrani potpredsednik vrši predsedničku dužnost dok ne bude izabran predsednik ih dok se izabrani predsednik ne kvalifikuje za službu. Najzad, Kongres može usvojiti zakon kojim će rešiti slučajeve u kojima ni izabrani predsednik ni izabrani potpredsednik nisu sposobni ili nisu na raspolaganju za službu.

Poslednji slučaj Kongres je obradio 1947. Zakonom o nasleđivanju predsedničkog mesta, koji obrazlaže način zamene u slučajevima kada država nema predsednika ili potpredsednika, bilo pre ili posle polaganja zakletve. Prvi na redu je predsedavajući Predstavničkog doma, zatim pro tempore⁶ predsedavajući Senata. Posle toga slede razni ministri iz vlade, po rasporedu koji počinje od državnog sekretara, pa zatim ministara finansija, odbrane, pravde i tako redom do ministra za boračka pitanja koji je 16. u redu nasleđivanju.

Da bi bio raspoloživ za preuzimanje dužnosti, ministar iz vlade mora da ispunjava po Ustavu definisane zahteve da bi bio predsednik i mora da bude imenovan od strane Senata i uz njegovu preporuku i savet. Pošto položi zakletvu, statut nalaže da službenik automatski biva uklonjen sa svoje funkcije u vladi i postaje predsednik do isteka mandata ili dok osoba koja mu prethodi u naslednom nizu ne postane raspoloživa za obavljanje te dužnosti. Ovaj zakon nikada nije bio primenjen, ali postoje nerazrešena pravna pitanja što se tiče njegove ustavnosti.

Prvo treba razmotriti tačan tekst iz samog statuta. Stav (a) (1) propisuje:

Ako zbog smrti, davanja ostavke, uklanjanja s dužnosti, nesposobnosti za njeno obavljanje ili nekvalifikovanosti na raspolaganju nema ni predsednika ni potpredsednika da sprovodi predsednička ovlašćenja i vrši predsedničke dužnosti,

⁶ Lat. Sadašnji, trenutni, aktuelni. (Prim. prev.)

onda će predsedavajući Predstavničkog doma, nakon ostavke na mesto predstavnika u Kongresu, vršiti dužnost predsednika.

Na početku se treba upitati da li član Kongresa uopšte može da bude postavljen u naslednu liniju za predsedničko mesto? Član II, Stav I, Klauzula 6 u Ustavu propisuje da samo „zvaničnik“ SAD može biti postavljen za naslednika predsednika. Skoro svaki pravni stručnjak koji je razmatrao ovo pitanje, uključujući jednog od osnivača Amerike, Džejsma Medisona, zaključio je da taj pojam isključuje članove Kongresa. Ovo je podržano u Članu II, Stav VI, Klauzula 2 (klauzula o neusklađenosti) gde se kaže:

Nijedan senator ili predstavnik u Kongresu ne može, u mandatu za koji je izabran, biti postavljen na bilo koju civilnu funkciju u sistemu vlasti u SAD koja će biti stvorena ili od koje će prihodi biti povećani za vreme tog mandata; i niko ko vrši zvaničnu neku funkciju u sistemu vlasti SAD ne može da bude član ni Donjeg ni Gornjeg doma u Kongresu za vreme svog ostanka na toj funkciji.

Po američkom ustavnom sistemu, dve grane vlasti, zakonodavna i izvršna, moraju da ostanu razdvojene. Zakon o nasleđivanju iz 1947. bavi se ovom zabranom tako što propisuje da predsedavajući Predstavničkog doma i/ili aktuelni predsedavajući Senata prvo da podnese ostavku na svoju dužnost u Kongresu pre nego što položi predsedničku zakletvu. Ali kako bi ijedan od njih bio raspoloživ za vršenje dužnosti predsednika, pošto, kada podnese ostavku, ne bi više bio predsedavajući ni aktuelni predsedavajući Senata, po Ustavu se ne može protumačiti.

Polaganje zakletve (ministra iz vlade) treba da se obavi kako bi se potvrdila njegova ostavka s funkcije zahvaljujući kojoj se kvalifikovao za vršioca dužnosti predsednika.

Takav propis se ne pojavljuje u članu zakona koji određuje mogućnost da predsedavajući Predstavničkog doma ili aktuelni predsedavajući Senata naslede predsedničku funkciju.

Takođe, postoji još pravnih pitanja koja se tiču postavljanja člana vlade u liniju nasleđivanja predsedničkog mesta. Zakon iz 1947. jasno izražava da bilo koji član vlade koji nasledi predsedničko mesto služi kao „vršilac dužnosti predsednika“ dok ne bude izabran novi predsedavajući Predstavničkog doma ili ovi

predsedavajući Senata, koji će zatim zameniti tog ministra kao vršilac dužnosti predsednika. Stručnjaci ovo nazivaju „istiskivanjem“ s funkcije, ali ovaj tekst zakona je u sukobu s ustavnim Članom II, Stav I, Klauzula 6, gde se kaže da, kada zvaničnik SAD nasledi predsedničko mesto, „taj zvaničnik treba da vrši dužnost dok onesposobljenost (predsednika) ne bude uklonjena ili dok ne bude izabran novi predsednik“.

Stručnjaci se slažu da ne postoji ustavno odobrenje za istiskivanje jednog zvaničnika i njegovu zamenu drugim, što ima smisla, jer bi zabrana ovog postupka sprečila konfuziju koja bi sigurno nastala ako bi dužnost predsednika SAD bila prebacivana na nekoliko različitih ljudi za ovako kratko vreme. To bi takođe sprečilo Kongres da stekne utkaj nad izvrsnom granom vlasti (narušavanje principa o razdvojenosti vlasti) pretnjom da će zameniti člana vlade koji vrši dužnost predsednika novoizabranim predsedavajućim Predstavničkog doma.

Ukratko, Zakon o nasleđivanju predsedničke funkcije iz 1947. godine je mana u statutu. Jedan komentator je to nazvao „nezgodom koja čeka da se dogodi“. Ako bi ustavne odredbe ikada bile sprovedene u delo to bi samo izazvalo pravne sporove. U dodatku na ovaj tekst je dugačak spisak pravnih pregleda i drugih stručnih članaka (od 1947. do danas) u kojima se došlo do istog zaključka. A ipak Kongres SAD nije pokušao da ispravi nedostatke ovog zakona.

Zato razmotrimo sledeće: ako predsednik umre za vreme svog mandata, prema 25. amandmanu se jasno vidi da potpredsednik postaje predsednik i služi do kraja mandata. Ako potpredsednik umre za vreme svog mandata, prema istom amandmanu predsednik i Kongres biraju zamenu i ta osoba obavlja funkciju do isteka mandata. Ako izabrani predsednik umre pre polaganja zakletve, 20. amandman propisuje da potpredsednik postaje predsednik.

Ali šta se dešava kada i izabrani predsednik i izabrani potpredsednik umru pre podneva 20. januara?

U 20. amandmanu ne propisuje se postupak u ovakvom slučaju. Umesto toga, amandman daje ovlašćenje Kongresu da odgovori na ovo pitanje, što je pretvoreno u Zakon o nasleđivanju predsedničke funkcije iz 1947. Ali taj zakon ne bi resio ništa što se odnosi na ovaj katastrofalni scenario. Umesto toga, prema postojećem statutu, Sjedinjene Američke Države utonule bi u politički i pravni haos.

Stefani je po drugi put pročitala ovaj memorandum.

Na drugoj stranici u fascikli pisalo je da je dokument presretnut 9. aprila 1982. među ostalim dokumentima oduzetim od sovjetskog špijuna uhvaćenog u

Zapadnoj Nemačkoj. Njegov autor je nepoznat. Ali KGB se svakako mnogo potrudio da sazna sve o Zakonu o nasleđivanju predsedničke funkcije iz 1947, relativno nepoznatom aspektu američkog zakona.

Nalazila se na trećem spratu Bele kuće, u skromnoj spavaćoj sobi s dva velika kreveta i upaljenom lampom na stolu od mahagonija između njih. Deni je bio sprat niže u glavnom apartmanu. Pokušala je da spava, ali nije mogla i odlučila je da još jednom pročita memorandum. Ona je sebe smatrala dobro upućenom u Ustav i bila je svesna nekih od nedostataka 20. amandmana. Ali iznenadili su je propusti u Zakonu o nasleđivanju iz 1947, kao i to što je izgledalo da je Kongres nezainteresovan da ih izmeni.

I ako je mogla da razume to oklevanje.

Kakve su bile šanse da taj zakon ikada bude primenjen?

Samo u dva slučaja američka vlada se okupljala na jednom mestu. Prvi je bio obraćanje o stanju nacije koje se održavalo svakog januara u sali Predstavničkog doma na Kapitol Hilu. Drugi je bio predsednička inauguracija. Svaki važan igrač je bio prisutan na oba događaja.

Osim jednog.

Predodređenog da preživi.

To je obično bio član vlade koga je potajno birao šef osoblja Bele kuće pre samog događaja i koji je ostajao skriven na udaljenom i neotkrivenom mestu s obezbeđenjem i prevozom na predsedničkom nivou. Jedan pomoćnik je čak nosio nuklearnu „fudbalsku loptu“ koju je preživeli mogao da upotrebi da odobri bilo koji kontranapad. U slučaju potpune katastrofe ta osoba, u direktnoj liniji nasleđivanja zahvaljujući zakonu iz 1947, postala bi vršilac dužnosti predsednika. Međutim, svi ovi planovi nisu predviđali političke ili ustavne probleme povezane sa svakim takvim preuzimanjem funkcije.

A ipak možda ne bi bilo tako.

Zapravo, čitava zamisao Zakona o nasleđivanju iz 1947. sada je delovala sumnjivo.

Ali kakve je ovo veze imalo s Aleksandrom Zorinom i nestalim ruskim nuklearnim bombama? Da li je Zorin imao ovu informaciju i sada planirao napad za vreme inauguracije? To je izgledalo kao logičan zaključak, s obzirom na ono što je Koton javio o Zorinu i Nultom amandmanu. Svakako će u ponedeljak cela vlada, osim predodređenog za preživljavanje, biti prisutna na zapadnoj strani Kapitola i gledati početak mandata administracije Vornera Foksa.

Ali šta bi se postiglo takvim bezobzirnim činom? Zove *se Aleksandar Zorin i želi osvetu*. To joj je Osin rekao.

Zatim je tu bilo i ono ostalo što je rečeno Kotonu. *Budalin mat.*

Deni je rekao da čeka da Osin obezbedi još informacija i o tome. Ali ona je znala brži način na koji se ta informacija mogla pronaći.

POGLAVLJE ČETRDESET DEVET

Zorin je gledao preko vode u Istport u Mejnu. On i Keli doplovili su s kanadske strane zaliva za samo dva sata. Najzad, spustili su jedro i bacili sidro na oko pola kilometra od obale. U kabini ispod palube nalazila su se dva ležaja, nešto rezervne opreme i prsluci za spašavanje. Ugurali su se unutra i navukli zavese na prozorčićima. Provirio je iza njih i video dok i pristanište u kome je bilo privezano mnoštvo raznih čamaca. Istport je izgledao kao mirna stara varošica, a bio je poznat kao najistočniji grad u Sjedinjenim Američkim Državama, kao što mu je Keli objasnio.

„Ovo je zvanično mesto za ulazak u državu“, rekao je Keli. „Trajekt ide odavde do Jelenskog ostrva u Nju Brunsviku, ali samo leti. U ovo doba godine ulasci i izlasci su neformalni.“

„Ne sme nam se dogoditi da nas zadrže.“

„Neće. Proverio sam ovu putanju ranije. Šta su nas učili, Aleksandre? Budi spreman ili umri.“

On se popeo na malu krmenu kabinu i oslušnuo udaljeni šum talasića koji su se razbijali o kamenitu obalu. Na otvorenoj vodi zaliva, bez ikakvog zaklona od vetra, vazduh sa severa ga je prosecao kao nož. Kao jednog drugog hladnog dana, pre mnogo vremena na poluostrvu Kamčatka, kada je šest vojnika zavisnih od opijuma otelo „tu-134“ koji je trebao da leti na sibirski naftni polje. Dvojica od 74 putnika su poginula, a avion je oštećen, što ga je trenutno onemogućilo da odleti na Zapad, kuda su vojnici želeli da odu. On je tog dana sedeo na plovilu blizu obale, na udaljenosti od otprilike pola kilometra, čekajući povoljnu priliku, dok mu je jedan drugi ledeni vetar s Arktika ledio kosti. Na kraju su se on i još trojica iz njegove jedinice *specnaza* prikrali na obalu i izvršili upad u avion, gde su ubili svih šest otmičara.

Bio je dobar u svom poslu.

Poštovali su ga.

Plašili ga se.

I za to je bio nagrađivan.

Neobeleženi autobusi prolazili su svakog dana kroz Moskvu, besplatno prevozeći zaposlene u KGB-u. Ni on ni bilo koji drugi obaveštajni oficir nikada nije patio od oskudice. U prodavnicama za zaposlene u KGB-u uvek je bilo zaliha lososa, kobasica, sira, hleba, pa čak i kavijara. Zapadnjačka odeća bila je lako dostupna. Postojale su posebne teretane, saune, bazeni i teniski tereni. Privatno

medicinsko osoblje bilo im je na raspolaganju dvadeset četiri časa dnevno. Kao i moderna stomatološka klinika. Mogli su da se iznajme čak i maseri. Štab Prve uprave nadomak Moskve imao je bolje obezbeđenje nego Kremlj. A kakvo je to bilo mesto! Građevinski materijal bio je uvezen iz Japana i Evrope. Finci su dopremili sav potrebni nameštaj. Svaki ugao je izazivao osećaj strahopoštovanja. Mermerna fasada blistala je na suncu, drveni podovi bili su uglačani kao ogledala. Ni na čemu se nije štedelo, a čitavo mesto je bilo smišljeno da podseti svakoga ko tu radi da su oni posebni.

Samo najbolje za najbolje.

A oficiri kao što je on, koji su radili u Odeljenju za Severnu Ameriku, bili su rangirani kao najvažniji. Onda je sve to nestalo.

„Jesi li ikada video šta se dogodilo sa Šumom?“, upitao je on. Tako su oni zvali štab Prve uprave.

Keli je odmahnuo glavom. „Nisam se više vraćao posle one noći s Andropovom. Nikada nisam imao priliku.“

„Imao si sreće. Bilo bi te stid. Ja sam otišao devedeset četvrte. Zgrada se sva urušavala, boja se ljuštila, unutra je bilo prljavo, većina ljudi pijana već pre podneva. Finski nameštaj kome smo se toliko divili bio je ili odnet ili uništen. U kupatilima je bilo na desetine flaša. Sve je zaudaralo na alkohol i duvan. Nigde nije bilo toalet-papira ili papirnih ubrusa. Ljudi su ih krali čim ih neko stavi u toalet. Morao si da koristiš novine za brisanje dupeta. To mesto je, kao i mi sami, ostavljeno da istrune.“

Bilo mu je muka od same pomisli na to. Pametni, odani, pouzdani ljudi slomljeni napola. Ali nikada nije smeo da zaboravi. Mržnja je bila moćno gorivo za njegove stare emocije. Kao oficir za inostranstvo naučio je da je sve privremeno. Obuka ga je naučila da potisne svoje misaone procese u nadrealnoj situaciji koja ga je okružavala. Dom je uvek bio Moskva, poznata i udobna, ali, kada je taj svet prestao da postoji, napustili su ga sva logika i razum.

Istinski je osećao da je napušten i sam.

„Skoro želim da sam bio kao ti“, rekao je. „Živeći ovde mogao si da izbegneš neuspeh.“

„Ali nikada nisam zaboravio da sam bio oficir KGB-a. Ni načas. A zadatak mi je dao Andropov lično. To je meni nešto značilo, Aleksandre.“ Kao što je značilo i njemu.

Slušao je pljuskanje vode o trup jedrilice. Nebo boje lososa prema istoku označavalo je svitanje. Vetar nije oslabio, a voda se pomerala kao list zgužvane folije. Keli je gurnuo ruku u svoju torbu, našao baterijsku lampu i mapu, pa ju je

razmotao na palubi. Zorin je video da sa na njoj bile prikazane istočne Sjedinjene Američke Države, od Mejna A« Floride.

„Mi smo ovde“, rekao je Keli uperivši zrak svetlosti ni severni vrh Mejna. „Vozićemo se na istok do Bangora, a zatim krenuti Međudržavnim auto-putem 95 na jug. Kada izađemo na taj široki auto-put, možemo da napredujemo velikom brzinom. Trebalo bi da budemo tamo gde treba da budemo do ponoći.“

„Pretpostavljam da ne nameravaš da mi kažeš detalje.“

„Kako bi bilo da otkrivamo stvari zajedno, korak po korak.“

On nije bio u položaju da se raspravlja, pa je ćutao. Keli je radio ono što je on želeo tako da nije imao mnogo razloga da se žali. Zurio je preko palube u gradić na obali. Nekoliko ljudi kretalo se po keju blizu marine. Farovi su prošli napred i nazad po ulici paralelnoj s obalom, pa se okrenuli ka kopnu obasjavajući građevine s obe strane.

Sjedinjene Američke Države.

Prošlo je mnogo vremena od njegove poslednje posete.

„Kako da stignemo na te auto-puteve i krenemo na jug?“ upitao je. „Krađa kola mogla bi da bude problem.“

„Zato ćemo ovo da uradimo na lakši način i da iznajmimo jedna. Ja sam građanin SAD s kanadskom vozačkom dozvolom. To ne bi trebalo da bude problem. Da li iko u Americi zna za tebe?“

Odmahnuo je glavom. „Ne koliko ja znam. Izgleda da Moskva posmatra, ali oni nemaju pojma gde smo mi sada.“

Upitao se gde je Anja i šta radi. I dalje je nosio mobilni telefon uparen s njenim i noćas će pokušati da stupi u kontakt s njom.

„Šta je sa SVR-om?“ upitao je Keli. „Oni su očigledno znali da ti dolaziš po mene.“

To ga je navelo da se ponovo zapita u vezi s Belčenkom. Da li je ono što je arhivar rekao u crnoj sauni ponovljeno Moskvi? „U pravu si. Oni znaju.“

„Zašto onda nisu stupili u kontakt do sada?“ upitao je Keli. „Zato što nije bilo razloga ili možda jednostavno do sada nisu znali sve.“

„Znaju li oni za Budalin mat?“

„Moguće je. One stare dosijee koje sam ja našao mogli su da nađu i oni. Drugi arhivari mogli su da znaju ono što je meni rečeno. Ali napomenuo si da ti nikome nisi rekao za svoj uspeh. Nikada nije podnet nikakav izveštaj. Da li je to istina?“

Keli je klimnuo glavom.

I dalje nije mogao da poveruje da je Belčenko progovorio. „Mora da oni pipaju u mraku, nadajući se da ćemo ih ti i ja odvesti do skladišta oružja.“

Još jedan pogled preko vode. Istport je imao neki sumoran, jeziv izgled – delovao je primamljivo, mirno, a ipak zlokobno.

A on se pitao.

Da li je SVR ovde?

I čeka?

Malon je usporio automobil kada su on i Kasiopeja ušli u Istport u Mejnu. Gradić se nalazio na Losovom ostrvu i bio je povezan s kopnom nasipom na kome je bio izgrađen put. Oni su iz Sent Endruza nastavili da posmatraju šalupu, koja je utanjala i izdizala se između talasa, dok ju je vetar terao napred, a voda je propuštala, blago nakrivljenu pod pritiskom jedra. Kada im više nije bila na vidiku, otišli su s kanadske strane zaliva i vozili se na jug, pa ušli u SAD Putem broj 1, prošli graničnu ispostavu, a zatim krenuli paralelno s rekom Sen Kroa još dalje na jug. Kasiopeja je pomoću smartfona ustanovila da je Istport najdalja tačka na istoku. Zatim su se kratko odmorili.

Dron koji je držao jedrilicu pod nadzorom otkrio je da je sada ukotvljena u plićim vodama zaliva odmah iza Istporta.

Sve u svemu, dobro su napredovali i održali korak s onima koje su pratili.

Centar Istporta bio je mali i pažljivo uređen. Glavna ulica bila je okružena zdepastim drvenim građevinama, od kojih su neke imale ograde od tamnog kovanog gvožđa i ukrasne rešetke. Američka zastava na jarbolu na čijem je vrhu bio izrezbareni orao lepršala je na hladnom vetru. Mesto je izgledalo kao jedno od onih savršenih utočišta za vikend, a Portland se nalazio na manje od četiristo kilometara na jug. Edvin Dejvis upravo je javio da je na čamcu sve mirno, a dva putnika su i dalje na njemu.

„Kako su ušli u zemlju?“ upitala je Kasiopeja.

„Verovala ili ne, ovde gore u ovo doba godine funkcioniše sistem poverenja. Negde dole kod dokova trebalo bi da bude kabina s videofonom. Trebalo bi da staneš u nju kako bi slika mogla da se pošalje inspektoru. Zatim pozoveš s telefona u kabini i oni ti postave neka pitanja. Ako sve izgleda dobro, daju ti dozvolu da uđeš, a ako ne izgleda, trebalo bi da se vratiš odakle si i došao. Inspektori se oslanjaju na meštane da rešavaju stvari za njih i prijave probleme.“

„Šališ se, zar ne?“

„I sam sam nekoliko puta obavio taj poziv na drugim mestima. Čuvanje granice od 8.000 kilometara teško je i skupo. Pretpostavljam da Keli zna koliko su stvari opuštene s Kanadom. Uostalom, došao je pravo ovamo.“

Zaustavio je kola ispred jednog pansiona. „Zorin mene zna, tako da se moram skloniti. Ali ti si druga priča. Pustićemo da dron obavi posmatranje, dok nam ne bude trebao lični kontakt. To ćeš ti uraditi.“

Ona mu je podrugljivo salutirala. „Da, kapetane. Javljam se na dužnost.“

Osmehnuo se. „Nedostajao rni je taj stav.“

„To je dobro.“

Njen mobilni je zabrujao.

Javila se preko spikerfona.

„Odlaze s barke čamcem na vesla“, rekao je Edvin Dejvis. „Da li je ovde sve čisto? Ako iko išta prijavi, granična patrola upropastiće stvar.“

„Sve je obavljeno. Imaće pred sobom otvoren prolaz. Rekli su mi da imamo skrivene kamere po celom doku. Leti je ovo prometno mesto.“

„Jesi li išta otkrio o Budalinom matu ili Nultom amandmanu?“

„O, da, i neće ti se dopasti ni jedno ni drugo.“

POGLAVLJE PEDESET

VAŠINGTON

8.05

Stefani je izašla iz Bele kuće i odvezla se taksijem nazad u *Mandarin oriental* gde se istuširala, presvukla i nešto na brzinu pojela. Uspela je da odspava samo nekoliko sati, a u glavi joj se vrtelo od onoga što je pročitala iz fascikle koju joj je Deni dao.

Sovjetski Savez je bio žarko zainteresovan za 20. amandman Ustava. Toliko zainteresovan da su mu čak dali nadimak.

Nulti amandman.

U starom memorandumu nije objašnjavano šta je to značilo, ali u drugim memorandumima iz fascikle pominjalo se da se taj pojam više puta ponavljao u sovjetskim dopisima krajem sedamdesetih i tokom osamdesetih godina, a sve je bilo povezano direktno sa samim Jurijem Andropovim.

Zatim je 1984. pominjanje tog pojma prestalo.

Američki obaveštajci obraćali su veliku pažnju kada je nešto bilo često pominjano, a zatim prestajalo da se uopšte pominje, pošto su obe stvari bile značajne. Analitičari su provodili celu karijeru promišljajući zašto je nešto počelo, a onda isto toliko vremena pitajući se zašto je prestalo. Povezivanje tema i predmeta je bilo Sveti gral obaveštajnog rada, a ovde je Koton otkrio povezanost kada je Vadim Belčenko poslednjim dahom rekao *Budalin mat* i *Nulti amandman*. Stefani je morala da zna više o pojmu *Budalin mat* i da tačno zna kuda da krene.

Kristina Koks je živela nadomak Crkve Svetog Petra i Svetog Pavla i biskupije u Vašingtonu. Većina ljudi je to jednostavno nazivala Nacionalnom katedralom, kao što je većina Kristinu zvala Kris. Njen muž Glen bio je biskupijski kanonik, visok čovek gromkog glasa. Služio je u crkvi trideset jednu godinu i na kraju se uzdigao do položaja biskupa prestoničke dijeceze, kome je sedište bilo u katedrali. Ali jedne tužne nedelje pao je mrtav na predikaonici, od srčanog udara.

U zahvalnost za njegovu dugu službu, za Kris je doživotno obezbeđena mala kuća, dvospratna mala vila zaklonjena od ulice, na čijoj su se fasadi krem boje isticali visoki prozori, simetrije narušene samo klima uređajem postavljenim na sredinu donjeg levog. Niko nikada nije mislio da je čudno što je žena vašingtonskog biskupa takođe bila špijun. Zapravo, niko se nikada nije ni raspitivao o tome, jer se njen profesionalni i lični život nikada nisu mešali. To

razdvajanje bilo je jedna od prvih stvari koje je naučila od Kris Koks, i Stefani je samo jednom u životu prekršila to pravilo.

Uzela je jutarnje nedeljne novine na kraju kratke šetnje do ulaznih vrata. Drvena ograda visoka do ramena zaklanjala je malu baštu od ulice. Nazvala je iz hotela i saznala da je Kris čeka. Na njeno kucanje je skoro odmah odgovoreno, i Kris, ogrnuta frotirskim ogrtačem, dočekala ju je zagrljajem. Nije bila u poseti svojoj staroj prijateljici već nekoliko meseci, mada su povremeno razgovarale telefonom. Kris je uvek bila mršava, uredna i gospodstvenog izgleda, s kratkom sedom kosom i svetlim očima. Bližila se osamdesetoj godini i skoro pedeset godina je radila za CIA, prvo kao analitičar, ali je u penziju otišla kao zamenica direktora. Kada je osnovan *Magelan bilet*, Kris je bila ta koja je pomogla u formulisanju njegovih vodećih načela i ona je bila ta koja je ohrabivala zamisao da jedinica bude nezavisna od uticaja iz prestonice. Stefani se tokom cele svoje karijere trudila da očuva taj princip, ali su na kraju ti uticaji iz prestonice doveli do uništenja jedinice.

„Reci mi šta nije u redu“, započela je Kriš. „Ponudila bih ti kafu, ali znam da je mrziš, a nisi došla na piće.“

„Ne, nisam.“

Sele su u kuhinju i ona je ispričala sve što se dešavalo tokom proteklih nekoliko dana, završivši sa: „Moram da saznam sve u vezi s rečima Budalin mat.“

Nijedna od njih nije se zadržavala na činjenici da je Stefani otpuštena. Bio je to način na koji su se stvari odvijale u svetu politike i obe su to znale, a niko to nije bolje razumeo od Kris. Bez praznih priča. Pravo na stvar. Prvo da se završi posao. Tri stvari bezgranično je poštovala kod ove žene i tri stvari je svakodnevno praktikovala kao šefica *Magelan bileta*. Nažalost, zajedno s tim zamornim prestoničkim uticajima, te tri stvari takođe su dovele do njenog otpuštanja.

„Sećam se Budalinog mata. To je bilo šifrovano ime za koje se smatralo da je povezano s podlom sovjetskom obaveštajnom operacijom, u koju je možda bio umešan lično Andropov.“

Možda poslednji od starih komunista, Jurij Andropov je mogao da bude i najopasniji od svih Sovjeta. Pametan i lukav, retko je povlačio pogrešan potez. Kao nesumnjivi zaostatak iz vremena Lenjina, Andropov je bio zapanjen korupcijom za vreme Brežnjevljevog režima. Stefani se setila istraga i hapšenja do kojih je došlo nakon što je Andropov postao generalni sekretar. Mnogi iz Brežnjevljevog ranijeg unutrašnjeg kruga saradnika suočili su se s mogućnošću pogubljenja.

„Andropov nije bio naš prijatelj“, rekla je Kris. „Uvek je pokušavao da se prikaže kao reformator, ali bio je pristalica tvrde linije. Na svu sreću, bio je generalni sekretar vrlo kratko i najveći deo tog vremena bio je teško bolestan.“

Ona je pomislila kako je ovo pravo mesto na koje je trebalo da dođe, umesto da čeka na Osina, ili Denija, ili Edvina da je nadalje izveštavaju. Zbog toga je otišla iz Bele kuće rano, zaključivši da bi se to što zna odgovore na pitanja i pre nego što ih postavi moglo pokazati korisno.

„Bilo je to 1983“, rekla je Kris. „Kao što znaš, Reganova popularnost je rasla munjevitom brzinom. Izbegao je metak atentatora i izazivao je Sovjetski Savez na svim frontovima. Istočna Evropa je implodirala, Poljska je eksplodirala. Gvozdena zavesa počela je da pada. Brežnjev je umro u novembru 1982, a vlast je preuzeo Andropov. Niko nije mislio da će to biti dobro. On je ugušio mađarsku pobunu 1956. i Praško proleće 1968. Kao šef KGB-a suzbio je disidente, a zatim se zalagao za invaziju na Avganistan. Bio je stvarno opasan tip. Sovjetski Savez se ne bi promenio pod njim, a Hladni rat se podgrejao kada je postao generalni sekretar. Zato smo mi udvostručili trud i pojačali obaveštajne operacije. Ja sam provela mnogo vremena na Kapitol Hilu lobirajući u Kongresu za više novca. Onda se, jednog dana, na mom stolu pojavio Budalin mat.“

„Da li je ono što mi je Osin rekao istina? Da li su postojala sovjetska skladišta oružja u ovoj zemlji?“

„Ništa što bismo ikada mogli da potvrdimo. Ali te jedinice *specnaza* bile su dobre. KGB je bio dobar. A sigurnost u našoj domovini u to vreme nije bila ni slična kao danas. Mogao si da unosiš stvari unutra.“

Ona je slušala dok je Kris dodatno objašnjavala stvari u vezi s Andropovom. „On je mrzeo Regana i Reganu je bilo teško da se nosi s Anropovom. U to vreme imali smo agenta u Kremlju. Dobrog. Stvari koje smo dobijali od njega bile su potpuno pouzdane. On nam je rekao da Andropov nešto sprema. Ako se Istočna Evropa ne smiri, naročito Poljska, Andropov je nameravao da se pobrine da ne bude drugog Reganovog mandata. Istinu govoreći, stari komunista plašio se tog glumca.“

Ona se setila napetosti u Stejt departmentu kada je objavljeno da je Andropov postao generalni sekretar. Džordžu Šulcu nije se dopadala ta perspektiva, ali morao je da se nosi sa situacijom. Ništa se nije promenilo što se tiče *Duplog pasa*. Sve je nastavilo da se razvija po planu. Jovan Pavle je ponovo posetio Poljsku u junu 1983. u trijumfalnoj sedmodnevnoj turneji koja je obodрила svakog disidenta. Ona je pomogla u koordinaciji vremena te posete kao načina da se otvoreno izazove Andropovljev uticaj.

„Pretnja da Regan neće okončati drugi mandat nije pokrenula alarmna zvona?“ upitala je ona.

„Sovjeti su u to vreme stalno pretili takvim stvarima. Niko nije mislio da SSSR želi rat s nama. A to bi se dogodilo da su išta uradili. Nije bilo šanse da su mogli pobediti u toj borbi.“

Možda je bilo tako, ali danas bi takva pretnja bila shvaćena mnogo ozbiljnije.

I s dobrim razlogom.

„Kada si ranije pozvala i rekla mi za Budalin mat, morala sam da se napregnem i setim stvari iz daleke prošlosti. Čuli smo da su četiri agenta poslata u specijalnu misiju. Sećam se toga, jer je svaki imao šifrovano ime dato po nekom šahovskom potezu. Poslednji deo te misije zvao se Budalin mat. Ali nikada nismo saznali mnogo o bilo čemu od toga. Samo delići tu i tamo, bez srži. Andropov je umro u februaru 1984. i ništa se više nije ponovo čulo o tome. Zaključili smo da je, ako je i bilo nekog razloga za brigu, on umro s njim.“

„Možda i nije“, rekla je.

Kris je imala najviši stepen pristupa najpoverljivijim stvarima koji je iko u vladi mogao da ima, tako da se Stefani osećala sigurno što razgovara s njom o ovome. Ali kakve je to imalo veze? Njena ovlašćenja i pristup poverljivim podacima ukinuti su pre manje od jednog dana.

„Svi smo mislili“, nastavila je Kris, „daje Andropov, da je poživeo, nameravao da zaustavi reforme. Takođe bi sproveo represiju u Istočnoj Evropi. Sve bi se odigralo drugačije. Ali onda se razboleo i umro. Problem rešen. Godinu kasnije dobili smo Gorbačova, koji je bio mala maca, a ostalo je istorija.“

„Regan je tačno znao kako da postupa s njim.“

„Zaista jeste. Ali ja sam stvarno zabrinuta zbog ove trenutne podele u ruskoj vladi za koju si mi rekla. Danijelsovi ljudi znali su kako da se nose s takvim stvarima. Nemamo pojma kako će to raditi nova ekipa. Vreme tranzicije uvek je nezgodno. Znam da ti shvataš, ali nadam se da i Foksovi ljudi takođe shvataju da novi Rusi igraju na sigurno.“

„Šta ti pretpostavljaš o čemu je ovde reč?“

Kris je naizgled pažljivo razmotrila ovo pitanje, naročito što se tiče onoga što joj je rekla o 20. amandmanu.

„Vreme inauguracije je za manje od jednog dana“, rekla je Kris. „Sećam se opčinjenosti Sovjeta pitanjem redosleda nasleđivanja predsednika. To je potpuni kaos, nema sumnje. Čovek bi pomislio da će Kongres posle napada 11. septembra biti budniji, ali ništa se nije promenilo. Naravno, logika nam ovde govori da Zorin želi da napadne predsedničku inauguraciju. Svakako izgleda tako. Ali prvo mora da

pronađe nuklearku u koferu staru više od dvadeset pet godina u nadi da ona i dalje radi. Onda, ako radi, mora da postavi jednu od tih sprava stvarno blizu mete. To jeste nuklearna bomba, ali mala. Psi, detektori radijacije, elektromagnetni monitori, samo reci, u Vašingtonu sada imaju sve to i motre na sve. Šanse da priđe dovoljno blizu da sredi sve prisutne bukvalno ne postoje.“

„A ipak se Zorin nije zaustavio.“

Kris se zavalila u fotelji. „Znam. To i mene brine.“

„Dakle, šta on to zna a da mi ne znamo?“

Kris je slegnula ramenima. „Nemoguće je reći, ali mora da je nešto važno.“

Zvuk zvona skrenuo im je pažnju. Kris je zvonio mobilni telefon. Dohvatila ga je sa stola ispred sebe. „Očekivala sam ovaj poziv.“

„Hoćeš li da sačekam u drugoj sobi?“

„Ma kakvi. Ovo se tiče tebe.“

POGLAVLJE PEDESET JEDAN

Luk se vozio na severozapad od Vašingtona u Meriland. Automobil Frica Strobla vlasniku je vratila Tajna služba, a njemu je obezbeđen neupadljiv putnički automobil u vlasništvu vlade. Njegov „mustang“ i dalje je bio na otpadu u Virdžiniji, gde će najverovatnije i ostati pošto ga on nije naročito dobro osigurao. Samo minimalno, pošto nikada nije očekivao da bi jednog dana njime mogao da učestvuje u poteri. Računi za njegovu popravku iznosili bi na hiljade dolara, mnogo više nego što je mogao da uloži u skoro pedeset godina staro vozilo. Šteta. Bilo je sjajno dok je trajalo.

Odspavao je nekoliko sati i čak doručkovao. Stefani je nazvala odmah posle sedam sati i rekla mu šta želi da on uradi, pa mu dala adresu u Džermantaunu u Merilandu na kojoj živi Lorens Begin, aktuelni glavni predsedavajući *Društva Cincinat*.

„Moramo da znamo o 14. koloniji“, rekla mu je Stefani, „sve pojedinosti bez ikakvih sranja. Imaš moje odobrenje da budeš najdirektniji i najšarmantniji što umeš.“

Osmehnuo se na tu poslednju rečenicu. Ona bi obično tražila diplomatičnost. Međutim, ne i ovog puta. Osećao je da se stvari ubrzavaju, a ona mu je rekla da su se Koton i Kasiopeja vratili u SAD, sa severa preko kanadske granice, i da prate Zorina. Stefani je i dalje nosila Anjin mobilni telefon, koji je bio uključen, ali još nijednom nije zazvonio. Uverila ga je da su spremni ako i kada se to uopšte dogodi.

U to nije sumnjao.

Stefani Nel nikada nije ulazila u borbu a da nije bila spremna. A to što je juče dobila otkaz izgleda da je nije usporilo. Ali to kada imaš aktuelnog predsednika SAD na svojoj strani, makar samo na još nekoliko sati, mora nešto značiti.

Našao je adresu u okolini Džermantauna u šumovitom predgrađu, među starim prostranim kućama – Beginova je bila velika, obložena drvetom, beli pravougaonik na malom brežuljku. Ovo područje ga je podsećalo na mesto gde se nalazila Čaronova kuća u Virdžiniji, a slična kapija od kovanog gvozda je stajala na ulazu na pošljunčani prilazni put. Skrenuo je kroz nju i krenuo stazom između ogolelog drveća do kuće.

Dve stvari odmah su mu privukle pažnju.

Kola parkirana u šumi, tačno na mestu gde se prilazni put završavao, i razbijena, napola otvorena ulazna vrata.

Zaustavio se, izvadio svoju „beretu“ pa se prikrao do ulaza, ali nije ušao. Osluškivao je, ali nije čuo nikakav zvuk. Provirio je unutra i video ulazni hol pun antikvarnog nameštaja. Šta je to bilo u vezi s tim ljudima iz *Društva Cincinaft* izgledalo je da su svi puni kao brod. Prvo Čaronova vila, a sada i Beginova.

Uvukao se unutra držeći se spoljnog zida tražeći bilo kakav znak nevolje u suncem obasjanoj unutrašnjosti. Zavirio je u druge prostorije i odmah opazio prevrnut nameštaj, iscepane tapacirunge, isečene fotelje i knjige zbačene s polica koje su ležale u gomilama na podu. Ormari su bili opustošeni, fioke izbačene a njihov sadržaj istresen na pod i razbacan unaokolo kao da je kuću pogodio zemljotres. Neko je očigledno nešto tražio.

Preusmerio je pažnju na stepenište.

Telo je ležalo opruženo na drvenim stepenicima pri samom vrhu. Krv je otekla naniže i zgrušala se u debele mrlje modre boje. Popeo se uz stepenice zaobilazeći lokve krvi i okrenuo leš na leđa. Ispod njega je ležala automatska puška i uza zveket se otkotrljala niz stepenice. Trgao se da vidi da li je zvuk nekom privukao pažnju.

Ništa.

Leš je bio muškarac u srednjim tridesetim godinama, kratke kose, jakih crta lica. Grlo mu je presecala rasekotina poput širokog osmeha, što je objašnjavalo uzrok smrti.

Čuo je neku buku.

Iz prizemlja.

Nešto se pomeralo.

Ponovo se odšunjao u prizemlje i okrenuo se u pravcu odakle je dopirao zvuk, zanemarujući sve osim onoga što se zbivalo oko njega. U trpezariji koja se otvarala s njegove leve strane, na parketu je ležalo još jedno telo, a čoveku je vrat bio isečen skoro isto kao i onom prvom. Tačno ispred njega bila su viseća vrata, za koja je pretpostavio da vode u kuhinju. Prišao je i pribio se uza zid, pa krišom provirio kroz centimetar širok prostor između okvira vrata i dovratka. Bio je u pravu. Ovo je bila kuhinja. Levom rukom je gurnuo vrata ka unutra i uleteo u prostoriju.

Bila je prazna.

Sunčeva svetlost je prodirala kroz prozore, blistajući na posudu od nerđajućeg čelika i mermernim radnim površinama. Šta se ovde desilo?

Hteo je da pregleda ostatak kuće kada je čuo još jedan zvuk. Iza sebe. Naglo se okrenuo, ali ga je dočekao oštar udarac u dušnik, od čega se odmah zakašljao. On je znao taj potez, učili su ga tome u vojsci, ali ga nikada nije lično iskusio.

Borio se da udahne, ali nije dobio priliku za to.

Nešto ga je tresnulo u levu slepoočnicu.

I poslednje što je video pre nego što je sve utonulo u crnilo bila je blistava oštrica noža.

Malon je sedeo u kafeu u centru Istporta završavajući doručak koji se sastojao od jaja, slanine, tosta i kafe. Zorin i Keli otišli su pre više od dva sata. On i Kasiopeja su gledali dok su dvojica ljudi išli ka obali čamčićem na vesla, prolazeći pored kabine za graničnu kontrolu smeštene blizu dokova. Kao što je i očekivano, ušli su u grad i pozvali taksi mobilnim telefonom koji je Keli izvadio iz džepa i vozilo je stiglo nekoliko minuta kasnije. On i Kasiopeja nisu ih pratili. Umesto toga, dron je odozgo snimao iz daljine, a otvorena telefonska linija omogućavala im je direktni prenos.

Taksi je ostavio dvojicu muškaraca kod lokalnog aerodroma Istporta, nedaleko od središnjeg poslovnog kvarta. Ušli su u mali terminal i izašli nekoliko minuta kasnije, pa prišli nizu parkiranih automobila i jednim se odvezli. Malon je znao šta se desilo. Keli je iznajmio vozilo, što je njemu bilo lako da uradi.

Njih dvoje najzad su ugrabili malo odmora.

Dok je dron nastavljao da motri, odlučio je da Kasiopeja i on nastave da prate te ljude, upozorivši je da se drži pozadi. Rečeno mu je da vreme koje dron može da provede u vazduhu ističe, pa će Kasiopeja postati njegova zamena. On će je kasnije pristići. Važno je bilo da ne izgube Zorina.

Već je bio nazvao Edvina Dejvisa i ispričao mu više o onome što mu je bilo na pameti. Tako da je, dok je čekao, topao doručak zvučao kao dobra ideja.

Konobarica je odnela njegov tanjir.

Napolju je Istport ostao tih, što je bilo razumljivo s obzirom na to da je zima bila u punom jeku, a jutarnje nebo se brzo pretvaralo u čvrstu masu olovnosive boje. Izgledalo je da će početi da pada sneg. Nadao se da će on biti na putu na jug pre nego što se to desi. U kafeu nije bilo mnogo gostiju, ali još nije bilo deset sati ujutro u nedelju. Beli „ford taurus“ se uvezao na parking-mesto nasuprot izloga kafea i video je dvojicu ljudi kako izlaze, obojica u plavoj uniformi državne policije Mejna.

Ušli su u kafe, videli ga i predstavili se.

„Rekli su nam da vam je potrebna pomoć“, rekao je jedan od njih. „Pitanje nacionalne bezbednosti.“

Zapazio je skepticizam u tim rečima. „Sumnjate u mene?“

Policajac se osmehnuo. „Nije važno. Kada lično šef državne policije pozove u nedelju ujutro i kaže da dođemo ovamo i uradimo šta god vi želite, ja dođem ovamo i radim šta god vi želite.“

Morao je da oda Edvinu priznanje. Čovek je znao kako se stvari završavaju. Malon je objasnio da najbolji način da se Zorin i Keli zadrže pod nadzorom jeste da budu praćeni na smenu. Jedan automobil ih prati nekoliko stotina kilometara, a onda preuzme drugi, pa sledeći za njim. Tako je bilo teško opaziti da se iko zanima za njih. Trenutno je to uključivalo samo Mejn, pa je Edvin dobio pomoć policije te države. Najverovatnije su se Zorin i Keli zaputili na jug dublje u Novu Englesku, tako da će još pratilaca biti spremno u drugim državama. Bilo je mnogo lakše jednostavno poslati dron da prati automobil, ali on je znao za većinu pravnih problema u vezi s tim na tlu SAD.

Nije važno. Starinski način će biti sasvim dobar.

Zajedno s podrškom.

Popio je sok i rekao: „Moramo otići do aerodroma.“

Putovanje je bilo kratko, nešto duže od kilometar i po, i na terminalu je našao šalter za iznajmljivanje kola. Zamolio je policajce da uđu unutra s njim za slučaj nekog problema. Ništa nije bilo ubedljivije od uniformi, znački i oružja u futrolama.

Kad su prišli šalteru i rekao je: „Pre otprilike sat vremena iznajmili ste automobil dvojici muškaraca. Moramo da vidimo papire.“ Izgledalo kao da će se službenik usprotiviti, jer je podigao prst i rekao: „A ovde je jedini ispravan odgovor: *Da gospodine, evo ih.*“

Njegov strog pogled i dvojica policajaca iza njega obavili su svoje. Službenik mu je pružio ugovor o najmu, koji je bio na ime Džejmija Kelija i njegovu kanadsku vozačku dozvolu, plaćen u gotovini. Nije bilo označeno mesto na kome će automobil biti ostavljen.

„Da li se automobil vraća ovamo?“, upitao je.

Službenik je klimnuo glavom. „Tako su rekli.“

Ali on je znao da to nije istina.

Zato je upitao ono što je zaista želeo da zna. „Imate GPS u svim svojim vozilima, zar ne?“

„Naravno. Možemo da ih pronađemo, ako je potrebno.“

Mahnulo je ugovorom o najmu. „Potrebna nam je GPS frekvencija za ovo. Odmah.“

POGLAVLJE PEDESET DVA

Stefani je slušala dok joj je muški glas s druge strane linije, suv i hrapav, poput šuškanja nekog stvorenja u gomili suvog lišća, govorio stvari koje uopšte nije znala. Izgleda da su osamdesetih godina, dok se ona bavila *Duplim pašom* i tajno radila s Reganom i papom, i drugi takođe vredno radili na urušavanju sovjetskog režima drugim aktivnim merama smišljenim za destabilizaciju.

„Bilo je to izuzetno vreme“, rekao je glas. „Morate se setiti da je Andropov bio šef KGB-a kada su pokušali da ubiju Jovana Pavla. On bi svakako odobrio tu operaciju.“

Slušala je dok je glas objašnjavao kako je Andropov postao ubeđen da je Vatikan smislio imenovanje Jovana Pavla kako bi oslabio sovjetsku kontrolu nad Poljskom, što je bio deo smišljenog plana za rušenje Sovjetskog Saveza. To je svakako bilo smešno, ali na kraju, zbog okolnosti stvorenih izvan Crkve – uglavnom izborom Ronalda Regana na mesto predsednika SAD – upravo to se i dogodilo.

„On je čvrsto verovao da je Papa opasan, i to uglavnom zbog šarma Jovana Pavla, naročito prema novinarima. Sećam se da sam pročitao memorandum u kome Andropov nije prestajao da izlaže o načinu na koji papa koristi jeftine trikove pred ruljom, kao kada nosi kapu škotskih gorštaka u Engleskoj, ili se rukuje s ljudima, ljubi decu, kao da se kandidovao na izborima. Izgledalo je da je Andropov plašio onoga šta bi papa mogao da uradi.“

I opravdano, pošto je Jovan Pavle usklađivao svoje postupke s direktivama američkog režisera. Ipak, zanimljivo je da nju ni Regan ni papa nijednom nisu upozorili na Andropova.

„Bugarima je KGB poslužio da se izvrši atentat na Jovana Pavla“, nastavio je da govori glas. „Toliko znamo. I pažljivo su izabrali ubicu. Ali Agdža im je omogućio savršeno prihvatljivo poricanje odgovornosti. Bio je slab i glup i nije znao ništa ni o čemu. Umeo je samo da brblja besmislice, i to je i radio. Sećam se kada je papa otišao u zatvor i oprostio Agdži. Kakav sjajan potez.“

U kome je ona imala udela.

Jovan Pavle je doneo odluku, a Regan je odobrio.

Tako se 1983, posle pokušaja atentata papa nasamo sastao s Agdžom, koji je, obuzet emocijama, zaplakao i poljubio papin prsten. Štampa je bila puna fotografija i članaka o tome, što je proširilo priču širom sveta, zajedno s mogućim

vezama između pokušaja atentata i Moskve. Sve to je bilo smelo i deklarativno. Savršeni primer kako da iskoristiš ono što imaš u rukama.“

Ili je bar Regan njoj to tako opisao.

„Kada je Andropov preuzeo dužnost generalnog sekretara“, rekao je glas, „pričalo se o problemima. On je znao šta mi radimo u Istočnom bloku. Usmeravali smo novac na disidente, obezbeđivali logističku podršku, nudili tajne informacije vladama, čak i resili jedan ili dva problema.“

Ona je znala šta to znači.

Neki ljudi su umrli.

„Onda se Andropov razboleo i znao je da s njim svršeno. Lekari su procenili da mu je ostalo osam meseci života. Tada smo se uplašili. On nije imao šta da izgubi, a bilo je ljudi u Kremlju koji bi uradili sve za njega. Kada je Kris malopre pozvala i pitala me za Budalin mat, odmah sam se setio. Svi smo mislili da će to biti poslednji potez starog Rusa.“

Pitala se kome je starački glas pripadao, ali je bila dovoljno iskusna da ne pita. Da je Kris želela da ona to zna, rekla bi joj. Najverovatnije je ovaj čovek radio u CIA. Na visokom položaju. A ona je znala kako se radi. Ni uspesi ni promašaji nikada nisu bili proglašavani u javnosti. Agencija je bila namerno izdvojena na odeljenje, a njena prošlost protkana s toliko tajni da niko nikada nije mogao sve da ih sazna. A one velike koje su bile zaista važne? One nikada nisu zapisane. Ali to nije značilo da se za njih nije znalo.

„Andropov je mrzeo Regana. Svi smo mislili da će KGB krenuti na njega. On je već pokušao da ubije papu, pa zašto ne bi i predsednika? Stvari su konačno postajale jasne krajem 1983. Sovjetski Savez se suočavao s ozbiljnim ekonomskim problemima. Takođe su imali problem s vodstvom. Čitava zemlja je bila u previranju. Kremlj je postao opčinjen sistemom smene američkih predsednika. Kris je pomenula da ste čitali dopis koji smo zaplenili. Bilo je nekoliko takvih. Nulti amandman. Tako su oni nazivali Dvadeseti.“

„Znate li zašto?“

„Zato što, ako bi napad bio izveden kako treba, niko ne bi ostao da upravlja zemljom.“

„Kako je to moguće?“

„Nisam stručnjak za to pitanje, ali sećam se da mi je rečeno da, ukoliko možete da uklonite izabranog predsednika i potpredsednika, predsedavajućeg Predstavničkog doma i aktuelnog predsedavajućeg u Senatu jednim udarcem, pre nego što novi predsednik i potpredsednik polože zakletvu, ostaju vam članovi vlade koji preuzimaju vlast preko zakona usvojenog u Kongresu. Taj zakon je pun

problema. Nije jasno dali članovi kabineta uopšte mogu da obavljaju dužnost predsednika po ustavu. Bilo bi toliko unutrašnjih sukoba da niko ne bi vladao. Kao i unutrašnjih borbi koje bi KGB podsticao. Ti momci bili su majstori za aktivne mere te vrste. Manipulisali su našom štampom hiljadama puta, a tako bi radili i u ovom slučaju.“

„A cilj svega toga?“, upitala je ona.

„To je trenutak u kome bi SSSR udario. Kada niko nije siguran ko može da izda naređenja vojsci. Imali bismo potpunu konfuziju. Tenkovi bi krenuli širom Evrope. Mi bismo bili zauzeti borbom između sebe o tome ko je glavni. Neki bi rekli ovaj tip, drugi bi rekli da je glavni neki drugi. Niko ne bi znao zasigurno.“

Ta taktika imala je smisla.

„Došli smo do informacije da oni rade na nekim aktivnim merama koje su uključivale Zakon o nasleđivanju predsedničke dužnosti iz 1947. Naravno, da bi to funkcionisalo, morali su da udare na samu inauguraciju. Neki od nas verovali su da je to Andropovljev keč iz rukava za Reganov drugi mandat 1985. Ali, na svu sreću, starcu su otkazali bubrezi početkom osamdeset četvrte. I sve je zaboravljeno, pošto ljudi koji su preuzeli vlast nisu bili zainteresovani za treći svetski rat. Sva ta lojalnost Andropovu je nestala.“

Zagledala se preko stola u Kris Koks, koja ju je posmatrala očima boje ledene vode. Sve na licu njene prijateljice pokazivalo joj je da joj je upravo rekao istinu neko ko je zna.

„Koliko ljudi zna za ovo?“ upitala je svog sagovornika.

„Ne tako mnogo. To je bila jedna od onih stvari koje se nikada nisu dogodile, tako da je to jednostavno tako prošlo. Bilo je mnogo takvih stvari u ono vreme. Ako ništa drugo, KGB je ostao fokusiran. Svakog dana je bilo nešto novo. To je sada važno samo zbog toga što vi izgleda imate problem. Sećam se Aleksandra Zorina. Bio je sposoban oficir KGB-a. Naši ljudi su ga poštovali. Neverovatno je da je uopšte još živ.“

Ona je odlučila da sazna sve što može, pa je upitala: „Šta je s 'RA-115'?“

„Nisam čuo za taj pojam već neko vreme, osim na televiziji ili u filmovima. To oružje je postojalo, u to sam siguran. Međutim, drugi se ne slažu. Problem je bio u tome što nijedan od njih nikada nije pronađen nigde u svetu. A pomislili biste da će se pojaviti bar jedan. Neki misle da je to bio deo KGB-ove kampanje dezinformisanja. Kao što sam rekao, oni su bili dobri u tome. To je bio način da nas pošalju u poteru za senkama.“

„Sada SVR kaže da oni postoje i da se za pet njih i dalje ne zna gde se nalaze.“

„Onda bi trebalo da ih saslušate. To je izuzetno važno priznanje.“

Priznanje za koje je bila sigurna da ga Nikolaj Osin nikada ne bi dao, s obzirom na sve veću podelu u njegovom štabu. Poslednje što bi ruski tvrdolinijaši želeli jeste da SAD saznaju išta o nekim potencijalno postojećim nuklearkama u koferu.

„Da li bi one mogle da budu ovde?“ upitala je. „U SAD?“

„Svakako. Najveća, najrasprostranjenija obaveštajna agencija koju je svet ikada video bio je KGB. Milijarde i milijarde rubalja potrošene su za pripreme rata s nama. Ti momci su radili sve i bili na sve spremni. Ništa nije bilo preterano za njih. I stvarno mislim ništa. Pouzdano smo znali da su skladišta oružja raspoređena po celoj Evropi i Aziji. Zašto bismo mi bili izuzetak?“

Bio je u pravu.

„Izgleda da bi Zorin mogao pokušati da sprovede Budalin mat u delo“, rekla je. „Izgleda da je bio upućen u ono što je Andropov planirao.“

„Na operaciju su bila raspoređena četiri agenta KGB-a. Nikada nismo saznali njihova imena. Dakle, on bi mogao da bude jedan od njih.“

„Ali to je bilo baš davno“, rekla je Kris. „Zašto sada?“

Znala je odgovor. „On je ogorčen zbog svega što se dogodilo posle kraja Sovjetskog Saveza. Bio je idealista, onaj koji je istinski verovao. Osin mi je rekao da nas on krivi za sve loše u svom životu i da se to dugo kuvalo u njemu.“

„Što ga čini naročito opasnim“, rekao je glas preko telefona. „Moja pretpostavka je da želi iskoristiti 20. amandman kako bi izazvao isti politički haos koji smo mi napravili tamo kod njih. Ali njemu je potrebna upotrebljiva bomba 'RA-115' da bi to ostvario. Morao bi da sredi mnogo ljudi istovremeno.“

To je svakako bio problem, ali izgledalo je da Zorin namerava da ga reši. „Imaćemo novog predsednika za malo više od dvadeset sati“, rekao je glas. A ona je znala šta to znači. Sledeća prilika da se primeni Budalin mat.

POGLAVLJE PEDESET TRI

Luk je otvorio oči.

Sedeo je uvezan lepljivom trakom za drvenu stolicu, skoro isto onako kao što je on vezao Anju Petrovu. Ruke i noge bile su mu čvrsto obmotane, što ga je sprečavalo da se mrdne u bilo kom pravcu. Vrat mu je bio slobodan, a usta mu nisu bila zapušena. Ali glava ga je bolela od gadnog udarca koji je dobio i sve mu je i dalje bilo mutno pred očirna. Trepnuo je da resi taj problem i najzad video da je u kuhinji Beginove kuće. Na drugoj strani prostorije stajala je žena.

Niska, uredna, bez grama sala na sebi. Nosila je tesnu trenerku koja je otkrivala izvanredno zategnute mišiće, Upitao se koliko je sati sklekova, zgibova i dizanja tegova uloženo u takvu iiguru. Zavidio joj je na posvećenosti. Njemu je bio potreban napor volje da se prisili na vežbanje. Par blistavih, tamnosmedih očiju odmeravao ga je budnim pogledom. Njena kestenjasta kosa bila je kratko ošišana, do ušiju, u vojničkom stilu kako je pomislio, a taj zaključak bio je dodatno potvrđen njenim držanjem. Bila je privlačna, na njenom licu nije bilo zlobe, ali nije izražavalo ni mnogo saosećanja. Umesto toga, buljila je u njega kao slon. Miran, usamljen, oprezan, ali okružen opasnom tišinom. Držala je sečivo od nerđajućeg čelika dugačko petnaest centimetara, slično onome koje je on nekada nosio kao rendžer.

„Ti si iz vojske?“, upitao je.

„Rečna flotila.“

Znao je za njih. Deo mornarice, fokusiran na borbu iz blizine i vojna dejstva na rekama. Rečne jedinice su u Vijetnamu dobile najviše odlikovanja i imale najviše žrtava. Žene su bile njihovi pripadnici već nekoliko godina.

„U aktivnoj službi?“

Ona je klimnula glavom. „Trenutno na odsustvu.“ Gledao je kako nastavlja da okreće sečivo, vrha blago prislonjenog na levi kažiprst, dok je desnom šakom obrtala crnu dršku. „Ko si ti?“ upitala je.

Njemu se vraćala pribranost i razboritost. „Siguran sam da ti to već znaš.“

Prešla je preko crno-belih pločica na podu, prišla mu blizu i stavila tupu stranu sečiva na njegovo grlo. „Znaš da nije istina da žene nemaju Adamovu jabučicu. Zapravo je imamo. Samo što je kod muškaraca istaknutija. Što je dobro, pošto jasno mogu da vidim gde da je presečem.“

Njemu se naježila koža. To u najmanju ruku nije bilo uobičajeno za njega. Imala je hladnoću sveštenice i oči jaguara, što je bila uznemirujuća kombinacija.

Nije mu se dopadao osećaj bespomoćnosti koji ga je obuzeo. Ta žena je mogla da mu preseče grlo, a on nije mogao da uradi ništa da je spreči. Zapravo, jedan pogrešan pokret – štucanje, kijanje – i ona bi mu urezala mračni osmeh na grlo.

„Pitaću poslednji put“, rekla je. „Video si drugu dvojicu ovde unutra. Shvataš za šta sam sposobna.“

„Shvatio sam, dušo.“

„Za koga radiš?“

Njemu se vratila smirenost kada je shvatio da ova žena ne namerava da ga povredi. Ona zapravo nije bila sigurna u vezi s njim. Što je izgledalo potpuno različito od situacije s dva tela koje je video. U vezi s njima nije bilo sumnji. Ali sečivo je i dalje pritiskalo njegovu kožu na osetljivoj tački. Jedan pokret i...

„Obaveštajna agencija Ministarstva odbrane. Na zadatku za Belu kuću. Ali ti to već znaš, zar ne? Imaš moju značku.“

Nagađao je, ali ona je odmakla oštricu i posegnula u svoj zadnji džep pa izvukla kožnu kutijicu i bacila mu je u krilo.

„Šta Bela kuća traži ovde?“

„Na tebe je red. Ko si ti?“

„Trebalo da znaš da imam strpljenje deteta od dve godine i ne mnogo bolju narav.“

„To je u redu. Mene većina ljudi jednostavno naziva arogantnim magarcem.“

„Pa jesi li?“

„Umem da budem. Ali imam i svojih draži.“

Nastavio je da procenjuje ovu ženu, koja je jednostavno govorila i grubo se ponašala. Primetio je patike za trčanje na stopalima njenih snažnih nogu. „Bila si na trčanju?“

„Izašla sam da istrčim svojih svakodnevnih osam kilometara. Kada sam se vratila, ljudi su pustošili kuću.“

„Izabrali su pogrešno mesto.“ Slegla je ramenima. „Tako i ja to vidim.“

„Imaš li pojma za koga rade?“

„To je jedini razlog zbog koga ti još dišeš. Za razliku od tebe, ti tipovi su bili Rusi.“

Sada je postao radoznao. „A kako ti to znaš? Ne mogu ni da zamislim da su nosili male identifikacione kartice na ćirilici.“

„Još bolje od toga. Razgovarali su jedan s drugim. Čula sam ih kada sam se ušunjala u kuću.“

Zanimljivo. Nije zvala policiju ili se jednostavno držala podalje. Ova žena je uletela pravo u frku. „Koji čin imaš?“

„Potporučnik.“

„U redu, potporučnice, kako bi bilo da me oslobodiš.“ Ona se nije pokrenula.
„Zašto si došao ovamo?“

„Moram da razgovaram s Larijem Beginom.“

„On se zove Lorens.“

„A kako ti to znaš?“

„Ja sam njegova ćerka. Zašto moraš da razgovaraš s njim?“

Dvourumio da li da pokuša da vrda, ali je zaključio da bi tako samo ostao duže zavezan za stolicu. „Pre nekoliko sati je primio poziv od čoveka po imenu Piter Hedland. Moram da razgovaram s njim o tome.“

„O čemu?“

„Četrnaesta kolonija. *Društvo Cincinat*. Stanje mira u svetu. Sama biraj.“ Zakoračila je prema njemu i nožem isekla trake kojima je bio vezan. On je protrljao ruke i noge da podstakne cirkulaciju. U glavi mu se i dalje vrtelo. „Čime si me udarila?“

Pokazala je dršku noža od nerđajućeg čelika. „Dobro deluje.“

Još jedna stvar iz vojničke obuke. „Stvarno deluje.“

Odmerila ga je snebivljivim pogledom. „Postoji nešto što treba da vidiš.“

Krenuo je za njom iz kuhinje, kroz trpezariju, do kratkog hodnika koji je vodio u prednji deo kuće. Treće telo ležalo je na podu, ovo s ranama i na grudima i na vratu, usta razjapljenih u trenutku smrtne agonije.

Mahnula je nožem. „Pre nego što je ovaj umro, rekao mi je da traže dnevnik. On je takođe pomenuo reči *četrnaesta kolonija*. Zašto ti i ovi Rusi tražite istu stvar?“

Odlično pitanje.

Glas joj je ostao miran i ravan, nikada se ne podižući previše. Sve je u vezi s njom odavalo utisak opreza i budnosti. Ali bila je u pravu. Ovi ljudi su došli pravo ovamo, što je značilo da druga strana zna više nego što je Stefani mislila.

„Ubijaš s velikom lakoćom“, rekao joj je.

Stajali su blizu jedno drugom u hodniku, a ona se nije potrudila da poveća rastojanje među njima. „Nisu mi ostavili izbora.“

Nije sklanjao pogled s nje, ali je pokazao prema lešu. „Da li je on nekim slučajem rekao šta tačno traže?“

„Nazvao je to Talmedžovim dnevnikom.“

Sto je značilo da Rusi nisu dva koraka ispred, nego pre čitav kilometar.
„Moram da razgovaram s tvojim ocem.“

„On nije ovde.“

„Odvedi me kod njega.“

„Zašto?“

„Zato što ovi momci neće otići, a sem ako ne planiraš da presećeš još grla, moraću da se pobrinem za ovo.“

Talas nelagodnog razumevanja prostrujao je između njih. Ona mu je izgleda verovala. I pored sve svoje hladnoće, okruživala ju je atmosfera privrženosti koja mu se dopadala.

„U redu“, rekla je najzad. „Mogu da te odvedem kod njega.“

„Moraću da obavim poziv u vezi s ovim telima“, rekao je. „Tajna služba pobrinuće se za njihovo uklanjanje. Uredno i tiho. Trenutno sebi ne možemo priuštiti ikakvo privlačenje pažnje.“

„Sreća za mene.“

On se iscerio. „I ja mislim.“

Okrenula se i krenula prema kuhinji i trpezariji.

„Zašto nisi ubila i mene?“ Želeo je to da zna.

Ona se zaustavila i okrenula prema njemu. „Još mogu da osetim onaj miris vojske na tebi.“

„Govoriš kao pravi pripadnik mornarice.“

„Ali umalo da odlučim da ne rizikujem“, rekla je.

Nije mogao da zaključi je li ozbiljna ili ne. U tome je bila stvar u vezi s njom. Jednostavno nisi mogao da znaš.

„Saznala si moje ime“, rekao joj je on. „Kako se ti zoveš?“

„Suzan Begin. Zovu me Su.“

POGLAVLJE PEDESET ČETIRI

Malon se povezao s dvojicom policajaca države Mejn. Izašli su iz Istporta i krenuli nazad na kopno preko nasipa, pa zatim na zapad. Zorin i Keli su imali dva sata prednosti i već su bili na Međudržavnom auto-putu 95, ka jugu. Podatke u realnom vremenu Tajnoj službi slala je GPS frekvencija iznajmljenog automobila, što im je omogućavalo da prate automobil savršenom tačnošću. Ipak, za svaki slučaj se pratnja na putu držala najmanje tri kilometra iza njih, tako da nije bilo moguće da je vide ili primete.

„Ti momci koje pratite“, rekao mu je jedan od policajaca s prednjeg sedišta, „nisu naročito pametni?“

Primetio je da je u pitanju postojala kvaka. Ko ne bi bio radoznao? Nije bilo u prirodi pandura da jednostavno istupe i pitaju. Umesto toga, oni su voleli da izvlače informacije, izbacujući zaključke koji su izazivali na neslaganje, nadajući se da će izmamiti neki odgovor. Ali ovo njemu nije bila prva takva igra.

Zato je nastupio jednostavno.

„Ti momci nemaju mnogo izbora. Glupo bi bilo ukrasti kola.“

„Ali ukrasti čamac? To je bilo u redu?“

„Ni u tome nisu imali izbora. A trebao im je samo da stignu do Mejna. Nekoliko sati na vodi, noću. Malo rizika. Ali ukrasti kola i povesti se na jug? To bi mogao da bude problem.“

„Nikada nisu čuli za GPS?“

Osećao je da može bezbedno da odgovori. „Obojica su bili neko vreme izvan igre.“ I zaista jesu.

Poslednji put kada je Zorin bio na terenu, GPS nije bio ni izmišljen. Keli je verovatno znao za sve njegove mogućnosti, ali nijedan od njih nije mislio da je SAD briga za ono što oni rade. Svakako im je ono što se dogodilo u Kelijevoj kući pokazalo da nekoga jeste bilo briga, ali on je mogao da se kladi da je Zorin zaključio da su to njegovi zemljaci.

Kasiopeja je bila zadužena za pratnju do Bangora, a onda su je policajci Mejna preuzeli neobebeženim kolima i ostaće na tom zadatku do Masačusetsa, gde je Tajna služba čekala da nastavi. Svako je mogao da nagađa gde će se ovo završiti, ali morali su da ostave Zorina na dugačkom povocu. Odgovori su mogli da se dobiju samo strpljenjem. Da li je bilo rizika? Apsolutno. Ali trenutno su držali situaciju u rukama.

S prednjeg sedišta zazvonio je mobilni. Policajac koji nije vozio se javio i dodao Malonu telefon na zadnje sedište.

„Za vas je.“

On je uzeo aparat.

„Kotone, ovde Deni Danijels.“

Kasiopeja je čekala na međunarodnom aerodromu u Bangoru, kuda ju je uputio Edvin Dejvis kada je policija Mejna javila da je preuzela praćenje Zorina. Morala je priznati da joj se sviđalo što se vratila u poteru. Gotovo kao da je bila rođena za ovo. Tokom proteklih meseci pokušala je sebe da ubedi da je ona nešto drugo. Ali pucnjava u Kanadi ponovo je naelektrisala njene živce, a činjenica da je ovde bila zbog Kotona bila je važna za oboje. Drugim muškarcima koje je poznavala ne bi se dopala činjenica da ih je ona spasla, ali Koton nije imao predrasuda. Svima je povremeno bila potrebna pomoć. To je bilo ono što je on radio u Juti. Pokušavao da joj pomogne. Ali ona se opirala. Kao da je on bio deo nje koji joj je nedostajao, i samo kada su bili zajedno, osećala se istinski potpunom. Ako u proteklih mesec dana nije naučila ništa drugo, bar je kristalno jasno shvatila tu činjenicu.

Parkirala se ispred jednospratnog terminala podalje od mesta na kome se kretalo najviše ljudi na aerodromu, gde su stajali privatni mlažnjaci i druge letelice. Pre deset minuta mali dvomotorni mlažnjak s oznakama vlade SAD zarulao je po pisti i zaustavio se, a piloti su se iskricali i ušli u terminal.

Prevoz za njih dvoje, pretpostavila je.

Pomislila je na Stefani Nel i znala je da i s njom mora sklopiti mir. Ali to ne bi trebalo da bude preteško. Stefani nije bila zlopamtilo, naročito kada je donekle sama bila odgovorna za onaj haos. Ali neće je podsećati na to.

Nije bilo potrebe.

Svi su znali na čemu su.

Malon je slušao predsednika Sjedinjenih Država, koji je zvučao nervoznije nego obično.

„Mislim da Zorin namerava da povuče potez za vreme inauguracije“, rekao je Danijels preko telefona.

On se slagao, ali je morao da ukaže: „To bi bilo gotovo nemoguće. Niko ne može da priđe nigde ni dovoljno blizu da izazove takvu štetu kao što on namerava.“

Ranije, tokom telefonskog razgovora u Istportu, Edvin Dejvis mu je rekao za 20. amandman i propuste koji su postojali i u njemu i u Zakonu o nasleđivanju predsedničke dužnosti iz 1947.

„Stručnjaci mi kažu da bi jedna od tih stvari, ako one postoje, bila jačine oko šest kilotona“, rekao je Danijels. „Kako bi izazvala maksimalnu štetu, morala bi da bude bačena odozgo kako bi pritisak od eksplozije bio najjači. Nalet vetra sravnio bi sa zemljom sve u prečniku od kilometar i po. I podigla bi se vatrena lopta širine hiljadu metara. Naravno, ako bi bila postavljena na nekoliko stotina metara od mesta polaganja zakletve, imala bi otprilike isti učinak. Ali slažem se s tobom, nema šanse da se priđe tako blizu.“

„Kako bi moralo da bude da bomba izazove ono najgore što može?“

„Morala bi da bude udaljena stotinak metara. To bi moglo da podrazumeva avion, helikopter ili dron.“

„Ti tipovi nemaju pristup dronovima.“

„Ali Rusi imaju.“

„Ne mislite valjda ozbiljno da Moskva želi da pokrene rat.“

„Nisam siguran da Moskva ima ikakve veze s ovim. Hoću da se ti i Kasiopeja brzo vratite ovamo. Vreme je da popričamo s dolazećom administracijom i voleo bih da vas dvoje budete prisutni.“

„Zbog čega?“

„Oni neće poverovati ni u šta što imam da im kažem.“

Nije bio naviknut na defetizam kod ovog predsednika.

„Znam šta znači kada si predsednik bez ovlašćenja“, rekao je Danijels. „Mogu da uradim ponešto, ali ni blizu onoga što sam nekada mogao. Ljudi znaju da je moje vreme prošlo.“

„Šta želite da uradite?“

„Moramo da promenimo vreme i mesto polaganja zakletve. To je jedini način.“

Stefani se vratila u *Mandarin oriental*. Obično je radila iz Ministarstva pravde kada je u Vašingtonu, ali u njenom trenutnom stanju „između zaposlenja“ hotel je izgledao kao jedini izbor. Odlazak u kuću Kris Koks se pokazao kao pravo prosvetljenje i trebalo joj je vremena da promisli o svemu što joj je rečeno.

Ušla je u hol, ali, pre nego što je krenula prema liftovima, ugledala je Nikolaja Osina koji je stajao sa strane, i dalje ogrnut elegantnim mantilom od crne vune.

Nije ništa rekao dok mu se približavala.

„Šta te dovodi ovamo?“ upitala je.

Njegovo lice ostalo je stoički mirno, s izrazom ledenim poput vremena napolju.

„Neki ljudi, koji bi želeli da razgovaraju s tobom. Privatno. Nisu iz vlade. Oni su... preduzetnici.“

Znala je šta taj eufemizam znači. Gangsteri.

„Međutim, došli su ovamo u ime nekih iz vlade“, rekao je. „Nekolicina onih o kojima smo ranije razgovarali. To više od bilo čega drugog objašnjava moje prisustvo ovde.“

Ona je shvatila. Nije bilo izbora. „U redu.“

„Kola su napolju, zadnja vrata su otvorena i čekaju na tebe.“

„Ideš li i ti?“

Odmahnuo je glavom. „Taj razgovor je samo za tebe.“

POGLAVLJE PEDESET PET

Zorin je sedeo na prednjem sedištu dok je Keli vozio. Odlučili su da podele tu dužnost među sobom, i svaki se odmarao po nekoliko sati. Maršruta je bila jednostavna, rekao je Keli. Pravo na jug istim auto-putem dok ne stignu u Virdžiniju, zatim ka zapadu u seosko područje na oko osamdeset kilometara zapadno od Vašingtona.

Setio se vremena kada je bio u KGB-u. Kanada je odavno bila određena za isturenu bazu sovjetskih vojnih operacija. On je lično osmatrao nekoliko tački prelaza u Minesotu i Severnii Dakotu. Brana Flathed u Montani bila bi jedna od prvih meta za razaranje, sve u sklopu koordinisanog napada na infrastrukturu s namerom da se SAD oslabe iznutra. Ali i sama Kanada bila je važna meta. Proveo je dve godine skupljajući informacije o rafinerijama nafte i gasovodima, određujući najbolji način da se na njima izvrši sabotaža, što je sve pažljivo i u detalje opisano u izveštajima koji su slati u Moskvu.

Skoro sve kanadske provincije i sve američke države bile su izdeljene na „operativne zone“. U svakoj je bila određena središnja baza u seoskom području, s mestom za doskok padobranaca, bez građevina u prečniku od dva kilometra i sigurnim kućama u blizini. Nazivali su mesta za doskok *dorožka*, pista, a kuće *ulej*, pčelinja košnica. Smernice KGB-a nalagale su da zemljište i za jedne i za druge treba da pripada nekom poverljivom, a *ulej* je bila opremljena radiom, novcem, hranom i vodom. Tu je takođe trebalo da budu policijske, vojne, železničke i šumarske uniforme, kao i odeća kakvu nose meštani. Šifrovani dokumenti na licu mesta pokazivali su gde se nalaze ciljane linije dalekovoda, gasovodi i naftovodi, mostovi, tuneli i vojna postrojenja u krugu od 120 kilometara.

Tu je bilo i oružje.

Zalihe eksploziva i vatrenog oružja, prokrijumčarenog ili, što je bilo verovatnije, kupljenog negde unutar zemlje. To je naročito važno za Sjedinjene Američke Države, gde se lako moglo doći do vatrene moći.

„Da li si ti lično pripremio tu *ulej* za Budalin mat?“ upitao je Kelija.

„Mislio sam da spavaš.“

„Spavao sam.“

„Da, Aleksandre, ja sam vlasnik tog mesta.“

„Rizično, zar ne?“

„Takva su bila Andropovljeva naređenja. Nisam smeo da uključujem nikoga drugog. Želeo je da imam potpunu kontrolu.“

„Prošlo je mnogo vremena. Kako bi bilo šta od toga i dalje moglo postojati?“

„I to je bilo sadržano u mojim naređenjima. Sve je moralo da potraje. Nikada nije određen tačan datum za akciju. Ja sam pretpostavljao da će to biti uskoro, ali, kada je reč o određenom oružju, morali su da budu napravljeni specijalni aranžmani.“

On je znao šta je to značilo. „Stalno napajanje električnom energijom.“

„Upravo tako. A ja ću da ti kažem da je to predstavljalo izazov.“

„Da li je mesto minirano?“

Keli je klimnuo glavom. „Jedna od naprava je podešena da eksplodira ako neko upadne u skladište. To je takođe bilo sadržano u mojim naređenjima. Ne može ništa biti otkriveno niti bi ostalo išta da se pronađe.“

A rizik koji je tu bio preuzet bio je ogroman. Šta ako bi neko upao unutra, bilo namerno ili slučajno, i ako bi došlo do nuklearne eksplozije jačine šest kilotona? To bi bilo teško objasniti.

„Kada si saznao šta je Andropov imao na umu?“, upitao je Keli.

„Delove sam saznao od druge dvojice oficira. Zatim sam pretražio stare dosijee i sakupio još pojedinosti. Ali i onaj arhivar je znao neke stvari.“

Belčenko ga je godinama dovodio u iskušenje s Budalinim matom. Rekavši mu za Nulti amandman. Ta informacija izvučena je iz Andropovljevih privatnih dokumenata, koji su ostali zapečaćeni i u današnje vreme. Najzad je saznao dovoljno da shvati šta je Andropov planirao za Regana. Svaki put kada bi novi američki predsednik bio izabran, on je navaljivao da sazna još podataka, i svaki put bi mu se Belčenko odupro. Ali ne i ovog puta. Njegov stari prijatelj je najzad popustio i poslao ga na pravi put.

A njim je izgleda krenula i Moskva.

„Jesi li gladan?“, upitao je Keli.

„Moramo da nastavimo dalje.“

„Takođe moramo i da jedemo. Možemo nešto da kupimo i pojedemo usput. Ima nekoliko mesta s hranom pravo ispred nas.“

Malo hrane bi im dobro došlo, a izgubili bi samo nekoliko minuta. Pogledao je na sat.

13.16.

Preostala su 22 sata.

* * *

Malon je zurio kroz prozor na boku mlažnjaka u zemlju ispod. Bili su negde iznad Njujorka ili Nju Džerzija i kretali se na jug u „golfstrimu C-37A“ u vlasništvu vazdušnih snaga. Pri brzini od 800 kilometara na sat trebalo bi da budu u Vašingtonu pre dva sata po podne.

Kasiopeja je sedela naspram njega. Stigao ju je na aerodromu u Bangoru i odmah su ušli u avion, ostavivši dva državna policajca za sobom s njihovim neodgovorenim pitanjima. Obavestio ju je o svemu što je znao o bojaznima Denija Danijelsa u vezi s predstojećom inauguracijom.

„Zorin je tamo“, rekao je. „Krenuo je na jug.“ Okrenuo se od prozora. „Na svu sreću, držimo ga na kratkom povocu, i fizički i elektronski.“

„Zato ćemo ga pustiti da nas odvede do toga nečega, šta god to bilo, a onda ćemo ga srediti.“

„To je ideja. Ali imamo dodatnu komplikaciju s Rusima u njihovim tapaciranim gaćama.“

Osmehnula se. „Još južnjačke kolokvijalnosti?“

„Samo konstatovanje činjenica.“ Na trenutak je razmislio. „Moja pretpostavka je da se Zorin zaputio nekud u Vašington ili njegovu okolinu. Zato ćemo ga sačekati tamo da sam dođe do nas. Ako ne dođe, mi ćemo otići do njega. Izvini zbog svih ovih letova.“

Znao je da joj letenje nije omiljena zanimacija.

„Ovo nije toliko loše“, odgovorila je. „Ima dovoljno prostora za kretanje. Oni lovački avioni su druga priča. Jednostavno ne vidim ništa privlačno u njima.“

Međutim, on je video. Zapravo, da nije bilo nekoliko obrta sudbine on bi bio pilot lovačkog aviona u sastavu mornarice, sada penzionisan posle dvadesetogodišnje karijere. Zanimljivo je kako je sve to izgledalo banalno. Vrlo malo ljudi je ikada imalo priliku da upravlja borbenim avionom vrednim milione dolara, ali to je izgledalo jadno u poređenju s njegovim iskustvima prvo u *Magelan biletu*, a zatim posle penzionisanja. Učestvovao je u nekim neverovatnim avanturama, a ni ova sadašnja nije bila izuzetak.

„Moram da pozovem Stefani“, rekao je.

Avion je imao sopstveni sistem komunikacija, koji je Malon aktivirao podigavši telefon s obližnje konzole. Pozvao je Stefanin broj telefona koji mu je dala pre dva dana.

Čuo je zvonjavu u uhu.

Dvapat.

Triput.

Posle četvrtog zvona uključila se glasovna pošta i snimljeni glas je rekao da je broj nedostupan i zamolio ga da ostavi poruku. Odlučio je da ne prekida vezu.

„Rekla mi je da istog trenutka kada stavimo stvari pod kontrolu želi to da zna“, rekao je kada je spustio telefon. „Pa gde je onda ona?“

POGLAVLJE PEDESET ŠEST

Stefani se sama smestila na zadnje sedišta „kadiraka eskalejd“. Dva bezlična muškarca sela su napred. Terenac je vijugao između drugih vozila u saobraćajnoj gužvi. Iako je bio vikend, ulice su bile zagušene posetiocima koji su došli da gledaju inauguraciju. Sledeća dva dana biće puna proslava. Bilo ih je previše da bi se prebrojale. Više od milion ljudi iz cele zemlje doći će u grad, a obezbeđenje će biti dodatno pojačano. Bela kuća, Nacionalni centar i zapadna strana Kapitola biće zatvoreni za posetioce. Podijum za polaganje zakletve biće čuvan dvadeset četiri časa. Svi muzeji s obe strane centra, od Kapitola do Vašingtonovog spomenika, biće podjednako okruženi ekipama ljudi iz bezbednosnih službi, a njihova vrata zatvorena satima pre svečanosti. Setila se kako se 1989. popela u severni toranj zamka Smitsonijan i odatle gledala kako Džordž Buš polaže zakletvu. To joj danas nikada ne bi dozvolili. Previše visoko mesto, odakle se bez problema moglo nišani. Umesto toga će tu visoku osmatračnicu zauzeti ili neki čuvar iz vojske ili iz Tajne službe.

Nije bila sasvim sigurna šta se ovde događa, a nije joj se dopao izraz Osinovog lica u hotelskom predvorju. Ali nije imala izbora. *Znanje je kada znaš da je paradajz voće, a mudrost je kada ga ne staviš u voćnu salatu.* Ona je tragala za mudročću. Zanimljivo je bilo kako je čak i nezaposlena uspela da i dalje bude u problemima. Prvi put je saosećala s Kotonom, pošto je ovo upravo bila onakva situacija u kakve ga je ona stalno dovodila.

Pribrala se i videla da idu na sever Sedmom ulicom prema Kolumbija Hajtsu. Kola su skrenula na poprečni put. Nije uspela da vidi ime ulice. S desne strane se pojavio mali park. Vozilo se zaustavilo. Čovek sa suvozačkog sedišta je izašao i otvorio joj vrata.

Džentlmen?

Izašla je napolje na hladnoću.

Na svu sreću i dalje je na sebi imala debeli kaput, rukavice i šal. Park se prostirao otprilike jedan blok zgrada u širinu i bio je potpuno prazan ako se izuzme jedan čovek koji je sedeo na klupi.

Ona mu je prišla.

„Izvinjavam se zbog ovog spletkarenja“, rekao joj je kada se približila. „Ali bilo je važno da porazgovaramo.“

Bio je nizak i punačak i nosio je tamni kaput, šešir uskog oboda i elegantni šal „luj viton“. Upaljena cigareta visila mu je između prstiju desne ruke, a on je odbijao dimove u hladan vazduh.

„Imate li vi neko ime?“ upitala je ona.“

„Zovite me Išmejel.“

Ona se osmehnula na njegovu upotrebu uvodne rečenice iz *Mobija Dika*.

„Imena su nevažna“, rekao je. „Ali ono o čemu moramo da razgovaramo jeste od životne važnosti. Molim vas, sedite.“

Da bi pronašla mudrost, morala je da ga poslušaju, pa je sela na klupu, a hladnoća drvenih prečki probila joj se kroz odeću.

„Ne zvučite kao Rus“, rekla je.

„Ja sam samo izaslanik koga je angažovala grupa zainteresovanih stranih državljana. U Rusiji se dešavaju uznemirujuće stvari koje ih brinu.“

Povezala je to s onim što je Osin rekao u hotelskom predvorju. „Da li ste došli u ime oligarha ili mafije? Oh, zaboravila sam, oni su jedno te isto.“

„Zanimljivo je kako zaboravljamo da smo mi prošli kroz sličan period sazrevanja. Današnja Rusija uopšte nije drugačija od Amerike s kraja devetnaestog veka, pa čak i iz tridesetih godina dvadesetog. Korupcija je bila način života. A šta smo očekivali kada smo zbacili autoritarnu vlast koja je trajala osamsto godina? Da će u Rusiji jednostavno procvetati demokratija? Da će sve biti u redu? Ne budimo naivni.“

Bio je u pravu. O svemu tome su u detalje raspravljali Regan i njegovi savetnici u vreme kada je *Dupli pas* bio aktivan. Svi su se pitali šta će se desiti posle komunizma. Ipak, nije se mnogo razmišljalo o mogućim rešenjima. Jedino je važno bilo okončanje Hladnog rata. Sada, dvadeset pet godina kasnije, Rusija je delovala autoritarnije i korumpiranije nego ikad, njena ekonomija je bila slaba, političke institucije skoro nestale, a reforme potpuno zaustavljene.

„Ljudi koje predstavljam ovlastili su me da otvoreno razgovaram s vama. Oni žele da znate da u ruskoj vladi postoje frakcije koje žele opasne stvari. Možda čak i rat. One mrze SAD, možda i više nego nekada komunisti. Ali oni pre svega mrze ono u šta se Rusija pretvorila.“

„Šta to?“

S uživanjem je duboko uvukao dim iz cigarete, pa izduvao plavi kolut. „Oboje znamo da ona više nije globalna pretnja. Da, pokrenula je rat u Gruziji, nastavlja da pretili baltičkim državama i izvršila je invaziju na deo Ukrajine. Pa šta? Sitnice. Previše je siromašna i slaba da uradi išta više osim da pozira. Vašington to zna. Moskva to zna. Vi to znate.“

Zaista je znala.

U svakom obaveštajnom izveštaju pisalo je to isto. Ruska vojska bila je potpuno demoralisana, a većina vojnika neobučena i neplaćena. U proseku je njih dvanaest mesečno vršilo samoubistvo. I mada je nova Rusija uspela da proizvede neke zastrašujuće borbene avione, supernečujne podmornice i izuzetno brza torpeda, ona nije mogla da ih proizvodi masovno. Samo je njen nuklearni arsenal zahtevao poštovanje, ali njegove dve trećine bile su zastarele. Nije postojala sposobnost prvog udara. Njen globalni domašaj je nestao, a čak su i njeni regionalni kapaciteti bili ograničeni.

Sve što je zapravo mogla da uradi bilo je da preti.

„Izgleda da su izvesni događaji iz proteklih nekoliko dana pokrenuli obnovljeni osećaj ponosa u izvesnim delovima ruske vlade“, rekao je on. „Nasuprot onome što vi i CIA i NSA mislite, nisu svi u Rusiji korumpirani i na prodaju. I dalje postoje idealisti. Fanatici nisu nestali. A oni su najopasniji od svih.“

Ona je shvatila problem. „Rat je loš za posao.“

„Moglo bi i tako da se kaže. Na stotine hiljada ljudi svake godine odlazi iz Rusije. A to nisu siromašni i neuki ljudi. To su pametni preduzetnici, obučeni profesionalci, inženjeri, naučnici. To ima svoju cenu.“

Ona je znala da je i ovo istina. Korupcija, birokratija i nedostatak vladavine prava terali su ljude u bezbednije okruženje. Ali je znala i ovo: „Više ih dolazi u zemlju nego što odlazi iz nje. Niste ni u kakvoj opasnosti.“

„Na svu sreću, ljudi hrle da prihvate mnoge dostupne poslove. Što je još veći razlog zbog kog Rusija sebi ne može da priušti sve te fanatične besmislice. Ona bi trebalo da razvija ono što ima, smanji zavisnost privrede od nafte i gasa, razvije svoju ekonomiju, a ne da se priprema za rat koji ne može da dobije. Nadao sam se da vi i ja možemo zajedno da uvidimo ove istine.“

„Ja više ne radim za vladu SAD. Otpuštena sam.“

„Ali vas predsednik SAD i dalje sluša. Osin nam je to rekao. On kaže da ste vi jedina osoba koja može da razgovara s Danijelsom.“

„I šta da kažem?“

„Mi smo došli da pomognemo.“

Ona se zakikotala. „Šalite se, zar ne? Ruski oligarsi. Gangsteri. Došli da pomognu? Šta nameravate da uradite?“

„Ono što vi ne možete. Da uklonimo fanatike u vladi. Ovaj povratak na ponašanje slično sovjetskom mora da se okonča. Ima priča o ukidanju sporazuma o naoružanju, ispitivanju vazdušnog prostora NATO bombarderima, ponovnom

naoružavanju, čak o preusmeravanju projektila da se metu ponovo budu Evropa i SAD. Da li je to ono što želite?“

Mogla je videti da je ovaj čovek iskreno uplašen. Zanimalo ju je šta je potrebno da istanji živce nekoga ko radi s ljudima koji nemaju savesti.

„Niko ne želi novi hladni rat“, rekao je. „To je loše ne samo za moje poslodavce, nego za ceo svet. Vi smatrate one koje ja predstavljam kriminalcima. U redu, oni mogu da žive s tim. Ali oni vas ne gnjave. Zapravo, oni rade s vama. Oni nemaju vojsku i projekte.“

„Ali izvoze kriminal.“

Prezrivo je izduvao dim ka nebu i slegnuo ramenima. „Ne može sve da bude savršeno. Oni bi rekli da je to niska cena ako se u obzir uzme alternativa.“

Sada je bila veoma zainteresovana. „Vaši ljudi će se pobrinuti za sve probleme?“

„Biće mnogo sahrana širom Moskve.“

Sjedinjene Američke Države nikada zvanično nisu odobravale atentate, ali stvarnost je bila drugačija. To se dešavalo sve vreme. „Šta želite od nas?“

„Zaustavite Aleksandra Zorina.“

„Vi znate šta on planira?“

„Znamo šta želi.“

„Šta je to?“ Želela je da to čuje.

„Da učini predstojeću inauguraciju onom koju će istorija najviše pamtiti. Nemojte mu dopustiti da to uradi.“ Konačno, potvrda krajnjeg cilja.

U prošlih nekoliko godina bilo je dosta priče o novom hladnom ratu. Svi su se slagali da će se, ako do njega dođe, on voditi novcem, naftom i naročito propagandom u medijima. Poluistine podržane s taman dovoljno dokaza da ih učine i zanimljivim i održivim. Danas je to bilo lako raditi. Internet i vesti dostupni dvadeset četiri sata promenili su sve. Stara pravila su odavno nestala. Velika zatvorena društva bilo je gotovo nemoguće održati. Trebalo je samo pogledati Kinu, koja je u tome žalosno omanula. Sovjeti su nekada verovali da nemilosrdna disciplina najbolje deluje, da se Zapad može oboriti jednostavno time što čvrsto stojiš i nikada ne trepćeš. Nažalost, i ta filozofija je omanula, pošto je komunizam doneo samo siromaštvo i represiju. Nijedno ni drugo nije bilo lako opravdati. Tako je na kraju SSSR bio nateran da trepne. A zatim da se sruši.

Sada je izgledalo da neki njegovi delovi žele osvetu.

Mrzela je sebe što to pita, ali je morala. „Kada će oni krenuti u akciju?“

Završio je cigaretu i bacio pikavac. „U roku od nekoliko sati. Treba se dogovoriti o nekim stvarima. Bilo bi bolje ako bi se na ovo gledalo kao na internu

borbu za moć koja diskredituje i žive i mrtve. Ako se uradi kako treba, oni će uništiti sami sebe.“

„A vi i vaši poslodavci nastavíte da zarađujete novac.“

„Kapitalizam u svom najizvornijem obliku. Ne shvatam kako iko ovde može da ima problem s tim.“

Jedno je morala da zna. „Da li je Zorin došao do nečega?“

„Ti fanatici misle da jeste. Kada se obratio Vadimu Belčenku, to im je privuklo pažnju. Oni su motrili na arhivare, a pogotovo na ovoga. Poslali su vojsku da ubije Belčenka u Sibiru. Uspeli su da ga srede, ali vaš agent je za sobom ostavio pet mrtvih Rusa, od kojih su trojica bili vojnici, u toj dači pored Bajkalskog jezera. Nadam se da je i dalje toliko dobar. Mora da bude, da bi zaustavio Zorina.“

„Ovde postoje nuklearne bombe u koferima?“

Osmehnuo se. „Znamo da vam je Osin rekao za njih. To je u redu. Treba da znate. A u tome je bila stvar s Andropovom. Pored sveg svog hvalisanja, on je zaista verovao da će SSSR izgubiti ideološki i ekonomski rat sa Zapadom ako ne budu preduzete drastične mere. Nazvao je to Budalinim matom. Svi su mislili da su i to i on sam zaboravljeni. A sada evo njega, povampirenog, da izaziva haos. Dakle, da, to oružje je ovde.“

Osetila je da utrnulost, umor i hladnoća počinju da uzimaju svoj danak. Nimalo utehe nije joj donelo ni to što je učestvovala u ilegalnoj zaveri. Ali čovek koji je sedeo pored nje nije blefirao. Njegovi poslodavci radili su predugo i previše naporno da bi dopustili da idioti sve to upropaste, pa su bili odlučni da to urade s njom ili bez nje. O da, biće sahrana u Moskvi. Ali moglo bi da ih bude nekoliko i ovde.

Anja Petrova je već poginula.

Koliko još će ih tek poginuti?

„SVR je krenuo na Zorina u Kanadi“, rekla je. „Koliko ti luđaci u vladi znaju?“

„Rečeno mi je da znaju prilično mnogo. Oni imaju potpun pristup poverljivim arhivima KGB-a, uključujući i Andropovljeve lične papire. To su dokumenti koje je malo ljudi ikada videlo. Kada je Zorin doveo Belčenka na istok, a zatim vašem agentu dopušteno da ude u zemlju, to je izazvalo uzbunu. Izgleda da su oni već znali za Budalin mat, ali ne i njegov puni potencijal. Zato su se informisali i saznali za Džejmija Kelija. Tada su odlučili da ubiju Zorina i Belčenka, da bi sve stavili pod kontrolu. Vaš agent je omeo njihov pokušaj da eliminišu Zorina u vazduhu, čime bi se cela stvar završila. Nisu bili srećni zbog toga. Sada su došli ovamo da srede stvari, što uključuje Zorina, Kelija i vašeg agenta. Zato budite spremni.“

„Oni znaju gde su nuklearne bombe?“

Odmahnuo je glavom. „To je jedna stvar u kojoj smo mi u prednosti. Potreban im je Keli da ih odvede do njih, kao što je potreban i Zorinu.“

Ona je već dovoljno čula i ustala je sa klupe. „Mi ćemo se ovde pobrinuti za to.“

„Pazite na ono što se emituje na televiziji. Informativni kanali obavestiće vas kada počne na drugoj strani.“ Krenula je.

„Mogu da vam ponudim vožnju nazad do hotela“, doviknuo je.

Od same te pomisli okrenuo joj se stomak.

„Hvala, ali naći ću sopstveni prevoz.“

I otišla je.

POGLAVLJE PEDESET SEDAM

Luk je izašao iz kola za Su Begin. Vozili su se dva sata na istok iz Anapolisa, a zatim na jug duž obale Česapika. Ona nije mnogo govorila usput, a on ju je ostavio na miru s njenim mislima. Instinkt i obuka upozoravali su ga da joj je ne otkriva previše. Umesto toga je pokušao s pukim minimumom da vidi šta će ona misliti o tome. Nije mislila ništa.

Bela kuća uverila ga je da će sve biti sređeno u Beginovoj kući i da od tela neće ostati nikakvog traga. Su se presvukla i sada je umesto tesne trenerke nosila farmerke, košulju dugih rukava, kaput, rukavice i čizme. Bila je naoružana lovačkom puškom i pištoljem, pošto je radna soba njenog oca bila puna oružja. Izgleda da je Lorens Begin verovao u 2. amandman.

Kiša je počela na otprilike pola njihovog putovanja i padala postojano sitnim hladnim kapima, smanjujući vidljivost na putevima. Su ga je usmerila na nekoliko puteva i na kraju su završili u obalskom selu na Long Biču.

Njen otac je u blizini imao kuću u koju se, kako je napomenula, povlačio s vremena na vreme. Na svu sreću, Begin je izabrao jučerašnji dan da potraži samoću, pre nego što su mu u kuću došli nezvani posetoci. Ali Luk se pitao u vezi s tim rasporedom. Izgledalo je da se to previše podudara s pozivom Pitera Hedlanda.

„Trebalo je da se danas vratim u bazu“, rekla je ona dok su izlazili na kišu. Iznad glava su im škripale gole grane drveća, bacajući kapi ledene vode za vrat.

„Hoćeš li upasti u neku nevolju?“

„Zvanično ne moram da se vraćam do sutra.“

Čitavih petnaest reći. To je bilo najviše što je izgovorila otkad su ušli u automobil. Pred njim se uzdizala prostrana kuća belih uglova, s dugim verandama, krilima okrenutim prema kopnu i krovom od tabli od kedrovine. Sa strane je stajala izdvojena garaža za dvojica kola. Nalazila se među ogolelim javorima i brezama u lučnoj krivini zaliva. Su je ranije nazvala svog oca i objasnila mu situaciju.

Ispod verande ih je čekao visok tanak čovek, četvrtastog lica i smeđesive kose. Nosio je odeću koja je izgledala kao lovačka i pušku repetirku marke „brauning“. Luk i njegova braća su svi imali po jednu takvu. Njegov otac je takođe bio veliki pristalica 2. amandmana.

„Jesi li dobro?“ upitao je Begin svoju ćerku.

„Presekla je vratove trojici ljudi“, odgovorio je Luk umesto nje.

Stari Begin ga je odmerio s mešavinom radoznalosti i prezira.

„Moja ćerka je vojnik“, rekao je. „Ona zna kako da se brani.“

Luk se sklonio od kiše na pokriveni trem. „U tome se slažemo.“

„Tek sam vas sreo“, reče Begin, „ali mi se ne dopadate.“

„Često to čujem. Ali evo u čemu je stvar. Ili ćemo ovo uraditi lepo i polako, ili na teži način s mnoštvom federalnih agenata unaokolo. Lično, nije mi briga šta ćete da odaberete. Ali potrebni su mi odgovori i potrebni su mi odmah.“

Begin je i dalje držao pušku, cevi okrenute uvis, ali pretnja je postojala jer mu je desni kažiprst bio na obaraču.

„Uveravam vas, gospodine Begine, nikada ne biste imali šansu da to upotrebite. Ja takođe znam kako da se branim.“

„Ima nas dvoje“, uključila se Su.

On se okrenuo prema njoj. „Samo napred, dušo. Mogu da izađem na kraj s tobom.“

Stajala je ćutke, proučavajući ga bezizraznim očima. Ko god da je obučio ovu ženu, trebalo bi da se time ponosi. Izgledalo je da je naučila svaku lekciju napamet. Naročito onu da slušaš umesto da govoriš, kojom on nikada nije uspeo da ovlada. Ali Stefani mu je rekla da dobije odgovore kojom god metodom koja bude delovala.

„Šta hoćeš?“, upitao ga je Begin.

„Hoću da čujem o Četrnaestoj koloniji. Hedland je rekao da vas pitam u vezi s njom.“

Stariji čovek pažljivo ga je proučavao pogledom.

„Hedland vas je juče zvao. Rekao vam je: *Mora da je to. Mislili smo da je sve ovo odavno zaboravljeno, ali izgleda da smo pogrešili. Ponovo počinje.* 'To' mora da je 14. kolonija. Zato želim da čujem šta, zašto, kada, kako. Sve.“

„Piter je rekao da ćeš se verovatno javiti.“

„Volim kada me ljudi očekuju. To čini posao mnogo lakšim.“

Tada je primetio nešto napolju na kiši, iza garaže, blizu linije drveća. Gomila smrznute zemlje i lopata zabodena u nju.

„Iskopavali ste nešto?“ upitao je Begina.

„Zašto ne bi ućutao i ušao unutra.“

Stefani je išla trotoarom u Sedmoj ulici i skrenula na jug, zaputivši se prema centru Vašingtona. Brujanje i tutnjava automobilskih motora ispunjavali su vazduh, a nebo je bilo puno niskih oblaka koji su nadolazili sa severoistoka. Izgledalo je da se

sprema hladna kiša, verovatno i sneg, a ona je bila daleko od bilo kakvog toplog mesta.

Držala je ruke u rukavicama u džepovima kaputa i budno motrila očekujući da se pojavi neki taksu. Ali Vašington nije bio kao Njujork gde su vozači kružili svuda i u svako doba dana i noći. Naravno, uvek je mogla da upotrebi svoj mobilni telefon i pozove taksu. Jedva da se protekle decenije uopšte vozila taksijem, pošto su joj obično na raspolaganju bili prevoz i obezbeđenje. Počinjali su da se ispoljavaju efekti nezaposlenosti, ali mogla bi i početi da se navikava na njih.

Koton je pokušao da je dobije. Na njenom telefonu pojavio se propušten poziv. Morala je pokušati da pozove ona njega, što će uskoro i uraditi. U međuvremenu je isključila nečujni režim rada na aparatu.

Grozila se Išmejelovog stava, kao da su njih dvoje stari saveznici koji se bore za pravedan cilj. Ruski kriminalni sindikati spadali su u najstroženije, najnasilnije i najopasnije na svetu. Za to je u velikoj meri bila zaslužna činjenica da su njihove aktivnosti u Rusiji bile gotovo institucionalizovane. To se nije mnogo razlikovalo, kako je Išmejel rekao, od ranih dana organizovanog kriminala u Americi. Ipak, imati lopove i nasilnike za partnere nije bilo previše prijatno. Ali pretpostavljala je da će, ako iko može da sredi probleme u ruskoj vladi, to biti oligarsi i njihova privatna vojska. Organizovani kriminal.

Mobilni telefon joj je zazvonio u džepu.

Izvadila ga je i javila se.

„Hoću da se odmah vratiš ovamo“, rekao je Deni Danijels. „Gde si ti?“

„Ne bi mi poverovao kada bih ti rekla.“

„Iskušaj me.“ To je i uradila.

„U pravu si. To je neverovatno.“

„A ipak se dešava.“

„Još bolji razlog da budeš ovde. Ostani gde si. Poslaću automobil po tebe.“

„Šta se dešava?“

„Porazgovaraćemo malo sa sledećim predsednikom SAD.“

Luk je ušao u kuću i smesta uočio njen udoban, rustični izgled. Pretpostavio je da je površine nekih sto pedeset kvadratnih metara na dva nivoa. Begin je naslonio pušku na fotelju i kleknuo pred kaminom, gde je upalio vatru. Plamenovi su se pojavili iz sitnih drva za potpalu, zatim obuhvatili cepanice a kroz prostoriju je zatreperila narandžasta svetlost.

„Čekao sam s ovim dok ne dođete“, rekao je. „Napolju je hladno.“

Kiša jeste padala, ali nije bila poenta u tome. „Vaša ćerka kaže da ste sinoć otišli od kuće i došli ovamo“, započeo je Luk. „To nije slučajnost.“

„Nisam imao pojma da će mi ti ljudi upasti u kuću.“

„Nisam rekao da ste znali. Ali sada, kad ste to pomenuli, pričajte mi o Talmedžovom dnevniku.“

Su se odmakla do prozora i zagledala se kroz venecijanere, kao na straži, što je njemu smetalo.

Skinuo je kaput.

„Ovo je noćna mora“, rekao je stariji čovek. „Za koju sam mislio da je odavno završena.“

Opet to pominjanje nečega u prošlosti.

„Možda nisam bio jasan“, rekao je. „Potrebne su mi informacije, i to brzo.“

„Šta ćeš da uradiš?“, upitala je Su. „Da nas uhapsiš?“

„Naravno. Zašto da ne? Možemo da počnemo od trojice ljudi koje si ubila. Pustićemo porotu da odluči da li je to bila samoodbrana ili ne. Ipak, već će i same optužbe uništiti tvoju vojničku karijeru.“

„Nema potrebe za pretnjama“, rekao je Begin.

„Šta je to toliko vredno što je Piter Hedland pokušao da zaštiti? I šta ste kopali napolju?“

Do sada je postavljao pitanja i nije dobijao odgovore. „Gospodine Danijelse...“

„Zovite me Luk“, rekao je pokušavajući da smanji napetost.

Begin ga je oštro odmerio pogledom. „Gospodine Danijelse, sve je ovo vrlo teško za nas. To se odnosi na Društvo, a ono je uvek bilo prilično tajno. Ja sam glavni predsedavajući Društva. Njegov predvodnik. Dugujem mu odanost.“

„Onda sve to objasnite FBI-ju, Tajnoj službi i CIA, svi će želeti da ispituju i istražuju sve dokumente Društva.“

Dopustio je da ta pretnja postigne efekat.

„Tata, moraš da mu kažeš o čemu god da je reč“, rekla je Su. „Nema više svrhe zadržavati tajne. Gledaj kuda te je to dovelo.“

Begin se zagledao u svoju ćerku na suprotnoj strani sobe. Ovo je bila prva stvar s kojom se Luk zaista slagao. Možda je konačno počela da postaje svesna realnosti. Svaki uspeh je sa sobom nosio neuspeh, a ubijanje nikada nije bilo lako, ko god da si.

Njegov domaćin je mahnuo prema vratima i poveo ga kroz njih. Ušli su u dugačku usku kuhinju s prozorima okrenutim prema zalivu. Mala prostorija

otvarala se na desnu stranu odakle se moglo izaći napolje kroz staklena vrata. Vetar je hujao nabacujući na njih kišu koja nije prestajala da pada.

Predvorje.

U njegovom domu iz detinjstva u Tenesiju postojalo je takvo, koje su on i njegova braća i te kako koristili. Na gomili novina na drvenom podu stajala je plastična kutija oblepljena blatom.

„To sam iskopao“, rekao je Begin.

Luk se sagnuo i podigao poklopac. Unutra su bili svežnjevi nekih knjiga i papira umotani u neprozirnu plastiku. „Šta je to?“

„Tajne koje je Piter Hedland mislio da mora braniti.“

POGLAVLJE PEDESET OSAM

Stefani je sela na jednu od stolica oko ovalnog stola u kabinetu u Beloj kući. Bilo je još devetnaest takvih, ali samo nekoliko ih je bilo zauzeto. Prisutni su bili aktuelni predsednik i izabrani predsednik, zajedno s budućim ministrom pravde i Brusom Ličfildom, sadašnjim vršiocem te dužnosti. Edvin Dejvis je takođe bio tu, kao i Koton i Kasiopeja, a njoj je bilo drago što ih oboje vidi. Nije bilo vremena za ljubaznosti. Iz kola koja su je sačekala u Sedmoj ulici ušla je pravo ovamo, u salu za sastanke.

Ovo joj je bilo prvi put da se nalazi u ovoj prostoriji, gde su se predsednici decenijama sastajali sa članovima svoje vlade. Znala je priču o stolu koji je kupio Nikson i poklonio ga Beloj kući. Predsednik je uvek sedeo u sredini ovala, naspram dvojice potpredsednika, leđima okrenut ka Vrtu ruža, a stolica mu je bila za nekoliko centimetara viša nego kod ostalih. Članovi vlade su imali svoja određena mesta, u skladu s tim kada je uspostavljeno njihovo ministarstvo, a predstavnici onih najstarijih sedeli su najbliže predsedniku. Svaka administracija birala je portrete kojima je ukrašavala zidove, svakako da bi predstavljali inspiraciju. Trenutno su tu, kao na straži, bili Hari Truman, Džordž Vašington, Tomas Džeferson i Teodor Ruzvelt. Ali ona je znala da će najverovatnije biti zamenjeni sledeće nedelje.

Pošto potpredsednik nije bio prisutan, izabrani predsednik Foks sedeo je naspram Denija. Svi ostali su izabrali stranu u zavisnosti od toga ko im je šef. Ona je prošla sa strane ovala desno od Denija, Ličfild je bio između nje i predsednika, dok su Koton i Kasiopeja zauzeli neutralan položaj na suprotnom kraju ovala.

Posle brzog predstavljanja, Foks je rekao: „Rekli ste da je ovo hitno.“

Primetila je njegov prezrivi ton koji kao da je govorio *Kako bi išta moglo da bude hitno sada pred sam kraj vašeg mandata*. I držanje. Kao direktor škole koji ohrabruje pomalo zaostalog učenika. Ali Deni je naizgled sačuvao svoju smirenost. Znala je da on i Foks nisu ni najmanje slični. Fizički, Deni je bio visok, širokih ramena, s gustom žbunastom kosom i prodornim očima. Šta bi posmatrač sa strane primetio? *Krupna gromada od čoveka oštrog pogleda*. Foks je bio nizak, napet, nakostrešen i ozbiljan, s pepeljasto-sivom kosom i vodnjikavim očima. Po onome što je čitala, sebe je smatrao intelektualcem sa Severoistoka, finansijskim naprednjakom, ali društvenim konzervativcem. Deni je bio južnjak do srži i potpuno pragmatičan. Stručnjaci su godinama pokušavali da ga strpaju u nekakav okvir ili kategoriju, ali nikada nisu uspeli u tome. Koliko je ona znala, dvojica

muškaraca se nisu poznavali, a njihovu međusobnu udaljenost je dodatno povećavala činjenica da su bili iz protivničkih stranaka i nijedan nije drugom dugovao baš ništa.

„Imamo problem koji se brzo razvija“, rekao je Deni. „Za koji je ovaj idiot koji sedi pored mene znao, ali je zaključio da se nas ne tiče.“

Osmehnula se na ovakvo pominjanje Ličfilda, koji ništa nije mogao da kaže na ovo.

„Razumem“, odgovorio je Foks, „da ste vi možda iritirani što smo odobrili otpuštanje gospođe Nel, ali imali smo dogovor da će sve odobravati moji ljudi, naročito pošto je inauguracija uskoro.“

„Kada sam poslednji put proveravao Ličfild je radio za mene. A vaš lovački pas se u sve petljao dajući otkaze. Nasuprot, mogao bih da dodam, mojim naređenjima.“

Ličfild je samopouzvano sedeo na svojoj stolici.

„Uradi je ono što sam mu ja rekao da uradi“, uključio se budući ministar pravde. „Ja bih je ionako otpustio sledeće nedelje.“

„Jebite se“, rekla je Stefani.

Foks, Ličfild i novi ministar pravde pogledali su u nju. Čak je i Koton izgledao pomalo šokirano. Kasiopeja se samo osmehnula.

„Pretpostavljam da rane bolje zarastaju kada se ne otvaraju stalno“, rekao joj je Foks. „Izvinjavam se zbog ovog komentara.“

A ako ga je njeno nepoštovanje uvredilo, Foks to nije pokazao. Umesto toga, ponovo je usmerio pažnju na svog parnjaka na suprotnoj strani stola. „Zašto smo se okupili ovde?“

Deni je ispričao sve što je znao o Zorinu, Budalinom matu i 20. amandmanu. Ona je dodala ono što je saznala u kući Kris Koks, a Koton ju je dopunio onim što se dogodilo u Sibiru i Kanadi. Pošto Deni ništa nije rekao o onome što se upravo dogodilo u parku, ona je sledila njegov primer i zadržala to za sebe.

Foks se zavalio na svojoj stolici kada su završili. „Ništa od toga ne zvuči dobro.“

„Dobro došli u moj svet“, odgovorio je Deni.

Foks je pogledao u svog budućeg ministra pravde, pa u Ličfilda, tražeći mišljenje i od jednog i drugog.

„Mi ne znamo baš mnogo o tome“, rekao je Ličfild. „Većina je nagađanje. Izgleda da su najvažnija pitanja, kao prvo, da li te trideset godina stare nuklearne naprave i dalje postoje i, drugo, da li su upotrebljive.“

„Rusi zaista misle da bombe postoje“, uključila se ona. „Napravljene su da traju. Tako da ne smemo preuzeti rizik da mislimo kako nisu upotrebljive.“

„Ali vi ne znate da li one postoje“, rekao je novi ministar pravde. „Sve bi to moglo da bude nevažno, hvatanje vetra. Pogrešno usmeravanje iz Moskve radi nečega drugog.“

„Ne smemo da rizikujemo“, zaključio je Deni.

Foks je izgledao zainteresovano. „Šta želite da ja uradim?“

„Premestimo svečanost inauguracije na tajno mesto. Vi ćete tamo u podne položiti zakletvu, kao što ustav zahteva, i onda nećemo imati problem.“

Niko nije rekao ni reči.

Konačno, Foks je odmahnuo glavom. „Cenim ovo što ste mi rekli. Zaista cenim. Ali premeštanje svečanosti polaganja zakletve u poslednji čas samo bi pokrenulo milion pitanja i nema šanse da bismo mogli ovo da sačuvamo kao tajnu. U ovom trenutku čak ne znamo ni da li je to stvarna opasnost. Prvih mesec dana moje administracije biće ispunjeno emisijama na kablovskoj u kojima će se analizirati, spekulirati i nagađati šta smo to uradili. Na taj način nikada ne bismo mogli da prenesemo svoju poruku. Ne mogu da počnem mandat, a da mi tako nešto visi iznad glave.“

„Da li biste radije poginuli?“ upitao je Edvin.

To je bilo pošteno pitanje, a pitanja koja uputi čovek čiji je um oštar kao brijlač trebalo je shvatati ozbiljno.

„Da li su svi koji rade za vas neposlušni?“, upitao je Foks Denija. „Ne prema meni.“

Foks se osmehnuo.

„U najmanju ruku“, nastavio je Deni, „premestite svečanost polaganja zakletve potpredsednika na drugu lokaciju. Na taj način nećete obojica biti na istom mestu.“

„A kako to da uradimo, a da ne pokrenemo ista pitanja? Sve je organizovano da sutra u podne *obojica* položimo zakletvu zajedno.“

Koton je sedeo netipično tiho, posmatrajući sparing dvojice divova. Ona je shvatila da su odluke koje je Deni želeo da budu donete imale nedostatak što iza njih nisu stajali čvrsti dokazi. Foks je, opravdano, želeo pojedinosti da ga ubede da ispuni plan ne dodajući u njega sopstvene izmene. Ali ona je želela Kotonovu procenu, pa ga je upitala: „Ti si razgovarao sa Zorinom. Bio si tamo s Vadimom Belčenkom. Da li je sve to stvarno?“

„Ti ljudi su krenuli u misiju. U to nema sumnje.“

„Onda na svaki način morate ovo da završite“, rekao je Foks. „Uradite svoj posao. Ali nećemo odgađati ili menjati svečanost inauguracije dok ne budete imali nešto konkretno. Istinsku, pravu, proverljivu pretnju. Svakako svi uviđate mudrost u tome? A osim toga sve se to događa sutra, upravo ovde, u Beloj kući. Gde bi drugde iko od nas bio bezbedniji?“ Ona je znala na šta je mislio.

Ustav je propisivao da se mandat odlazećeg predsednika završava tačno u podne 20. januara. Obično to nije bio problem. Svečanost je održavana javno, visoko na bini i gledali su je milioni ljudi. Ali, kada u nedelju osvane 20. januar, stvari će biti mnogo drugačije. Novi predsednik i potpredsednik poloriče zakletvu u nedelju, kao što je zahtevao Ustav, a zatim će uslediti javna proslava, koja je podrazumevala ponovno polaganje zakletve sledećeg dana u poznatijem javnom okruženju pored Kapitola.

„Proverio sam“, rekao je Foks. „Od 1937, kada je 20. amandman stupio na snagu, ovo se tri puta dešavalo u nedelju. Sutra će biti četvrti put. Ne mogu da kontrolišem kalendar ili menjam Ustav, ali mogu da se držim plana. A to ćemo i da uradimo, osim ako ne bude otkriveno nešto drastično.“

„Da li je ta predstava toliko važna za vas?“, upitao je Deni.

„To nije pošteno. Vi ste imali dve inauguracije, a mogao bih da dodam da su obe bile ekstravagantne. Sada je red na mene.“

„Pravite grešku.“

„Ali to podrazumeva da ste vi u pravu u vezi s ovim. Šta ako grešite, a ja postupim u skladu s tim. Onda bih izgledao kao budala, prateći vašu preporuku i jureći senke. Svakako to uviđate. A, uzgred, vi niste naročito popularni među mojim pristalicama.“

Stefani se ponosila Denijem. Nije izgubio strpljenje ni pribranost. To je bilo razumljivo, jer se veći deo života s neverovatnom lakoćom kretao kroz političke lavirinte. Nikada ga nije videla da mu je nezgodno zbog protivljenja. Nasuprot tome, on je prosto cvetao pod pritiskom, naizgled izvlačeći snagu iz njega.

„Ipak, uradiću ovo“, rekao je Foks. „Bruse, pripremi mi pravne informacije o 20. amandmanu i Zakonu o nasleđivanju predsedničke dužnosti. Priznajem da nisam stručnjak ni za jedno ni za drugo. Na taj način, ako se ovo pretvori u nešto što je verovatno, bićemo spremni da donesemo odluke na osnovu onoga što znamo.“

Ličfild je klimnuo glavom.

„U međuvremenu, vi ostali nastavite s onim što radite“, nastavio je Foks, „i hajte da vidimo kako će se stvari razvijati. Nisam nesvestan onoga što govorite.“

Samo želim da znam više pre nego što nešto preduzmem. A imamo vremena da izvršimo promene, ako bude potrebno.“

Foks je odgurnuo stolicu unazad i on i budući ministar pravde su ustali.

Deni je pokazao na Ličfilda. „Povedite i ovoga sa sobom. Muka mi je da ga gledam.“ Ličfild je ustao.

„Ali, pre nego što odeš“, dodao je Deni, „moraš nešto da popraviš.“ Ličfild je pogledao u Foksa.

„Kog đavola gledaš u njega?“, upitao je Deni. „Nemoj ni na trenutak misliti da neću da te otpustim sada i na licu mesta. Kada već pričamo o skretanju pažnje na nešto.“

Ličfild se nakostrešio na ovo uvredljivo obraćanje, ali je mudro zadržao jezik za zubima.

„Razmislite o toj konferenciji za novinare“, obratio se Deni Foksu. „Biće jedinstvena.“

Izveštači iz Bele kuće bili su posebna vrsta, poslednji inteligentni i istrajni u svojoj vrsti. To mesto svakako nije bilo pogodno da novi predsednik na njemu prihvati izazov veće pre inauguracije.

Zato je Foks mudro klimnuo glavom u znak da se slaže.

Ličfild se okrenuo prema Stefani. „Vraćena si na posao.“ Gurnuo je ruku u džep, našao njenu značku pa prišao do nje.

Zatim su trojica ljudi izašli iz kabineta.

„Rekao sam mu da je ponese“, saopštio joj je Deni.

„Drago mi je što živim u Danskoj“, primetio je Koton. „Ovi ljudi su budale.“

„Ono što je traženo od njih potpuno je razumno“, ubacio se Edvin, „s obzirom na moguću opasnost.“

„Prvo što vazdušni akrobata želi da zna jeste ko upravlja avionom“, rekao je Deni. „Foks je došao da to ustanovi, i u pravu je u jednoj stvari. Ne želimo nepouzdana dokaza. Poslednje što sam čuo jeste da su Zorin i njegov ortak i dalje na Auto-putu I-95 i kreću se ka jugu. Idu prema nama, ali zbog čega i gde tačno?“

„Sutra će svi oni biti na jednom mestu“, nastavio je Edvin. „Izabrani predsednik i potpredsednik, predsedavajući Predstavničkog doma, predsedavajući Senata i svi članovi vlade osim jednog. Baš ovde, u Beloj kući u podne. Recimo da se ono nezamislivo jednostavno dogodi i svi oni budu razneti na komade, to znači da bi član vlade predviđen za preživljavanje preuzeo komandu.“

„Ko je to ovog puta?“ pitao je Deni.

Ona je znala da je šef osoblja Bele kuće pravio taj izbor.

„Ministar saobraćaja.“

„Koji je odličan u pravljenju puteva, ali veze nema o vođenju ove zemlje“, zaključio je Deni. „Da i ne pominjem ustavne probleme s tim Zakonom o nasleđivanju. Naredio sam da se to proverí.“

„Ličflldu?“, upitala ga je Stefani.

„Dođavola, ne. Time se bavi Savet Bele kuće. Taj 20. amandman i Zakon o nasleđivanju su katastrofa. Kada se slegne prašina od bombe, biće sudskih tužbi, političkih sukoba i haosa.“

Setila se na šta je upozorio glas preko telefona u Krisinoj kući. „I više od toga, što će možda podsticati SVR u dezinformacionoj kampanji.“

„Hoće.“

Ona ga je pogledala a on je klimnuo glavom. „Takođe imamo dodatnu komplikaciju.“

Zatim je izvestila Kotona, Kasiopeju i Edvina šta se desilo u parku u severnom delu prestonice.

„Mislio sam da je najbolje da to zadržimo za sebe“, rekao je Deni.

„On je potvrdio da te bombe postoje“, rekla je ona. „Ali nema načina da znamo da li je to istina. Baš nikakvog načina.“

„U svakom slučaju, ne još“, rekao je Koton. „Ali Zorin se približava. S Kelijem, i sigurno su krenuli po bombe.“

„Ruska vlada se sprema da izazove neki sopstveni haos“, nastavila je. „Ljudi tamo zarađuju novac kao da stvari stoje baš tako kako stoje. Oni nemaju snove o novom Sovjetskom Savezu.“

Deni se okrenuo prema Edvinu. „Neka se Stejt department pozabavi ovim. Želim procenu šta bi oni mogli da urade. Posavetuj se sa CIA i vidi da li oni mogu bilo šta da saznaju. Pošto nam je dato upozorenje, ne dozvolimo da nas uhvate skinutih gaća.“

Edvin je klimnuo glavom i izašao iz sobe.

„Ovde će sutra biti baš prava zabava“, rekla je ona.

„Moja poslednja. Sada u Plavoj sobi postavljaju kamere. To neće dugo potrajati. Možda pola sata. Imamo mali prijem za krupne zverke koji počinje u 10.30. Svi će izaći odavde pre jedan obrisi.“

„Dakle, postoje dva i po sata tokom kojih se čitav scenario Budalinog mata može sprovesti u delo“, rekao je Koton.

„Ne zaista. Foks i njegov potpredsednik neće doći pre 11.30. Dakle, postoji najviše sat i po zbog kojih treba da budemo zabrinuti. Svi će zasigurno biti napred i u sredini.“

Ona je znala da druge svečanosti po celom gradu neće početi pre ponedjeljka posle podnevne javne ceremonije. Kada završi svoje inauguraciono obraćanje i side sa podijuma, Foks će krenuti na Kapitol i potpisati neophodna dokumenta, podnoseći imena kandidata za svoj kabinet Senatu kako bi on mogao da odobri ta imenovanja. Zatim će ručati s predvodnicima iz Kongresa pre nego što se pridruži inauguracionoj paradi. Uveče će se održati svečani balovi, a novi predsednik i potpredsednik obilaziće zvanice.

„Kada svi izađu odavde“, rekao je Deni, „to neće biti važno. Svi će biti suviše raštrkani. Ne. Naša Ahilova peta je sutrašnje podne. Gde je Luk?“

Iznenadna promena teme zatekla ju je nespremnu.

„Proverava još neke tragove u *Društvu Cincinaf*, odgovorila je. „Zorin je poslao Anju Petrovu tamo s razlogom. Hoću da znam koji je to razlog.“

„Kao i ja“, rekao je Deni. „To povlači jedno fascinantno pitanje. Kakve veze ima više od dvesta godina star klub učesnika Rata za nezavisnost sa SSSR-om?“

POGLAVLJE PEDESET DEVET

Luk je sedeo za kuhinjskim stolom. Voda je ključala u lončetu na šporetu gde je Begin pripremao svež čaj. Su je sedela s njim, a Luk se pitao koliko je od ovoga ona znala a koliko je otkrila prvi put. Njeni raniji komentari kao da su ukazivali da je ona nešto više nego pasivni posmatrač. Pitao se šta je s njenom majkom, ali je bio dovoljno iskusan da ne pita. Primetio je neke porodične slike u drugim sobama – samo otac i ćerka – što ga je navelo da se upita da li je reč o razvodu, a ne o tome da je Begin ostao udovac.

Starinski mesingani sat na zidu pokazivao je da je skoro pet po podne. Dan je protekao brzo. Sneg je počeo da sipi sa sve tamnijeg neba, a vetar je nastavio da tresе prozorska okna. Vatra je i dalje gorela u ognjištu, šireći oko sebe toplotu i zlatni sjaj. Ali u kutiji za drva nije više bilo cepanica, a sve što je bilo napolju sigurno je bilo previše mokro da gori. On je već opazio termostat, što je ukazivalo da u kući postoji centralno grejanje.

Begin je doneo čajnik do stola i svima im sipao šolju vrele vode. Luk je voleo zeleni čaj, prema kome je sklonost stekao zahvaljujući jednom rendžeru, kolegi iz vojske. Ipak, on nije voleo nikakve izmišljotine. Nikakvo voće, ili začini, ili krem. On je više voleo jednostavnu mešavinu, čistu, bez dodataka, bez kofeina ako je moguće. A Begin je imao takav pri ruci.

Njegov domaćin seo je za sto. Pred njima su bili svežnjevi izvađeni iz kutije u predvorju. Video je da su to vakuumski zatvorene kese, a sadržaj se nije jasno video zbog neprozirnog omotača.

„Ovo tebi možda ne izgleda važno“, rekao je Begin. „Ali neke od stvari u vezi s *Društvom Cincinat* jesu važne meni. Bio sam član Društva čitavog života otkad sam odrastao. Jedan od naših predaka koji se borio u Ratu za nezavisnost bio je jedan od osnivača Društva.“

„Da li ste vi prvi koji je njegov vođa?“

Stariji čovek je klimnuo glavom. „Tako je.“

„Dozvolite da pogađam. Vi ste poslednji, dok se ova gospođica Džim Boui⁷ ovde ne uda i ne dobije sina, pošto ženama nije dozvoljeno da budu članovi.“

„Da li si uvek ovakav drkadžija?“ upitala ga je Su. „Samo kada me zavlache, što, uzgred, kako mi se čini, oboje radite.“

⁷ Američki graničar i učesnik rata u kome je Teksas pripojen SAD, poginuo u bici kod Alama, poznat po specifičnom lovačkom nožu vlastite izrade. (Prim. prev.)

„Piter Hedland ti je rekao za 14. koloniju“, rekao je Begin. Klimnuo je glavom. „Amerika je planirala da osvoji Kanadu. To je bilo pre mnogo vremena. Koga je briga?“

„Nas jeste.“

Beginov glas se za nijansu podigao, što je naizgled iznenadilo starijeg čoveka. Zato je Luk začutao i saslušao kako su stvari stajale odmah posle Rata za nezavisnost. Nova zemlja se rodila u neredu ihaosu. Skoro da nije imala vodstvo. Ekonomija bukvalno nije postojala. Trinaest država koje su se borile među sobom. Bez jedinstva. Bez centralizacije. I oficiri i vojnici iz redovne vojske poslati su kući bez plate posle godina odane službe. Pričalo se o još jednoj revoluciji, ovog puta zapravo građanskom ratu.

Društvo Cincinat, prvobitno osnovano 1793, izniklo je iz tog haosa. U početku na njega niko nije obraćao pažnju. Ali, kada su njegove ispostave organizovane u svih trinaest država i njegova sredstva narasla na preko dvesta hiljada dolara, ljudi su se uplašili. Društvo je imalo više novca od zemlje i vojnici koji su se udružili izazvali su uzbunu. Činjenica da se članstvo nasledno prenosilo zaudaralo je na novo plemstvo i naciju podeljenu na klase.

„Patriciji i plebejci“, rekao je Begin. „Tako su kritičari videli novu naciju. Kao stari Rim, gde se dogodilo to isto. Između 1783, kada je revolucija završena, i 1787, kada je usvojen ustav, ova zemlja ostala je uplašena. To su bile teške godine koje se zaobilaze u istorijskim knjigama.“

Zatim, kako je Begin objasnio, kada su francuski oficiri, kojima je bilo dopušteno da se priključe Društvu, počeli da doniraju novac, nastala je nova briga – strani uticaj i monarhističke sklonosti. Konačno, kada je Društvo počelo da ispoljava uticaj na državne zakone i Kongres, lobirajući za ciljeve u koje je verovalo, začuli su se glasni pozivi na njegovo ukidanje.

„Označili su nas kao *suprotstavljene duhu slobodne uprave nad zemljom. Prekršitelje odredbi Ugovora o konfederaciji. Pretnju miru, slobodi i bezbednosti Sjedinjenih Američkih Država*. Da nije bilo lične intervencije Džordža Vašingtona, Društvo bi se raspalo. Ali 1784. Vašington je predložio velike promene, koje su na kraju prihvaćene, i nivo pretnje je umanjen.“

Od tada više nije bilo lobiranja. Nije više bilo politike ili naslednih titula. Ni stranaca ili stranog novca. A da bi se potisnuli strahovi od tajnog šurovanja, opšti skupovi održavani su samo jednom svake tri godine.

„Svi su naizgled bili zadovoljni novim i poboljšanim Društvom, a mi smo zaboravljeni.“

„Pa zašto to onda nije kraj priče?“

„Tokom rata 1812. pozvani smo da pomognemo zemlji“, rekao je Begin. „Na način koji je bio... u suprotnosti s našim novim statutom. Mnogi naši članovi borili su se u Ratu za nezavisnost. Džejms Medison je bio predsednik SAD. On je hteo rat s Velikom Britanijom i to je i dobio. Zatim je hteo da izvrši invaziju na Kanadu. To je bila najbliža britanska teritorija, pa je zatražio od Društva da napravi plan invazije.“

Kao što je i Hedland objasnio. „To nije ispalo dobro.“

„Moglo bi tako da se kaže. Neki od dnevnika ovde na stolu, zapečaćeni u kese, do detalja iznose te ratne planove iz 1812. To je nazvano, kao što znaš, 14. kolonija. Planovi su bili vrlo detaljni. Ljudi koji su ih napravili znali su šta rade. Nažalost, oni koji su vodili rat bili su nekompetentni. Invazija se pokazala kao katastrofa. Kasnije smo mi sakrili te planove. Pre otprilike trideset godina sklonili smo ih iz naših zvaničnih arhiva. Smatralo se da je najbolje da niko nikada ne sazna šta smo radili. Meni je rečeno da ih uništim, ali nisam sebe mogao da nateram da to uradim. Sramni ili ne, sporni ili ne, oni su ipak deo istorije.“

On se prisetio još nečega što je Hedland rekao. „Čaron je znao za te planove?“

„Naravno, on je bio čuvar tajni u to vreme. Imao ih je kod sebe. Ali prekršio je svoju dužnost i dozvolio čoveku koji ne pripada Društvu da ih vidi.“ Konačno onaj važan deo. „Znate li kome?“

Begin je otpio svoj čaj. „Samo da je to bio Sovjet koji je radio iz ambasade u Vašingtonu. Ne sećam se njegovog imena ili položaja. Bilo je to krajem sedamdesetih ili početkom osamdesetih. Bred mu je omogućio pristup našim zapečaćenim arhivima, što je predstavljalo potpuno kršenje protokola.

Prvi put smo pustili da tako prođe, ali, kada se ponovo dogodilo, otprilike deset godina kasnije s drugim čovekom, ovog puta Amerikancem, glavni predsedavajući sklonio ga je s položaja.“

„Znate li ime u ovom slučaju?“

Begin je odmahnuo glavom. „Nikada mi nije rečeno.“

„Dakle, ako otvorimo ove pakete, sve što ćemo naći jesu naši planovi za invaziju na Kanadu iz rata 1812?“

Begin je spustio šolju i počeo da premešta desetak paketa na stolu. „Neverovatno je da su ove stvari sačuvane. Ove vakuumske kese obavile su posao. Sećam se da sam kupio spravu za pakovanje hrane i prepravio je. Dugo nisam razmišljao ni o čemu od ovoga.“

„Dok Hedland nije pozvao.“

„Tačno. Rekao mi je za Ruskinju koja je došla u njegovu kuću i revolveraški obračun.“

Mislili smo da je sve to odavno zaboravljeno, ali izgleda da smo pogrešili.

„Da li je glavni predsedavajući koji je otpustio Čarona i dalje živ?“

Begin je odmahnuo glavom. „Umro je odavno.“

„Hedland je rekao da vi sve znate. Ali zvuči kao da propuštate mnogo delova ove slagalice.“

„Naše društvo je zatvoreno. Držimo se po strani i nikome ne smetamo. U današnje vreme nastrojani smo filantropski. Važno je da ostanemo izvan politike. Prekršili smo to pravilo 1812. Ali to nije bilo jedini put. Pomagali smo predsednicima i vojsci nekoliko puta posle toga. Što znači da smo prekršili pravilo koje su postavili Džordž Vašington i osnivači Društva. A, kao što sam ranije rekao, to možda ne znači mnogo za vas, ali za nas znači. Bred je zakomplikovao stvari dozvolivši ljudima izvan Društva, strancima, da saznaju za to.“

Luk je bio zbunjen. „A ipak se nikada ništa nije dogodilo zbog toga.“

„Nismo čuli ni reč o tome, do juče.“

„Ponovo *počinje*“, kao što je Hedland rekao preko telefona.

Su je sedela ćutke, pijuckajući svoj čaj i slušajući. Tatica verovatno nije pričao o ovim stvarima sa svojom ćerkom. Većina ovoga je bilo sranje. Ali jedan deo je ipak morao da bude važan, pošto je Anja Petrova došla čak iz Sibira da se time pozabavi.

Begin je počeo da pretura po zapečaćenim paketima na stolu, pa mu pružio jedan. „Takođe smo uradili još nešto. U novije vreme.“

Uzeo je paket.

„U rukama držiš operativni plan za invaziju SAD na Kanadu“, rekao je Begin. „Iz 1903. godine.“

POGLAVLJE ŠEZDESET

Zorin je video tablu pored puta koja je pokazivala da izlaze iz Pensilvanije i ulaze u Meriland. Nije se brijao ni tuširao duže od dana, a u ustima mu je bio grozan ukus. Spavao je na mahove, ali, zanimljivo, nije bio umoran. Umesto toga je u stomaku imao osećaj bliskog i opipljivog uspeha, telo mu je bilo naelektrisano od ostvarenja možda poslednje šanse za osvetu.

Ponovo je pomislio na Anju, pitajući se šta ona radi. Uključio je mobilni telefon pre nekoliko sati, u nadi da je možda zvala. Odlučio je da on nju ne zove dok ne sazna šta je Keli uspeo da uradi.

I njegova žena i Anja donosile su mu radost, svaka na svoj način. Imao je sreće što ih je našao, naročito Anju, koja je bila daleko preduzimljivija nego što je njegova žena ikada bila.

Njegova žena ipak je bila čudesna.

Upoznali su se dok je on još bio na obuci i venčali se u tajnosti, pošto njena porodica nije odobravalala njen izbor muža. A pošto je on bio u KGB-u, to je suzbilo sve primedbe koje bi inače možda izneli. Živeli su zajedno skoro trideset godina pre nego što je umrla od raka jajnih ćelija. Nažalost, poživela je dovoljno dugo da dočeka smrt njihovog sina, a tuga od te tragedije nikada nije napustila nijedno od njih dvoje. Njegova žena ga je razumela, prihvatila ga je onakvog kakav je i živela najveći deo njihovog bračnog života sama dok je on prelazio iz jedne u drugu ispostavu. Sve to vreme ona se brinula za sve dok nije postala previše bolesna.

Ali čak i tada je zadržala kontrolu.

„Moraš da me slušaš“, rekla je ležeći na uskom bolničkom krevetu.

Opružena na leđima, s rukama pored tela i nožnim prstima okrenutim uvis, formirala je malu humku ispod čaršava. Većinu vremena je bila pod dejstvom sedativa, ali bilo je trenutaka, kao sada, kada je svest savladavala lekove i kada je bila lucidna. U klinici na obodu Irkutska lečila se samo partijska elita i njihove porodice. Soba je bila velika i s visokim plafonom, ali je delovala sumorno. Uspeo je da je prime ovde i, mada nikada nisu pričali o toj činjenici, mesto gde je ležala, ovaj deo zgrade bio je namenjen samo za smrtno obolele pacijente.

Obrisao je tanki sloj znoja s njenog bledog i sivog čela. Kosa joj je bila vlažna od ulja. Nije bila prljava, sestre su je svakodnevno kupale, ali odisala je nepogrešivo prepoznatljivim zadahom smrti. Lekari su mu već rekli da ne mogu da joj pomognu. Mogli su samo da joj umanje bolove i pobrinu se da on nema šta da

im prigovori. Mada više nije bio u KGB-u – i agencija i njegov posao prestali su da postoje pre nekoliko godina – njegova reputacija svuda je stizala pre njega.

„Hoću da uradiš ono što si želeo“, rekla mu je.

Na njegovom licu se odražavao njen bol, ali je bio iznenađen ovim komentaram. „Šta misliš da je to?“

„Ne ponašaj se prema meni kao da sam budala. Znam da umirem, mada ti ne možeš da se nateráš da mi to kažeš. Niti to mogu lekari. Takođe znam da te mnogo toga muči. Posmatrala sam te ovih proteklih godina. Postoji tuga u tebi, Aleksandre. Bila je tu pre nego što je naš dragi sin umro, i tu je i ostala.“

Bol je počeo da se vraća i nije više ležala mirno u krevetu. Bacakala se s jedne na drugu stranu, kidajući čaršav kojim je bila pokrivena. Uskoro će doći s još jednom injekcijom i ona će ostati bez svesti još nekoliko sati. Već su mu rekli da se na kraju više neće probuditi.

Uzeo je njenu ruku u svoju.

Bilo je to kao da drži ptičicu, neznu i krhku.

„Šta god te obuzima“, rekla je, „uradi to. Oslobodi se svog gneva. A takav si bio, Aleksandre. Gnevan. Više nego ikada pre u svom životu. Nešto je ostalo nedovršeno.“

Seo je pored nje i dozvolio da mu svest luta po sećanjima na njihov zajednički život. Ona je bila jednostavna žena koja je uvek govorila o njemu s poštovanjem. Toliko drugih žena koje je znao zvale su svojim muževima, neke ih čak varale – stvarajući ljubomorne, sumnjičave, napaćene budale čiji je posao zbog toga trpeo i gubili su ugled. To se njemu nije desilo. Ona nikada nije tražila mnogo, niti očekivala više nego što je on mogao da ponudi. To što se oženio bio mu je najpametniji potez u životu.

Ona je postala nemirnija i kriknula je. Dežurna sestra se pojavila, ali on joj je mahnuo da ode. Želeo je da bude nasamo s njom samo još nekoliko trenutaka.

Oči su joj se otvorile i zagledala se pravo u njega. „Nemoj da... protraćiš... svoj život“, rekla je.

Setio se kako su joj oči ostale otvorene, usne izvijene u poluosmeh, dok je stisak njenih prstiju slabio. On je video dovoljno smrti da zna kako ona izgleda, ali je sedeo još nekoliko minuta nadajući se da je pogrešio. Najzad je poljubio njeno hladno čelo pre nego što joj je navukao čaršav preko glave. Ona je toliko godina bila uvučena u njegovu dilemu, jedan korak naslepo za drugim, uhvaćena u zamku baš kao i on. Poznavala je njegov gnev i želela je da on nestane. Kao što je želeo i on.

Setio se kako mu se grlo stezalo od uzavrelog besa preteći da ga uguši. Um mu je otupeo od iznenadnog osećaja usamljenosti. Nije više mogao da misli o njoj. I ona i njihov sin su otišli. Roditelji su mu takođe bili mrtvi. Braća su mu živela daleko i retko su se čuli s njim. U suštini je bio sam, s dugim, praznim, besciljnim životom pred njim. Sačuvao je fizičko zdravlje, ali njegova mentalna stabilnost bila je upitna.

„*Nemoj da protratiš svoj život.*“

I tada mu se ta pomisao prvi put vratila.

Budalin mat.

„Vreme je da budemo iskreni jedan prema drugom“, rekao je Keli.

On ga je pogledao u mračnoj unutrašnjosti kola i vratio se u mislima u sadašnjicu. Napolju je padao sneg. Nije padao previše jako niti se gomilao, ali ga je bilo u vazduhu.

„Koverta koju mi je one noći dao Andropov“, rekao je Keli. „Rečeno mi je da je krajem sedamdesetih KGB saznao neku suštinski važnu informaciju od sovjetske ambasade u Vašingtonu. Izgleda da se jedan od članova njenog osoblja sprijateljio sa čovekom koji je znao neobične stvari.“

Sve sovjetske diplomate u inostranstvu i oficiri KGB-a učeni su kako da izvuku informacije a da izvor uopšte i ne postane svestan njihovog interesovanja. Zapravo, ogromna većina obaveštajnih podataka poticala je upravo iz takvih nevinih razgovora. Informacije su dobijane uz mali rizik razotkrivanja, pošto niko nikada nije ni u šta sumnjao. Samo jednostavan razgovor među prijateljima i poznanicima. Koja je ono bila američka i britanska izreka iz vremena Velikog otadžbinskog rata? Naučio ju je u trgovačkoj školi. *Dug jezik potapa brodove.*

„Te neobične informacije imale su veze s Kanadom“, nastavio je Keli.

Slušao je dok mu je Keli pričao o *Društvu Cincinat* i kako je ono napravilo planove za invaziju na severnog suseda Amerike.

„Detaljnost obavljenog posla je izvanredna“, rekao je Keli. „Rani plan iz 1812. napisao je čovek po imenu Bendžamin Talmedž, koji je radio kao špijun za Amerikance tokom njihovog Rata za nezavisnost. Kasniji plan, za XX vek, smislili su drugi članovi Društva koji su poznavali ratnu veštinu. Pročitao sam oba. Prilično je neverovatno šta je Amerika spremala Kanadi. Andropovljev prvobitni izvor saznao je za ovo i preneo informaciju, zajedno s još nečim, nečim još važnijim, za šta sam bio potreban ja dabih to dodatno verifikovao. To je drugi potez u Budalinom matu, Aleksandre. Onaj za koji si pitao, kojim se dobija partija.“

Obuzelo ga je uzbuđenje.*

„Ponovo sam uspostavio kontakt s istim članom Društva koji je prvo razgovarao sa službenikom naše ambasade. Zvao se Bredli Čaron i sprijateljili smo se. Činjenica da je Društvo dva puta planiralo invaziju na Kanadu postala je neka vrsta čuvane tajne. Samo je nekolicina članova znala za nju. A iskreno govoreći, ona nije mnogo važna. Ali drugi deo informacije, on je nešto potpuno drugo. A ipak je preostalo jedno pitanje.“

On je znao. „Da li je informacija bila tačna?“

„Tako je. I bila je, Aleksandra. Do poslednje pojedinosti.“

Osetio se primoranim da kaže: „To društvo. Ja znam za njega. Pominjano je u starim dokumentima KGB-a. Takođe, to prezime, Talmedž – postoji dnevnik koji ima veze s njim, i koji je u vlasništvu Društva. Saznao sam da se Andropov interesovao za taj dnevnik, pa sam pretpostavio da je deo tvoje misije da dođeš do njega.“

„Odlično zaključeno. U pravu si.“

„Sovjetski kontakt u našoj ambasadi“, nastavio je. „On je javio Andropovu za tajnu sobu u kući tog čoveka, Čarona. Pre nekoliko dana poslao sam nekoga da pronađe tu sobu, za slučaj da bi dnevnik mogao da bude tu. Ona je bila ovde skoro nedelju dana i tragala. U jednom trenutku moraću da stupim u kontakt s njom.“

„Ona zna gde se pravi dnevnik nalazi?“

„To je ono što moram da saznam. Od nje.“

„Nije nam potreban, Aleksandre. Ja tačno znam šta unutra piše.“

Ovo je bilo dobro čuti.

„Zapravo je sasvim neverovatno. I ironično. A uveravam te, sadržaj dnevnika je katastrofalan.“

Ali postojala je jedna stvar. „Pod uslovom da je negde u blizini upotrebljiva bomba 'RA-115'.“

„Zvučiš kao da to nije moguće.“

„Da li je?“

„Otkrićeš sam, za otprilike tri sata.“

POGLAVLJE ŠEZDESET JEDAN

KRATAK PREGLED VOJNIH MOGUĆNOSTI U RATU S KANADOM
4. JUN 1903.

U leto 1898. Sjedinjene Američke Države su se borile u ratnom sukobu sa Španijom. Rat je potrajao samo tri i po meseca i završio se ubedljivom američkom pobedom. Velika Britanija ostala je neutralna, ali kasnije su SAD počele sve više da je brinu. Vlasništvo i kontrola nad budućim Panamskim kanalom dodatno su pogoršali odnose među zemljama. Amerika se razvija u svetsku silu, jaku silu na otvorenim morima, a Velika Britanija, koja trenutno poseduje najveću vojsku i najmoćniju mornaricu na svetu, plaši se tog nadmetanja.

Već nekoliko decenija su odnosi Amerike i Kanade zategnuti zbog zaostalog graničnog spora u severozapadnoj oblasti. Zlato koje je otkriveno na Jukonu dodatno je pojačalo ovaj sukob. Velika Britanija je upravo izašla iz skupog rata u Južnoj Africi i trenutno nije voljna da obezbedi Kanađanima nikakvu dodatnu vojnu pomoć u njihovom tekućem graničnom sporu. I SAD i Kanada premestile su trupe u oblast Jukona.

Ovaj tajni dokument tražilo je Ministarstvo rata i detaljan plan uključuje moguću potpunu invaziju na Kanadu. Američko zanimanje za dobijanje Kanade potiče još od Rata za nezavisnost i rata iz 1812. U Pariškom sporazumu iz 1763. priznaje se nezavisnost Kanade (ili, kako su je u to vreme zvali, Provincije Kvebek). Uposlednje vreme se interesovanje Amerike za Kanadu ponovo rasplamsalo iz tinjanja u razbuktala vatru. Pripajanje njene teritorije nenasilnim sredstvima svakako je poželjnije, ali Kanada je procenjena kao važan sastavni deo Britanskog komonvelta koji bi Velika Britanija svakako branila. To je druga zemlja po industrijskoj proizvodnji u Britanskoj imperiji, s Ontariom i Kvebekom kao najvažnijim centrima. Kako narastaju napetosti između SAD i Velike Britanije, Kanada postaje sve više strateški i životno važna za američku nacionalnu bezbednost. Nedavni vojni uspesi u inostranstvu i sticanje novih teritorija na Pacifiku i Karibima učvrstili su obnovljeno zanimanje za američku ekspanziju na sever.

Sledeće stranice sadrže detaljne analize, kao i sve važne podatke u vezi s vojnom operacijom protiv Kanade. Ali evo sažetka predloženog plana:

(1) Prvi udar treba izvesti na Bermudi, kako bi se uklonila mogućnost da to ostrvo postane luka ili baza za snabdevanje za Kraljevsku mornaricu.

(2) *Zauzimanje Halifaksa. Odbrana luke u Halifaksu i njegovoj okolini nedavno je pojačana novim utvrdama, ali njeno oružje je i dalje starinsko. Bez Bermude, ta luka će postati glavna tačka za ulaz svih britanskih pojačanja poslatih preko mora. Obilazak luke (obavljen radi pripremanja ove studije) pokazao je da samo pristanište deluje kao zapušteno i avetinjski pusto mesto, koje ne može da podržava bilo kakve dugotrajne vojne operacije. Ali takva situacija može da se popravi, tako da luku svejedno treba zauzeti.*

(3) *Osvojiti tačke ulaska na zapadu. U ovom slučaju je cilj presecanje komunikacije sa istočnom Kanadom i sprečavanje dolaska pojačanja iz Australije, Indije i s Novog Zelanda. Isto stanje zapuštenosti luke kao u Halifaksu postoji i na kanadskoj zapadnoj obali u Eskimaltu, gde američke kopnene snage mogu lako da se pošalju na obalu. Još jedan odlazak naliče mesta pokazao je da je ova bivša britanska a sada kanadska baza loše opremljena i u njoj nema dovoljno ljudstva, a pristanište joj je trenutno u užasnom stanju.*

(4) *Druge okeanske luke u Jarmutu, Sent Džonu, Montrealu, Kvebeku, Prins Rupertu, Vankuveru, Viktoriji, Čerčilu, Tri Riversu, Vindzoru i Nju Vestminsteru takođe će biti ili zauzete ili blokirane.*

(5) *Početni udar kopnenih trupa će preseći sve železničke komunikacije, s jednim prednjim zadatim iz Mejna, drugim iz Montane, a trećim, najjačim, preko Velikih jezera, gde će biti zauzeti rečni kanali na reci Sent Lorens.*

(6) *Kontrola nad Velikim jezerima i rekam Sent Lorens, ali most u Kornvolu predstavlja najbrži put za transportovanje trupa i opreme na sever preko granice.*

(7) *Velika severna železnica koja povezuje Kvebek sa zapadom mora da bude zauzeta. Ovo bi uključivalo ipacifički terminal u Prins Rupertu. S vojne tačke gledišta ove železnice obezbeđuju izvanredan transport. Kada one bude zauzete, kanadski farmeri duž železničkih linija, onemogućeni da izvoze svoje proizvode, možda će biti skloni da posluju isključivo sa Sjedinjenim Američkim Državama. Ovo bi moglo da osakati kanadsku ekonomiju uz sveopšte nestašice hrane.*

(8) *Biće potrebno uspostaviti kontrolu nad glavnim putevima. Iako postoje ogromni delovi zemlje, naročito na severu, s malo ili nimalo puteva, južni deo zemlje je njima dobro pokriven. Postoji nekih 150.000 kilometara puteva, a većina su svrstani u makadamske, pošljunčane i one s betonskom konstrukcijom. Pošljunčani putevi zahtevaće dobro održavanje, naročito u proleće.*

Celokupni plan predviđa mogući ofanzivni odgovor, pri čemu će kanadske i britanske trupe prodreti u Novu Englesku i druga dejstva usmerena na Mičigan, Pensilvaniju i pacifičku obalu, s idejom da se izvede napad na više frontova. Najefikasnija sredstva za suprotstavljanje ovim potezima je uvlačenje kanadskih

i/ili britanskih trupa dublje na američku teritoriju, uzrazvlačenje njihovih linija snabdevanja, produžavanje linija komunikacije i njihovo izolovanje.

Ipak, naše mišljenje je da će Kanada najverovatnije zauzeti isključivo odbrambeni stav, slično kao što se događalo za vreme američkih invazija i 1775. i 1812. kada su lokalni rodoljubi vodili efikasan gerilski rat. Montreal i grad Kvebek moraće da budu odlučno branjeni, a to će najverovatnije biti zadatak redovne kanadske vojske, dok će britanska mornarica napadati američke trgovačke linije u Atlantiku. Ovo je još jedna taktika koja je primenjivana za vreme sukoba 1812. Međutim, američka pomorska moć je danas mnogo drugačija nego početkom XIX veka. Naša flota je sada potpuno sposobna da se nosi sa svojim britanskim takmacem.

Procenjuje se da Kanada može da zadrži efikasnu odbranu samo nekoliko nedelja. Bilo koje vojne snage poslate iz Velike Britanije kao podrška mogu da brane određene tačke na ograničeno vreme, ali će na kraju jednostavno biti brojčano nadjačane. Čak i ako Kraljevska mornarica uspe da ovlada morima, rat će biti izgubljen na kopnu. Kanada će se najverovatnije koncentrisati na odbranu Halifaksa i linije Montreal-Kvebek kako bi zadržala svoje sadašnje baze za dejstvovanje.

Naš zaključak je da će razmere vojnih operacija Kanađana biti ograničene. Primetili smo tokom naših terenskih obilazaka (pri čemu smo glumili obične turiste) da francuski Kanađani vole da se hvališu kako su „potukli Amerikance ranije i mogu to da urade ponovo“. Ali jedan britanski oficir je rekao da bi odbrana Kanade bila teža od zaštite Indije.

POGLAVLJE ŠEZDESET DVA

Luk je pročitao sažeti plan za invaziju na Kanadu, pa prelistao stranice sa činjenicama i brojkama upotrebljenim da se podrži predložena taktika. Su je sada pregledala dokument, čitajući podjednako koncentrisano kao i on sam.

„To je bilo drugačije vreme“, rekao je Begin. „Američka sudbina⁸ je ispunjena. Kontrolisali smo Kubu, Portoriko i Filipine. Svetu smo izgledali kao rastuća imperija i ostavljali smo takav utisak. Bilo je to vreme Tedija Ruzvelta, kada smo prvi put pokazali mišiće na globalnoj pozornici.“

U ovakvim trenucima Luk bi poželeo da je pažljivije proučavao istoriju. Znao je ponešto od onoga što je Begin pominjao, ali ne i pojedinosti. „Kako je došlo do toga da je Društvo pripremilo ovaj plan?“

„Obrati pažnju na datum, 1903. U to vreme je osnovana Vojna ratna akademija, ali prva klasa studenata počela je obuku na njoj tek sledeće godine. Tako da nije postojala institucija u kojoj su Sjedinjene Američke Države pravile planove za rat, bilo stvarni ili zamišljeni. Niko nije razmišljao o različitim mogućnostima niti pravio planove za neočekivani sticaj okolnosti. Tedi Ruzvelt je podržavao naše društvo. On je želeo da plan bude napravljen potajno, bez ikakvog privlačenja pažnje. Mi smo mogli da mu ponudimo tu uslugu.“

„Samo što je to potpuno uništilo predstavu o mirnom, bezazlenom društvenom klubu.“

Su je završila čitanje. „Zvuči kao da su stvarno nameravali da to urade.“

„Dvadeset prvog maja 1916. godine Vojna ratna akademija napravila je sopstveni plan za invaziju na Kanadu. Veći njegov deo prati ovaj originalni dokument. Od 1903. do 1916. Sjedinjene Američke Države potrošile su 71 milion dolara, ogroman iznos u to vreme, na utvrđenja duž pacifičke i atlantske obale, što je bilo u skladu s preporukama koje smo mi dali. Izveštaj iz 1916. napravljen je zbog bliskih veza Engleske s Japanom i strepnji šta bi Britanci mogli dopustiti Japancima da rade u Kanadi. Veliki deo toga bila je histerija, ali ona vrsta histerije u koju su ljudi u to vreme verovali.“

„Onda je Prvi svetski rat sve promenio?“ upitala je Su.

„Tako je. Kanada je postala saveznik, a ne pretnja ili ratni plen. Svi smo imali zajedničkog neprijatelja, Nemačku. Ali morate da znate još nešto.“

⁸ *Manifest destiny*, američka doktrina iz XIX veka (u velikoj meri slična današnjim) da je širenje SAD na oba američka kontinenta opravdano i neizbežno. (Prim.prev.)

Luk je slušao dok je Begin objašnjavao kako je tridesetih godina Vojna ratna akademija ponovo usmerila svoju pažnju na Kanadu. *Crveni ratni plan* odobren je u maju 1930, na mnogo načina sličan onome što je formulirano godinama ranije. Neverovatno, ali 1934. taj plan je prepravljen da se odobri upotreba otrovnog gasa protiv Kanađana i strateško bombardovanje Halifaksa, ako kopnene snage ne budu mogle da zauzmu luku.

„Zatim“, rekao je Begin, „u februaru 1935, Ministarstvo rata je postiglo da Kongres odobri 57 miliona dolara za izgradnju tri granične vazduhoplovne baze iz kojih su mogli da se pokrenu preventivni napadi iznenađenja na kanadske aerodrome. Baza u oblasti Velikih jezera trebalo je da bude kamuflirana kao civilni aerodrom, ali s mogućnošću za napad na industrijsko središte Kanade i poluostrvo Ontario. To nisu moje reči. Pročitao sam ih u beleškama sa zasedanja komisije Predstavničkog doma 1935. o vojnim poslovima. Ta svedočenja trebalo je da budu tajna, ali su greškom objavljena.“

„Nikada nisam čuo ni za šta od ovoga“, rekao je Luk.

„Zato što je to bila vrhunska tajna do 1974. Društvo je pomenuto u tim skupštinskim zasedanjima, pošto je tamo analiziran naš izveštaj iz 1903. Ja sam dobio zadatak da pregledam sve materijale s kojih je skinuta oznaka tajnosti kako bih se uverio da ne postoji ništa što bi moglo da nam izazove probleme.“

Luk je osetio da mora da kaže: „Vi shvatate da se Vojna ratna akademija bavila mnogim razradama hipotetičkih situacija, od kojih većina nikada nije trebalo da se ostvari.“

Činilo se da ovo nije zbunilo Begina. „U avgustu 1935. održali smo do tada najveće mirnodopske vojne manevre u istoriji. Trideset šest hiljada vojnika okupilo se na kanadskoj granici, južno od Otave. Još 15.000 njih sačuvano je u rezervi u Pensilvaniji. Sve je smišljeno kao scenario ratne igre, simulacija motorizovane invazije na Kanadu.“

„Što je verovatno i bila prava svrha“, primetio je Luk.

„Ne, nije. Ta ratna igra postala je operativna osnova za konačni plan invazije na Kanadu. Kada je Francuska pala u ruke Nemačkoj 1940, naš izolacionizam je prestao da postoji. U avgustu iste godine Ruzvelt je sklopio pakt o zajedničkoj odbrani s Kanadom. Da je Hitler zauzeo Britaniju u jesen te godine, njegov prvi pohod u Severnu Ameriku bio bi izveden u Kanadi. Naš cilj je bio da *branimo* Kanadu tako što ćemo je okupirati. Tako da su uzeti naš plan iz 1903, plan Vojne ratne akademije i još materijala kako bi se stvorila najnovija operativna direktiva koja je dobila šifrovano ime *Četrnaesta kolonija*. Društvo je smatralo da je to interesantno – kako su se vlasti vratile našem prvobitnom nazivu iz rata 1812, ali

namera i simbolika nisu se mogli poreći. Taj plan se čuva kao poverljivi materijal sve do danas. Ali ja sam razgovarao s nekim od naših starijih članova koji su bili tamo i pomogli u formulisanju plana. Ideja je bila jasna. Jednom kada stignemo u Kanadu da je *branimo*, nikada više nećemo otići.“

Napolju je bio mrak. Vetar je prestao da duva i sve je postalo mnogo tiše i mirnije. Uključujući i Su. Ona je sedela za stolom kao poslušna ćerka, zadržavajući svoje misli za sebe. Većina žena koje je on privlačio bile su potpuna suprotnost. Drske, glasne i agresivne. Istinu govoreći, on je voleo takve, ali bilo je nečega i u onim tihim. Naročito onim koje su umele tako vesto da se brane kao ova privlačna pripadnica rečnih trupa.

„Uvek si ovako pažljiva?“ upitao ju je on.

„Naučiš mnogo više kada držiš usta zatvorena.“

On se zakikotao. „To je lekcija koju nikada nisam stvarno savladao.“

Bližilo se osam sati, a on nije podneo nikakav izveštaj celog dana. Trebalo je da sazna šta se dešava. Ali prvo je morao da sazna još nešto. „Kako se ovo uklapa s Bredom Čaronom i njegovom brbljivošću?“

„U tome je caka“, rekao je Begin. „Bred je znao sve ovo kada je bio čuvar tajni. To je ono što je dopustio sovjetskom diplomati i drugom uljezu da pročitaju, zajedno s još nečim.“

Sada je Luk znao. „Tim Talmedžovim dnevnikom.“

Begin je klimnuo glavom. „Baš tako. A verovao ti meni ili ne, ja ne znam šta je u njemu. Bred je čuvao taj dnevnik samo za sebe.“

Ipak, ne sasvim, pošto su Sovjeti, a zatim Rusi i Anja Petrov znali sve o tome.

Begin se zavalio u svojoj fotelji. „Bred je smatrao te tajne manje važnim od svega ostalog. Prastara istorija, voleo je da kaže. Izgleda da nikada nije shvatio da smo ih *mi* smatrali važnim i najviše bismo voleli da ostanu između nas. Ja znam malo o samom dnevniku. Talmedž je predvodio stvaranje originalnog plana o Četrnaestoj koloniji za rat 1812. Takođe je nadgledao vršenje drugih usluga koje smo davali vladi početkom XIX veka. Sve je to beležio u dnevniku. Kada je Bred otpušten, dnevnik nije pronađen u arhivima. Saslušan je, ali nikada nije priznao da ga je uzeo, ali jeste to uradio.“

„Zašto ga je zadržao?“ upitala je Su.

„Takav je bio Bred. To je bio njegov način da nam uzvрати. Bio je težak, kao što sam već rekao. Odlučili smo da pustimo da to tako prođe. Da sačuvamo mir. Kada je on umro, razmišljali smo da vratimo dnevnik, ali sudski spor oko njegovog nasledstva to je onemogućio. Fric Strobl mi je rekao da si ti pronašao skriveni arhiv u Bredovoj kući. Mi smo znali za njega. Bred je obećao da će ostaviti te

knjige Društvu, ali to je bilo pre nevolja. Njegova glavna biblioteka nije pomenuta u sklopu poklona koji će nam dati, pa smo jednostavno pretpostavili da se predomislio. Opet se nismo potrudili da dobijemo bilo šta od toga. Međutim, koliko sam shvatio, tvoji pretpostavljeni obećali su pomoć u tome.“

To bi sada moglo da bude teže izvodljivo, pošto je Stefani Nel ostala bez posla, a njen pokrovitelj uskoro više neće biti predsednik SAD.

On je ćutke prešao u glavi kroza sve što je znao.

Društvo Cincinnati bilo je uključeno u rani plan za osvajanje Kanade, plan koji je kasnije proširen i učinjen operativnim za vreme Drugog svetskog rata. Četrnaesta kolonija. Od toga nikada ništa nije ispalo, osim izvesnog sovjetskog interesovanja krajem sedamdesetih, a zatim je osamdesetih neki Amerikanac još jedanput zavirio u to, a te dve situacije su dovele do otpuštanja čuvara tajni društva. Taj isti čovek je zadržao kod sebe jedan stari dokument, Talmedžov dnevnik, u kome je detaljnije izneto šta je Društvo možda potajno radilo u ranim godinama postojanja SAD. To je ponovo, kao što je Čaron rekao, bila pre prastara istorija nego bilo šta drugo. Ali, da li je bilo tako? Anja Petrova je došla specijalno u potragu za tim dnevnikom, pa otišla pravo na Čaronovo imanje i provalila u onu skrivenu odaju.

Ne pronašavši ništa.

Što ju je poslalo kod Pitera Hedlanda.

A njega odvelo do Lorensa Begina.

Ustao je od stola i prišao jednom od prozora. Bezbednosni reflektori postavljeni duž ivice krova bacali su senke ljubičaste nijanse na napadali sneg.

Obratio se Su. „Rekla si da su ljudi tamo u kući, pre nego što si ih ubila, pomenuli Talmedžov dnevnik.“

„Jesu.“

Što je značilo da Moskva takođe zna za tu navodnu tajnu. „Znam da dnevnik nije bio u tajnoj sobi na Čaronovom imanju“, rekao im je Luk.

„Ali mogao bi da bude tamo u kući“, primetio je Begin. „Zbog čega to kažete?“

„Poznavao sam Breda.“

Video je to u očima starijeg čoveka. „Vi znate i gde, zar ne?“

„Mislim da znam. On je imao još jedno skrovište.“

POGLAVLJE ŠEZDESET TRI

Malon je prolazio bočnim ulicama. On i Kasiopeja otišli su iz Bele kuće pre više od sat vremena i vozili su se na zapad u Virdžiniju prema Front Rojalu, a zatim severno s Auto-puta I-66 kroz seosku oblast Voren. Tajna služba je preko GPS-a pratila Zorinov iznajmljeni auto do jednog mesta u blizini, gde se automobil zaustavio. Odlično bi im poslužio dron s mogućnošću noćnog posmatranja, ali vremenski uslovi su činili njegovo funkcionisanje gotovo nemogućim. Stigla je zimska oluja, sneg se lepio na vetrobransko staklo, a farovi su nestajali u neosvetljenoj tami bacajući zlatni sjaj na pahulje u letu. „Ovo će biti gadna noć“, rekla je Kasiopeja sa suvozačkog sedišta.

Njega je i dalje brinuo susret s novim predsednikom. Vornor Foks svakako nije bio budala – uostalom, uspeo je da pobedi na izborima i zauzme najmoćniji politički položaj na svetu. Nije povlačio nikakve smele poteze dok ne bude sasvim siguran da oni deluju razumno, ali odbijanje čak i da premesti svečanost polaganja potpredsednikove zakletve na drugo mesto mirisala je na sitničavost, aroganciju i glupost.

Teško je bilo odrediti šta tačno od toga.

On i Kasiopeja dobili su detaljan izveštaj i instrukcije i od Danijelsa i od Stefani pre nego što ih je Tajna služba upozorila da su Zorin i Keli skrenuli na zapad sa puta I-95 na I-66 pa se zaputili u Virdžiniju. To se dogodilo pre sat vremena. Sada su se njih dvoje vozili na sastanak s agentima koji su pratili Zorina najvećim delom popodneva.

„Moramo ovo okončati ovde“, rekao je on, „gde možemo sve zadržati pod kontrolom.“

To je bila njihova prednost. Zorin nije imao pojma da ga iko posmatra, a naročito ne Amerikanac koji bi trebalo da bude mrtav negde pored Bajkalskog jezera.

Takođe su uspeli da nešto pregrizu i istuširaju se. On je počinjao da se oseća pomalo prljavo i brijanje mu je prijalo, sve zahvaljujući ljubaznosti Bele kuće. Kasiopeja je takođe izgledala osveženo. Bar su se suočavali s ovim zajedno, što se njemu dopadalo.

„I ti i ja volimo da izbegavamo emocije“, rekla mu je ona.

To je bilo tačno.

„Šta misliš o ovome. Uvedimo pravilo da od sada između nas nema gluposti. Nikakvih. Važi?“

Njemu je to odgovaralo. „Dogovoreno.“

„U redu. Ja ću početi. Bila sam nagurana u dovoljno supersoničnih aviona u protekla dvadeset četiri sata da mi je to previše za čitav život.“ On se osmehnuo. „Nije bilo toliko strašno.“

„Šta da je bilo obrnuto i da si ti bio zarobljen ispod zemlje u sićušnom prostoru u kome ne možeš da se pomeriš?“ On se stresao na samu tu pomisao.

Svako ima svoje strahove. On je mogao da podnese skoro sve, osim onoga što je ona upravo opisala. Često mu se vraćao san u kome je bio zarobljen na upravo takvom mestu, bez izlaza, sa svih strana okružen čvrstom zemljom. Što su tešniji bili zidovi oko njega, košmar je bio gori. Jednom se u snu čak našao u zapečaćenoj kutiji u kojoj nije mogao da stoji ili da se protegne i jedva da je mogao da diše. To je bio najgori deo njegove podsvesti s kojim se ikada suočio. Na svu sreću, bio je sam te noći kada se probudio okupan ledenim znojem. Retko je govorio o svojoj fobiji i najviše je voleo da jednostavno i ne razmišlja o njoj. S vremena na vreme našao bi se zatvoren, ali na svu sreću nikada tako u potpunosti kao u snu, i uvek je imao malo prostora za pomeranje. Nikada nije pričao Stefani o tom svom strahu, a sreća je bila što se od agenata *Magelan bileta* nikada nije tražilo da se podvrgavaju opširnom psihološkom profilisanju. Stefani nikada nije bilo briga za takve stvari. Ona je prednost davala sopstvenoj proceni.

„Ti baš znaš kako da izneseš poentu, zar ne?“, primetio je on.

„Shvatio si šta sam htela da kažem?“

„Da, gospodo. Shvatio.“

„Nisam ti ovo rekla ranije, ali, kada si počeo da ponireš onim lovačkim avionom i omogućio Zorinu da umakne, na radiju se dosta raspravljalo šta da se uradi. Naši piloti hteli su da nas oboje izbace.“

„A šta ih je zaustavilo?“

„Naređenje sa zemlje. Rečeno im je da nas odvezu kud treba i ne dopuste da ih omete ono što se dogodilo.“

„Dakle, ta frakcija u vladi već je preuzela kontrolu.“

„Izgleda da je tako. Oni su tačno znali gde taj Keli živi. A kada su shvatili kuda se Zorin zaputio, i oni su krenuli pravo tamo.“

A sada su oni znali, zahvaljujući Stefani i njenom novopronađenom prijatelju Išmejelu, da je cilj bio da se ubije Zorin, a zatim Keli uhvati živ kako bi mogao da ih odvede do skrovišta oružja.

„To što su omanuli u Kanadi“, rekao je on, „ne znači da neće doći ovamo.“

„Kladim se da znaju za skrovište ovde negde u blizini, a možda postoji i više takvih. Možda znaju i na kojim imanjima se ona nalaze, ali ne znaju gde tačno na

tim imanjima. Prošlo je mnogo vremena otkad su ta imanja smatrana korisnim. Da i ne pominjemo postavljene mine.“

„Dakle, ti misliš da oni tajno motre na ta mesta?“

„To je razumna pretpostavka.“

On se slagao.

To je značilo da oni moraju da ostanu spremni.

„Napasti na inauguracionoj svečanosti novog predsednika“, rekla je. „To se graniči s ludilom. Čak ni tvrdolinijaši ne bi bili tako glupi. Pa SAD bi ih uništile. Pametna igra znači da oni žele da ovo kontrolišu, sačuvaju za sebe i zadrže te bombe za neki trenutak u budućnosti.“

Video je pred sobom Mekdonalds na koji su ga usmerili i skrenuo na parking ispred restorana. Unutra su dvojica agenata Tajne službe, obučeni kao ljudi koji se spremaju da krenu u zimski lov, u rukama držali šolje vruće kafe.

„Kola su se zaustavila pre nekoliko minuta“, rekao je jedan od agenata. „Na nekih petnaest kilometara odavde.“

„Da li smo mi ti koji su zaduženi za to?“, upitao je Malon. „Kao što ste tražili. Samo nas četvoro.“

Poslednje što je želeo bilo je da svaka obaveštajna agencija i jedinica za sprovođenje zakona u krugu od sto kilometara sakupe svoje ljude ovde, što bi uplašilo Zorina, svaka s namerom da za sebe preuzme zasluge za otklanjanje opasnosti.

Ovde nije bilo reči o tapšanju po ramenu.

Reč je bila o rezultatima.

„Pratili smo ih od Pensilvanije“, rekao je agent. „Jednom su se zaustavili, u robnoj kući u Merilandu. Poslali smo agente unutra kada su oni već odavno bili otišli. Sa snimaka sigurnosnih kamera i računara iz registarskih kasa saznali smo da su kupili lopatu, malj, dve baterijske lampe, sekače za žicu, katanac i pet baterija od šest volti s dugim rokom upotrebe.“

Zanimljiv spisak, a poslednja stavka mu je posebno privukla pažnju. Edwin Dejvis obavestio ih je o „RA-115“. Njima je trebalo napajanje iz baterije kako bi bile prenosive. Zorin je svakako išao na lice mesta spreman.

„U Dalsu imamo helikopter koji čeka spreman za poletanje. Može brzo da stigne ovamo“, rekao im je jedan od agenata.

„Zasada ga ostavite tamo. Ne bi nam mnogo koristio po ovakvom vremenu.“

„Vas dvoje ćete se sami pobrinuti za ovo?“ Agent je zvučao skeptično.

„Takav je plan. Radićemo jednostavno. Želimo da nas odvedu do toga što može da se pronađe, a onda ćemo ih obojicu srediti. Bilo bi poželjno da ostanu živi, pošto imamo mnogo pitanja za njih.“

„Šta tačno tražimo?“

Bilo je bolje da bude što manje onih koji išta znaju, naročito s obzirom na opštu paniku koju bi ovakva informacija mogla da izazove. Strane nuklearne bombe na tlu Amerike? Kad smo već kod loših vesti.

Zato nije obratio pažnju na pitanje.

„Recite mi gde je Zorin.“

POGLAVLJE ŠEZDESET ČETIRI

Zorin je sedeo u parkiranom automobilu, slušajući dobivanje mokrog snega po krovu. Pošto je ranije padala kiša, pitao se da li će biti leda jer ga se malo već nakupilo na vetrobranskom staklu, a brisači su jako škripali po njegovoj gruboj površini. Morao je da protegne noge, ali je čekao da Keli donese neke odluke. Još od kada su stigli ovamo, Keli je proučavao neke mape koje je doneo u svojoj putnoj torbi. Njemu se dopadao ovakav pristup. Bez visokotehnoloških sprava. Bez elektronike. Bez ičega što bi nekog dovelo do mesta na kome se nalaze. Samo proverene veštine, od one vrste zahvaljujući čijoj je primeni on stekao ugled. „Šta čekamo?“ upitao je.

„Postaješ nestrpljiv u svojim podmaklim godinama.“

„Vreme se kviri.“

„Što nama ide u prilog.“ Keli je zatvorio mapu. „Kada mi je Pozadinski pešak rekao da je oružje stiglo, nisam bio potpuno spreman. Rekao sam oficiru da jesam, ali nisam bio. Teško je bilo dostići parametre koje je Andropov postavio. Ja sam imao naređenje da budem spreman na vreme za predsedničku inauguraciju 1985. Ali Andropov je umro godinu dana pre toga. Posle toga se sve stišalo. Zatim, tri godine kasnije, 1988, iznenada je stigla dojava da su bombe u Americi. Bio sam šokiran što se stvari i dalje kreću. Morao sam da požurim kako bih pripremio svoj deo zadatka.“

„Možda bi stvari stajale drugačije da je Andropov poživio.“

Keli je odmahnuo glavom. „Nije bilo vreme za to.“

On se začudio toj primedbi. „Zašto to kažeš?“

„Reakcija celog sveta bi bila jednoglasna i razorna. Ubistvo američkog predsednika? Izazivanje nuklearne eksplozije u Vašingtonu? Sovjetski lideri su mnogo precenili i svoju moć i svoju važnost. Oni nisu mogli da poraze ceo svet.“

On je mrzeo da sluša o još slabosti.

„Istorija je to potvrdila, Aleksandre. Krajem osamdesetih već je bilo gotovo sa SSSR-om. Bilo je prosto pitanje vremena kada će sve da se sruši. Onda se 1991. to konačno dogodilo.“

A on je video još jednu razliku između tadašnjeg i ovog vremena. „Ovog puta smo tu samo ti i ja. Neće biti odmazde, jer nemamo na kome da je sprovedemo. Postići ćemo efekat koji je Andropov želeo, ali bez globalnih protivmera.“

„Upravo tako. Vreme je savršeno odabrano. Kao i ti, ja sam dugo razmišljao o ovome, nikada ništa ne preduzimajući u vezi s tim, samo razmišljajući. Sjedinjene

Američke Države izašle su iz Hladnog rata kao dominantna svetska sila i u toku proteklih trideset godina izrasle u arogantno čudovište. Mi ćemo ih konačno postaviti na njihovo mesto. Sećaš li se zakletve koju smo položili kao članovi KGB-a?”

Sećao se nejasno. Prošlo je tako mnogo vremena.

Keli je izvadio svoj novčanik. Iz njega je izvadio presavijeno parče papira, čija su boja i ispucali prevoji pokazivali da ga je nosio veoma dugo.

Na slaboj svetlosti u kabini vozila Zorin je tiho pročitao odštampane reči.

O tome šta znači biti sovjetski građanin i stupiti u redove radničke i seljačke Crvene armije, zaklinjući se da ćeš biti pošten, hrabar, disciplinovan i spreman borac, čuvati sve tajne i poštovati sva naređenja.

Zatim je sledio važan deo.

Da ćeš biti spreman da staneš u odbranu otadžbine i braniš je odvažno, vesto, dostojno i časno, ne štedeći svoju krv ni život da postigneš pobedu.

I završna rečenica.

Ako iz zle namere prekršim, ovu svečanu zakletvu, neka me onda dočekaju stroga kazna sovjetskog zakona i sveopšta mržnja i prezir radnih ljudi.

Njegov drug mu je pružio ruku i on ju je rado prihvatio da se rukuje s njim. Ponos je narastao u njemu kada se vratio taj osećaj dužnosti i svrhe za koji je mislio da je izgubljen. On je upoznao strah i izolovanost, a obe te stvari su ga izmorile i istrošile, ostavljajući za sobom samo šlepu želju za nekakvom akcijom.

Isto kao Keli.

Ali evo njega opet, na zadatku protiv glavnog neprijatelja, u odbrani otadžbine. U ispunjenju zakletve. Toliki su posvetili svoj život tom poduhvatu. Desetine miliona drugih dali su svoj život za istu stvar.

Sve to nije moglo da bude ni za šta.

Čuo je ponovo preklinjanje svoje žene.

Nemoj da protraćiš svoj život.

„Uradićemo ovo zajedno“, rekao je Keliju.

„Hoćemo, druže.“

Kasiopeja je za sebe mislila da je nezavisna osoba. Njeni roditelji su je odgajili da bude jaka. Ali jednom delu nje dopadala se činjenica da se oseća bezbedno i prijatno s Kotonom.

Je li to bila slabost? Za nju nije.

Ona je spasla Kotona u Kanadi, kao što je i on uradio za nju mnogo puta ranije. Tu se moglo govoriti o nekom poverenju, elementu koji je bolno

nedostajao u njenim prethodnim vezama. Pretpostavljala je da je Koton iskusio sličan nedostatak sa svojom bivšom ženom, za koju je ona saznala da je nekada bila prilično teška, ali je sada bila mnogo razumnija i prijatnija. Volela bi da jednog dana upozna tu ženu. One su imale da pričaju o mnogo čemu i volela bi da sazna više o Kotonovoj prošlosti, što je bila tema o kojoj je on vrlo malo govorio.

U početku joj je bilo teško da vidi Stefani Nel u Beloj kući, ali su njih dve takođe sklopile mir. Osećala je olakšanje što se rascep između njih nije proširio u provaliju. Previše toga se dešavalo ovde da bi se dopustilo da događaji na koje se ne može uticati ometaju jasno razmišljanje.

Šta je urađeno urađeno je. Bilo je važno ono što se dešava sada.

Volela je za sebe da misli da je profesionalac. Svakako je imala iskustvo. I dok je Koton vozio sve dublje u mračni seoski predeo Virdžinije, pitala se šta ih tamo čeka.

Uspeh?

Ili katastrofa?

To je bila nevolja s varljivom sudbinom.

Najbolje šanse koje su bile na stolu bile su samo pola-pola.

Zorin je osetio sneg kada mu je pao na lice pa se odmah rastopio. Sve je bilo toliko vlažnije na ovoj strani Atlantskog okeana. On je bio naviknutiji na suvu, sibirsku vrstu snega koji je obilno padao od polovine septembra do početka maja. Bajkalsko jezero nije uživalo u previše letnjih dana, ali on je uvek uživao u nekoliko nedelja toplote koja brzo prolazi.

Mrzeo je osećaj starenja, ali nije mogao da pobegne od utisaka koje je telo počinjalo da mu nameće, isto kao što nije mogao ni da ih prikrije. Skok iz mlažnjaka prenapregnuo ga je do maksimuma. Na svu sreću, više nikada neće morati da to uradi. Tako dugo su svetla na kojim se naizgled zasnivala njegova ambicija svetlela u osami. U proteklih nekoliko dana promenila su se u jasno razaznatljive jarke sijalice, spletene zajedno, a on sam je bio kabl koji je omogućavao da se ne ugase.

Ali nije mogao da se oslobodi sumnji.

To je bila još jedna stvar koju su godine donosile, a mladost ignorisala.

Premišljanje.

Držao je korak s Kelijem dok su prelazili preko brdašca od rastresitog šljunka u koji su im upadale čizme zbog čega su naprezali noge do krajnosti. On je nosio svoj kaput i rukavice i držao lopatu koju su kupili ranije tog dana. Koračao je pažljivo, svestan lomljivosti zglobova i cene koju bi platio da se spotakne. Keli je

nosio kesu s nekim od predmeta koje su kupili. Teški čekić, sekač za žicu i katanac su ostavili u kolima. To im ovde očigledno nije bilo potrebno. Obojica su nosili baterijske lampe.

„Preuzeo ovo imanje odavno“, rekao je Keli. „Tada je bili prilično zabačeno, nije bilo ničega kilometrima okolo. I dalje je zabačeno, ali osamdesetih je u okolini bilo još manje kuća.“

Zorin je video samo nekoliko farmi i još manje svetala u toku vožnje ovamo.

„Naravno, vodi se na drugo ime. Ali ja plaćam porez i račune za struju.“ Ovo poslednje privuklo mu je pažnju. „Sve ovo vreme?“ upitao je dok su nastavljali da hodaju. „To mi je bila dužnost, Aleksandre. Ne govorimo o nekom velikom novcu. Struja jedva da se uopšte koristi.“ Keli se zaustavio.

Zorin je ispred sebe ugledao mesto na kome je drveće prestajalo i otvarala se mračna čistina na kojoj su se videli obrisi nečeg što je izgledalo kao seoska kuća sa štalom.

„Nije u najboljem stanju“, napomenuo je Keli. „Ali može da se živi u njoj. Ono što me je privuklo bio je skriveni dodatak koji je smislio prethodni vlasnik. On je bio veteran iz Drugog svetskog rata, pomalo ekscentričan. Izuzetna ličnost.“

Vazduh je bio leden, ali Zorin ga je duboko udahnuo i dopustio hladnoći da mu pročisti pluća.

„Bio je prestravljen od nuklearnog rata“, rekao je Keli. „Zato je napravio sklonište od bombi.“

Sada je shvatio zašto im je trebala lopata.

„Taj čovek je umro pre mnogo godina. Potom je KGB potajno od njega preuzeo vlasništvo nad imanjem i planirao da ovo mesto upotrebi kao standardno skrovište za oružje. Ali čim sam ga ja video, odmah sam znao da je savršeno za Budalin mat. Zato mi je prepuštena kontrola nad njim.“

U njegovoj glavi oglasila su se alarmna zvona. „Onda ovo mesto možda postoji u dosijeima.“

Keli je na trenutak razmislio o ovom pitanju. „Pretpostavljam da bi moglo da postoji.“

Sećanje na ono što se dogodilo na Ostrvu princa Edvarda ispunilo mu je svest. Sada je bio u stanju potpune uzbune i izvadio je oružje.

Keli je klimnuo glavom, shvatajući implikacije, i dohvatio svoj pištolj. „Bilo je to pre toliko mnogo vremena, Aleksandre. Možda je zaboravljeno. A čak i ako oni znaju za imanje, neće pronaći skriveno sklonište.“

Nije se umirio. Pronašli su Kelija, pa zašto ne bi mogli da pronađu i ovo mesto?

„I ne zaboravi na minu iznenađenja“, dodao je Keli. Zorin je dao znak rukom da nastave dalje, gledajući na sat, a fluorescentne kazaljke lebdele su mu pred očima u osvetljenom krugu brojeva. 10.40.

Trebalo je da požure.

Preostalo je još samo trinaest sati.

POGLAVLJE ŠEZDESET PET

Stefani je ušla u Ministarstvo pravde, a pored noćnog ulaza su kao i obično bili ljudi iz obezbeđenja. Ona je dolazila i odlazila hiljadama puta u svako doba dana i noći i osoblje ju je ovde poznavalo iz viđenja. Pitala se u vezi s Ličfildom. Kopile je samozadovoljno sedelo tokom sastanka dvojice predsednika, govoreći samo kada mu se obrate, ali jasno pokazujući kojoj strani je odan. Deni, mada predsednik bez ovlašćenja, jasno je pokazao ko je još glavni. Kada su Koton i Kasiopeja otišli, upitala ga je zašto jednostavno nije otpustio Ličfilda i završio s tim.

Odgovor je bio tipičan za Denija Danijelsa.

„Uvek je bolje da imaš neprijatelja u šatoru da piša napolje, nego napolju da piša unutra.“

Dva sata kasnije, kada je stigao poziv od Ličfilda, koji je zatražio od nje da se nađu, počela je da shvata tu mudrost. Šta je on uopšte hteo? Ali Deni je insistirao da ona ode na taj sastanak, rekavši: „Nemoj da se raspravljaš s budalom, samo će te poraziti iskustvom.“ U ovom trenutku ionako se dešavalo malo toga. Koton i Kasiopeja krenuli su u Virdžiniju da se pobrinu za Zorina, a Luk je bio negde, nije bila sigurna gde, odakle se nije javljao. Jednom je pokušala da kontaktira s njim, ali poziv je smesta prebačen na glasovnu poštu. Nju je zanimalo šta je glavni predsedavajući *Društva Cincinat* imao da kaže. Denijevo pitanje o interesovanju nekadašnjeg Sovjetskog Saveza za ovu grupu bilo je dobro postavljeno.

Zatekla je Ličfilda u njegovoj kancelariji, samog, kako radi ispred gomile knjiga i papira. Zanimljivo, ovde je nosio naočare bez okvira koje su davale njegovim očima oštrij, intenzivniji pogled.

„Molim te, sedi“, rekao joj je, primetno drugačijim tonom.

Prihvatila je ponudu.

„Želim da se izvinim“, nastavio je on. „Bio sam kreten. Shvatam to. Predsednik me je postavio na svoje mesto tamo u Beloj kući i to sasvim opravdano.“

Ona je pogledala na sat. „U subotu u deset sati uveče, poslednjeg dana aktuelne administracije, ti si najzad shvatio ko je glavni?“

„Predsednik Foks takođe me je izribo. Rekao mi je da sarađujem sa ostatkom ekipe ili da se gubim. A ekipa i dalje uključuje i Danijelsa.“

„Dakle, pokajanje ti je nametnuto?“

„U redu, Stefani, zaslužujem i ovo. Shvatio sam. Bio sam grub prema tebi. Ali ovde imamo ozbiljan problem, u čijem rešavanju mogu da pomognem, kako mi se čini. Mi smo, uostalom, na istoj strani.“

Ovo je moglo da je zavara. Ali Deni joj je takođe rekao: „Uključi usisivač, da uvučeš mnogo više informacija nego što ispustiš.“

„Čitao sam o 20. amandmanu i Zakonu o nasleđivanju predsedničke dužnosti iz 1947. godine“, rekao je on. „Ako i izabrani predsednik i potpredsednik umru pre nego što polože zakletvu, a ne postoji predsedavajući Predstavničkog doma ili aktuelni predsedavajući Senata, to bi moglo da pokrene bezbroj novih pitanja. Nisam to shvatao, ali čak sam i ja u naslednoj liniji za dužnost predsednika. Ja nisam pravi ministar pravde, ali, kada sam izabran za zamenika ministra pravde, imenovao me je predsednik, a to je potvrdio i Senat, tako da po pomenutom zakonu iz 1947. kao vršilac dužnosti ministra pravde mogu da budem postavljen za predsednika, naravno pod uslovom da su ostala šestorica ljudi koji su pre mene u liniji nasleđivanja mrtvi.“

„Što je potpuno moguće u ovoj situaciji, zbog Foksovog odbijanja da poslušava savet.“

„Kada smo izašli, rekao mi je da bi on, ako se pojavi uverljiv dokaz o neposrednoj opasnosti, napravio promene u protokolu inauguracije. Jednostavno nije hteo da to prizna Danijelsu. Želeo je da ti i ja procenimo stvari i zaključimo da li je pretnja stvarna.“

Sada je shvatila. Ovo je bio način da je uvuče u *njihov* šator. „Ti znaš sve što ja znam. Nema tajni.“

Što nije bilo baš sasvim tačno, pošto ona još nije znala šta je Luk uspeo da sazna i nije pred Foksom pomenula ništa od onoga što se događalo u Moskvi. „Moram da te pitam nešto“, rekao je on. Sačekala je.

„Da li bi bila spremna da razgovaraš s nekim?“

Skoro se osmehnula, ali se obuzdala. Deni joj je rekao da očekuje taktiku zavadi pa vladaj. Jedan od najstarijih političkih trikova koji, iznenađujuće, nikada nije izlazio iz mode. I to s dobrim razlogom. Delovao je. Ljudi koji su stigli do najviših nivoa vlasti uglavnom su bili veoma ambiciozni. Trenutno su ti isti ljudi takođe bili nervozni. Iako su mnogi radili u državnoj službi i zakonski nisu mogli da budu otpušteni niti je mogla da im bude smanjena plata od strane dolazeće administracije, to nije značilo da će zadržati isti posao ili iste odgovornosti. Premeštaji su bili uobičajena pojava i od njih se strahovalo. Za političke funkcionere poput Ličfilda stvari su stajale još gore. Njihov posao je u potpunosti zavisio od toga da li ih novi ljudi na vlasti žele. Nije postojalo osiguranje od toga.

Njihov posao završavao se u podne 20. januara, osim ako ih novi ljudi ne bi iznova izabrali. Deni je nametnuo njeno vraćanje na posao. Sada je druga strana pokušavala da otkrije koliko ona žarko želi taj posao.

„Naravno“, rekla je.

„*Samo nemoj da se ponašaš previše predusretljivo*“, upozorio ju je Deni.

Zato je dodala: „Ti znaš da me nije briga da li ostajem na poslu ili ne.“

„To sam shvatio. Ti si odana Danijelsu. Foks se tome divi.“

Ličfild je brzo nešto otkucao na tastaturi laptopa ispred sebe. Čula je karakteristične zvuke aktiviranja Skajpa, a onda se oglasio njegov zvučni signal kada je linija zazvonila. On je dodirnuo tačped pa okrenuo kompjuter prema njoj. Ekran se osvetlio i videla je naimenovanog budućeg ministra pravde.

„Stefani, hoću da se iskreno izvinim zbog svog ranijeg komentara. On nije bio primeren. Da, ti si bila nepokorna i ja sam se složio s time da budeš otpuštena, ali tvoje izvinjenje je takođe moglo da reši stvar.“

Shvatila je. Na nju je bio red da bude postavljena na svoje mesto. Jadno, ali ona je znala šta mora da se uradi. Zato se okrenula prema Ličfildu i rekla: „U pravu je. Pogrešila sam uradivši to što sam uradila. To je bilo vrlo neprofesionalno.“

Prihvatio je njenu izjavu klimanjem glavom.

„Drago mi je što možemo da uklonimo sve ovo s puta“, rekao je ministar pravde. „Važno je da sarađujemo.“

Ona je želela da kaže kako on nema pojma šta je sve potrebno da bi se upravljalo tekućom obaveštajnom operacijom, naročito nekom koja se odnosi na nešto tako promenljivo kao što je nova Rusija. Šta god da je ovaj čovek možda naučio u njujorškoj pravničkoj firmi, ništa od toga neće mu pomoći u vezi s onim što će tek da doživi. Zbog toga su ministrima pravde bili potrebni ljudi kao što je ona. Ali zadržala je svoje misli za sebe i rekla samo: „Ja sam se oglušila o direktnu naredbu. Brus je imao opravdanje za ono što je uradio. Ja bih postupila isto prema nekom od svojih ljudi.“ Stomak joj je prevrtao. „Kada smo to uklonili s puta, mogu li da pitam zašto ste hteli da razgovarate sa mnom?“

„Hteo sam da ostaneš i radiš s nama.“

„Šta da radim? *Magelan bilet* više ne postoji.“

„Mi ćemo ga obnoviti.“

Još jedno Denijevo tačno predviđanje.

„Počinjem da uviđam da je Ministarstvu pravde potrebna ta jedinica“, rekao je ministar. „Ali, Stefani, potrebno mi je nešto od tebe.“ Konačno su prešli na stvar.

„Ne želimo da budemo navedeni na pogrešne zaključke. Želimo to da čujemo od tebe, osobe koja planira da bude deo ekipe sledeće četiri godine. Da li je ta opasnost stvarna?“

„Jeste. Ali predsednik Foks je bio u pravu, nemamo sve delove slagalice. Reč je o mnogo nagađanja. Međutim, ti delovi koji nedostaju polako se sakupljaju još dok govorimo.“

„I pretpostavio sam da je tako. Želimo da budemo informisani, odmah, čim se stvari dogode. Bez filtriranja. Direktne informacije. Hoćeš li to da radiš za nas?“

Klimnula je glavom. „Mogu da držim otvorene oči i uši i prijavljujem šta se dešava.“

„Ovde nije reč o izdaji bilo koga“, rekao je ministar. „Reč je samo o tome da dobijemo najbolje informacije na osnovu kojih ćemo donositi kompetentne odluke. Jedino što svi mi želimo jeste da postupimo ispravno u vezi s ovim.“

Zanimljivo kako je učinio da obmana zvuči tako razumno.

„Komuniciraj direktno s Brusom. On će sve prenositi meni i izabranom predsedniku. To će tebe poštediti nevolje. Foks nije bezobziran. On će uraditi ono što je neophodno, ali samo to. Danijelsova administracija završila je svoj mandat. Važno je da sutra počnemo iznova i da svi marširamo uz ritam nove melodije. Ne više iste. Ali ne želimo ni da napravimo glupu grešku.“

„To ne bi bilo dobro ni za koga.“

„Hteo sam da ovo čuješ direktno od mene“, rekao je on. „Tako se ne može pogrešno protumačiti ono što je rečeno. Jesi li uz nas?“

Odjednom je više nije bilo briga što je *Magelan bilet* nestao – a jeste nestao, šta god ovaj pravnik mogao da kaže. Ovaj čovek nije imao nameru da uradi ništa više, ili manje, od onoga što je već bilo urađeno. Ono što mu je nedostajalo bio je valjan špijun koji je na njegovoj strani i, po sopstvenom mišljenju, upravo je vrbovao jednog. Da li su je smatrali tako slabom i plitkom? Očigledno je takav opis odgovarao Brusu Ličildu. A za budućeg ministra pravde takav njen opis takođe se uklapao.

Morala je to da upamti.

Završavaš sutra u 12.01.

Ali zasada...

„Možete da računate na mene. Ja ću se pobrinuti da ne budete navedeni na pogrešne zaključke.“

POGLAVLJE ŠEZDESET ŠEST

Zorin je upotrebio svoju baterijsku lampu kada su pronašli suve delove zemljišta koje sneg još nije pokrio. Temperatura je i dalje bila niska, ali on se pitao da li je dovoljno hladno da sneg zaista napada. Veći deo zemljišta i gole grane drveća iznad njih bili su tek lako pokriveni snežnim prahom. Dah mu je izlazio u gustoj pari sličnoj dimu i pitao se zašto se nisu jednostavno odvezli sve do kuće. Onda je video zašto. Put ispred njih bio je preprečen oborenim drvećem.

Keli ga je prekoračio. „Oborio sam ova stabla pre nekoliko godina da obeshrabrim posetioce.“

Pametno. Do sada se ovaj bivši oficir KGB-a dobro pokazao na svom poslu. Bilo je neverovatno to što vreme nije otupilo nijednu od njegovih sposobnosti. Ali ono nije uticalo ni na njegove sopstvene.

„Kada sam živeo u Vašingtonu“, nastavio je Keli, „redovno sam dolazio ovamo. Sada je to jednom godišnje, ali obično samo leti. Neke stvari se moraju održavati. Bio sam ovde prošlog avgusta.“

Jedini zvuk stvarali su njihovi koraci na tvrdom, kamenitom du, a jedino kretanje sneg koji je slabo ali neprekidno padao. Ispred njih je bilo još mračnih područja u kojima se ništa nije naziralo i prosecali su ih jedino zraci svetlosti iz njihovih baterijskih lampi. Njegov sluh je pokušavao da uhvati nešto više iz okruženja od otkucaja sopstvenog srca, u potrazi za eventualnom opasnošću, ali ga je dočekivalo samo još tišine.

Došli su do kuće i video je da su zidovi i krov netaknuti, prozori čitavi, vrata zatvorena. Na jednoj strani uzdizao se dimnjak od cigala.

„U dobrom je stanju“, rekao je Keli. „Boravim ovde kada navratim. Nije smeštaj od pet zvezdica, ali služi svrsi. Mislio sam da je važno da ne bude zapuštena.“ Mahnuo je svojom baterijskom lampom. „Ovamo.“

Obišli su oko kuće do mesta gde se čistina pružala još pedeset metara pre nego što je ponovo počinjala šuma. Crna četvorougona masa, sumorna i čađava, stajala je u tami, duga nekih deset metara i široka otprilike pet.

„Štala“, rekao je Keli. „Izgrađena je ovde s razlogom.“

Prišli su do nje i Keli je upotrebio ključ iz džepa da skine katanac s vrata. Unutrašnjost je zaudarala na vlagu i buđ. Nad glavom su im se pružale gole grede. Nije bilo prozora. S jedne strane su stajali alat, kolica s jednim točkom i kosilica za travu. Naslagane uza suprotni zid bile su gomile cepanica. Sekira s dugom drškom se izvijala uvis, oštrice zarivene u drvo. On je u Sibiru stalno pripremao drva za

ogrev, većinom sušena godinu dana ili više, spremna za loženje u ognjištima u dači.

„Dole je“, rekao je Keli, grebući cipelom po zemljanom podu. „Niko ne bi pretpostavio.“

Zorin je opazio svetiljku iznad glave i ponovo izašao napolje da sve proven. Pomoću baterijske lampe pogledao je gore i primetio električni kabl, već odebljao i pobeleo od mraza, koji se pružao do krova kuće.

„Prethodni vlasnik je tamo dole držao generator. Meni je trebao stalni dotok struje, pa sam sproveo kabl od kuće do zida štale. Nikada nije bilo problema sa strujom. Naravno, napajanje je moglo s vremena na vreme da bude prekinuto zbog oluja, ali postoje rezervne baterije.“

Keli je odložio kesu s kupljenom robom i postavio svoju baterijsku lampu na pod. Nije ni pokušao da uključi svetlo na plafonu.

„Moramo da uklonimo deo drva.“

Malon i Kasiopeja razgledali su iznajmljena kola parkirana na sredini uske putanje između redova golog drveća. Pravo ovamo doveo ih je GPS uređaj. Nijedno nije ništa govorilo, znajući da je njihov plen u blizini. Dalje ispred, na nekih pola kilometra, ugledao je povremeno svetlo baterijskih lampi.

Prisetio se da je čitao o skrovištima oružja KGB-a u Mitrohinovim arhivima, objavljenim devedesetih godina, i minama iznenađenja kojima su bila zaštićena. Do sada SVR nijednom nije javno priznao da su skrovišta postojala, a još manje ponudio bilo kakvu pomoć u njihovom uklanjanju.

U svim za koje je ikada čuo nalazila se samo komunikaciona oprema. Tako da je mogao samo da zamisli koje su mere obezbeđenja bile preduzete za čuvanje pet „RA-115“. Keli i Zorin su išli napred, pa je pretpostavio da oni znaju šta rade. To je značilo da on i Kasiopeja moraju da im ostave vremena da neutrališu mere osiguranja na licu mesta.

Opazio je nešto na zadnjem sedištu kola.

Plava plastična sportska torba.

Polako je otvorio zadnja vrata i otvorio torbu. Unutra su bili malj, katanac i sekač za žicu. Agenti u Mekdonaldu pomenuli su da su te stvari kupljene u robnoj kući, kao i još nekoliko predmeta, uključujući lopatu, koje nije bilo nigde na vidiku.

Nežno je zatvorio vrata i pokazao napred.

Krenuli su dublje u tamu.

Zorin je odbacio u stranu još cepanica klizavih od vlažne mahovine. „Da li si ti cepao ova drva?“

„Svako do poslednjeg. Možda starim, ali sam i dalje u dobroj formi. Kao i ti, Aleksandre.“

Sklonili su deo naslaganih drva blizu sredine dugog reda, otkrivši tvrdu zemlju ispod njih. Keli je našao lopatu i počeo pažljivo da kopa, naizgled tačno znajući na kom mestu to da radi. Njegovi udarci lopatom bili su gotovo hirurški precizni, dok je zabijao vrh samo nekoliko centimetara u zemlju i uobličavajući krug prečnika otprilike jednog metra.

„Zatvori vrata“, rekao je Keli.

Prišao je i polako zatvorio dva krila vrata.

Jedina svetlost je dopirala iz njihove dve baterijske lampe uperene prema krugu. Keli je lopatom pažljivo rastresao nabijenu zemlju unutar kruga. Zatim je odložio alatku.

„Ovo mora da se uradi pažljivo.“

Gledao je kako se Keli spušta na kolena i počinje da uklanja zemlju, koja je zahvaljujući hladnoći bila stegnuta u grumenje. Pojavio se nekakav tamni metal. Sklonjeno je još zemlje i sada se video poklopac u zemlji.

„Nema brave?“, upitao je.

Keli je pogledao u njega. „Nisam video potrebu za tim. Ako se ovo ne otvori kako treba, aktiviraće se nuklearna eksplozija jačine šest kilotona.“ Kičma mu se ukočila od osećaja opasnosti.

Keli je pregledao poklopac. „Izgleda da je u redu. Ništa nije pomerano. Možeš li da mi dodaš lopatu?“

Dohvatio je lopatu, a Keli je ostao u klečećem položaju, pa ju je upotrebio da napravi kanal na pola metra od vrata u zemlji. Zatim je odbacio lopatu u stranu i dohvatio jednu od baterijskih lampi, pa raščistio još zemlje dok nije pronašao malu plastičnu kutiju. Očistio ju je oduvavši poslednje ostatke zemlje s njene oble. Zatim je spustio ruku sa strane i uvrnuo je, oslobodivši poklopac koji se otvarao na šarkama. Unutra su bila tri kompleta žica, svaki odvojeno povezan s razvodnom kapom u boji.

Crvena. Žuta. Crna.

„Moraš da otkačiš onaj pravi“, rekao je Keli, „inače će eksplodirati. Ako razvežeš sva tri, takođe će eksplodirati.“ Lukavo, morao je da prizna.

Keli je razvezao crveni snop. „Svaki put menjam boju, za svaki slučaj. Ove godine je to bila crvena.“

Keli je razdvojio ogoljene bakarne žice, široko ih razmičući. Zatim je posegnuo iza sebe i otvorio poklopac, a metalne šarke pružile su vrlo blag otpor. Ispod su u zid bile ugrađene merdevine koje su se spuštale tri metra naniže.

„Kreni napred“, rekao je Keli. „Na dnu je prekidač za svetlo.“

POGLAVLJE ŠEZDESET SEDAM

Luk je vozio onoliko brzo koliko su uslovi dopuštali, krećući se ka zapadu Auto-putem I-66 pored Vašingtona u teritoriju Virdžinije, u pratnji Su i njenog oca. Lorens Begin rekao mu je za drugo skrovište u Čaronovoj vili, za koje je Begin pretpostavljao da ga je Bred Čaron možda iskoristio da sakrije Talmedžov dnevnik.

„Jednom sam video to mesto“, rekao mu je Begin. „U vreme kada smo Bred i ja još bili dobri.“

„Dakle, vi ni na koji način možete znati da li je dnevnik još tamo?“

„Bred je bio čovek s navikama. Jednom kada bi nešto započeo, držao se toga. Razumno je pretpostaviti da je držao taj dnevnik sakriven na sigurnom, i negde u blizini.“

Dakle, vredelo je pogledati.

„Postoji nešto što ne kapiram“, rekao je on Beginu. „Ako je Čaron bio brbljivac i pustio u vaše arhive dvojicu neznanaca, zašto mu je dopušteno da zadrži dnevnik?“

„Bred je bio čudan čovek na mnogo načina. To što je zadržao dnevnik možda je bio njegov način da nam pokaže da stvarno ume da čuva tajnu. Da mu se može verovati. Odlučili smo da ne navaljujemo u vezi s tim. I nikada više nismo čuli za to, pa smo mislili da je s tim davno završeno.“

Njegov sat pokazivao je da je skoro jedanaest uveče. Trebalo bi da pozove Stefani. Ona je pokušala da pozove njega ranije i ostavila mu je poruku, ali on nije imao o čemu da izvesti pa je odlučio da nastavi s ovim još neko vreme. Noć je još bila podnošljiva; vetar, hladnoću i sneg još nije pratio i led, što je bilo dobro. Površina puta ostala je mokra i pahulje snega su se topile na njoj. Osećao je da je možda na tragu nečemu. Ali je jurio naslepo bez podrške. Bio je sam. Što mu se dopadalo. Ali imao je Su, koja je sedela na zadnjem sedištu s lovačkom puškom svog oca oslonjenom u pregibu laktova. Begin najpre nije želeo da ona pođe, ali je popustio kada je ona ukazala da je već ubila trojicu ljudi i da nije na njemu da donese ovu odluku. Luku je bilo drago što je i ona krenula.

Pronašao je izlaz s auto-puta i ponovo skrenuo nalevo na isti put s dve trake na kom su se on i Petrova sukobili. Posle nekoliko kilometara prošao je kroz kapiju od kovanog gvozda i pojurio kroz šumu do Čaronove kuće.

Izašli su iz kola u hladnu noć.

Begin je poneo dve baterijske lampe i prvi je krenuo u kuću. „Odavno nisam bio ovde. Kakva je ruševina ovo mesto postalo. Nekada je to bila veličanstvena kuća.“

„To se dešava kada ljudi ne mogu da se dogovore“, primetio je Luk.

„Mogu li prvo da vidim arhiv koji si pronašao?“ upitao je Begin.

Nije želeo da gubi vreme, ali je zaključio da kratak pogled ne može da škodi. Zrak svetlosti iz baterijske lampe koju je držao pokazao im je put i ušli su u radnu sobu, pa prošli kroz pukotinu u zidu. Sekira Petrove još je ležala na podu gde ju je ona bacila. Su je ostala napolju u hodniku, stražareći s puškom u rukama.

On i Begin razgledali su tajnu odaju.

„Neverovatne stvari“, rekao je Begin. „Moramo da ih izvučemo odavde iz ove hladnoće.“

„Moja šefica kaže da će vam ih ona dostaviti. Možete da budete sigurni uto.“

Begin je proučavao knjigu ispod staklenog poklopca. „Ovo je redak primerak, vredan oko 25.000 dolara. Znam nekoliko članova Društva koji bi platili toliko ili više za njega.“

To njemu nije bilo važno. „Završili ste?“

Njegov ton je ukazivao da treba da krenu dalje, pa su izašli iz radne sobe. Stariji čovek je pošao uz stepenice na drugi sprat, gde se dugi hodnik završavao dvostrukim vratima. Luk je nekoliko puta udahnuo hladan vazduh i umirio živce dok je išao za dvoje Beginovih u glavnu spavaću sobu.

„Čitao sam da je drugi deo kuće goreo“, rekao je Begin.

Glavna spavaća soba je bila netaknuta i sav nameštaj je još bio u njoj, krevet je čak bio uredno namešten, ali sve je zaudaralo na buđ i trulež. Unutra je bilo vlažno kao u odvodnom kanalu.

„Ovde unutra.“ Begin je pokazao na poluotvorena vrata.

„Vas dvojica uđite“, rekla je Su. „Ja ću da stražarim.“

On se pitao zašto je toliko napeta. „Nešto nije u redu?“

„Ne dopada mi se ovo mesto.“

Ni njemu se nije naročito dopadalo, ali do sada nije bilo nikakvih problema. „Ima li nekih konkretnih pojedinosti na koje bi želela da nam skreneš pažnju?“

„Jednostavno izaziva loš osećaj.“

Odlučio je da poštuje njene instinkte, pa je dao znak da treba da požure. On i Begin ušli su u plakar veći od spavaće sobe u njegovom stanu. Na golim šipkama ništa nije visilo i u prostoriji bez prozora nije bilo ničega osim praznih polica, drvenih ormara i vešalica.

„To je bilo ovde“, rekao je Begin, pokazujući na poslednji ormar, četvorougao od mahagonija s metar dugačkom šipkom za vešanje odeće i policom iznad. Nalazio se na kraju reda ormara pored dugačkog zida i s drugima pored kraćeg zida tesno pribijenim uz njega pod pravim uglom.

„Jedne noći ovde smo imali proslavu“, nastavio je Begin. „Pošto je Bred bio takav kakav jeste, hvalio se. Doveo je nekoliko nas ovamo gore i uhvatio se za ovu šipku, na kojoj su tada bile obešene košulje.“ Begin je dodao Luku baterijsku lampu i stegnuo metalnu šipku. „Ovako ju je okrenuo.“

Čuli su kako je metal kliknuo i ormar se pomerio udesno, otkrivajući da je ugao koji je formirao s drugim ormarom bio čist privid. Begin ga je gurnuo dalje udesno otkrivajući tamnu pukotinu iza njega.

„Kladim se da je Čaron voleo *Harija Potera*“, prokomentarisao je Luk.

Begin se zakikota. „Siguran sam da jeste. Voleo je misterije. Uz to je bio i pomalo glumac. Uvek je igrao Boba Kračita kada je društvo izvodilo predstavu *Božićna priča*. Bio je vrlo dobar u tome.“

Usmerio je svetlost u tamu i pokazao se mali prostor od otprilike kvadratnog metra. Jedino što se unutra nalazilo bila je crna komoda sa četiri fioke. U desnom gornjem uglu video se ključ. On se nadao da neće biti zaglavljen i bilo mu je drago kada se gornja fioka otvorila.

„U čemu je svrha zaključavanja“, primetio je Begin, „kada je ionako sakriven.“

Slagao se, zahvalan što Čaron nije bio preterano opsesivno-kompulsivan. U gornjoj fioci su bili papiri, uglavnom prazni listovi iz beležnice, finansijski izveštaji i berzanske potvrde. Druga fioka bila je puna dokumenata u vezi s imanjem, tapija i poreskih prijava.

„Bred je bio prilično bogat“, napomenuo je Begin. „Imao je možda nekih 20 do 30 miliona.“

„A njegova deca i udovica ne mogu da smisle način da to podele?“

„Izgleda da ne mogu.“

Treća fioka je bila prazna, ali u donjoj je bila premija. Velika knjiga uvezana u kožu.

Begin je podigao i otvorio prvu stranicu. Luk ju je obasjao baterijskom lampom i obojica su pročitali odlomak napisan rukom.

Verodostojni izveštaj o svim aktivnostima Društva Cincinat obavljenim za vladu Sjedinjenih Američkih Država i vlade nekoliko pojedinačnih država, za vreme poslednjeg velikog rata s Britanijom koji je trajao od 8. juna 1812. do 17. februara 1815. u svrhu da se zabeleže i upamte ovi događaji i da njihove mnoge namere i

svrhe u potpunosti i jasno razumeju svi oni koji bi mogli da se o njima raspituju. Treba reći da je svaki član ovog društva istinski i odani patriota i naša jedina želja je da služimo našoj zemlji časno i u tome se istaknemo.

*Bendžamin Talmedž
8. avgust, 1817.*

„To je to“, rekao je Begin.

S gornje strane dnevnika bilo je udenuto parče papira kojim je bila obeležena stranica. Odlučio je da počne pregled odatle i pokazao Beginu da otvori na tom mestu, otprilike na polovini knjige.

Uveče 24. avgusta 1814. dogodila se sramna stvar, za koju s tugom moram da kažem da sam poživio dovoljno dugo da je vidim. Uprestonom gradu najveći je deo danagrmela topovska paljba i, kada su eksplozije prestale, osećanja uplašanih meštana ostala su nepostojana i čas su se žarko nadali da su njihovi zemljaci nadjačali, a čas užasno strepeli da je sve izgubljeno. Uskoro su videli da prašinu koja je visila iznad šuma u gustim oblacima, munjevito im se približavajući, podižu britanske snage. Nažalost, američki vojnici pobjegli su izprestonice. Povici „nasilnici stižu“ mogli su se čuti od ljudi na konjima dok su se udaljavali. Preostali članovi milicije bacili su puške i razbežali se kao uplašene ovce u svim pravcima osim prema neprijatelju. I mada su vikali kako su se dobro borili protiv Britanaca i utrošili svu municiju, oni koji su uspjeli da pogledaju njihove kutije za municiju primetili su da nijedan metak nije bio utrošen.

Upredsedničkoj vili Doli Medisonje čekala povratak svog muža, predsednika Džejmisa Medisona, koji je pre dva dana otišao u obilazak fronta. Trebalo je da se vrati do večeri i obrok je bio spremljen i za njega iza njegovu pratnju. Ali pogled na Britance koji ulaze u grad promenio je ove planove. Gospođi Medison je predloženo da se postavi barutni naboj koji bi eksplodirao ako Britanci pokušaju da uđu u predsedničku vilu, ali ona nije dozvolila da se to uradi. Kada joj je rečeno da ode iz kuće, ona je oklevala dok određene stvari ne budu pripremljene za transport, a mnoge od njih su bile nacionalna blaga. Jedna je bila velika slika Džordža Vašingtona, a ona je podsticala druge da je spasu. Postojao je veliki strah da bi gospođa Medison mogla da ostane zarobljena u vili, bez mogućnosti da se izvuče. Na kraju je napustila grad jednim kolima tik ispred britanskih snaga koje su zauzele grad u sumrak.

Britanci su prvo ušli na Kapitol, a njihov komandant Džordž Kokburn seoje u govorničku stolicu i postavio podrugljivo pitanje: „Da li da ova luka jenkijevske

demokratije bude spaljena? Ja ću na to svakako reći: O da.“ Njegovi vojnici počeli su da kliču u znak odobravanja tako da je njegov predlog prihvaćen jednoglasno. Stolice, nameštaj, knjige, mape i dokumenti nabacani su na visoke gomile i potpaljeni. Uskoro je cela građevina gorela. Vatra je buktala tako jako da su se mermerni stubovi rastopili i srušili. Plamen je izbio kroz prozore i zapalio kuće na strani na koju je duvao vetar, a u nekima od njih nalazili su se arhivi Kongresa koji su tu odlagani s pretpostavkom da će biti čuvani na sigurnom. Kapitol je na kraju sav bio obavijen plamenim pokrovom koji je uništio zgradu.

Luk se pitao zašto je ovaj odlomak bio obeležen. „Svi znamo da su nas isprašili u ratu 1812. godine.“

„Znamo. Talmedž je to lično doživeo. Ovo je važan izveštaj iz prve ruke.“

I bio je prokleta važan za Anju Petrovu...

Kroz kuću su odjeknula četiri prigušena pucnja.

Zvuk je bio nepogrešivo prepoznatljiv.

Pucnji iz vatrenog oružja.

POGLAVLJE ŠEZDESET OSAM

Zorin je širom rastvorio teška metalna vrata na koja je naišao kada je sišao niz merdevine. Vazduh koji ga je unutra dočekaio bio je iznenađujuće topao, ali zagušljiv. Pritisnuo je prekidač i fluorescentne sijalice obasjale su zatvoreni prostor bez prozora, cilindričnog oblika, dugačak deset metara i širok upola toliko. S jedne strane bile su metalne police na kojima su stajale zalihe vode za piće, hrana u konzervama, ćebad, odeća, alat, žica i oružje, među kojim je bilo i pušaka i pištolja i rezervne municije. Takođe je prepoznao prenosive radio-stanice, standardnu opremu KGB-a koju je nekada i sam donosio na propisana mesta. Sve je bilo poredano uredno i prema rasporedu i čitavo mesto je bilo besprekorno organizovano, što je ukazivalo na predanost čoveka koji se brinuo o njemu. Keli je sišao do dna i ušao u sklonište.

Zorin je primetio da su unutrašnji zidovi prekriveni slojem debele plastike. Pokazao je na njih i upitao: „Kontrola vlažnosti?“

„Ovo sklonište izgrađeno je od vodootpornog betona, ali mislio sam da će malo dodatne zaštite biti u redu.“

Zatim ih je ugledao, položene na metalni sto naspram polica sa zalihama. Pet malih kofera, sa skoro zatvorenim poklopcima od kojih je žica vodila do glavnog kabla koji je vijugao po podu do suprotnog kraja prostorije, a zatim uvis i napolje.

„Tamo pozadi je ventilacioni otvor koji omogućava vazduhu da cirkuliše. Ja sam ga zapečatio, ali to je bilo savršeno mesto da se provede struja. Elektricitet puni uređaje i da je taman dovoljno toplote da vazduh unutra bude prijatan.“

Bio je impresioniran. O ovome svemu pažljivo se razmišljalo.

Zakoračio je prema „RA-115“ i otvorio poklopac na prvoj. Kućište je bilo od laganog aluminijuma. Na njegovoj spoljašnjosti nije bilo ni trunke rđe ili prljavštine. Unutra su se nalazila tri kanistera spojena u cilindar dužine otprilike pola metra. Bili su položeni dijagonalno s baterijom iznad i prekidačem ispod, a žice su vodile od prekidača preko baterije do malog prenosnika, a odatle do cilindra. Prisetio se svoje obuke. Ako aktiviraš prekidač, baterija pokreće slabu eksploziju koja izbacuje uranijumsku sačmu, a ona se sudara s većom količinom uranijuma, pokreće lančanu reakciju i izaziva detonaciju jačine jednake 5.000 tona TNT-a.

Pregledao je ostale četiri.

Izgledalo je da je sve u savršenom stanju.

„Održavam ih na godišnjem nivou“, rekao je Keli. „Nove baterije, nove žice. Naravno, cilindri su od nerđajućeg čelika, a svi delovi unutra su takođe napravljeni od metala otpornih na koroziju.“

On je znao da nema pokretnih delova i ništa ne zavisi od opruga ili poluga. Kada električni naboj pokrene obarač, sve je dalje stvar proste fizike, a ona izaziva plamen i vrelinu sličnu Sunčevoj, koji će zbrisati sve u prečniku od jednog kilometra.

„Da li će moći da eksplodiraju?“

„Svakako. Sve su u savršeno funkcionalnom stanju.“

„Ti shvataš da se inauguracija ove godine održava u Beloj kući?“ upitao je Kelija.

„Kao i ona 1985.“

Nije to znao.

„U tome je bila čitava ideja, Aleksandre. Zbog toga je Budalin mat prvobitno i smišljen. Na drugom polaganju zakletve Ronalda Regana svi su se okupili u Beloj kući, u podne u nedelju 20. januara. Ali Andropov je tada već bio odavno mrtav, a bombe nisu bile tu. Mislio sam da je sve to završeno dok 1988. nije stigao onaj poziv od Pozadinskog pešaka. Tada je izgledalo da se sve ponovo pokreće. Ali ipak, nije izdato nikakvo naređenje da se krene u akciju. Stvarno šteta. Amerikanci smatraju Belu kuću krajnje bezbednom, mada ih je napad 11. septembra 2001. verovatno naterao da malo bolje razmisle o tome.“

Ali on je uhvatio još nešto u tonu Kelijevog glasa. Sigurnost? Ponos? „Šta je to što ti znaš?“

Keli se osmehnuo. „Oni su zaboravili sopstvenu istoriju.“

Kasiopeja se smestila blizu stabla visokog bora, zagledana u tamne obrise kuće i štale. Zorin i Keli su nestali u unutrašnjosti štale pre petnaestak minuta i sve je od tada bilo tiho. Koton je obišao sa zadnje strane kuće i do sada je trebalo da bude blizu ulaza u štalu. Ona je zauzela zaklonjen položaj da motri na ukupnu situaciju i uveri se da nisu počastvovani nikakvom nenajavljenom posetom.

Noć je bila zimski hladna, ali podnošljiva. Ona je ostavila francusku zimsku opremu zamenivši je američkom koju im je obezbedila Tajna služba. Uz to je nosila i automatski pištolj s punim šaržerom i rezervnim u džepu. Koton je takođe bio valjano odeven, naoružan i spreman.

I ona se slagala s njim.

Zorin i Keli su morali da budu zaustavljeni ovde.

Malon se prikrao do štale, pazeći da ne zapne za neke grančice, korenje ili klizavo kamenje. Vrata su se zatvorila pre nekoliko minuta, i neko vreme su bila uokvirena slabom aurom svetlosti koja je sada nestala. Dok je prilazio bliže, primetio je da na vratima nema reze i da nisu zaključana, već samo pritvorena.

Morao je da pogleda unutra.

Ali već je osmotrio čitavu spoljašnjost i video da na štali nema prozora. Postojao je samo jedan način.

Zorin je shvatao da ono što se Keli spremao da mu kaže čini nedostajući element za kojim je tragao i zbog koga je Anja došla ovamo. Drugi potez Budalinog mata.

„Ne možeš samo da priđeš do ograde Bele kuće i spustiš kofer“, rekao je.

Keli se osmehnuo. „Ne moramo to da radimo. Postoji lakši način.“

On je zurio u pet komada oružja s trideset kilotona nuklearne moći.

„Trebalo samo da zameniš bateriju u jednoj od ovih i biće spremna za transport“, nastavio je Keli. „Baterije su stare samo nekoliko meseci, ali nema smisla rizikovati.“

To je objašnjavalo zašto je Keli kupio baterije od šest volti. On je znao kako to radi. Ako aktiviraš prekidač u koferu baterija je šalje varnicu u detonator. Jedan nedostatak je bio nizak napon, pošto je bilo potrebno vremena da se dostigne dovoljna temperatura za aktiviranje obarača koji je pokretao sudaranje čestica uranijuma. Otprilike petnaest minuta, ako se dobro sećao, i upitao je Kelija da li to još važi.

„Manje-više, u zavisnosti od temperature oko kofera.“

To je značilo da prekidač mora da se pokrene najkasnije u 11.45 sutra ujutro.

Ali prvo...

„Gde je tačka za postavljanje?“

Keli se osmehnuo. „To je fascinantna priča, Aleksandre. Koja je počela pre mnogo vremena, kada je Bela kuća izgorela.“

POGLAVLJE ŠEZDESET DEVET

Luk je istrčao iz plakara, rekavši Beginu da ostane unutra, ali stariji čovek nije obratio pažnju na to naređenje i potrčao je s njim. Još pucnjeva je odjeknulo odnekud izvan spavaće sobe, u spoljašnjem hodniku, a ovog puta je to bila paljba iz puške. Su je očigledno uzvraćala vatru. Ali kome?

Luk je zastao na dvostrukim vratima, zauzimajući položaj pored dovratka s Beginom pored sebe, pa doviknuo: „Šta se dešava?“

„Imamo društvo“, povikala je Su. „Dvojica su, koliko mogu da vidim. Dole su u prizemlju, ali pokušavaju da se popnu ovamo.“

„Ostanite ovde“, rekao je Beginu, koji je takođe imao revolver.

Istrčao je sa svog mesta i krenuo niz hodnik, držeći se zida. Dalje ispred, gde se stepenište završavalo, iza izrezbarene ograde spazio je Su koja je čučala stežući pušku.

Odozdo se razlegla rafalna paljba i stubići koji su držali ogradu na drugom spratu raspali su se kada se metal probio kroz drvo. Zatim su dva predmeta preletela preko ograde i zazveketala po podu.

On je poznao taj zvuk.

Ručne bombe.

Bacio se unazad i tresnuo o pod, pokrivajući glavu, nadajući se da je i Su uradila to.

Obe bombe su eksplodirale.

Malon je polako otvorio vrata štale, pazeći da nikakvim zvukom ne oda svoje prisustvo. Ušunjao se u mirnu unutrašnjost, krećući se lagano, i okrznuo potkolenicom kolica. Nešto se pomerilo, što ga je prenelo. Vazduh je bio bajat i ustajao. Jedina svetlost je dopirala iz okrugle rupe u zemlji usred dugačke gomile cepanica.

Poklopac u zemlji.

Iz njega je dopiralo mrmljanje.

Brzo osmotrivši unutrašnjost uverio se da je sam. Očigledno su i Keli i Zorin bili ispod zemlje.

Prikrao se do poklopca i video da na njemu nema ni brave ni katanca, nije mogao da se zaključa. Šteta – to bi bilo savršeno. Ali to nije značilo da ne može da ih zarobi dole. Dovoljno drva nagomilanih na poklopac bilo bi dovoljno da ih drži zatvorene.

Ali to je zavisilo od toga da li postoji samo jedan ulaz u podzemlje.

To je bila pretpostavka u koju je morao da se pouzda.

Takođe je u blizini primetio tri snopa žica u kutiji iskopanoj iz zemlje, od kojih je jedan bio iskopčan.

Potezna mina.

Sada deaktivirana.

Savršeno.

Bili su tačno tamo gde je želeo da budu.

Luk se otkotrljao na leđa i pogledao u uzavreli narandžasti plamen i oblak dima i prašine koji se iz njega podigao.

„Su.“

„Ja sam dobro.“

Osvrnuo se prema spavaćoj sobi i spazio Begina koji se prikradio prema njemu.

„Penju se uz stepenice“, upozorila je Su.

Skočio na noge i zaronio u oblak dima, gledajući ulevo gde su se stepenice završavale i opazio crno obličje koje je trčalo uz stepenice.

Dvapat je opalio i telo se otkotrljalo nazad niz stepenice prema prizemlju.

Ovo je bilo i previše lako. Onda je video zašto.

Iz automatske puške pokuljao je plamen, a meci su zazviždali kroz vazduh. Sručio se natraške i zaklonio se iza zida, ali ne pre nego što je video kako se čovek koji je pucao uspravlja i ponovo počinje da se penje.

Prokleti pancir.

Sledeći put pucaj u glavu.

Nešto tvrdo udarilo je u zid na tri metra od njega. Pa još jednom, i još jednom.

Čuo je isto poznato čangrljanje na drvenom podu i bacio se prema Beginu, oborivši čoveka baš kada su tri eksplozije stvorile svetlost blistavu poput sunčeve koja je obasjala tamu. Vatra je naglo izbila obuzimajući suvo i krto drvo i gips od kojih je kuća bila izgrađena. Nahrupilo je još dima, a narandžasti plameni jezici izvili su se prema plafonu.

Iz plamena je iskrsnula crna silueta, u tamnoj odeći, sa zaštitnim prslukom i puškom uperenom pravo u mesto na kome je on ležao na podu. On se uzdao u boga da Begin ima dovoljno razuma da ne pokušava da glumi junaka kao Piter Hedland. Čovek je stajao iznad njih s puškom okrenutom naniže. Luk je na

treperavoj svetlosti pogledao u to lice tražeći znake nervoze, strepnje ili sumnje. Nije ih video. Ležao je delimično iskrenut skrivajući pištolj ispod sebe.

Odlučio je da glumi bol i zgrčio se.

„Miruj“, upozorio ga je čovek.

Nagnuo se napred, pognutih ramena i nakrivljene glave, zureći niz cev svoje puške trudeći se da deluje preteći. Luk se još malo nagnuo u stranu, očiju usmerenih ka Beginu.

Nabrao je obrve i napravio bolnu grimasu.

„Imam dvojicu, doviknuo je covek.

Luk se zakotrljao na leđa, sada otkrivajući pištolj, iz kog je opalio čoveku u butinu, oborivši ga na pod. Skočio je na noge i dograbio pušku. U njemu je sevnula iskra saosećanja, ali je odmah zgasnula. Nije bilo vremena za gubljenje. Opalio je čoveku u glavu.

Vatra i dim nesputano su besneli, probijajući se kroz hodnik prema glavnoj spavaćoj sobi.

„Su!“ vrisnuo je on. „Su!“

Nije bilo odgovora.

To nije bilo dobro.

„Gde je?“, upitao je Begin.

„Ona je velika devojka. Moramo da idemo.“

Povukli su se u spavaću sobu. Prozor na suprotnom zidu se rasprsnuo kada je nešto čvrsto proletelo kroz njega. Još jedan prozor se rasuo u paramparčad kada je drugi projektil uleteo unutra. On i Begin su se bacili prema masivnom krevetu s baldahinom.

Bombe su eksplodirale.

Varnice su počele da pljušte kao kiša s plafona sobe kada je izbila nova vatra u kući i uskoro je plamen zahvatio pod i nameštaj, zatvarajući im prolaz do plakara gde je ostao Talmedžov dnevnik. Međutim, to ga je sada najmanje brinulo. Vazduh se ispunio dimom i ugljen-monoksidom. I on i Begin počeli su da kašlju. Mogao je da oseti kako ga pluća izdaju dok se količina kiseonika u sobi smanjivala. Pokazao je prema slomljenim prozorima, ali je zgrabio starijeg čoveka baš kada je on hteo da promoli glavu napolje. Luk je strgnuo jastuk s kreveta i izbacio ga napolje.

Napolju su se začuli pucnjevi.

Baš kao što je i pretpostavljao.

Zamisao je bila da njih dvojicu ili ubiju bombama ili nateraju da priđu prozorima kako bi ih lako skinuli.

Stoga im je sada brzo ponestajalo mogućnosti.

Kasiopeja je merila vreme koje je Koton proveo u štali. Građevina nije bila velika tako da tamo nije moglo biti previše mesta za skrivanje. On je izgleda mislio da je dovoljno bezbedno da uđe, što je nju nateralo da se upita šta se tačno dešava.

Prosio je pet minuta.

Postajalo je sve hladnije i kočili su joj se prsti. Stezala ih je i ispružala ne skidajući rukavice. Noge su joj takođe utrnule. S njene desne strane se začula neka buka. U tami je videla samo sneg kako spada s pomerenih borovih grana. Neka životinja koja se uznemirila? Po ovakvom vremenu? Teško. Ona je ostala u svom skrovištu, potpuno mirna, s pištoljem nagotova.

Na vidiku se pojavila senka.

A za njom i druga.

Obe su nosile puške preko grudi.

Luk je pritrčao prozoru, ali se zadržao sa strane, vodeći računa o strelcima dole ispod. Vrata iz spavaće sobe u hodnik bila su potpuno zahvaćena plamenom, kao i sama soba. Begin je zauzeo položaj pored sledećeg slomljenog prozora tako da su obojica mogli da dišu, bar na trenutak.

Uspeo je da proviri naniže.

Razlegli su se pucnji.

Ali ne u njegovom pravcu.

Prvo dva, pre nego što se čula uzvratna paljba, pa zatim još tri. „Luk!“

Neko ga je zovnuo odozdo kada je pucnjava prestala. Pogledao je dole i video su kako gleda naviše. Ona je očigledno umakla od vatre i uspela da se izvuče iz kuće.

„Svi su sređeni. Morate da se izvučete odatle.“

Proturio je glavu kroz prozor i procenio visinu. Pet do sedam metara. Dovoljno da se polomi kost ili nešto još gore. On je mogao da uspe u tome, ali ne i Begin. Tada je primetio oluk pored drugog prozora na uglu kuće. Debeo. Najverovatnije od pocinkovanog lima. Dovoljno čvrst da se čovek drži za njega.

Pojurio je do prozora i otvorio ga.

„Dođite ovamo“, doviknuo je Beginu.

Stariji čovek je prišao. Pluća su mu se cepala od kašlja. „Astma. Ovo nije dobro za mene.“

Nije bilo dobro ni za jednog od njih. „Uхватite se za oluk. Čvrsto stegnite, izvucite se napolje i polako se spustite kočeći nogama.“

Pokazao mu je rukama kako tačno misli.

Begin je klimnuo glavom, ne raspravljajući se, pa se izvukao napolje i uhvatio za oluk. Zatim se odupro nogama, pa popustio stisak i kliznuo prema tlu.

Su ga je čekala na dnu.

Ponovljeni kašalj zaustavio je njegovo spuštanje.

Izgledalo je da se Begin muči, disao je isprekidano i s naporom. Zatim se zagrcnuo. Borio se za vazduh. Izvio je glavu naviše i zagledao se pravo u Luka.

„Vi to možete. Nastavite.“

„Moja... pluća. Ne mogu da... dišem.“

Izgledalo je da se Begin onesvestio i njegov stisak je popustio. Pao je brzinom mrtvog tereta, ali ne pre nego što je glavom zakačio i oluk i spoljašnji zid. Su je odbacila pušku i spremila se da ga uhvati, što je i pokušala da uradi kako bi mu ublažila pad, ali njegova težina oboje ih je oborila na zemlju.

„Jesi li dobro?“, doviknuo je Luk s prozora.

Video je kako se ona izvlači ispod svog oca. „Uhvatila sam ga, ali je bez svesti.“

„Odvuci ga do kola.“

Proučio je pogledom spavaću sobu. Morao je da uzme taj dnevnik. Plamen je lizao zid pored otvorenog plakara, sve je bilo narandžasto i zahvaćeno vatrom. Možda je mogao da se uvuče unutra, zgrabi tu stvar i izvuče se. Pročitali su samo deo obeleženih stranica, a on je morao da zna kakvih je još informacija bilo unutra. Ponovo je osmotrio sobu, ali nije video ništa što bi mu olakšalo zadatak.

Bilo je vreme da stisne petlju i završi svoj posao.

„Luk“, pozvala je Su odozdo. „Idemo.“

Ponovo je promolio glavu napolje i povikao: „Rekao sam idite odavde. Pozovi 911. Ja idem po onaj dnevnik.“

„Ostavi ga“, vrisnula je.

Odmahnuo joj je rukom. „Moglo bi da bude još problema tamo u toj šumi. Ostani oprezna i izvuci se, poručnice.“ Zatim je preusmerio pažnju na plakar.

Sada mu je bilo teško da vidi, oči su ga pekle od dima, plamenovi su se probijali kroz uzvitlani crni oblak.

Nešto je prasnulo iznad njegove glave. Glasno. Uznemiravajuće.

Podigao je pogled baš kada je plafon potpuno pocrneo, zahvaćen plamenom s tavana koji se probijao naniže. Kretanje prema onom plakaru odjednom više nije izgledalo kao dobra ideja, ali trenutak oklevanja bio je dug tačno toliko da se sve sruši.

Zapaljeno drvo popalo je po celoj sobi.

Bacio se ničice prema krevetu, koji je izgledao kao jedini zaklon.

Grudi su mu se stezale, srce jako lupalo i odjednom je postao svestan da se guši od dima. Pre nego što je svet oko njega nestao i sve se utišalo, poslednje na šta je pomislio bila je žestoka vrelina koja ga je okruživala.

POGLAVLJE SEDAMDESET

Britanske trupe otišle su sa zapaljenog Kapitola oko deset sati uvele 24. avgusta 1814, marširajući u borbenom poretku, po dvojica u koloni, uz Aveniju Pensilvanija. Široku ulicu okruživalo je samo nekoliko kuća od drveta, a poslednji kilometar puta do Bele kuće vodio je između redova drveća. Oko jedanaest sati četa od 150 ljudi prešla je put i prišla Beloj kući, koja je stajala u tami, napuštena i nezaštićena. To je bila najveća građevina u gradu i njen plan je napravio Džordž Vašington lično. Četvrtog predsednika Sjedinjenih Američkih Država, Džejmisa Medisona, nije bilo nigde na vidiku, pošto je pobjegao na konju satima ranije. Britanci su mislili da bi to mogla da bude zamka, pošto im je bilo teško da poveruju da bi im Amerikanci jednostavno dopustili da uđu u njihovu prestonicu kako im se prohte.

Ali ni u jednoj četvrti nisu naišli ni na kakav otpor.

Britanci su ušli u Belu kuću na prednja vrata bez ometanja, istražujući otmene odaje pomoću fenjera, dok im je nozdrve ispunjavao miris kuvane hrane. U prostranoj trpezariji u prizemlju našli su sto postavljen za četrdeset osoba, sa stolnjakom od damasta, istim takvim salvetama, srebrnim escajgom i finim čašama. Nekoliko vrsta vina hladilo se na ledu na stolu sa strane. Sve je bilo propisno postavljeno i spremno za upotrebu. U kuhinji su videli raznjeve s mesom postavljene ispred vatre, kao i lonce s povrćem i sosovima. Izgleda da je tu spremana večera za predsednika, u kojoj on neće uživati. Zato su vojnici seli za sto, popili vino i pojeli hranu, stalno nazdravljajući: „Mir s Amerikom, rat s Medisonom.“

Kasnije su sebi uzeli suvenire i razne stvari za uspomenu, ali ništa dovoljno vredno da bi bili optuženi za pljačku. A bilo je mnogo toga što je vredno. Sobe su bile pune sofa, pisaćih stolova i tapaciranih stolica. Neke od tih stvari sakupio je Džeferson dok je bio u Francuskoj, a druge su pripadale Vašingtonu i Džonu Adamsu. Većina Medisonove lične imovine takođe je ostala tu. Jedan vojnik je sa zida skinuo portret Doli Medison i on je kasnije konfiskovan da bi bio izložen u Londonu. Predsednikov paradni mač došao je u posed jednog mladog škotskog poručnika. Jedan admiral uzeo je stari Medisonov šešir i jastuče za fotelju, za koje je izjavio da će mu pomoći da se seća „pozadine gospođe Medison“.

Kada su završili gozbu, preturanje po kući i pljačku, stolice su podignute na stolove i ostali nameštaji natrpan jedan uz drugi. Prozori su polomljeni, a posteljina i zavese natopljeni uljem iz fenjera. Zatim se pedeset ljudi rasporedilo

napolju s dugačkim motkama na koje su bili nataknuti smotuljci od krpe takođe umočeni u ulje. Svi smotuljci su zapaljeni i motke su po komandi poput kopalja bačene kroz polomljene prozore.

Građevina je smesta planula.

Gorelaje cela, obuhvaćena plamenom i dimom. Tek je jaka kiša, kasnije te noći, ugasila taj pakleni oganj i spasla spoljašnje kamene zidove da se ne sruše, ostavljajući za sobom samo praznu ljušturu.

Zorin nije znao mnogo o američkoj istoriji, mada je od njega traženo da uči njene delove dok je bio mladić na obuci za KGB. Nikada ranije nije čuo priču o tome kako su Britanci spalili Belu kuću, koju mu je Keli upravo prepričao.

Ali mu se dopala.

„Jedan od vojnika kasnije je napisao da su oni bili *umetnici na delu*“, dodao je Keli. „Bili su vrlo ponosni na ono što su uradili. Ovaj upad bio je smišljen da Medisonu pošalje poruku. Medison i njegovi pajtaši bili su ti koji su na početku i želeli rat. U to vreme Britanija je bila zauzeta ratom s Napoleonom i smatrala je sukob s Amerikom nepotrebnim skretanjem pažnje koje ju je iritiralo. Ali postojao je i element odmazde. Ne samo za poraz u Američkoj revoluciji nego i za ono što se prethodno dogodilo u ovom istom ratu, kada je Amerika upala u Kanadu i spalila Toronto. Sada su im vratili dug.“

Sve ovo takođe se dopalo Zorinu.

„Bilo je potrebno dve godine da se ponovo izgradi Bela kuća i još desetak godina da se sve dovrši do kraja. Zamisli, Aleksandre, Britanci su ih potpuno ponizili.“

Impresivno, ali: „Kakve to veze ima sa sadašnjim vremenom?“

„I te kako ima veze, jer se, kao što ćeš videti, još nešto dešavalo u isto vreme kada je Bela kuća obnavljana.“

Do 1814. godine Okrug Kolumbija već je postao sedište nacionalne vlade. Iako je postojala predsednička vila, građevina Kapitol i druge vladine zgrade, život u okrugu je donosio svoja ograničenja. Obližnje varoši Džordžtaun i Aleksandrija bile su mnogo udobnije za život. Puteva je bilo malo i bili su nepopločani, prašina i blato su predstavljali stalni problem, kao i močvare i izlivanje potoka i reke Potomak. Ipak, stambene četvrti sporo su se razvijale i počele su da niču kuće. Ljudi su se naselili i živeli ovde. Verska služba je održavana na samom Kapitolu, u nacionalnom trezoru i još jednoj ili dve vladine zgrade.

Na kraju su se ipak pojavile i odvojene crkve. Dve su bile epsikopalne, jedna blizu Kapitol Hila, a druga malo dalje u Džordžtaunu. Posle britanskog razaranja pojavio se zahtev da se treća episkopalna crkva izgradi na zapadnom kraju grada. Četrnaestog septembra 1815. položen je kamen temeljac za tu crkvu na trgu odmah severno od Bele kuće.

Njena arhitektura bila je jednostavna. Grčki krst na četiri jednake strane, bez tornja, trema ili nave. Unutra se nalazila uzdignuta galerija na stubovima. Po podu od cigala postavljene su četvrtaste klupe. Srednji deo bio je natkriven staklenom sferom s kupolom. Prozori polukružnog oblika na krajevima krila zgrade u obliku krsta obezbeđivali su svetlost. Sakristija je bila uska, a oltar postavljen blizu vernika.

Crkva je osvećena u decembru 1816.

Ona i dalje postoji i s vremenom je proširena na Šesnaestu ulicu i H ulicu, pored Trga Lafajet, na samo stotinak metara od Bele kuće. Episkopalna crkva Svetog Jovana.

Njena žuta fasada, trem sa stubovima i visoki zvonik postali su obeležje celog tog kvarta. Svaki aktuelnipredsednikjoš od vremena Džejmsa Medisona prisustvovao je bar jednoj službi u njoj. Medison je uspostavio tradiciju „predsedničke klupe“. Džon Tajlerje platio njenu trajnu upotrebu i klupa broj 54 i dalje služi da primi predsednika.

„Crkva Svetog Jovana“, dodao je Keli. „U tome je ključ.“

„Da li je to ono što si saznao iz Talmedžovog dnevnika?“

Keli je klimnuo glavom. „Crkva je sve vreme otvorena za javnost i obilaske. Potrudio sam se da upoznam domara koji se stara o njoj i on mi je pokazao svaki ćošak u njoj. Tada sam se uverio u ono što je Talmedž napisao u svom dnevniku pre dvesta godina. Sve vreme KGB je tragao za američkim legendama. Sam Andropov uspeo je da pronađe jednu iz Rata 1812. koju su ljudi ovde jednostavno zaboravili.“

Video je uzbuđenje na Kelijevom licu.

„Ispričaj mi je.“

Malon je pokušavao da sluša glasove odozdo, ali nije mogao ništa da čuje. Nije smeo da rizikuje da se spusti dole bliže, pa je odlučio da preuzme kontrolu nad situacijom i zatvorio je metalni poklopac. Zatim je nagomilao iscepana drva preko njega, više nego dovoljno da onemogući da se poklopac podigne odozdo.

Sada su bili kao sardine u čvrsto zapečaćenoj konzervi.

Kasiopeja je čekala što je duže mogla, posmatrajući dve crne mrlje i slušajući škripanje njihovih donova po snegom pokrivenom du dok su se približavali štali.

Mogla je da sredi jednog, ali verovatno ne obojicu.

Zato je odabrala pametniji pristup.

„Kotone“, doviknula je. „Imaš društvo.“

Obe figure su zastale i okrenule se.

Zatim je jedna krenula ka njoj, a druga prema štali.

Baš kao što se i nadala.

Malon je reagovao na Kasiopejino upozorenje i bacio se iza gomile drva tako se zaklonivši iz pravca vrata, koja su se uz tresak otvorila. Počela je pucnjava.

Brzi rafali iz automatske puške.

On se pognuo nisko iza drva koja su na svu sreću nudila odličnu zaštitu dok su meci zviždali pored, zabijajući se u spoljašnje zidove i cepajući drvo u iverje. Čovek je pucao nasumice u mraku, pokušavajući da pogodi bilo šta i sve pred sobom, što je značilo da on i njegovi nisu želeli da ostave nikog živog za sobom.

Uključujući i njega.

POGLAVLJE SEDAMDESET JEDAN

Zorin je čuo kako se poklopac zalupio, a zatim zveket teških predmeta koji su počeli da udaraju po njemu. Pretpostavio je da ih je neko zatrpao ispod gomile drveta, ali je svejedno pritrčao merdevinama i popeo se i tako potvrdio svoje sumnje. Opsovao je sebe što je bio tako nemaran, ali uzbuđenje trenutka je nadvladalo njegovu obično opreznu prirodu.

Spustio se nazad do Kelija i upitao: „Pretpostavljam da nema drugog izlaza?“

Keli je odmahnuo glavom, ah na licu njegovog druga nije bilo zabrinutosti. „Imam PVV-5A.“

Osmehnuo se. Plastični eksploziv. Savršeno.

Keli je krenuo prema policama na kojim su stajala dva hladnjaka za led s poklopcima pričvršćenim debelom lepljivom trakom. Uklonio je omotače ispod kojih se nalazilo nekoliko kocki maslinastozelene materije omotane debelom plastikom.

„Ovde je već dugo vremena“, rekao je Zorin. „Da li je još dobar?“

„Čuvao sam ga ovako od samog početka. Rečeno mi je da je materijal vrlo trajan ako je pravilno zaštićen. Sada ćemo otkriti da li je to tačno.“

Kasiopeja je ostala iza stabla, shvatajući da čovek koji je krenuo prema njoj nema predstavu gde se ona nalazi. Okruživala ih je samo gusta šuma, tako da je prednost bila na njenoj strani. Koton je, s druge strane, bio izložen vatri. Čula je kako meci pljušte po štali. Morala je da krene u tom pravcu, ali prvo je morala da reši problem svog progonitelja.

Posegnula je naniže i našla kamen koji je uzela u dlan desne ruke. Senka je bila udaljena dvadeset metara i kretala se prema drveću s njene leve strane.

Bacila je kamen uvis, ispred čoveka, i on je zašuštao kroz grane obarajući napadali sneg u bešumnim mlazevima.

Naoružani čovek nije oklevao.

Otvorio je vatru u pravcu pokreta.

Loš potez.

Ona se okrenula, prislonila pištolj uz drvo i povukla obarač.

Zorin se popeo uz merdevine do poklopca noseći jednu od zelenih kocaka. Prošlo je mnogo vremena od kada je poslednji put koristio eksplozive. Jedna cela kocka je izgledala kao previše, ali nije bilo vremena da brine o snazi ili učinku eksplozije.

Keli je našao kotur bakarne žice i klešta. Na svu sreću, sklonište je bilo snabdeveno svim potrebnim alatom. Ali u tome i jeste bila čitava ideja. Sve je moralo da bude ovde, spremno za upotrebu.

Nije mogao da pronađe pravo mesto da namesti kocku osim odmah iznad gornje prečke, nekoliko centimetara ispod zatvorenog poklopca. Pretpostavio je da je taj neko ko ih je zarobio nagomilao drva na poklopac, onemogućavajući njegovo podizanje, ali to neće predstavljati problem za silu koju je on nameravao da primeni.

Iznad njega je zatreštala puščana paljba.

Čudno.

Kao kod Kelijeve kuće. Nešto se dešavalo u štali. Ali to ga trenutno nije brinulo, ne dok se ne oslobodi iz ovog kaveza.

Keli se popeo uz merdevine iza njega, da mu doda krajeve dve ogoljene bakarne žice. Obmotao je obe oko kocke, pa gurnuo vrhove kroz plastiku koja je pokrivala eksploziv. Zatim je namestio smotuljak blizu poklopca i spustio se, pazeći da ne pomeri žice. Keli ih je već razvukao do suprotne strane skloništa.

„Zatvori vrata“, rekao mu je Keli. „Koliko god možeš, a da ne presečeš žice.“

Shvatio je da je to pametan postupak. Eksplozija će udariti nagore, ali biće i povratnog udara naniže, a najvažnije je bilo da bombe „RA-115“ ostanu zaštićene. Da i ne pominje sebe i Kelija. Uspeo je da skoro sasvim zatvori vrata, koja su se otvarala napolje. Udar će ih samo dodatno zalupiti. Ali i dalje je postojao problem vazdušnog pritiska u zatvorenom prostoru. Keli je mislio i na to. Dohvatio je dva vunena ćebeta i dobacio mu jedno.

Da zakloni glavu i uši.

Nije to bila stopostotna zaštita, ali je bila dovoljna.

Povukli su se iza polica i stola s pet nuklearnih naprava, pa se sklonili u najdalji ugao. Drugi kraj dve bakarne žice ležao je pred njima, kao i baterija od šest volti.

Ako dodirneš golim vrhovima žica diode, napon će biti i više nego dovoljan da eksplozijom obasja noć.

Malon je sačekao da pucnjava prestane, mirno ležeći iza gomile drva, izvan pogleda čoveka na vratima. U tome je bio problem kada negde upadneš bez razmišljanja. Neko drugi unutra možda je razmišljao. Naročito ako je upozoren. Ali ovaj tip izgleda nije obraćao pažnju na to i izabrao je da pokuša da brzo pobije sve na koje naiđe.

Pucnjava je prestala.

Na trenutak.

Malon se uspravio na kolena, pronašao svoju metu u tami i ispalio tri metka, oborivši čoveka na zemlju. Brzo je prišao vratima, i dalje držeći uperen pištolj, pa nogom odgurnuo pušku i opipao puis na čovekovom vratu.

Bio je mrtav.

Kasiopeja je čula pucnjeve i videla čoveka na vratima štale kako pada na zemlju. Koton je očigledno bio spreman da ga dočeka. Neko je iskoračio iz štale. Njegov obris bio joj je lako prepoznatljiv.

Požurila je preko grube trave dovikujući: „Jesi li dobro?“

„Ima li ih još?“

„Ja sam sredila drugog.“

Bila je deset metara udaljena od njega.

Zorin je držao jednu žicu, Keli drugu, a baterija je ležala na podu između njih. Obmotali su ćebad oko glave štiteći uši od praska koji će odjeknuti u njihovoj podzemnoj tamnici. Ovo je bilo ono za šta su oficiri KGB živeli i za šta su godinama obučavani. On se najzad probudio iz mučnog transa u koji je sam sebe uveo. Toliko dugo je posrtao naokolo kao pijan, teturajući se kroz život, osećajući u stomaku prazninu gađenja i razočarenja, ali sada je najzad pokrenuo stvari.

Kretao se. Napred.

I ništa ga neće zaustaviti.

Klimnuo je glavom Keliju. Dodirnuli su žicama diode. Poletele su varnice.

Malon je krenuo prema Kasiopeji s namerom da joj kaže da je bezbedno zatvorio Zorina i Kelija kada je štala eksplodirala.

Sve je poletelo napolje i uvis, vazduh je silovito naleteo na njega i Kasiopeju bacajući ih unazad, okrećući ih i obarajući na zemlju. Glava ga je odmah jako zbolela i potpuno je izgubio osećaj za ravnotežu. Uspravio je i pokušao da pronađe Kasiopeju. Ležala je na nekoliko koraka od njega. Počeo je da puži prema njoj, terajući mišiće da se pokrenu. Krhotine rasturene štale počele su da padaju na zemlju. Prikupio je poslednje preostale deliće snage i pokrio svojim telom njeno.

Mišići su ga boleli do utrnulosti.

Zatim je osećaj za stvarnost iščezao.

Zorin je skinuo cebe s glave. Isto je uradio i Keli. Eksplozija je poslala gotovo celokupni svoj udar naviše, zalupivši vrata skloništa, tresnuvši čvrstim metalom o drugi metal i zaklonivši od najvećeg dela udarne sile. Duboka podzemna tutnjava potresla je zidove, nailazeći u talasima i trzajima, ali sada je uminula. Sve u skloništu je izdržalo. I dalje je bilo struje i sijalice iznad njih jarko su sijale. Ustali su.

Svih pet bombi ostalo je na stolu i izgledalo je da su u redu.

Krenuo je prema vratima i gurnuo ih. Prolaz s merdevinama bio je raščišćen, poklopac iznad glave je nestao. Oslušnuo je i ništa nije čuo. Štala iznad više ništa nije zaklanjala i sneg je slobodno padao dole u otvor.

„Pripremi jedno od oružja za transport“, rekao je Keliju. „Ja ću proveriti situaciju gore.“

Dograbio je baterijsku lampu, našao svoj pištolj i popeo se. Samo otprilike polovina štale ostala je čitava, a ostatak se razleteo na dvadeset metara daljine u svim pravcima. Slabi zrak svetlosti zadrhtao je kada je Zorin iskočio na gomilu krša. Prešao je zrakom preko tla i video telo. Prevrnuo ga je i video tri rupe od metka u njegovim grudima.

Ovaj je poginuo pre eksplozije.

U pucnjavi koju je čuo.

Prešao je snopom svetlosti preko ostataka štale i spazio još jedno telo. Prišao je bliže i spustio se u čučanj, odbacivši u stranu krhotine drveta. Ne. Dva tela. Jedno iznad drugog. Prevrnuo je ono gornje. Na svetlosti baterijske lampe video je lice koje je prepoznao.

Amerikanac.

Malon.

Ovde?

Ispod njega je ležala žena. Obuzeo ga je osećaj zabrinutosti. Kako je ovo bilo moguće? „Aleksandre.“

Keli je izašao iz skloništa s koferom u ruci.

Da li je drugi mrtvac bio s Malonom? Ili je bio protiv njega? Pucnjava koju je ranije čuo ukazivala je na borbu. Da li je onaj drugi bio iz SVR-a? Moguće. I više od toga. Verovatno. Odjednom ga je obuzela sumnja, osećaj klopke koja je postavljena, ali se nije aktivirala.

Keli je prišao bliže. „Da li su to Amerikanci?“

„Ovaj jeste.“

„Kako znaš?“

„Trebalo je da umre u Sibiru. Onaj tamo mogao bi da bude Rus, kao i oni u tvojoj kući.“

„Iznajmljeni auto“, rekao je Keli. „Moguće je da su nas pronašli preko njega. Savremena tehnologija to omogućava. Ja sam jednostavno pretpostavio da nas niko ne posmatra. Trebalo je sve da mi ispričaš još tamo u mojoj kući. Uradio bih neke stvari drugačije.“

Sada je bilo prekasno.

Ustao je. Ništa nije čuo u tami oko njih. Eksplozija je sigurno trebalo da dovede ovamo pojačanje. Ali ništa.

Možda su ovi bili jedini.

„Spremno je“, rekao je Keli, mahnuvši koferom. „Baterija će poslužiti bar nekoliko dana. Više nego dovoljno vremena pošto nam je potrebna samo do sutra.“

Njemu su se u glavi kovitlale nove mogućnosti. Načini da se pozabavi Amerikancima koji su mogli da osiguraju uspeh. Za svaki slučaj. Improvizuj. Razmišljaj. „Ponećemo svih pet bombi.“

„Teške su, Aleksandre.“

On se prisetio. Oko dvadeset kilograma svaka. „Možemo da ih prenesemo.“

I otići će drugim vozilom. Pretražio je Malonove džepove i našao ključeve.

„Trebaće nam stvari koje su u našim kolima“, rekao je Keli. A on je hteo svoj ruksak. „Ja ću ih doneti. Pripremi drugo oružje. Vratiću se da ti pomognem da ga prenesemo.“ Još jedna stvar.

Keli nikada nije imao priliku da mu objasni sve u vezi s Crkvom Svetog Jovana, Belom kućom i onim što je Talmedžov dnevnik otkrio. „Moraš da završiš ono što si počeo da mi pričaš tamo dole.“

„A ti moraš da mi objasniš za Sibir i Amerikance.“

POGLAVLJE SEDAMDESET DVA

Malon je otvorio oči.

Sneg mu je prekrivao lice i curio mu u okovratnik. Neko ga je drmusao i zvao ga po imenu. Prepoznao je lice. Jedan od agenata iz Mekdonaldsa. Hladnoća mu je stezala slepoočnice i borio se s otupelim čulima, ali već samo to što je išta osećao delovalo je kao dobar znak s obzirom na ono što se setio da se dogodilo.

Štala je eksplodirala, zatrpavši njega i Kasiopeju kršom. On je ležao pored nje, dok je drugi agent pokušavao da je razbudi. Uspravio se. Glava ga je bolela, a vrat mu je bio ukočen. Sve se vrtelo oko njega. Usta su mu bila suva, pa je uzeo malo snega i usisao ga. Dah mu je izbijao iz pluća o oblačićima bola, ali i olakšanja. Pogledao je na sat. Bilo je malo prošlo pet sati ujutro. Bili su u nesvesti nekoliko sati.

„Čekali smo što smo duže mogli“, rekao je jedan agent. „Onda smo došli i našli vas.“

Kasiopeja je sela i zagledala se u njega. „To je bolelo.“

„Tu si u pravu.“

„Šta se dogodilo?“ upitao je agent.

Teturavo se podigao na noge i udahnuo još hladnog vazduha, pokušavajući da istera osećaj ustajalosti iz grudi. „Zorinu se nije dopalo da bude zarobljen ispod zemlje. Zato je eksplozijom napravio sebi izlaz. Niste to čuli?“

„Bili smo petnaest kilometara odavde, u zgradi.“

„Šta je s onom dvojicom koje smo mi oborili?“ upitala je Kasiopeja.

„Obojica su mrtvi“, odgovorio je agent. „I dalje pokušavamo da otkrijemo kako su pratili Zorina.“

To zapravo i nije bilo tako teško. Kao što je Kasiopeja ranije pretpostavila, oni su uopšteno znali za skrovišta s oružjem, samo nisu znali pojedinosti, a pogotovo nisu znali za potezne mine. Zato su nastavili da motre i posrećilo im se. Ali oni više nisu predstavljali problem.

Pogledao je ka mestu gde je nekada bila štala. „Moramo nešto da pogledamo.“

Adrenalin, koji je najpre tromo kružio njegovim krvotokom, sada ga je peckao i podsticao na budnost. Pozajmio je baterijsku lampu od jednog agenta i krenuo prvi kroz mrak, pa pronašao onaj isti ulaz u podzemlje odranije, koji sada nije imao poklopac umesto koga je ostala samo pravilna rupa u zemlji.

„Taj metalni šaht usmerio je eksploziju pravo uvis, poput topa, umesto prema napolje“, rekao je. „Inače bismo bili mrtvi.“

Mora da je to bilo nekakvo sklonište od bombi ili možda neka prostorija koju je KGB napravio za neku specifičnu namenu. U glavi mu se i dalje vrtelo, pa je zastao na trenutak dok mu se pred očima nije razbistrilo.

„Vas dvojica stražarite tamo gore“, doviknuo je. „I niko nije čuo eksploziju? „Ovo je prava nedođija. Susedna farma je udaljena desetak kilometara.“

Sišao je u tamu nadajući se da nema više poteznih mina. Na dnu je naišao na poluotvorena metalna vrata, koja je pažljivo pregledao i zaključio da ništa na njima ne izgleda neuobičajeno.

Polako ih je otvorio i uperio svetlost unutra.

Prekidač je bio pričvršćen na zaobljeni spoljašnji zid, a kabl je vodio do sijalica na plafonu. Premišljao se da li da ih uključi, pa rekao neka se nosi i pritisnuo prekidač.

Sijalice su jarko zasvetlele.

Isključio je baterijsku lampu.

Kasiopeja je ušla za njim.

Bio je impresioniran raznovrsnošću materijala koji je ovde čuvan. Tu se nalazilo sve što je moglo da zatreba jednom preduzimljivom špijunu. U hladnjaku za led nalazile su se kocke plastičnog eksploziva, što je objasnilo kako je Zorin uspeo da se oslobodi. Pregledao je ručno oružje, puške dugih cevi i municiju, kao i zalihe za preživljavanje.

Ali nije bilo „RA-115“.

S jedne strane skloništa nalazio se dugački sto. Na njegovoj ploči nije bilo ničega. Ničega što bi ukazivalo da je tu nekada stajalo nuklearno oružje.

„Baš sjajno“, promrmljao je. „On je otišao, a mi i dalje nemamo pojma da li predstavlja opasnost ili ne.“

To što ranije nije uspeo da čuje razgovor koji se ovde vodio sada je predstavljalo veliki problem. Udario je dlanovima o zid u nemoćnom besu. Gnev je narastao u njemu poput mučnine, stežući mu grlo. Zabrljao je. I te kako. Dvojica agenata koji su bili na licu mesta trebalo je da budu uključeni kao podrška. Ali on je pokušavao da prikrije informacije. Ovo sklonište kao da mu se podsmevalo i, mada je bilo prostrano, i dalje mu se nije dopadao osećaj zatvorenosti u njemu. Pošto ovde više nije moglo ništa da se sazna, popeli su nazad na površinu zemlje.

„Da li su druga kola i dalje tamo na putu?“ upitao je jednog od agenata.

Rekli su mu da jesu, pa su on i Kasiopeja krenuli u lagani trk i našli ih parkirana na stazi gde je oboreno drveće sprečavalo prolaz. Ona je izgleda znala

šta Malon traži i oboje su se zagledali kroz zadnje prozore. Najlonska kesa koja je tu bila ranije sada je nestala.

„Dakle izgleda da su im ipak trebali malj, sekač za žicu i katanac“, rekla je.

Zaista je izgledalo tako.

Druga dvojica agenata su ih pristigli.

„Da li su naša kola ovde?“ upitao je on jednog od njih. „Dole blizu autoputa?“

„Nismo ih videli.“ Sve bolje od boljeg.

„On ima početnu prednost od nekoliko sati“, rekla je Kasiopeja. „Dakle, do sada je sigurno tamo gde je nameravao da bude.“

„Još gore, niko ne traga za njim.“ Bilo je vreme da se jave loše vesti.

Stefani je sedela za malim stolom u svojoj hotelskoj sobi Vratila se ovamo iz Ministarstva pravde nakon što je nazvala Denija i rekla mu da bi trebalo da otvori firmu za proricanje sudbine. On se samo nasmešio i rekao da nije potreban vidovnjak da pročita ljude. Pokazalo se da joj je nemoguće da zaspi. Napolju, četiri sprata niže, ćilibarska svetla obasjavala su ulaz u hotel, ispred koga su se zaustavljali i odlazili taksiji i iznajmljeni automobili. Slab sneg padao je kroz noćni vazduh, zadržavajući se na zemlji, ali se ne pretvarajući u led. Ovo će se pokazati kao loše kasnije u toku dana. Bolje vreme je značilo više ljudi, više skretanja pažnje, više mogućnosti za Zorina. Zazvonio joj je telefon.

„Nadam se da su vesti dobre“, rekla je kada se javila. „Nisu“, odgovorio je Koton. Saslušala je šta se dogodilo.

„Imamo kamere po celom gradu“, rekla mu je. „Narediću da se snimci proveravaju. Ta kola moraju negde da se pojave.“

„Pod pretpostavkom da Zorin dolazi u Vašington. On možda planira napad iz vazduha iz daljine.“

„Nebo pokrivamo bolje nego zemlju.“

„Prepušću to tebi. Mi smo se zaputili nazad u Belu kuću.“

Prekinula je vezu i odlučila da pusti u igru svoj dogovor s Foksom, pa pozvala Ličfildov broj. Kreten se brzo javio i ona mu je rekla da nemaju ništa i da je Zorin i dalje na slobodi.

„Nema dokaza da on ima nuklearku?“, upitao je Ličfild.

„Bojim se da nema.“

„Foks će želeti da se drži rasporeda.“

„Shvatam.“

„Biću u Beloj kući oko deset sati“, rekao joj je. „Ako bude ikakve promene, obavesti me i ja ću se pobrinuti da on smesta preduzme mere.“

„Ti ćeš biti prvi koga ću pozvati.“

Isključila je telefon, mrzeći sebe što je uopšte izgledala toliko kooperativno. I dalje je planirala da kasnije u toku dana da otkaz. Od pomisli da radi za ove ljude prevrtao joj se stomak. Dođavola, već i sam Ličfild bio je dovoljno loš. Mogla je da nade neki posao negde drugde. Možda će pratiti Kotonov primer i odseliti se u inostranstvo. Ta ideja oduvek ju je privlačila.

Telefon joj je ponovo zazvonio.

Luk.

Najzad.

Javila se i čula ženski glas.

„Zovem se Su Begin. Moj otac je Lorens Begin. Luk Danijels došao je da razgovara s njim.“

Ništa u vezi s ovim nije delovalo dobro. „Otkud vam Lukov telefon?“

„On je povređen. Konačno sam uspela da dobijem njegov telefon od medicinske sestre. Vaš broj je bio poslednji na listi poziva pa sam ga jednostavno pozvala. Da li vi poznajete Luka?“

Nju je obuzela jeza.

„Ja sam mu šefica. Recite mi gde se nalazite.“

POGLAVLJE SEDAMDESET TRI

Zorin se osetio bolje. Uspeli su da ukradu Malonov auto i stignu do Vašingtona bez problema. Zora je svanula sa slabim sunčevim svetlom i naletima vetra koji je terao olovno sive oblake nisko po nebu. Odneli su svih pet oružja i sve električne uređaje koji bi mogli da posluže kao dokaz da su bombe ikada bile u skloništu. Na putu do grada objasnio je Keliju šta se dogodilo u dači, ne izostavljajući ništa o onom Amerikancu, Malonu. Keli je zatim njemu preneo neke zapanjujuće informacije i on je sada lako mogao da razume zašto je Andropov bio uzbuđen zbog istorij skog detalja iz arhiva nepoznatog društva iz vremena američkog Rata za nezavisnost, na koje je pre četrdeset godina naišao pronicljivi sovjetski ataše.

Bila je to istina, kao što je Keli rekao, koju su ljudi jednostavno zaboravili.

Parkirali su se u garaži pored Junion stanice među bezbroj drugih kola. Nadali su se da niko ne traga za njihovim ili da se, ako i traga, neće setiti da ih potraži ovde. U prtljažniku su bile četiri bombe „RA-115“, spremne za aktiviranje. U skloništu mu je pala na pamet ideja kako da skrene Amerikancima pažnju i drži ih zauzete, uništavajući im i poslednji lažni osećaj sigurnosti.

Pre nego što su pronašli otvorenu gostionicu, osmotrili su Crkvu Svetog Jovana i otkrili nešto zapanjujuće. Zgrada je bila zatvorena zbog renoviranja i to već godinu dana. U toku su bile obimne prepravke koje su zahtevale da skele budu podignute do vrha zvonika. Ovde danas nije obavljano nikakvo bogoslužjenje. Keli se brinuo zbog toga i mislio je da će morati da uđu rano, pre nego što se ljudi okupe. Sada to neće biti neophodno, pošto je oko čitave građevine bila podignuta visoka privremena ograda. Kada se nađu iza nje, ne bi trebalo da ih iko uznemirava. To što okolo nije bilo nikoga takođe je pružalo mogućnost da među otpadom od građevinskog materijala sakriju plastičnu kesu koju su poneli iz iznajmljenog automobila.

Park Lafajet nalazio se tačno preko puta crkve. Iza njega se dizala Bela kuća, udaljena samo tri stotine metara. Impresivna zgrada je bila sva osvetljena u rano jutro, pripremala se da novi predsednik preuzme dužnost. Kada su dovršili izviđanje, brzo su se udaljili nekoliko blokova do gostionice i naručili doručak, koji su im upravo poslužili.

„Postoji još nešto o čemu moramo da razgovaramo“, rekao je Keli tihim glasom.

Stolove su munjevitom brzinom zauzimali rani gosti koji su se trudili da budu što pre usluženi. Zorin je načuo delove razgovora turista, političke rasprave i

tračeve. Ponovo je bio okružen svojim glavnim neprijateljima. Ali ovo nije bilo obično nedeljno jutro. Uskoro će ovde biti stvorena istorija.

I to na mnogo načina.

Pozabavio se kobasicama, jajima i tostom.

„Nećemo otići odavde danas, zar ne?“, upitao je Keli ne podižući glas.

Zagledao u svog druga. Nije bilo svrhe lagati. „Ja neću.“

„Od trenutka kada sam otvorio vrata i ugledao te“ naglasio je Keli, „znao sam da je došlo i moje vreme. Zatim mi je ono što se desilo u mojoj kući razjasnilo neke stvari. Prestar sam da budem u bekstvu i svake sekunde se osvrćem preko ramena. Pitajući se da li je današnji dan taj u kome će me konačno pronaći.“

Razumeo je tu paranoju. Svaki oficir koji je služio u inostranstvu ju je iskusio. Življenje u laži je sa sobom nosilo obavezu polaganja računa pred istinom. Ali uvek je postojala mogućnost za izbegavanje kazne. Ako bi bio razotkriven ili se nađeš u nevolji, trebalo je samo da se vratiš kući u SSSR.

Ali ta mogućnost više nije postojala.

„Nemamo kuda da odemo“, promrmljao je.

Keli je klimnuo glavom. „Niko nas ne želi, Aleksandre. Mi smo sve što je ostalo od onoga što je nekada postojalo.“

U mislima se vratio u vojnu školu, pa zatim centar za obuku KGB-a. U to vreme nikada ne bi mogao da zamisli da će ostati poslednji od svih.

„Shvatio sam“, rekao je Keli, „daje ovo za tebe bila misija bez mogućnosti povratka. Hoću da znaš da je ovo i za mene karta u jednom pravcu. Kada ono eksplodira, i ja odlazim s njim.“

„Ti si dobar i odan oficir.“

„Ja sam rođen u KGB-u“, odgovorio je Keli. „I moji roditelji bili su oficiri Službe i podigli su me da i ja budem to isto. Nisam poznavao nikakav drugi život, mada sam živeo u izmišljotini dugo, dugo vremena.“

On je takođe proživeo tu kontradikciju.

Što nije bilo dobro.

Bio je iznenađujuće gladan. Gostionica je bila ispunjena primamljivim mirisom vrele kafe. Dao je znak rukom konobarici da bi želeo još nešto da poruči.

Keli se osmehnuo. „Izgleda kao da osuđeni na smrt uvek mogu da jedu.“

„Sada razumem i zašto. Ima nekog mira u znanju da će uskoro sve biti završeno.“

„Jedino se kajem“, rekao je Keli, „što se nikada nisam ženio. Voleo bih da sam to iskusio.“

„Moja supruga bila je dobra žena koja je premlada umrla. Ali sada mi jedrugo što je otišla. Možda ne bih imao hrabrosti da uradim ono što mora di se uradi da je ona još živa.“

Bila je tu i Anja.

Trebalo je da je pozove i oprostí se. Odlagao je to, znajući da možda neće moći da joj kaže istinu. Ona se sama javila da potraži dnevnik. Činjenica da im on više nije potreban bila je važna i trebalo je da joj to kaže. I dalje je nosio mobilni telefon koji je kupio u Irkutsku, uključen već nekoliko sati, ali ni ona još nije pokušala da pozove njega.

„Poneo si svih pet s razlogom“, rekao je Keli.

Zaista jeste, i sada je jednu držao pred nogama ispod stola, bezbedno zatvorenu u elegantnu aluminijumsku kutiju.

„Vreme je da mi kažeš zašto.“

„Moramo da se postaramo da Amerikanci budu zauzeti. Pošto znam tvoje namere, postoji nešto što možeš da uradiš da obezbediš naš uspeh. Pretposlednje iznenađenje za glavnog neprijatelja.“

Keliju se to izgleda dopalo. „Reci mi.“

Kasiopeja je ušla u Plavu sobu. Ona i Koton došli su iz Virdžinije pravo ovamo u Belu kuću. Prostor ovalnog oblika je bio u skladu sa svojim nazivom, ukrašen upadljivim plavim tepisima i istim takvim draperijama. Vrata su vodila u susedne prostorije, a jedna zastakljena gledala su na južni travnjak i deo Vrta ruža, kao i drveće magnolija koje se pružalo prema bledom suncu. Nameštaj je bio uklonjen i zamenjen redovima tapaciranih stolica okrenutih prema podijumu ispred jedinog kamina u prostoriji. Naspram podijuma blizu spoljašnjih vrata stajala je televizijska kamera. Unutra nije bilo nikoga i sva vrata su bila blokirana baršunastim konopcima.

„Ovde će se uskoro dešavati mnogo toga.“

Okrenula se i videla Denija Danijelsa.

„Nismo uspeli da mnogo kažemo kada ste bili ovde pre nekoliko sati“, nastavio je on.

„Dobro je ponovo vas videti“, odgovorila je Kasiopeja. Predsednik je stao pored nje.

„Koton razgovara s Edvinom“, rekla je. „Ja sam odlučila da dođem ovamo i bacim pogled.“

„Ovo je impresivan prostor. Danas će primiti novog predsednika.“

„Ne zvučíte oduševljeno zbog toga.“

„Nedostajaće mi ovaj posao.“

„A vaši planovi za budućnost?“

Ona je znala za njega i Stefani, kao jedna od šačice upućenih u istinu. Taj zatvoreni krug uključivao je samo predsednika, prvu damu i Edvina Dejvisa. Ona je ušla u njega slučajno u vreme jedne druge krize pre nekoliko meseci. Koton je osetio da ona nešto zna, ali se oduprla svim njegovim naporima da sazna više. Ako ništa drugo, zaista je umela da čuva tajnu.

„Polin i ja smo se pozdravili. Nećemo više živeti zajedno“, saopštio joj je on skoro šapatom. „Ali, kao što sam rekao, nije ti potreban padobran da skočiš iz aviona. Padobran ti je potreban da iz aviona skočiš dvaput.“

„Uvek ste umeli da postavite stvari pod pravi ugao. Nedostajaće mi to.“

Slegnuo je ramenima. „Nostalgija nije više ono što je nekad bila.“

„Koton je prilično ljut na sebe.“

„Nije njegova greška što je Zorin odlučio da sebi otvori izlaz eksplozivom. Pitanje je, imamo li čega da se plašimo?“

Kada su stigli ovamo, rečeno im je da je Tajna služba proverila bunker u potrazi za radijacijom i nije otkrila dovoljannivo da bi izvukla bilo kakve zaključke. Takođe im je rečeno da je Luk Danijels povređen i da se nalazi u bolnici.

„Ima li vesti od Luka?“, upitala je.

„Stefani je tamo. Uskoro bi trebalo da čujemo nešto.“

Posmatrala ga je dok je razgledao praznu sobu. „Da li polaganje zakletve dugo traje?“

Odmahnulo je glavom. „Vrhovni sudija primiće zakletvu, prvo potpredsednika, a zatim i predsednika. Mi ćemo svi stajati i zevati u kamere. Petnaest do dvadeset minuta najviše. Bez govora. To je sve za sutra i što se tiče javne ceremonije ispred Kapitola. Pola sata i završili smo. Ali Foks namerava da se zadrži malo duže.“

Morala je da kaže: „I dalje nemamo konkretnih dokaza da su nuklearne bombe tu.“

„Jesu. Mogu to da osetim.“

Njena čula bila su slično nadražena.

„Trebaćeš nam ovde da motriš“, rekao je on. „Ti i Koton jedini ste koji mogu sa sigurnošću da identifikuju Zorina i Kelija.“

Oboje su provirili kroz prozor kuće na Ostrvu princa Edvarda.

„Vraćate li se sutra u Tenesi?“

Klimnuo je glavom. „Vraćam se kući.“

Izgledalo je da nije prisutan, da je negde drugde, daleko.

„Imam loš osećaj u vezi s ovim“, promrmljao je. „Stvarno loš osećaj.“

* * *

Zorin je završio s objašnjavanjem svog plana, zadovoljan što se Keli složio s pristupom koji je izabrao.

Konobarica im je donela drugu porudžbinu.

„Ti shvataš“, rekao je Keli, „da ćemo mi biti prvi koji će zadati direktan udarac glavnom neprijatelju.“

Zaista i hoće, što je njemu nešto značilo. Imao je osećaj da je nešto postigao. Najzad.

Pružio je ruku Keliju. „Zajedno ćemo ovo uraditi za domovinu.“

Stegnuli su jedan drugog u čvrst zagrljaj. Drugovi kojima je izgleda bilo drago što će se ovo završiti na ovaj način.

„Pojedi to“, rekao je Keliju. „Ja moram da obavim jedan poziv.“ Dohvatio je svoj ruksak i izvadio telefon. „Potrajaće samo trenutak i izaći ću napolje.“

Ustao je od stola i opazio sat na zidu iza šanka.

7.50.

Ostalo je još četiri sata.

POGLAVLJE SEDAMDESET ČETIRI

Stefani je kolima koja joj je obezbedila Bela kuća stigla do bolnice u Manasasu u Virdžiniji. Kada je saznala za Luka, pozvala je Denija, koji joj je rekao da odmah krene tamo. Čim je stigla do bolnice, srela je Su Begin i saznala da je Luk pretrpeo kontuziju i bronhijalnu traumu od opasne izloženosti dimu. Bio je u nesvesti i podvrgnut pročišćavanju pluća kiseonikom. Na svu sreću, nije imao opekotina. Bio se bacio ispod masivnog kreveta, koji se urušio, ali ga je štitio dovoljno dugo da ga Su izvuče napolje. Izgleda da je ta žena rizikovala život da ga spase. To je Stefani delovalo neverovatno, dok nije saznala da je ona pripadnica rečnih trupa.

Stefani je stajala pored Lukovog kreveta i gledala u mlađeg Danijelsa. On je bio dobar agent koga je na nju uputio stric, ali se istakao uzornim radom i rezultatima. Čak ga je i Koton hvalio. Doktor joj je rekao da će Luk biti dobro, ali će nekoliko dana biti izbačen iz stroja. Ali ona je morala da sazna šta je uopšte ponovo radio u toj kući.

Su su pozvali u sobu njenog oca. Dok su se izvlačili iz kuće, stariji čovek doživeo je jak napad astme i sada je bio u polukomatoznom stanju, ali je trebalo da se brzo povraća. Srećom, hitna pomoć i lokalni vatrogasci na vreme su stigli na lice mesta i brzo prebacili obojicu muškaraca pravo u bolnicu. Ona nije navaljivala na Su, pošto je videla da je uznemirena zbog oca, i htela je da proveriti kako je Luk. Ali vreme je isticalo.

Podne se brzo približavalo. Svoj policiji u krugu od osamdeset kilometara oko prestonice dostavljen je broj tablica i opis vladinih kola ukradenih u Virdžiniji. Snimci kamera za kontrolu saobraćaja pregledani su zbog male šanse da bi na njemu moglo da se pojavi traženo vozilo. Ali ona je znala da se takvi srećni slučajevi dešavaju samo na televiziji. Bilo je toliko mnogo ljudi u gradu. Previše kola. A postojalo je na stotine kamera i bezbroj sati snimljenog materijala koji je trebalo pregledati.

Tajna služba je pregledala tajno sklonište, ali nije pronađen nikakav trag. od „RA-115“. Još gore, nisu imali pojma kako Zorin izgleda. U bankama podataka SAD nije bilo njegovih fotografija, a Rusi nisu bili spremni da im neku dostave, pod pretpostavkom da su i oni imali neku noviju. Čovek već dugo nije bio u igri. Ali Koton i Kasiopeja mogli su odmah da ga prepoznaju. Pokazalo se da je i Keli težak slučaj, jer su o njemu znali malo ili nimalo. Pod njegovim imenom nije izdat američki pasoš, niti kanadska vozačka dozvola, u novije vreme. To nije bilo neobično, jer je čovek bio obučen da bude nevidljiv. Kanadske vlasti razgovarale

su s njegovim komšijama i poslodavcima, ali nisu pronašli njegove fotografije iz sadašnjeg vremena. Izgleda da se klonio foto-aparata.

Vrata su se otvorila i Su je ušla u Lukovu sobu.

„Kako je tvoj tata?“

„Biće dobro. Ali ostaće ovde nekoliko dana.“

„Moram da znam šta se dogodilo.“

„Trojica ljudi napali su kuću zapaljivim bombama. Ja sam uspela da umaknem kroz prozor. Čula sam neke pucnje iznutra. Vatrogasci su mi rekli da su pronašli telo, dakle mora da je Luk sredio jednog od njih. Ja sam ustrelila drugu dvojicu napolju. Izvukli smo tatu napolje, ali on je doživeo napad astme. Luk je ostao unutra.“

„Da li znaš zašto?“

Su je odmahнула glavom. „Nisam bila tamo kuda su tata i Luk otišli. Čuvala sam stražu ispred spavaće sobe. Došli su po Talmedžov dnevnik, ali nemam pojma šta su pronašli, ako su uopšte išta i pronašli.“

A ipak je Luk rizikovao život ostajući u zapaljenoj kući.

Zazvonio je telefon.

Ali ne njen. Telefon Anje Petrove. Od toga je osetila jezu niz kičmu. „Da li bi mogla na minut da sačekaš napolju?“, upitala je. Kada je Su izašla ona je našla telefon u svom džepu, gde ga je stalno nosila otkad ga je Luk uzeo iz uništenih kola Petrove. „Anja“, rekao je muški glas kada se javila. „Ne, družo Zorine, ovo nije Anja.“ Ćutanje.

„Ja se zovem Stefani Nel. Radim za Ministarstvo pravde SAD. Znamo šta radite.“

„Sumnjam u to.“

„Možete li da budete sigurni u to? Imam ovaj telefon „Gde je Anja?“

„Mrtva je.“

Ponovo ćutanje.

„Kako je umrla?“

„U sudaru, pokušavajući da pobegne od nas.“

Odlučila je da proširi svoj blef.

„Znamo da ste u Vašingtonu i da imate oružje. Preuzeli smo kontrolu nad onim skrovištem u Virdžiniji.“

„To nije važno. Kao što ste videli, prazno je.“

„Da li ste poneh svih pet sa sobom?“

„Pet čega?“

Nije naseo, ali šta je i očekivala? Ovo je bio čovek koji je igrao igru u vreme kada je to zaista bila prava igra.

„Nećete stići do Bele kuće“, rekla je.

„Ja sam već tamo.“

I prekinuo je vezu.

Istina ili laž? Bilo je nemoguće reći. Ona je dala sve od sebe da ga uzdrma, ali on je ostao miran, čak i kada je saznao da mu je ljubavnica mrtva. Ali nije imala pojma koliko su njih dvoje bili bliski. A čak i ako je ta veza bila nešto posebno, čovek kao što je Zorin ne bi ništa odao.

Spustila je pogled na Luka.

Ono što je on znao upravo je postalo još važnije.

Zapravo, on je bio jedini trag koji im je preostao.

* * *

Zorin je stajao ispred gostionice, na hladnoći, pokušavajući da sačuva pribranost.

Isključio je telefon. Anja je mrtva?

Nije doživeo takav osećaj gubitka od smrti svoje žene, ali sada se u njegovu utrobu vratio poznati bol. Anja je voljno prihvatila njegov cilj, čineći ga svojim sopstvenim i postajući aktivni partner. Da li su se njih dvoje voleli? To je bilo teško reći, pošto nijedno od njih nikada nije izražavalo mnogo emocija. Ali odnos im je bio zadovoljavajući. Saznanje da ona više nije živa samo je učvrstilo odluku koju je već doneo.

Ovo će biti njegova poslednja misija.

Žena na telefonu – Stefani Nel – znala je samo deliće cele priče. On je u igri bio dovoljno dugo da pročita blef. Znala je za „RA-115“, ali nije imala pojma da li je ijedna bila u onom bunkeru. I svakako nije imala pojma gde se on trenutno nalazi.

Ali znala je šta mu je meta.

Bela kuća.

Na njenu žalost, od toga neće imati nikakve koristi.

Oni ga uopšte neće ni videti da dolazi.

Stefani nije znala na koji način bi mogla ponovo da uspostavi kontakt. Zorin je nestao, i dalje je bio tamo negde napolju na slobodi, a njegov telefon sigurno je bio isključen i uskoro će biti uništen. „Su“, pozvala je.

Mlada žena je ponovo ušla u bolničku sobu. „Nema šanse da razgovaram s tvojim ocem?“

„Neće biti pri svesti bar do sutra. Doktor kaže da je imao sreće što ga dim nije ubio.“

To je sužavalo njene mogućnosti.

Aparat pored Lukovog kreveta nastavio je da iscrtava svoju zelenu liniju na ekranu, ispuštajući blage pištave zvuke kao elektronski sat. Pružila je ruku i pritisnula dugme kojim će pozvati nekog od osoblja. Bilo je vreme da primeni svoj autoritet. Pojavila se medicinska sestra i ona joj je rekla da nade Lukovog lekara. Kada je naišla na otpor, pokazala je značku i dala na znanje da ovo nije molba. Sestra se na kraju povinovala i izašla iz sobe.

„Reci mi sve što znaš“, obratila se Su. „Kao što možeš da vidiš, nisam raspoložena za gluposti.“

„Tata je ispričao Luku za dnevnik u posedu Društva, koji je napisao Bendžamin Talmedž. Rekao je da ga je Čaron možda sakrio negde u kući. Tata je mislio da zna gde bi mogao da bude, pa smo otišli da proverimo.“

I Petrova je tražila to, pa je sada razumela zašto je Luk rizikovao svoj život. „A ti nemaš pojma zbog čega je taj dnevnik značajan.“

„Tata nikada nije govorio o tome do pre dva dana. Ali rekao je Luku da je pre mnogo vremena neki Sovjet možda pregledao dnevnik.“

O čemu je takođe izvestio i Piter Hedland.

Lekar je ušao u sobu i ona mu je rekla da hoće da Luk dođe svesti.

„To je nemoguće“, odgovorio je on. „Previše je opasno. On mora da se probudi sam od sebe.“

Znala je da će odgovor biti takav, pa je ponovo izvadila značku i rekla: „Mogu samo da kažem, doktore, da je ono o čemu je ovde reč od vitalne važnosti za ovu zemlju. Ostalo mi je manje od tri sata da nešto otkrijem i moram da razgovaram s mojim agentom. Uveravam vas da bi Luk želeo da ovo uradite.“

Covek je nepopustljivo odmahnuo glavom.

Ona je morala da zna. „Postoji li neki stimulans koji će ga izvesti iz nesvesnog stanja?“

„Postoji, ali ja mu ga neću dati.“

Su je zakoračila prema krevetu i povukla Luka u uspravan položaj, pa ga jako ošamarila.

U redu, i to je moglo da upali.

Lekar je krenuo da je zaustavi, ali Stefani ga je sprečila u tome izvukavši oružje.

„Izlazi napolje“, rekla je.

Na čovekovom licu video se šok dok se žurno udaljavao.

Su je ponovo ošamarila Luka, pa ga prodrmusala. Zakašljao se, otvarajući oči kao neko prenut iz sna, dok su mu se ženice polako vraćale u žižu. Imao je tamne podočnjake. Na licu mu se videla dvodnevna brada. Nije se ponašao kao da je pri sebi.

„Ovo deluje na terenu“, rekla je Su.

Stefani se osmehnula. Zaista je delovalo. „Luk, hoću da se probudiš.“ Mogla je da vidi kako on iz sve snage pokušava da uradi upravo to. „Moram da znam da li je bilo išta da se pronađe u toj kući.“ Skrenula je pogled prema Su i zaključila da nema izbora, pa joj je klimnula glavom i još jedan šamar je protresao Lukovu glavu.

Oči su mu se razrogačile i pogledao je pravo u Su. „Da li si me ti to... ošamarila?“

Ona se iscerila. „Da, ali s najdubljim poštovanjem.“ Protrljao je obraz. „To je bolelo.“

„Da li si čuo šta sam pitala?“ ubacila se Stefani. „Da, shvatio sam. Ali teško mi je da dišem.“

Oko glave su mu bile obmotane cevčice za kiseonik koje su vodile pravo do njegovih nozdrva. Dala mu je trenutak da uživa u nekoliko udisaja čistog vazduha.

„Krov se srušio“, rekao je. „Kako sam se izvukao?“

Stefani je pokazala na Su. „Ona ti je spasla glavu.“

„Izgleda da sam tvoj dužnik.“

Stefani je izvadila mobilni i ukucala broj. Kada je veza uspostavljena, aktivirala je spikerfon. Deni je čekao njen poziv, i sam svestan da su u bezizlaznoj situaciji bez onoga što je Luk možda saznao.

„Talmedžov dnevnik je... u kući“, rekao je Luk. „Čitali smo ga. Begin i ja.“ Protrljao je glavu. „Ali mi... nismo završili... pre nego što je počela pucnjava.“

„Kuća je skoro izgorela“, rekla je Su. „Ali i dalje stoji.“

„Dakle, dnevnik je nestao“, rekao je jedan novi glas.

Denijev. Iz telefona.

Luk je video aparat u njenoj ruci. „Ne, nije.“

„Pričaj nam, Luk“, rekao je Deni. „Kroz kapiju mi ulazi cela vlada SAD. Da li treba da ih uklonim odavde?“

„Taj dnevnik“, odgovorio je Luk, „nalazi se u ormariću otpornom na vatru u plakaru u glavnoj spavaćoj sobi. To je tajna odaja za koju je Begin znao.“

Činilo se da mu je potrebna sva snaga da izgovori ove reči. Ona mu je dala znak da treba da se opusti.

„Stefani, ti si najbliža od svih naših ljudi“, rekao je Deni. „Petrova je očajnički želela taj dnevnik. Potreban nam je.“ *A Zorin ga nema, pa ipak nastavlja da ide dalje.* „Idem tamo odmah.“

„Poslaću ti neku pomoć helikopterom. Ali stigni tamo prva i sve proveri.“

Malon je zurio u Denija Danijelsa. Kada je stigao poziv od Stefani, predsednik je došao iz hodnika na drugom spratu u salon gde su on i Edvin Dejvis uspostavili krizni štab. U prizemlju je vladala ogromna gužva. Bilo je previše ljudi da bi postojao makar i privid neke privatnosti. Novo osoblje poletno je počinjalo da zauzima svoja mesta dok je staro raščišćavalo svoje pisaće stolove.

„Trebalo da odem do te kuće“, rekao je Malon predsedniku.

Danijels je odmahnuo glavom. „Ti i Kasiopeja ste jedini koji tačno znaju kako Zorin i Keli izgledaju. Oboje ćete mi biti potrebni u centru bezbednosti. Svuda imamo kamere. Videćemo da li ćete primetiti jednog od njih pored ograde.“

„Pa i nije baš neka naročito jaka odbrana.“

„To je sve što imamo.“

„Zar vi ne bi trebalo da budete dole i dočekujete goste?“

„Kao da me je briga za to. I uzgred, njih boli dupe za mene. Ja sam već ispričana priča.“

Do sada nisu uspeli da pronađu kola koja je Zorin ukrao, ali agenti su i dalje pregledali snimke saobraćajnih kamera. Sve službe su dobile upozorenje da budu na oprezu, ali procenjeno je da će danas i sutra u gradu biti skoro milion ljudi.

„On ima bombu“, rekao je Danijels. „I ti i ja to znamo.“

Malon se slagao. „Možda ima i više od jedne.“

„Pokušaće da digne celo ovo mesto nebu pod oblake“, naglasio je Danijels. „A mi ne možemo da uradimo baš ništa u vezi s tim osim da izazovemo opštu paniku. A ako smo pogrešili? Cena koju bismo platili bila bi pakleno visoka.“ Danijels se rezignirano zagledao u njega.

Manjak konkretnih dokaza o nesumnjivoj pretnji i dalje je činio njihov slučaj gotovo nedokazivim.

„Ne znam zašto ne obavimo tu prokletu svečanost polaganja zakletve na Kapitolu, bila nedelja ili ne bila. Ako je ideja da se poštuje dan posvećen Gospodu, radićemo danas vrednije nego sutra.“

Malon je čuo frustraciju u predsednikovom glasu.

„Stručnjaci mi kažu da Zorin mora da priđe blizu“, nastavio je Danijels, „što znači da mora vući taj kofer sa sobom.“

Kao i malj, sekač za žicu i katanac, koje se Zorin potrudio da ponese. Danijels je bio u pravu. Nadgledanje okolnih kamera izgledalo je kao pametan potez.

Ustao je.

Kao i predsednik, obučen u elegantno odelo s kravatom. Sutra će nositi crnu kravatu i frak na svom poslednjem izlasku na podijum ispred Kapitola.

„Takođe su mi rekli da to nije kao na televiziji“, dodao je Danijels. „Na tim stvarčicama nema digitalnog brojača koji otkucava. Napravljene su davno pre nego što je to uopšte i postojalo. Zapravo, uopšte nema brojača. To bi značilo previše pokretnih delova. Napravili su ih jednostavno. Da se aktiviraju, potrebno je samo da se povuče prekidač unutra ili sklone žice s baterije. To prekida napon, zbog čega raste temperatura koja pokreće reakciju. Ali, ako je temperatura dovoljno visoka i taj prekidač se pokrene, nema načina da se reakcija spreči.“

Njemu se nije dopalo kako to zvuči.

„Mislio sam da bi trebalo da znaš“, napomenuo je Danijels. „Za svaki slučaj. Ja ću biti u prizemlju. Radiću ono što bivši predsednici rade.“ Malon je pogledao na sat. 10.20.

Još sat i četrdeset minuta.

POGLAVLJE SEDAMDESET PET

Zorin je našao Crkvu Svetog Jovana.

Stigao je do nje kroz bezbrojne bočne ulice, blokovima udaljene od Bele kuće, držeći se podalje od prometnih ulica prema kojima su bila okrenuta ulazna vrata kuća. Skupio se u svom kaputu da se zaštiti od hladnoće i ostao budan, pazeći na sigurnosne kamere, ili nekoga ko će slučajno naleteti na njega, ili bilo šta što bi moglo da ga zaustavi, potpuno svestan svoje ranjivosti. Naročito posle telefonskog razgovora s onom Amerikankom. Ovo je svakako bio najvažniji trenutak.

Na svu sreću, prostor iza crkve bio je pun drveća i živih ograda koje su mu pružale dovoljno zaklona. Ranije, dok je još bio mrak i pre nego što je iko još mogao da bude uzburan, on i Keli sakrili su kesu s alatom. Sada je nosio samo aluminijski kofer, još jednu stvar koja ga je činila upadljivim, ali uspeo je da se prošunja niz uličicu iza susedne zgrade i zatim neopaženo provuče kroz ogradu na gradilište.

Zastao je na trenutak i provirio prema parku Lafajet, udaljenom manje od stotinu metara, odakle je dopirala jaka buka od ljudi koji su se okupljali tamo i popunjavali za saobraćaj zatvoreni deo Avenije Pensilvanija ispred Bele kuće. Vozilima je prolaz tuda bio zabranjen već dvadeset godina, ali pešaci su mogli slobodno da se kreću.

Danas će na tom mestu vladati gužva.

Ograda oko crkve predstavljala je savršen zaklon pošto je bila prekrivena crnim najlonom koji je potpuno zaklanjao pogled. Na nekim mestima se pored ograde uzdizalo ogolelo drveće, debala crnih i tvrdih poput gvozda. Razmišljao je o činjenici da je crkva zatvorena zbog renoviranja kao o znaku, ne od boga, pošto on nikada nije postojao u njegovom životu, nego pre od sudbine. Možda je to bio poklon od palih drugova, koji su posmatrali njegovo napredovanje i podsticali ga da nastavi.

Keli mu je rekao sve što je trebalo da zna o crkvi i on je brzo prošao sa severne strane zgrade, noseći sa sobom teški aluminijski kofer i plastičnu kesu. Pažljivo je koračao, pošto su mu se čizme povremeno klizale po napadalom snegu. Ispod skela, među žbunjem i drvećem, iza crne gvozdene ograde, spazio je ulaz u podrum. Spustio je kofer i kesu i pronašao u njoj sekač. Ulaz je bio zatvoren s dve metalne ploče na šarkama i zaključan novim sjajnim katancem. Keli mu je ispričao kako je obišao crkvu i kako ga je vodič odveo i u podrum. Podzemni prostor bio je

iznenađujuće veliki i dodat je građevini dvadesetak godina nakon što je crkva podignuta.

Presekao je rezu i katanac je spao zvekećući po tlu.

Vratio je sekač u kesu pa otvorio metalne ploče, ispod kojih su se ukazale betonske stepenice. Prvobitna zamisao je bila da Keli zameni katanac novim, kupljenim ranije, i zaključa ga unutra. Pored održavanja nedeljne službe, to bi bio način da se ne privlači pažnja na činjenicu da je neko dole. On bi ušao nekoliko sati ranije i jednostavno čekao podne. To što je crkva zatvorena menjalo je stvari i uz to omogućilo Keliju da obavi mnogo važniji zadatak.

Ipak, on je zaključio da bi bilo mudro da primeni malo lukavstva.

Prvo je uneo kofer i najlonsku kesu u podrum. Zatim je zakačio novi katanac na jednu ploču vrata i zatvorio ih, puštajući da se ploče polako preklope jedna preko druge. Samo iz neposredne blizine moglo se videti da katanac nije obuhvatio kuke na obe ploče na vratima.

Sišao je niz stepenice, našao prekidač i upalio svetla na plafonu. Jarko osvetljen prostor obuhvatao je nekih petnaest kvadratnih metara. Po podu je bila razbacana razna oprema, a po plafonu i zidovima pružala se mreža cevi, žica i ventila. Izgledalo je da su to delovi sistema za grejanje i hlađenje i električni vodovi. Mašinerija je brektala, izbacujući topao vazduh gore u crkvu, ali delimično zagrevajući i sam podrum.

Skinuo je kaput i rukavice.

I zagledao se u suprotni zid.

* * *

Stefani se izvezla iz Manasasa i pomoću navigacije na svom smartfonu pronašla Čaronovo imanje. Su je bila u pravu. Vatra je progutala kuću. Najveći deo krova bio je pretvoren u pepeo, jedno krilo se srušilo, ali središnji deo i drugo krilo su još imali oba sprata. Čitavo mesto pretvorilo se u ugljenisanu, zadimljenu masu koja više nije odisala nikakvim izobiljem.

Vatrogasci su otišli i prizor je bio skoro sablastan. Izgoreli okviri prozora koji su još stajali uspravno delovali su kao mračne senke na čađavoj fasadi. Oblaci su lebdeli na vetru, zaklanjajući slabašnu svetlost sunca i preteći novim snegom. Požurila je prema izgoreloj kući, podižući okovratnik da se zaštiti od hladnog vetra. Oko cele kuće bila je razvučena žuta traka za obeležavanje mesta zločina, što je bilo razumljivo s obzirom na to da su trojica ljudi ovde poginuli prošle noći. Istražitelji će se verovatno vratiti u toku dana, pa je morala da požuri.

Vreme je isticalo.

Malon i Kasiopeja izašli su kroz kapiju Bele kuće na Aveniju Pensilvanija. Deo ulice namenjen isključivo za pešake, koji se prostirao ispred Severnog travnjaka, bio je pun ljudi. Bilo ih je toliko da su se sigurnosne kamere pokazale kao beskorisne. Ova kapija je obično retko korišćena i bila je zatvorena iz bezbednosnih razloga. Ipak, u filmovima i na televiziji su uvek snimali upravo nju kao navodni glavni ulaz i izlaz. Rečeno mu je da je ovde razdaljina od ograde do prednjih vrata Bele kuće samo šezdeset metara. To uopšte nije bilo mnogo. Suprotna strana zgrade bila je izdvojena s nekoliko ari zemlje koja je činila Južni travnjak, a Istočno i Zapadno krilo su bili zaštićeni Avenijom Egzekjutiv. Vozila su koristila druge kapije postavljene s istočne i zapadne strane kompleksa, daleko od same zgrade.

Odlučili su da patroliraju zajedno pošto nisu mogli da znaju kako će Zorin i Keli da priđu ovamo. Agenti su i dalje tražili na kamera bilo šta sumnjivo, a celo obezbeđenje Bele kuće je bilo podignuto na nivo uzbune. Prići kolima igde blizu bilo je gotovo nemoguće. Ovde, na severnoj strani, gomila ljudi je nudila pristojnu izolaciju, a ulice oko parka Lafajet bile su zatvorene za saobraćaj. Na južnoj strani nalazile su se brojne kapije, sve opremljene složenim uređajima za zaustavljanje svake vrste upada. Ali s nuklearnim oružjem jačine šest kilotona sam dolazak do kapije obavio bi posao.

Setio se šta mu je Danijels rekao. Prekidač unutra se uključi. Ako toplota ne bi dostigla kritični nivo, sve bi bilo u redu. A ako bi se desilo suprotno? Onda, bum!

„Toliko mnogo ljudi“, promrmljala je Kasiopeja.

„Ali on mora da nosi kofer, zato se usredsredi na to.“

Na hladnoći su svi bili ušuškani u zimsku odeću, ali su retki bili oni koji su nosili bilo šta veće od ranca preko ramena. Mnoga deca sedela su roditeljima na ramenima, da bace pogled na čuvenu belu građevinu iza crne gvozdene ograde. Svi su čavrljali uzbuđeno i u strahopoštovanju što se nalaze ovde. On je znao da na južnoj strani zgrade zvaničnici ulaze unutra. Predstojao je prenos vlasti, a s njom i odanosti.

Njegov telefon je zavibrirao.

Izvadio ga je i javio se.

„Našli smo automobil.“

Zaustavio se. „Reci mi više.“

„U Petnaestoj ulici, kreće se na jug. Kamere su ga pronašle.“

Znao je da ogromna zgrada Državnog trezora zaklanja Belu kuću od Petnaeste ulice. Ali odmah iza te čuvene zgrade put je vodio tačno pored Južnog travnjaka i Elipse. Vozila su mogla da uđu u kompleks kroz kapiju.

„Jeste li sigurni?“

„Upravo smo dobili snimak. To su ta kola. Kreću se brzo.“

Stefani je obazrivo ušla u izgorelu ljušturu kuće i videla da stepenište više ne postoji, ali na tom mestu bile su ostavljene merdevine preko kojih se moglo popeti na drugi sprat. To je značilo da će se istražitelji vratiti.

Popela se uz aluminijske prečage, shvatajući da je ovo prvi put da se popela na merdevine decenijama unazad. Bilo je zanimljivo kako je poslednjeg dana svoje karijere postala terenski agent i radila ono što su inače radili muškarci i žene zaposleni kod nje. Činilo se da je bilo ironije u ovom finalu, ali ona je želela da nikada nije došlo do njega.

Balkon na drugom spratu s kog se nekada pružao pogled na ulazni foaje je nestao, a merdevine su vodile gore do i dalje prohodnog hodnika prema izgorelim vratima druge sobe na suprotnom kraju. Luk joj je rekao da je to glavna spavaća soba. Su je ispričala da su vatrogasci stigli na vreme da ugase vatru pre nego što je zahvatila tu stranu kuće. Sada je skoro sve ogoljeno, krov skoro da nije postojao, a sneg je prekrivao one delove koji su ostali dovoljno čvrsti da izdrže njegovu težinu.

Pogledala je na sat. 10.46.

Do podneva su ostala 74 minuta.

Iako je pod delovao bezbedno a zidovi srazmerno čitavi, svaki korak joj je bio oprezan, a drvo je škripalo na vetru svuda oko nje. Ušla je u spavaću sobu bez problema i videla da u njoj više nema plafona, a veći deo nameštaja se pretvorio u gomile ugljenisanog materijala. Našla je vrata plakara i ušla unutra, prešavši preko pocrnelih greda otpalih s plafona koje su joj preprečavale put. Dim se i dalje podizao s nekoliko užarenih mesta. Spazila je tajnu nišu o kojoj je Luk govorio i ormarić u njoj. Izgledao je neoštećeno. On joj je rekao da je kada je počela pucnjava ubacio dnevnik u donju fioku i zatvorio je.

Dobar potez proistekao iz hladne glave.

Provukla se kroz još krša i uspela da dohvati ručku donje fioke, pa ju je uz trzaj otvorila.

Unutra je bila nagrada.

Na njoj nije bilo ni ogrebotine.

Lukova procena da je ormarić otporan na vatru bila je tačna.

Izvukla je dnevnik iz fioke i vratila se u spavaću sobu gde je dopiralo malo više dnevne svetlosti u taj sivi i oblačni dan. Parčetom papira bilo je obeleženo jedno mesto u knjizi, baš kao što je Luk i rekao. Otvorila je dnevnik i pročitala kako su Britanci 1815. spalili Kapitol i Belu kuću. Izgledalo je da je Talmedž bio zapanjen što je američka pešadija napustila svoje položaje, ostavljajući i grad i njegove stanovnike bez odbrane. Nastavila je da čita muški rukopis ispisan tamnim mastilom koje nije mnogo izbledelo za dva veka.

Prelistavala je stranice.

Zatim joj je jedan odeljak privukao pažnju.

Predsednička vila treba da bude ponovo izgrađena, ali predsednik Medison insistira da budu preduzete mere radi zaštite njenih stanovnika. Gospođa Medison umalo nije ostala u vili i postala britanska zarobljenica. Spasli su je samo providenje i čista sreća. Predsednik je naredio da se obezbedi više sigurnih puteva za bekstvo i pozvao je mene da smislim i izgradim ta sredstva zaštite za ubuduće.

Sada je čitala redom i bez preskakanja, uživajući u svakoj reči koju je šef špijuna napisao. Svaki američki obaveštajni oficir je znao za Bendžamina Talmedža. Sada je ona čitala njegove privatne misli. *Pažljivo*, rekla je samoj sebi. *Shvati ih pravilno.*

Pogledom je munjevito preletala preko slova.

Okretala je stranice i informacije su se kristalizovale u njenoj glavi. „Bože moj“, šapnula je.

Čula je potmulu tutnjavu elisa koje se probijaju kroz vazduh i shvatila da dolazi helikopter koji joj je Deni obećao. Dok je čitala dalje, veza je postajala jasnija. Sada je znala šta Zorin namerava.

Helikopter je naleteo iznad drveća, a buka elisa bila je potpuno zaglušujuća. Zaokrenuo je prema čistini ispred kuće. Morala je da krene.

Odmah.

I obavi poziv iz vazduha.

POGLAVLJE SEDAMDESET ŠEST

Malon je jurio preko terena ispred Bele kuće, a Kasiopeja tik uz njega. Ponovo su ušli kroz severnu kapiju i pretrčali smrznuti travnjak, zaobišavši na istočnu stranu odakle se mogla videti zgrada Trezora s ogromnim stubovima i tremom. Na suprotnoj strani te čudovišne građevine pružala se prometna Petnaesta ulica. Nastavili su da se kreću između drveća preko zaleđene trave prema kapiji kroz koju su vozila mogla da ulaze u Elipsu. On je i dalje u ruci držao svoj mobilni telefon, primajući informaciju da su kola krenula prema raskrsnici Petnaeste ulice i Avenije Pensilvanija. Čuvari u celom kompleksu prethodno su obavešteni o njihovom prisustvu i Edvin Dejvis im je rekao da ih ni na koji način ne ometaju, naročito skrećući pažnju na to snajperima i stražarima na krovu, koji su bili stavljeni u stanje najviše pripravnosti pošto se i dalje nije znalo da li bi opasnost mogla da dođe iz vazduha.

Potrčali su niza stazu nazvanu Predsednička avenija, pa ponovo skrenuli preko travnjaka pored spomenika generalu Vilijamu Šermanu, za koji je Malon odavno znao da se tu nalazi. Na mutnom nebu raštrkani oblaci i dalje su lebdeli na vetru. Ulaz za vozila s Petnaeste ulice nalazio se pravo ispred njih.

„Skoro je stigao do kapije“, rekao je glas iz telefona. „Lokalne jedinice ga presreću.“

Sada su se mogle čuti sirene, pošto ih zgrada Trezora više nije zaklanjala. Ovde su saobraćajne trake išle blizu i naporedo s ogradom Bele kuće. Stigli su do kapije.

Njihova službena kola koja im je ukrao Zorin uletela su na raskrsnicu, kočeci, dok se zadnji kraj zanosio za skoro pun krug. Zatim su se popela na trotoar i odletela u park Peršing na drugoj strani ulice.

„Tamo je klizalište“, rekao je Malon. „Na njemu je mnogo ljudi.“

Iznenada su se pojavila policijska kola s uključenim sirenama i rotirajućim plavim svetlima blokirajući raskrsnicu. On i Kasiopeja su projurili kroz kapiju u sveopšti metež. Ukradena kola stajala su nakrivljena na ciglom popločanoj stazi, podalje od klizališta. Bogu hvala. Nije video nikakve žrtve, što je bilo dobro.

Sve se utišalo.

Tri policijska vozila postavila su se oko kola, na razdaljini od po petnaest metara, a policajci su istrčali iz njih s izvučenim i uperenim pištoljima. On i Kasiopeja prišli su otpozadi.

„Odmaknite se“, vrisnuo je jedan policajac, ne skrećući pogled s mete.
„Odmah. Odmaknite se.“

Malon je podigao telefon.

„Ovde Tajna služba“, rekao je glas preko spikerfona. „Molimo vas, radite tačno ono što on kaže.“

„Uozbiljite se“, rekao je policajac.

Dva uniformisana agenta Tajne službe prešla su ulicu i potrčala prema njima, mašući značkama, preuzimajući komandu i naređujući lokalnoj policiji da se odmakne.

„Jesi li ukapirao?“, upitao je Malon policajca.

Čovek je spustio oružje i okrenuo se. „Da, ukapirao sam.“

„Gospodo“, povikao je Malon. „Mi ćemo se pobrinuti za ovo. Ne vi. Zato svi ostanite mirni.“

Vrata na vozačkoj strani ukradenih kola su se otvorila.

Izašao je neki čovek.

Malon je prepoznao njegovo lice.

Keli.

Zorin je izvadio teški čekić iz kese. Zidovi podruma su bili od stare cigle povezane grubim malterom. Obojeni betonski pod je izgledao mnogo novije. Njegov cilj je bio južni zid, na oko tri metra od jugozapadnog ugla, četvorougao veličine i oblika povećih vrata, na kome su cigle bile malo drugačije nego na ostalim mestima. Baš kao što je Keli opisao. Ipak, razlika nije bila dovoljna da pobudi ikakvu sumnju. To je više izgledalo kao mrlja na zidu.

Postojeća. Ali nevažna.

Prišao je blizu, odupro se nogama, uhvatio drvenu dršku i zamahnuo široko i snažno zabijajući malj u cigle.

Zid je zadrhtao od udarca.

Od sledećeg udarca pojavile su se pukotine.

Još dva udarca i počele su da ispadaju krhotine cigle.

Po Kelijevim rečima, podrum prvobitno nije postojao. Iskopan je mnogo godina nakon što je gradnja crkve završena, kada se pojavila potreba za većom navom gore. Zato je dole iskopana jama u koju će biti smešteno centralno ložište, koje je zamenilo stare peći na drva za zagrevanje unutrašnjosti crkve. Do tada je cela crkva stajala na čvrstoj zemlji. I dalje je bilo tako, samo što se sada između njenih temelja nalazio podrum.

Posle još udaraca deo zida se urušio. Poleteli su prašina i krhotine.

Raščistio je prolaz.
Kosa mu se ovlažila od znoja.
Spustio je malj.
Ispred njega se u zidu otvarala tamna pukotina.

Stefani je ušla u helikopter marinaca, koji je odmah dodao gas i uzleteo u podnevno nebo. Nosila je dnevnik i rekla pilotu da krene ka Beloj kući.

„Trebaće nam odobrenje“, odgovorio je on.

„Nabavi ga. Idemo.“

Morala je da bude sasvim sigurna, pa je još jednom pogledala u dnevnik.

Januar 1817. Predsednik Medison danas je bio u inspekciji i pohvalio domišljatost projekta, zadovoljan što je njegov zahtev ispunjen. Po njegovom preciznom uputstvu traženje put za evakuaciju iz predsedničke vile koji bi vodio do bezbedne i odbranjive tačke. Naš zadatak bio je da iscrtamo, smislimo i izgradimo takvu putanju. Razmatrano je nekoliko mogućnosti, ali najprihvatljivija se ukazala kada smo uspeli da povežemo ponovo izgrađenu predsedničku vilu s nedavno osveštanom Crkvom Svetog Jovana. Razdaljina nije preterano velika, a tunel je lako zamaskiran kao kanalizacioni odvod prema Severnom travnjaku i obližnjoj močvari. Nikakva pitanja nisu postavljana za vreme njegovog kopanja. U čitavoj prestonici postoje druge slične građevine. Izabrali smo fasadu od cigle i zbog dugotrajnosti i da sprečimo da voda poplavi tunel.

Ulaz iz predsedničke vile je skriven ispod komada pokretnog nameštaja. U crkvi je izlaz u delu poda popločanog ciglom blizu jugozapadnog ugla zgrade. Samo predsednik i njegovo najpoverljivije osoblje znaju tačna mesta. Trojica ljudi u Društvu takođe su upućeni u ovo. Ovde je dat opis, zajedno s mapom i crtežom tačnih lokacija, za buduću upotrebu. S vremena na vreme možda će biti potrebno održavanje i popravka tunela, a predsednik je od nas tražio da preuzmemo na sebe i taj zadatak. Ova putanja za evakuaciju obezbediće glavnom nosiocu izvršne vlasti meru zaštite koja mu je do sada nedostajala. Smatramo za čast što je od nas tražena pomoć u ovome.

Dakle, nekada je postojao tunel između Bele kuće i Crkve Svetog Jovana. Ona je znala tu zgradu, smeštenu nekoliko stotina metara dalje, severno od parka Lafajet. Sama Bela kuća renovirana je mnogo puta, izgrađene su nove sobe i iskopani podrumi ispod nje, a ipak nije mogla da se seti da je pročitala kako je iko ikada otkrio neki tunel ozidan ciglom.

Ali on je postojao.

Zorin je morao da bude u toj crkvi.

Njen sat je pokazivao 11.05.

Uzela je telefon i pokušala da dobije Edvina Dejvisa. Nije uspjela. Pokušala je da pozove Denijev broj. Dobila je samo glasovnu poštu. Obojica su sada verovatno bili zauzeti prijemom i pripremom za skori dolazak izabranog predsednika i potpredsednika. Pa zašto onda ne bi zaobišla one između i krenula pravo na one na vrhu?

Pozvala je Ličndov broj.

Javio se posle dva zvona.

Čvrsto je pritisnula telefon na uho i povikala da nadglasa buku elisa: „Bruse, bomba će biti postavljena ispod Bele kuće. Zorin je u Crkvi Svetog Jovana, na suprotnoj strani ulice. Tamo negde postoji tunel. Odmah pošalji agente. On verovatno čeka da je aktivira tačno u podne. Pronađi ga.“

„Čujem te, Stefani. Gde si ti?“

„Na putu do tamo, u helikopteru“, viknula je ona. „Izvedi sve iz Bele kuće. Možda još ima vremena.“

„Pobrinuću se za to“, rekao je.

Prekinula je vezu.

I pozvala Kotona.

* * *

Malon je spustio svoj mobilni telefon na haubu policijskih kola i iskoračio napred, privukavši Kelijevu pažnju. Smrznut, čađavi sneg na ulici pucketao je pod njegovim nogama. Vazduh je bio hladan i pun izduvnih gasova.

Napipao je svoj pištolj i izvukao ga. „Možemo li da ti pomognemo?“

„Pametnjaković“, rekao je Keli. „Niko ne voli takve.“

„Njegova desna ruka“, rekao je jedan od agenata Tajne službe iza njegovih leđa.

On je već primetio. Kelijeva ruka se klatila uz bok, šaka je bila zaklonjena od pogleda između njega i otvorenih vrata kola, kao da nešto drži.

„U redu“, rekao je Malon. „Pokušajmo na drugi način. Ovi policajci najviše bi voleli da te ubiju na licu mesta. Daj mi jedan razlog zašto ne treba to da urade.“

Keli je slegnuo ramenima, pokazujući prezir, nezainteresovanost i odbijanje. „Ne mogu da se setim nijednog.“

Desna ruka poletela je otkrivajući pištolj. Malon je ipak bio za sekundu brži od Kelija i ispalio mu je metak u noge. Ovaj čovek trebao im je živ.

Ali drugi policajci imali su druge ideje.

Začula se zaglušujuća pucnjava.

Meci su se žarili u Kelija, probijajući mu kaput i bacajući ga napred i nazad u grčevitim trzajima. Keli je pokušao da odskoči u stranu, ali nije uspeo i njegovo telo je tresnulo na pločnik i opružilo se po snegu.

Malon je odmahnuo glavom i osvrnuo se prema Kasiopeji. Samo njih dvoje shvatili su koliko gadno je ovo upravo postalo.

Njihov najbolji trag bio je mrtav.

Zorin je našao baterijsku lampu koju je ubacio u plastičnu kesu i osvetlio pukotinu. Pružala se otprilike dva metra do mesta gde se pod završavao i gde se naniže otvarala druga crna praznina. Pregledao je unutrašnjost otvora i video da je tunel nekada izlazio ovde, u crkvu, pa se pružao prema Beloj kući na nivou nižem za otprilike jedan metar.

Dohvatio je „RA-115“, ušao i oprezno zakoračio dole. Prolaz ispred njega imao je lučni svod, obložen ciglom i malterom, baš kao i sam pod. Morao je da se poguri da bi hodao. Plafon je bio niži od dva metra. Ali put je bio srazmerno čist. Ranije je procenio razdaljinu od crkve do ograde Bele kuće. Sada je samo trebalo da broji korake. Nije bilo važno ako malo pogreši u proceni. Biće i više nego dovoljno blizu da ih sve raznese.

Sve glavne neprijatelje.

Počeo je da hoda. I broji.

Kasiopeja je pritrčala s Kotonom do Kelijeveg tela. Vetar je kovitlao sneg stvarajući kristalnu izmaglicu. Nije bilo potrebe tražiti ikakve znakove života.

Koton je bio besan. „Rečeno vam je da ne pucate. Koji deo naređenja niste razumeli?“

„Spasli smo ti glavu“, rekao je jedan od policajaca.

„Nisam tražio to vaše spašavanje. Imao sam situaciju pod kontrolom. Trebao nam je živ.“

Ljudi iz Tajne službe su podnosili izveštaj preko radija.

Pogledao je na sat.

11.20.

Kasiopeja je pogledala u unutrašnjost kola.

Ništa.

Zatim je pritisnula ručicu i otvorila prtljažnik.

Koton je krenuo prema zadnjoj strani kola. Ona ga je pratila. Unutra su bile četiri aluminijumske kutije. Koton nije oklevao. Izvukao je jednu, položio je na zemlju i otvorio. Ispod poklopca su se pojavili prekidač, baterija i ukoso postavljen cilindar od nerđajućeg čelika. Sve tri stvari bile su povezane žicama i obložene crnom plastikom kako se ne bi pomerale unutar kutije. Prekidač je bio označen ćirilničnim slovima, koja je ona umela da čita.

„Isključena je“, rekla je.

Koton je opipao bateriju i cilindar. „Hladno.“

Brzo su izvadili ostale tri i ustanovili isto. Nijedna bomba „RA-115“ nije bila aktivirana.

„Da li su to bombe?“ upitao je jedan policajac.

„Nosite ih dođavola odavde“, rekao je Koton ljudima iz Tajne službe.

Policija se žurno udaljila.

„Keli je želeo da umre“, rekla je ona.

„Znam. I poneo je ove četiri igračke da nas zamajava.“

Ona se setila šta je Stefani saznala. Nije se znalo gde se nalazi *pet* „RA-115“. To je značilo da Zorin ima poslednju.

Ali gde?

„Malone“, doviknuo je neko. „Neko te zove telefonom i kaže da je hitno.“ On je bio ostavio aparat na haubi jednog patrolnog automobila.

Potrčali su preko ulice, i dalje blokirane za saobraćaj, i Koton se javio na telefon. Slušao je na trenutak, pa i sam počeo da govori.

„Bila je to Stefani“, rekao je Kasiopeji. „Zorin je u Crkvi Svetog Jovana s petom bombom. Vрати se do Bele kuće i pobrini se da svi brzo izađu. Stefani kaže da je već uzbunila Ličfilda. Pomozi mu. Rekao bih da imamo dvadeset, možda najviše dvadeset pet minuta.“

„Trebaju mi ta kola“, rekao je policajcu.

Uskočio je na vozačko sedište.

„Kuda ideš?“ upitala je.

„Da zaustavim to kopile.“

POGLAVLJE SEDAMDESET SEDAM

Zorin je brojao korake i zaključio da je sada tačno ispod kompleksa Bele kuće. Bio je prljav pošto su se zidovi tunela sve više sužavali dok je prodirao dublje pod zemlju.

Ali pronašao je raskrnicu koju mu je Keli opisao.

Andropov bi bio ponosan.

Njegova vizija upravo ce postati stvarnost.

Legao je na stomak na mestu gde je plafon bio samo nekoliko centimetara iznad njega, s baterijskom lampom položenom pored sebe da obasjava aluminijumsku kutiju. Otpustio je bravice, ali je mogao da otvori poklopac samo dopola. Znao je da će, kada pokrene prekidač, ostati samo petnaestak minuta pre nego što se pokrene, možda malo više zbog hladnoće koja je vladala ovde pod zemljom.

Pogledao je na časovnik.

11.40.

Keli je do sada verovatno izveo svoju diverziju, koja će bar na pet minuta zadržati ljude u stanju iznenađenosti, zbunjenosti i, što je najvažnije, neaktivnosti. Pronalaženje četiri „RA-115“ takođe bi trebalo da ih umiri dovoljno dugo da peta bomba eksplodira.

Do sada bi svi trebalo da budu u Beloj kući, spremni za svečanost koja će početi tačno u podne. Dovoljno je čitao o američkoj tradiciji da zna da ni ova ceremonija neće biti drugačija. U Ustavu SAD pisalo je u podne 20. januara tako da će to biti danas u podne.

Njegove umorne ruke i ramena pretresao je jak drhtaj. Osećao je slabost u butinama i potkolenicama. A ipak je, ležeći ovde sam i pokriven zemljom, osećao spokoj. Njegov kraj bio je unapred određen. Bilo je dobro što je sve vodilo do ovoga ovde. Možda će njegov pepeo nađubriti novo seme, novu borbu, možda čak novu naciju. Ogorčenost koju je tako dugo nosio u sebi kao da je nestala i zamenio ju je nalet olakšanja. On više nije bio ostareo, umoran, poražen čovek.

Umesto toga, on je uspeo.

Budalin mat.

Dva poteza do pobede.

Keli je verovatno već bio mrtav.

Jedan potez izveden.

Desnom rukom posegnuo je u kutiju i pronašao prekidač.

Koliko će još ljudi danas otići s ovog sveta? Desetine hiljada? Verovatnije stotine hiljada. Bilo je pravo vreme da glavni neprijatelj oseti ono što su se Sovjeti odavno navikli da doživljavaju.

Poraz.

S dva prsta stegnuo je ručicu. Zadrhtao je od ushićenja. Ova varnica zapaliće svet.

„Za otadžbinu.“

Pritisnuo je prekidač.

Malon je nagazio gas do daske i okrenuo volan, vozeći policijski automobil punom brzinom na sever po Petnaestoj ulici pored zgrade Trezora, krivudajući između drugih vozila i koristeći sirenu i rotaciona svetla da raščisti sebi put. Kod H ulice, koja je bila jednosmerna, ali u pogrešnom smeru, svejedno je skrenuo levo i projurio pored nekoliko kola koja su dolazila ka njemu prešavši pola kilometra do mesta gde se uzdizala Crkva Svetog Jovana gledajući na park Lafajet. Isterao je vozilo na trotoar i delimično u park, onoliko koliko je mogao pre nego što mu je barijera od gvozdениh stubića usađenih u zemlju preprečila put. Izjurio je iz vozila. Između parka i Avenije Pensilvanija na sve strane su bili ljudi. Stefani mu je rekla za tunel između crkve i Bele kuće, najverovatnije tačno ispod mesta gde je on sada zaobilazio ugao da stigne do prednje strane crkve. Celo mesto bilo je zatvoreno zbog renoviranja i okruženo ogradom, ali on je preskočio preko nje. Ljudi na trotoaru čudno su ga gledali, ali on nije imao vremena da išta objašnjava. A ni vremena da ih evakuiše.

Jedina šansa bila mu je da deaktivira bombu pre nego što eksplodira.

* * *

Kasiopeja je otrčala nazad do Bele kuće, praćena jednim od agenata Tajne službe koji su bili na mestu obračuna s Kelijem. Odmah je primetila da naizgled niko ne izlazi iz zgrade. Ljudi su ulazili kroz Istočno krilo, a agenti unutra su im govorili da će ceremonija uskoro početi.

„Zašto se ne evakuišete?“, upitala je ona.

Na čovekovom licu se pojavio zbunjen izraz. „Zbog čega?“

Progurala se pored njega, nameravajući da krene prema glavnom delu kuće.

Dva uniformisana agenta preprečila su joj put. „Ne možete unutra“, rekao je jedan od njih.

„Moramo da raščistimo celo mesto. Vi ništa ne znate? Ministar pravde. Ličfild. Nađite ga.“

Agent je upotrebio svoj radio i izgovorio ime.

Trenutak kasnije se okrenuo prema njoj i rekao: „Gospodin Ličfild je izašao iz zgrade pre pola sata.“

Zorin je želeo da jednostavno ostane pored naprave i pogine kada ona eksplodira, ali je zaključio da bi bilo pametno da se zaputi nazad ka crkvi i čuva stražu i tako se pobrine da ništa ne omete njegov plan. I tako će poginuti, pošto će se nalaziti na samo nekoliko stotina metara od epicentra nuklearne eksplozije, ali će bar raditi svoj posao do kraja.

Pognuo se i provukao kroz stari tunel, koji je gadno zaudarao, ali je neverovatno dobro izdržavao s obzirom na to koliko je bio star. Zrak svedosti iz baterijske lampe blede mu je obasjavao put preko poda od cigala. Samo na mestu gde je ležalo oružje tunel se delimično urušio, pa je Zorin sumnjao da put sve do Bele kuće uopšte više i postoji.

Došao je do kraja i uspravio se, pa ponovo uskočio u podrum crkve.

Njegov sat pokazivao je 11.47.

Prošlo je pet minuta otkad je aktivirao bombu.

Malon je pogledom pretraživao plac na kome se među gustim slojevima otpada i na tankom sloju snega nije video ni trag nikakvog prolaza. Primetio je dvostruka metalna vrata koja su sigurno vodila u prostor ispod crkve.

Pritrčao je i video da je katanac na njima zaključan, ali, kada je prišao bliže, shvatio je da on ništa ne drži jer je zakačen samo na jednu ploču.

Uhvatio je ručke i povukao, pa zatim, ne osetivši otpor, raskrtilo vrata i pojurio niz betonske stepenice. Pred njim se otvorio osvetljen podrum pun električnih kablova i uređaja za grejanje i ventilaciju.

Na suprotnoj strani stajao je Zorin s baterijskom lampom u ruci.

Pojurio je napred i bacio se na krupnog čoveka, upotrebivši ramena kao igrač ragbija i lansiravši ih obojicu u vazduh.

Zorin je najprebio iznenađen, a zatim i šokiran što vidi Malona. Amerikanac je izgleda bio otporan na smrt. Već dvaput do sada je uskrsnuo. Zveket otvaranja metalnih vrata zazvučao mu je kao poziv na uzbunu. Nije nosio pištolj, pošto ga je ostavio u kaputu nekoliko metara dalje.

Ali Malon mu nije dao vremena da reaguje.

Tresnuo je svom težinom o betonski pod.

Kasiopeja je nepomično stajala, kao u šoku. Izgleda da je Ličfild umesto da podigne uzbunu jednostavno pobegao, spašavajući samo sebe.

Sada je bilo prekasno da se ovde išta uradi.

A objašnjavanje bi utrošilo dragoceno vreme.

„Gde je Crkva Svetog Jovana?“ upitala je.

Jedan agent joj je rekao.

Istrčala je kroz vrata na koja je i ušla, dovikujući: „Recite onima na severnoj kapiji da moram izaći.“

Malon je morao da brzo završi s ovim.

Nije video aluminijumski kofer, a srušeni zid od cigala mogao je da znači samo jedno – da je bomba postavljena, prekidač povučen i sistem se upravo zagreva.

Zorin se istrгнуo iz njegovog stiska i uspravio na noge.

To je uradio i on, ali dočekala ga je pesnica koja mu je iskrenula glavu u stranu pogodivši ga u vilicu. Presavio se od sledećeg udarca, ovog puta zadatog u pleksus. Ali on se oporavio od udarca i glavom udario Zorina u nos, začuo stenjanje, pa zamahnuo desnom rukom.

Zorin se zateturao unazad, ali je brzo povratio kontrolu i jurnuo napred, zamahujući brzinom kobre. Na betonskom bloku ležao je debeli čelični lanac, koji je Zorin brzo dograbio i zamahnuo njime ka Malonu. On se pognuo, a metal je prozviždao toliko blizu njega da je osetio strujanje vazduha na licu. S mesta gde je lanac udario o zid poletele su krhotine cigle i oblaci prašine. Zorin je ponovo divljački razmahnuo lancem, ali Malon je izbegao udarac odskočivši unazad.

Ovaj čovek je znao da se bori.

Ali znao je i on.

Čvrsto je stao i zamahnuo pesnicom, zadajući jedan udarac za drugim. Zorin je pokušao da prikupi snagu da ponovo zamahne lancem, ali udarac otvorenim dlanom u bradu ošamutio je krupnog čoveka. Dva udarca u bubrege naterala su Zorina da ispusti lanac.

Malon je dobio pesnicama po licu protivnika i napravio mu razderotinu iznad oka. Krv je neprestano tekla Zorinu iz nosa. Malon je osetio da njegov protivnik gubi snagu, pa se usredsredio na srednji deo njegovog tela i zabio mu šaku u stomak, podigavši ga s nogu i oborivši ga na pod.

Bacio se dole i obavio desnu ruku oko Zorinovog grla pritežući levom šakom da pojača svoj daviteljski stisak. Sa čela mu je curio znoj. Zatreptao je i pojačao stisak. Zorin je pokušao da se oslobodi, ali on ga je čvrsto držao.

Stegnuo je jače.

Čovekovo disanje postalo je isprekidano i pretvorilo se u krkljanje.

Stisak Zorinovi ruku kojima mu je stezao podlaktice pokušavajući da ih razdvoji polako je oslabio. Krv mu je tutnjala u ušima kao da čuje Zorinove otkucaje srca, a ne svoje. Nikada nije ubio čoveka golim rukama, ali hitnost situacije terala ga je da ne popušta. Zorin je morao da bude eliminisan. Bez pitanja, bez kajanja, bez odlaganja. U glavi je odbrojao vreme i znao je da mu je ostalo samo nekoliko minuta.

Zorinovi mišići su se zgrčili, telo se trzalo stegnuto kao u mengelama. Malon je čuo zagrcnut krik, a zatim su se noge čoveka zatresle kao da je obešen. Glava je pala u stranu i zatim su svi mišići omlitaveli.

Popustio je stisak i otpuzao od tela na sve četiri, dahćući pokušavajući da uzme dovoljno vazduha. U ušima mu je tutnjalo, a pred očima mu se mutilo. Zorin je ležao mirno, razjapljenih usta, dok mu je krv i dalje curila iz nosa. Lice mu je bilo prekriveno ubojima i modricama.

Opipao mu je puis.

Nije ga bilo.

Tada je shvatio.

Zorin je napravio predstavu protesta, boreći se, ali samo pro forme. Kao i Keli, ovaj oficir KGB-a rezervisao je kartu u jednom pravcu. Planirao je da pogine ovde u eksploziji, tako da je time što je udavljen u borbi on ipak postigao jednu stvar. Dao je više vremena bombi da se aktivira.

Malon je prokleo svoju glupost.

Sekunde su opasno otkucavale.

Odmahnuo je glavom da razbistri vid i skočio na noge, pa pojurio prema rupi u zidu podruma. Oštar bol presekao ga je u predelu rebara, a njegovu potmuliju verziju osećao je u leđima. Našao je baterijsku lampu koju je Zorin odbacio, pa sišao kroz ulaz tunela.

Požuri, rekao je sebi.

Ušao je u tamu ispred sebe.

POGLAVLJE SEDAMDESET OSAM

Stefani je pred sobom videla centralni deo Vašingtona. Helikopter je doletao sa zapada, pored Pentagona i Memorijalnog centra Linkoln. Na hiljade ljudi skupilo se u Nacionalnom centru i svi su bili u dometu eksplozije. Nije bilo načina da ih sklone na bezbednu udaljenost. Mogla je samo da se nada da je Ličfild uklonio Foksa i njegovog potpredsednika iz Bele kuće. Znajući Denija, on nikuda nije otišao.

„Imamo li odobrenje?“, upitala je pilota preko komunikacionog sistema na svojoj glavi.

„Da, gospođo. Idemo pravo na Severni travnjak.“

„Neka bude brzo.“

Spazila je Belu kuću.

Kasiopeja je istrčala kroz severnu kapiju na Aveniju Pensilvanija prepunu ljudi, koji su žagorili hiljadama nerazpoznatljivih glasova čekajući podne. Ali iznad svega toga čula je zvuk elisa koji preseca vazduh. Okrenula se i videla vojni helikopter kako nadleće iznad Bele kuće i brzo se spušta podižući kovitlace snega. Zadnja vrata su se otvorila i videla je Stefani kako iskače napolje, noseći sa sobom nekakvu knjigu. Potrčala je nazad do kapije, koju joj je čuvar ponovo otvorio, dozivajući da privuče Stefani pažnju.

„Ličfild nikome nije rekao da izađe iz kompleksa“, rekla je kada su bile dovoljno blizu.

Na Stefaninom licu video se šok. „Svi su još unutra?“ Ona je klimnula glavom. „Koton je krenuo za Zcrinom u crkvu. Sada idem tamo.“

„Ja ću da uradim šta mogu ovde unutra.“ Požurile su u suprotnim pravcima.

Malon je žurio napred, jedva osvetljavajući sebi put slabom svetlošću baterijske lampe. Tunel je, mada tesan, bio relativno prohodan. Ono što mu se nije dopadalo jeste činjenica da će morati da pređe nekoliko stotina metara ispod zemlje – dugačak put – pri čemu ispred njega nije bilo ničega osim mrklog mraka.

Njegov sat pokazivao je 11.50.

Zorin je verovatno aktivirao prekidač pre nekih pet do deset minuta, sigurno planirajući da se eksplozija dogodi što je moguće bliže podnevu. Pokušao je da se usredsredi na hitnost situacije, boreći se protiv panike koja je munjevito preuzimala kontrolu nad njegovim umom i telom. Nikada nije doživeo nikakvu

nelagodu u liftu, kružnim vratima ili tesnom kupatilu. Čak ni u kabini lovačkog aviona, naguran u uzan prostor i bez mogućnosti da vidi zemlju. Odmah iza vetrobranskog stakla uvek je bilo otvoreno nebo, a silina ubrzanja mlaznica nikada mu nije izazvala nikakav osećaj da je u klopci.

Zapravo se dešavala potpuno suprotna stvar.

Tamo je osećao slobodu.

Mnogo je čitao o klaustrofobiji. Kako adrenalin koji struji kroz telo pokreće ili poriv da se beži ili želju za borbom. Ali, kada nijedno od to dvoje nije bilo moguće, ostajala je samo panika.

Kao sada.

Zastao je na nekoliko sekundi, u potpunoj tišini i ne dišući. Tama je izgledala još dublja, a vazduh je bio hladan i nepomičan.

Ovaj osećaj je koliko je mogao da se seti prvi put imao još kao tinejdžer. On i njegov prijatelj sakrili su se u prtljažniku kola i tako se uvukli u bioskop za automobile da gledaju film. On se uspaničio, nogama oborio zadnje sedište i pobegao. Posle godina povremenog ponavljanja tog iskustva shvatio je da nije reč o strahu od tesnih prostora. Ne. To je pre bio strah od sputanosti. Od toga da oстане zaglavljen. Nikada mu se nije dopadalo da sedi pored prozora u putničkom avionu. A kada se šalio s Kasiopejom zbog *njenog* straha od letenja, uvek je znao da je njegova slabost nešto više od straha. Strahovi su mogli da se prevaziđu. Fobije su paralizovale.

U grlu mu se nakupila kisela pljuvačka. Smrdljiv vazduh probijao mu se u nozdrve.

Sumnjao je da je ovaj tunel mnogo provetran tokom dugog niza godina.

Počeo je ponovo da se kreće.

Ali iz stomaka mu se podizala nekakva vatrena kugla koja mu je napadala mozak.

Počeo je da ga obuzima užas.

Stefani je ušla u Belu kuću kroz severna vrata. Kuća je brujala od tihog razgovora i atmosfere iščekivanja. Polaganje zakletve je počinjalo za samo nekoliko minuta. Edvin Dejvis ju je čekao, sigurno privučen dolaskom helikoptera.

„To je ispod nas“, rekla je ona. „Tunel koji je iskopalo *Društvo Cincinat* posle rata 1812.“ Mahnula je dnevnikom koji je držala. „Sve je napisano ovde unutra. Upozorila sam Ličfilda, ali on je otišao ne rekavši to nikom.“

A onda je shvatila.

„Kopile. Rekao mi je da je on, prema Zakonu iz 1947, u liniji za nasleđivanje predsedničke dužnosti. Kladam se da ministar pravde ima prednost u odnosu na funkcionera određenog za preživljavanje. Ako celo ovo mesto eksplodira, Ličfild će postati predsednik.“

„Pobrinimo se onda da ne eksplodira.“

Zagledala se kroz staklena vrata, iza trema i preko Severnog travnjaka, prema ogradi i ljudima iza nje. Kada je pozvala Ličfilda, bilo je šanse da se zaštite Foks i bar neki od njih.

Sada se više ništa nije moglo uraditi.

Eksplodija od šest kilotona uništiće sve u krugu od kilometar i po. „Sada sve zavisi od Kotona.“

Malon nije smeo da se zaustavi. Morao je da nastavi da se kreće. Ali paralizujući osećaj strave obuzeo mu je svest i zamaglio sve misli osim jedne. Bekstvo.

Slabost mu se uvukla u svaki mišić. Čvrsto je sklopio oči i uvukao se u sebe, pokušavajući da potisne nepodnošljivo narastanje panike. Već odavno nije iskusio ovakvu bespomoćnost.

Ali poznata panika se vratila.

Gušenje, kao da mu je odeća pretesna. Vrtoglavica. Dezorijentisanost. Zidovi su se skupljali oko njega, stežući ga sve više svake sekunde. Neko mu je jednom rekao da je to problem kontrole.

Sranje.

Ovo je bilo kao kavez, bio je u kavezu, u kavezu. Užas.

Jedina olakšavajuća okolnost bilo je to što ga niko neće videti ovakvog.

Tunel je počeo da se sužava, a plafon je bio sve niži. Ovde je došlo do nekog pritiska i rušenja. Nije brojao korake, ali bio je zašao duboko unutra i sigurno prošao park Lafajet, možda čak i Aveniju Pensilvanija. Kako ova stvar nije otkrivena za sve ove godine? Neverovatno. A ipak je bila tu. Netaknuta. Što je dublje ulazio, video je sve veće propadanje. Pokušao je da se fokusira na to i prevari sopstveni um, ali nije mu uspelo. Tunel ga je stezao kao piton, istiskujući zdrav razum iz njega. Užas je jurišao iz mraka i naletao na njega.

Ispred sebe je video mesto gde je staza ulazila u proširenje ne veće od jednog kvadratnog metra. Spustio se i počeo da puzi četvoronoške. Ali na samo nekoliko koraka napred dolazio je prostor kroz koji je morao da se provuče na stomaku.

Kao glista u zemlji.

Usmerio je svetlost unutra.

I video aluminijumski kofer.

Na tri metra od sebe.

Bože moj.

Ali stići do njega?

U svakom košmaru koji je ikada doživio ovo je bio najgori scenario. Od koga se uvek budio u hladnom znoju. Ali nije imao izbora.

Kasiopeja je stigla do Crkve Svetog Jovana, okružene visokom ogradom koju je brzo preskočila. Zatim je obišla do severne strane crkve i ugledala otvorene metalne ploče. Prišla im je pa sišla niz betonske stepenice i prošla kroz otvorena vrata u podrum. Topao, neprijatan zadah odmah joj je izazvao nelagodu u stomaku. Opazila je odakle dopire. Telo na suprotnoj strani prostorije.

Pritrčala je do njega.

Zorin.

Mrtav.

Kotona nije bilo nigde na vidiku, što je značilo da je sigurno ušao u tunel. Zato je krenula za njim.

Malon se vukao napred na stomaku, ispruženim rukama gurajući baterijsku lampu ispred sebe. Zidovi su bili toliko uski da nije mogao ni da privuče ruke uz bokove. Polako se probijao prema koferu, otkidajući dlanovima grumenje zemlje sa svakim pređenim centimetrom. Grlo mu se steglo i osećao se kao da su mu pluća puna tečnosti. Zakašljao se pokušavajući da dođe do vazduha. Zemlja se obrušila s plafona nateravši ga da se zaustavi. Pitao se da li njegovo batrganje može izazvati urušavanje. Ta misao ga je paralizovala.

Podsetio je sebe da je nuklearna bomba na samo nekoliko koraka od njega. Ako eksplodira, on će biti rastočen na čestice. Jedina milost bila bi to što bi ovo mučenje – a bilo je upravo to – bilo završeno. Ali nije mogao dozvoliti da se to desi. Previše ljudi gore zavisilo je od njega. Zato je nastavio da puzi, povlaćeci se ramenima i laktovima i odgurujući se nožnim prstima.

Stigao je do bombe.

Tunel je bio visok najviše šezdeset centimetara. Nije bilo dovoljno prostora da uopšte i otvori kutiju. Ako bi je povlačio unaokolo pokušavajući da pronađe više prostora za rad na njoj, izgubio bi vreme, što bi moglo da bude katastrofalno. Video je da su bravice otvorene. Spustio je lampu tako da zrak bude usmeren na kutiju i pažljivo podigao poklopac toliko da može da uvuče ruku unutra.

Napipao je cilindar od nerđajućeg čelika.

Bio je vruć.

Setio se šta je Danijels savetovao i povukao je ručicu, ali je za svaki slučaj opipao prstima i našao žice koje su vodile od dioda na bateriji. Istrgnuo ih je iz ležišta. Unutra su poletele varnice. Njemu su se razrogačile oči.

Čekao je eksploziju vrelu i blistavu kao Sunce, zaslepljujuću fluorescentnu svetlost koju će spaziti samo na milisekundu. Ali ništa se nije desilo. Prošlo je još nekoliko sekundi. I dalje ništa.

Njegov zatvor bio je ledeno hladan, vazduh je bilo skoro nemoguće udahnuti. Zaista se nalazio u utrobi zemlje. Ležao je mirno i zurio u kutiju, ne vadeći ruku iz nje. Pomerio je prste i ponovo napipao cilindar. Već nije bio ni blizu onoliko vruć. Samo topao i brzo se hladio. Nastavio je da ga dodiruje, a zatim ga stegnuo. Dodirivao je i stezao.

Cilindar se definitivno hladio.

Uspeo je.

Prokletinja je bila deaktivirana. Bilo je vreme da ode.

Pokušao je da se povuče unazad, ali nije mogao. Pokušao je opet, ali izuzetno tesan prostor sputavao mu je pokrete. Kada je pokušao da pritisne, počela je da se ruši zemlja koja je uskoro ispunila vazduh. Odjednom, sve oko njega kao da se još više stezalo, spuštajući se na njega i drobeći ga.

Još zemlje palo mu je na leđa.

Izgledalo je da mu se tunel sveti zbog upada.

Bio je zaglavljen.

Majko Božja.

Šta kog...

Tunel se urušio.

A on je vrisnuo.

Kasiopeja je žurila kroz tunel koliko je to uopšte bilo moguće, koristeći svoj telefon kao izvor svetlosti. Mogla je samo da zamišlja šta Koton preživljava. On je mrzeo tesna mesta. Ovo je bilo teško čak i za nju, a njoj takva mesta nisu uvek smetala. Prešla je dugačak put ispod zemlje, možda stotinu metara, a tunel je postajao sve manji, kada je čula vrisak.

Ispred nje.

Nedaleko.

Požurila je i najzad videla mesto gde se tunel pretvarao samo u prorez, zatvarajući se u sebe. Videla je neko kretanje. Malo svetlosti je prodrlo napolje. O, *bože.*

Koton je bio zatrpan.

Malon se potpuno izgubio.

Nije mogao da se seti kada je poslednji put vrisnuo, ako mu se to ikada uopšte i dogodilo. Osećao se glupavo i slabo. Smrad sopstvenog straha ga je najzad naterao da se potčini. Sklopio je oči i stvarnost situacije u kojoj se nalazio ga je preplavila. Naprezao je svoje otežalo telo, a ruke i noge su mu se grčile od bola. Bio je zatrpan, jedva u mogućnosti da diše, a mozak mu je bio blokiran i usmeren na samo jednu misao.

Izvuci se napolje.

Kako bi mogao...

„Kotone.“

Povratio je vlast nad sobom. Glas.

Čvrst, zvonak, autoritativan.

I poznat.

Kasiopeja.

Već samo to što ju je čuo trglo ga je iz očajanja.

„Ovde sam“, rekao je, pokušavajući iz sve snage da se obuzda.

Ruke su uhvatile njegove cipele. Osećaj da ga ona dodiruje ga je umirio. Stisak na oba njegova članka rekao je njegovom pomućenom mozgu da će možda biti dobro.

Drži se. Samo polako. Pomoć je stigla.

„Zaglavljnjen sam. Ja... ne mogu da se izvučem.“

„Sada možeš“, odgovorila je ona.

Kasiopeja je prokopala sebi put unutra, izbacujući zemlju iza sebe i besomučno pipajući dok nije došla do Kotonovih stopala. Sada ga je čvrsto držala za članke i izvijala se unazad iz kanala. To što je bila sitnija davalo joj je dodatnih nekoliko dragocenih centimetara za manevrisanje. Vrisak je bio njegov, a ona je znala zašto.

Ako je postojao nekakav koncept pakla, u šta ona nije bila sasvim uverena, ovo bi bio Kotonov.

Malon se kobeljao unazad, a Kasiopeja mu je pomagala snažno ga povlačeći za noge. Samo još nekoliko metara i biće oslobođen iz svog mrtvačkog sanduka. Ostavio je za sobom kofer i baterijsku lampu. Drugi su mogli da ih uzmu kasnije. On je samo želeo da izađe. Stopala i noge su mu izašli iz kanala i ponovo se našli u

tesnom metar širokom i metar visokom tunelu, koji je izgledao kao Grand central stanica u poređenju s mestom na kome je upravo bio.

Klečao je na kolenima, dišući isprekidano, ali sve ravnomernije Iz telefona je zasijala svetlost i video je Kasiopejino lice. Kao kod anđela. „Bomba?“, upitala je ona. „Sredio sam je.“

„Jesi li dobro?“

Ćuo je zabrinutost u njenom glasu i klimnuo glavom. Ali nije bio dobro.

Udahnuo je vazduh u izmučena pluća i pokušao da savlada napad kašlja, dok mu se celo telo grčilo, a grlo mu i dalje bilo ispunjeno gorčinom i strahom.

Pružila je ruku i stegnula mu zglavak. „Ozbiljno te pitam. Jesi li dobro? Ovde smo samo ti i ja.“

„Bio sam... sahranjen.“

Znao je da se na njegovom prljavom licu odražavaju bol i molba i da je izobličeno od užasa, ali nije pokušao da sakrije ništa od toga. Čemu? Ona je čula njegov vrisak koji je otkrio ranjivost kakvu neko kao što je on nikada ne bi želeo da otkrije. Ali njih dvoje su sklopili sporazum. Nema više gluposti i laži.

Zato je odlučio da to poštuje.

Zagledao joj se u oči, zahvalan za ono što je uradila i rekao šta oseća. „Volim te.“

POGLAVLJE SEDAMDESET DEVET

BELA KUĆA

PONEDELJAK, 21. JANUAR

17.45

Stefani je pogledom proučavala Ovalni kabinet, sada očišćen od svega što je imalo veze s administracijom Roberta Edvarda Danijelsa mlađeg. Vorner Skot Foks je položio zakletvu, kao što je propisano Ustavom, juče u podne. Stajala je odmah ispred Plave sobe i gledala, a sve je prikazano celom svetu u živom prenosu. Sve vreme su se i ona i Edvin pitali da li će svi biti pretvoreni u prah podzemnom nuklearnom eksplozijom, ali ništa se nije dogodilo. Koton je obavio svoj posao.

To je omogućilo drugu ceremoniju danas ispred Kapitola. Foks je napolju na hladnoći govorio pola sata s iznenađujućom rečitošću, energijom i hrabrošću. Novi predsednik je uživao u inauguracionoj paradi, pa se vratio u *Bler Haus* da se pripremi za večer u gradu, gde su on i njegova žena išli s jednog bala na drugi. Ali prvo je Deni tražio da razgovara s njim, odabravši ovo mesto, svoju staru jazbinu, za završni razgovor.

Okupila se čitava družina.

Koton, Kasiopeja, Edvin Dejvis i ona.

Jučer je o svemu izvestila Deniju, odmah posle polaganja zakletve. Htela je da kaže i Foksu, ali Deni je zabranio tu ideju. *Ne još*, rekao je.

Znala je da je dostavljen delimični izveštaj o incidentu s Džejmijem Kelijem i četiri pronađena kofera. Pretpostavljala je da će ta informacija naterati Foksa da zadrhti. Luk se dobro oporavljao i želeo je da izađe iz bolnice, ali lekari su mu rekli da mora da ostane još jedan dan. Ipak, mlađi Danijels bio je obavešten o onome što se dogodilo i bilo mu je drago što se sve završilo.

Otvorila su se vrata i predsednik Foks je ušao u kancelariju sam, u crnom fraku s kravatom, vrlo gizdav.

„Znate“, rekao je Deniju sa osmehom, „u jednom trenutku stvarno morate da odete.“

Zakret nedeljnog događaja učinio je odlazak bivšeg predsednika neuobičajenim. Obično bi se odmah posle svečanosti polaganja zakletve bivši predsednik mogao videti kako maše novinarima i zatim odleće iz Vazduhoplovne baze Endruz. Ne i ovog puta. Deni je juče gledao kako Foks polaže zakletvu,

proveo je poslednju noć u Beloj kući, pa se pojavio pred svima po drugi put ovog dana pre nego što se povuče ovamo pre nego što ode sa svojim stvarima.

„Ja sam već krenuo“, odgovorio je Deni. „Ali prvo moramo da popričamo.“

„Osećam se pomalo brojčano nadjačan“, napomenuo je Foks. „Da li da pozovem moje osoblje da nam se pridruži?“

„Neka ovo ostane među nekoliko nas prisutnih.“

„Osećam da svi ovde znaju nešto što bih i ja trebao da znam.“

„Pokušali smo da vam kažemo da stvari stoje loše, ali niste hteli da nas slušate“, rekao je Deni. „Umesto toga, vaši ljudi su pokušali meni iza leđa da regrutuju ovu moju devojkicu kao špijuna. I, da, po mom naređenju, ona ih je izigrala.“

Foks ništa nije rekao. Ali ljudi kao što je on nisu voleli da se nađu saterani u ćošak. Zapravo, oni su provodili ceo život izbegavajući takve situacije.

Ipak, ovo je bio tipični Deni Danijels. Teror iz Tenesija, kako su ga zvali članovi Kongresa i vlade.

„Da li govorite o četiri bombe koje su juče zaplenjene?“, upitao je Foks. „Obavešten sam o tome. Nisu bile čak ni aktivirane.“

„One su bile mamac“, odgovorio je Deni.

A Tajna služba je obavila dobar posao skrećući pažnju javnosti s njih, označivši Džejmija Kelija kao neku vrstu egzibicioniste koji je pokušavao da nešto dokaže i zbog toga poginuo. Pronađene „bombe“ bile su lažne. Takođe je rečeno da „bezbednosne službe rade svoj posao“ kako bi se objasnilo sletanje helikoptera na Severni travnjak.

„Ovde je bila bomba“, nastavio je Deni. „Od šest kilotona, postavljena tačno ispod Bele kuće u jednom starom tunelu.“

„A meni to nije rečeno?“ upitao je Foks.

„Hteo sam da sačuvam tu privilegiju za sebe.“

„Moraću da razgovaram s Tajnom službom o njihovoj odanosti. Od juče u podne, ja sam ovde glavni.“

„Ne u ovoj operaciji. Rekli ste nam da je mi vodimo. Uradili smo to. Sada je to završeno, tako da vam podnosimo izveštaj, kao što ste tražili.“

Bilo je teško suprotstavljati se toj logici, pošto je sve ovo bilo tačno.

„U redu, Deni. Shvatio sam vašu poentu. Što se tiče vrbovanja Stefani, to je bio očigledno pogrešno procenjen potez mog ministra pravde. Nisam bio zadovoljan kada mi je rekao šta je uradio. To nije moj stil.“

Deni je klimnuo glavom. „Shvatio sam to. I ja imam svoje *Usamljene rendžere*.“

Od kojih je nekoliko njih čak pokušalo da ga ubije, pomislila je ona. „Ali pitam se“, rekao je Foks, „kako niko nije znao da postoji tunel ispod ove zgrade.“

Stefani se skoro osmehnula. Foks je pokušavao da dobije nekoliko poena za sebe.

Deni je spustio ruku na Sto odluke i uzeo Talmedžov dnevnik koji mu je ona juče dala. „Ovo je jedno zanimljivo štivo.“

I Deni je zatim ispričao Foksu za *Društvo Cincinat*, pa rekao: „Sve je počelo u ratu 1812. Mi smo želeli da Kanada bude naša 14. kolonija, da bude deo velikih Sjedinjenih Američkih Država. Ali Britanci nisu hteli to da nam dopuste. Mi smo spalili Toronto, pa su oni došli ispalili Vašington. Obavili smo izvesne provere i otkrili da smo mi, pre mnogo vremena, znali za tunel. Arhive pokazuju da je zatvoren za vreme Građanskog rata. Do tada se on već bio urušio ispod Bele kuće, tako da su ga zatvorili na jednom kraju pa otišli do Crkve Svetog Jovana, iskopali izlaz iz podruma i zazidali tu stranu. Niko u crkvi nije ni znao da tunel postoji. Ne želeći da skreću pažnju na njegovo postojanje za vreme Građanskog rata oni su ga se jednostavno tiho resili. Da nije bilo činjenice da je *Društvo Cincinat* čuvalo beleške o tome, on bi i ostao zaboravljen. A da nije bilo izvrsno obavljenog posla ljudi u ovoj prostoriji, zajedno s mojim bratancem koji je zbog svega ovoga završio u bolnici, svi bismo bili mrtvi. Koton je onesposobio bombu možda nekoliko sekundi pre nego što će eksplodirati.“

Foks je pogledao u Malona, ali ništa nije rekao.

Deni je nastavio da govori. „A povrh svega toga, tip koga ste posebno izabrali da bude veza između nas i o svemu vas obaveštava odlučio je da želi da bude predsednik. Zato vam nije rekao da je bomba tu. Umesto toga je bežao je koliko ga noge nose i udaljio se što je više mogao odavde.“

Sada se na Foksovom licu pojavilo iznenađenje. „Kako to mislite?“

Uključila se Stefani. „Ja sam pozvala iz helikoptera i rekla Ličfildu da upozori vas i sve ostale. Tada je bilo vremena za evakuaciju. Ali Ličfild je upotrebio to vreme za sebe. Da smo svi poginuli u nuklearnoj eksploziji, on bi sada bio predsednik. On je bio na svečanosti polaganja zakletve i video da su prisutni ministar spoljnih poslova, finansija i odbrane – a svaki od njih je bio ispred njega u liniji nasleđivanja dužnosti – tako da je, kada sam ja pozvala i rekla mu šta se dešava, on jednostavno otišao.“

Implikacije su postale jasne.

„Taj jadni kučkin sin.“

„Možete li da zamislite“, upitao je Deni, očigledno uživajući u ovome. „Čovek određen za preživljavanje izlazi iz skrovišta koje mu je dodeljeno, spreman da

preuzme komandu, a onda se pojavljuje Ličfild i kaže: 'Izvinite, ja sam još tu i vi niste taj. Ministar pravde dolazi pre vas na spisku, a Zakon o nasleđivanju dužnosti kaže da najkvalifikovanija osoba u hijerarhiji dobija položaj.' Pretpostavljam da je zamišljao da bi nam se tako obojici odužio.“

„On je otpušten.“

Deni se zakikota. „I gore od toga.“ Foks je delovao zbunjeno.

„Koton ga je našao pre nekoliko sati“, nastavio je Deni. „Ličfild mu je dugovao, jer ga je ostavio da istrune u Sibiru. Zato sam mu dao odobrenje da to uradi i na svoje i na naše zajedničko zadovoljstvo. Koliko slomljenih rebara?“

„Više od jednog“, odgovorio je Koton. „Vodili smo nadahnutu raspravu o nasleđivanju predsedničke dužnosti. Tokom koje je gospodin Ličfild odlučio da će izabrati drugu karijeru i podneti ostavku. Zatim je otišao da nađe lekara.“

„Prebili ste ga?“ upitao je Foks Kotona. „Još kako.“

Novi predsednik izgledao je zadovoljno. „Onda je to to. Sve je sređeno.“

„Ne baš“ ubacio se Deni. „Stefani je juče podnela ostavku, što vi možda znate, a možda i ne.“

„Rečeno mi je.“

„Ona će vam biti potrebna, Vornere.“

Denijev duboki glas je promenio ton. Postao je tiši i pomirljiviji. „Ovo je iznuda?“, upitao je Foks. I ona se pitala to isto.

Deni je slegnuo ramenima. „Nazovite to kako hoćete. Ali ne verujem da želite da kažem celom svetu da smo bili na ivici da stotine hiljada ljudi budu raznete na komade samo zbog toga što ste vi želeli da položite zakletvu u živom televizijskom prenosu u Beloj kući u podne. Da i ne pominjem da su vaši ljudi aktivno pokušavali da ometaju istragu koja je bila u toku i čiji je cilj bilo razotkrivanje zaverе. Zatim, kada bih dodao Ličfildovu sopstvenu zaveru i njegovu zaveru, auh, dobili bismo televizijsku seriju. O tome bi se pričalo nedeljama u svakom izdanju vesti u zemlji. Šta ste ono beše rekli u subotu? *Nikada ne bismo mogli da prenesemo poruku?*“

Deni joj nikada nije objasnio šta je planirao, ali je ona to i sama pretpostavila.

„Kotone“, rekao je Deni, „Ličfild će sebe dovesti u odgovarajuće stanje da razgovara, zar ne?“

„Uverio me je da će nam se staviti na raspolaganje čim bolovi prođu.“

„Vidite? To vam je to. Imamo čak i svedoka.“

Foks se osmehnuo. „Rekli su mi da umete da budete jako ubedljivi, kada to želite.“

„Naučićete da je to ovde dragocena veština.“

Foks je na trenutak razmislio o svemu ovome pre nego što je rekao: „Dakle, razjasnili smo, ja nisam uskočio u igru s vama u subotu, jer mi niste ponudili nikakve konkretne dokaze. Nisam bio nesvestan rizika, samo nisam bio spreman da se u potpunosti oslonim na vaše instinkte. Ali bio sam spreman da preduzmem mere kada, i ako, budete imali dokaz. No, što se tiče Ličfilda, to je bila moja greška. Mi smo ga slušali. Moj ministar pravde napravio je veoma ozbiljnu grešku i, kao što je to gospodin Malon opisao, imali smo nadahnutu raspravu, samo bez nasilja.“ Foks je pogledao u Stefani. „Ličfild nas je ubedio da ste vi nešto drugo nego ono što očigledno jeste. Izvinjavam se zbog moje pogrešne pretpostavke. *Magelan bilet* biće obnovljen i ni ja ni novi ministar pravde nećemo vam se mešati u posao. I mada svi znamo da mi je ova ideja nametnuta, potpuno se slažem s Denijem. Želim da mi vi čuvate leda.“

„Daću sve od sebe, gospodine predsedniče“, odgovorila je, zaključivši da je mali ustupak s njene strane poželjan. „Videćete da sam ja odan vojnik.“

„Ako sam ja da se raspravljam sa čovekom koji napušta dužnost sa 65% podrške?“ upitao je Foks.

„Nisam znao da ste moj obožavalac“, rekao je Deni.

„Pošto smo ovde samo mi“, nastavio je Foks, „dozvolite da kažem kako mislim da ste dobro vodili ovu zemlju. Čak sam i glasao za vas. Dvaput. Naravno, politička korektnost me sprečava da išta od toga kažem javno. Taj sastanak u subotu bio je predstava za moje ljude. Svi to moramo da radimo s vremena na vreme. Ali želim da sačuvam bezbednost ove zemlje, baš kao što je bila bezbedna u proteklih osam godina. Za mene, to je prvi zadatak čoveka koji obavlja ovaj posao. Znam da sam nov u ovome, ali brzo učim.“

Cenila je njegovo prihvatanje krivice, netipično za predsednike.

Vorner Foks svakako nije bio Deni Danijels.

Ali samo vreme će pokazati da li je to dobro ili loše.

„Svi vi“, dodao je Foks, „hvala vam. Odlično urađeno.“ Foks je pokazao na Kotona i Kasiopeju. „Naročito vi, gospodine Malone. Trebalo bi da dobijete medalju.“

Koton je odmahnuo glavom. „Samo mi platite za obavljeni posao i utrošeno vreme, i dajte mi nekoliko dana odmora. To će biti i više nego dovoljno.“

Malon je izašao iz Bele kuće ispod severnog trema. Zraci jake sunčeve svetlosti probijali su se kroz hladne oblake u povlačenju. Grad je i dalje bruja od inauguracione groznice, a park Lafajet i pešačke zone iza ograde uzavreli su od

turista s foto-aparatima. Kasiopeja je stajala pored njega, a Deni i Stefani ubrzo su pristigli za njima.

„Nisam hteo da kažem ništa unutra“, rekao je Deni, „pošto je ovo naša mala tajna. Ali Stefanin drug iz parka bio je u pravu. Ljudi u Moskvi umiru velikom brzinom. Počelo je juče. Tri ubistva. I još jedno pre nekoliko sati. Razni funkcioneri, neki visokog nivoa, drugi srednjeg. Mislim da se poruka tamo čula jasno i glasno.“

Deni je obgrlio i njega i Kasiopeju i blagonaklono ih pljesnuo po ramenima.

„Hvala vam oboma za ono što ste uradili. Sjajno obavljeno. I nisam lupao gluposti tamo unutra. Svi vi ste potrebni ovoj novoj administraciji. Pomozite im, ako možete.“

Ispred trema je čekala tamna limuzina.

Deni je izvadio ključeve. „Pozajmio sam je. Dugo sam čekao na ovo. Konačno mogu da vozim.“

„Šta će Tajna služba imati da kaže na to?“ upitala je Stefani. „Imaš pratnju koja ti je dodeljena, zar ne?“

„Video sam to od prvog Džordža Buša i odbio svaku dalju zaštitu. Ne želim je. Od sada sam sam.“

Stefani je odmahнула glavom. „Neka nam je bog u pomoći. Pušten je u svet bez nadzora odraslih osoba.“

„Ja ne bih tako rekao“, odgovorio je on. „Tu si ti.“ Pokazao je na kola. „Hoćemo li?“

„Kuda idemo?“

„U bolnicu u Virdžiniji, da obiđemo Luka. Sutra možeš da počneš obnovu *Magelan bileta*. Takođe treba da se rukujem s hrabrom poručnicom mornarice po imenu Su Begin.“

Stefani je držala Talmedžov dnevnik, za koji joj je on rekao da ga ponese iz Ovalnog kabineta. Deni je pokazao na knjigu i rekao: „Moramo to da vratimo starijem Beginu. Naši ljudi su ga pregledali i nisu mogli da otkriju još nekih tajni koje bi mogle da nam izazovu nevolje.“

Osetila je olakšanje kada je to čula. „A ja dugujem *Društvu Cincinat* onu biblioteku na Čaronovom imanju.“

„To je već rešeno“, rekao je. „Čuo sam da je, neverovatno, preživela požar.“ Deni je posegnuo prema vratima kola. „I imam poklon za svog bratanca. Popravio sam mu automobil, sada je opet kao nov. To mu je od mene.“

Znala je da će se Luku to dopasti.

Ušli su u automobil i motor je zagrmeo. Pre nego što će se odvesti, Deni je spustio prozor i rekao: „Vas dvoje se pazite. I nemojte da se otuđite jedno od drugog.“

Limuzina je krenula prema južnoj kapiji za vozila, pa nestala u drveću iza krivine.

„Na šta je mislio“, upitao je Malon Kasiopeju, „kada je rekao Stefani: *Ti si tu?*“

„To je duga priča. Ali mislim da je u redu da ti je sada ispričam.“

On je bio zaintrigiran.

„Sumnjam da je ovo poslednje što smo čuli ili videli od Denija Danijelsa“, rekla je.

Slagao se s njom.

Izašli su iz zgrade prema kapiji za pešake na zapadnoj ogradi. Bomba „RA-115“ bila je izvučena iz tunela i stručnjaci su potvrdili da je, kao što je Deni i sumnjao, nedostajalo samo nekoliko sekundi da eksplodira. Podzemna hladnoća produžila je proces za dodatnih nekoliko trenutaka da omogući njenu deaktivaciju. Provera je takođe otkrila da je oružje, kao i ostala četiri, bilo potpuno upotrebljivo. Tajna služba već je zapečatila ulaz u tunel ispod crkve tonama betona i nameravala da zatrpa njegove ostatke ispod Severnog travnjaka.

Krenuli su popločanom stazom prema kućici čuvara. On nije mogao da ne zuri u pokošenu zimsku travu na travnjaku. Juče je bio zatrpan ispod nje. Nijedno od njih nije prijavilo ništa drugo osim da je bomba pronađena i deaktivirana. Tako su samo on i Kasiopeja znali šta se stvarno dogodilo.

„Ti znaš da možeš sve da mi kažeš“, rekla je ona. „Nadam se da isto važi i u obrnutom smeru.“

Okrenuo se prema njoj. „Uvek.“

Oboje su videli ono drugo u trenucima najveće ranjivosti. On nju u srednjoj Aziji, pa ponovo u Juti. Ona njega, baš juče, pod zemljom ispod njihovih nogu. Na samu pomisao obuzeo ga je stid. Ali bilo mu je drago što je Kasiopeja bila ta koja ga je čula. I dalje je mogao da oseti njen umirujući stisak na svojim gležnjevima, dok ga je zemlja obavijala sa svih strana kao mumiju. Ništa ga nikada u životu nije više umirilo. Iznenadio se koliko je postao emotivan. Ali ona je imala takav efekat na njega.

Kao što je i rekao. Voleo ju je.

I šta je bilo loše u tome?

Pokazao je iza kapije prema parku Lafajet. „Hotel *Hej-Adams* je odmah iza onog drveća, preko puta Crkve Svetog Jovana. Uvek sam želeo da odsednem

tamo. Robert Ladlam je voleo da piše o tom mestu u svojim romanima – neki špijun je uvek pio piće u baru u *Hej-Adamsu*. To je zvučalo tako tajanstveno.“

„Čujem da je seks na brzinu u tom hotelu takođe prilično dobar.“

On se osmehnuo. Tačno je znala kako da ga podstakne. Ali to je bilo u redu. Voleo je da mu ona to radi.

„Kako nameravaš da dobiješ sobu?“ upitala je. „Ovo je dan inauguracije.“

„Imamo prijatelje na visokim položajima. Dok sam izlazio iz Ovalnog kabineta, Foks mi je ovo doturio.“ Pokazao je ključkarticu sobe u *Hej-Adamsu*. „Ovim se otvara Federalni apartman. Rekao je da je to najbolja soba u hotelu. Dobili smo ga na dve noći, u znak zahvalnosti od novog predsednika Sjedinjenih Američkih Država, koji još, dok mi ovde razgovaramo, prenosi svoje stvari odande u Belu kuću. Hotel mu je bio privremeno sedište u proteklih nekoliko dana.“

Dopao joj se njegov predlog, ali morala je da kaže: „Prilično si siguran u sebe kada si sve to ugovorio ništa ne pitajući mene.“

Pružio je ruku i ona ju je prihvatila.

„Stvarno jesam.“